

Бренда Джойс

ТАЙНИ

Бренда Джойс

Тайни

ПРОЛОГ

Лятото на 1889 година

– А вие, милейди? Няма ли и вие като сестра си да се омъжите за някой херцог?

Реджина се усмихна учтиво.

– Съмнявам се, госпожа Шрьонер. Сестра ми имаше невероятен късмет с този брак. Редно е да се омъжа за някой с моето обществено положение.

– Но баща ви е граф!

Реджина впери поглед през прозореца на влака в пленителния пейзаж отвън: планински склонове, окъпани от жарка слънчева светлина, и непристъпни върхове, гордо устремени към небето.

– Един граф не може да се сравнява с херцог.

Тя си спомни последната среща с родителите си, преди да напуснат Тексас. Тогава им бе съобщила, че няма да се върне с тях у дома, поне засега. Граф Драгмор не остана очарован от решението ѝ, но ѝ позволи да остане още известно време при роднини в Америка. Сърцето на Реджина се обърна при мисълта за доскорошния ѝ обожател, лорд Хортензи. Тя нямаше да се върне у дома със семейството си, защото той беше там, сгоден за друга жена, след като баща ѝ решително му отказа ръката ѝ.

– Но една жена с вашата красота би могла да има всеки мъж, когото пожелае – възкликна ентусиазирано госпожа Шрьонер и се приближи до прозореца, където бе застанала нейната повереница.

– Когато се върна къщи, татко ще ми избере подходящ мъж – отвърна тихо Реджина. Двете с нейната компаньонка пътуваха в първа класа на влака, заобиколени от още около дузина пътници. Повечето от тях бяха джентълмени, увлечени в спокойни разговори или в последния брой на американските всекидневници. Реджина предпочиташе думите ѝ да не стигат до тях.

Госпожа Шрьонер я стрелна с невярващ поглед.

– Какво ще направи баща ви?

Реджина се насили да се усмихне, защото не искаше да показва страха си от подобна перспектива пред любезната възрастна вдовица. Все още обичаше Рандолф Хортензи. Но никога нямаше да стане негова съпруга. Просто не можеше да се изправи срещу баща си. Не беше

такава пламенна бунтарка като сестра си, Никол. Освен това отдавна вече не беше на осемнадесет. Когато се прибере вкъщи, ще влезе в третия си сезон. Затова баща ѝ щеше да ѝ представи списък с подходящи мъже и тя ще бъде принудена да избере един от тях за свой съпруг.

– Да не би да се опитвате да ми кажете, че в Англия все още се сключват такива бракове? И че баща ви ще уговори вашата женитба?

– Това наистина е най-добрият начин. – Гласът на Реджина прозвуча като чужд.

– Но помислете за братовчедка си Луси! Никой не е уговарял нейната сватба с онзи Шоз Савидж, а вижте колко е щастлива! Миналия месец четох във вестниците за брачната церемония. Наричат я „сватбата на века“. Това вече е истинска любов!

Реджина се усмихна.

– Да, сватбата беше истинско събитие.

Тя бе пристигнала със семейството си в Тексас, за да присъстват на церемонията. За нея това бе идеалното извинение да се махне от Англия – по-точно от лорд Хортензи и неговата годеница.

– Скоро и вие ще вдигнете такава сватба, скъпа моя. А при вашия благороден произход, мисля, че ще е дори по-грандиозна.

– Несъмнено – успя да промълви Реджина, но усмивката ѝ беше тъжна. Не за зрелищна сватба мечтаеше тя, а за истинска любов. Любовта, която можеше да изживее, но баща ѝ я бе лишил от нея. Рандолф не преследваше богатството ми, каза си тя за пореден път. Не че вече имаше значение. Той щеше да се жени за друга жена. Също като нея и той щеше да постъпи според желанието на родителите си.

Влакът сякаш намали скоростта си.

– Скоро трябва да пристигнем в Пасо Роблес. – Госпожа Шрьонер надникна през прозореца. – Непременно ще се насладя на тези прочути кални бани, преди да се върна в Тексас.

– Заслужава си да ги видите – каза Реджина. – Хотел „Ел Пасо де Роблес“ е най-големият здравен комплекс по Южното крайбрежие. Или поне така твърдят чичо и леля. – В Пасо Роблес трябваше да я чакат семейство Арчън. А след дългия спокоен уикенд щяха да се насочат на север, към Сан Франциско, където живееха в момента. Реджина възнамеряваше да прекара с тях остатъка от лятото. А през септември вече нямаше начин да отлага неизбежното – трябваше да се върне у дома и да се изправи лице в лице със своето бъдеще.

Реджина бе дръпнала тежките кадифени завеси, за да се наслаждава на пейзажа отвън. В момента влаковата композиция се движеше между

заоблени планински била. Жаркото лятно слънце бе придало на тревите лимоненожълт цвят, но полегатите склонове на върховете бяха осеяни с огромни зелени дъбове, а просторната небесна шир примамваше с наситеносините си багри. От време на време пред погледа ѝ изникваше сухото корито на река Салинас, което се виеше покрай железопътните релси. Пейзажът бе някак груб, но погледът на Реджина оставаше прикован в суровата му безбрежност.

– Красива и приятна млада дама като вас заслужава истински принц – заяви госпожа Шрьонер, която очевидно притежаваше богата и романтична душевност.

Реджина се насили да се усмихне. Вече бе убедена, че влакът се движи с намалена скорост.

– Защо се бавим толкова? – Тя бръкна в дамската си чанта и извади опърпана на вид книжка с разписанието на влаковете. Преди двадесет минути бяха спрели в Санта Маргарита и според разписанието вече трябваше да спират само по сигнал. – Следващата спирка е Темпълтън, но не е възможно да сме стигнали там толкова бързо. А след това ще пристигнем в Пасо Роблес.

– Вероятно някой фермер е дръпнал спирачките – отвърна спокойно госпожа Шрьонер. – Няма защо да се притеснявате.

Реджина можеше само да приеме, че нейната компаньонка е права. Тя отстъпи неохотно назад с намерението да седне на мястото си. В този момент отнякъде долетя пистолетен изстрел.

Сърцето ѝ слезе в петите, а дробовете ѝ останаха без въздух. Изстрелът отекваше в съзнанието ѝ. Вероятно се стреляше в задния вагон, откъдето сега долитаха писъци на изплашени хора.

Госпожа Шрьонер сграбчи ръката ѝ. В потискащата тишина прозвуча още един изстрел. Звукът определено идваше от задния вагон. През шума от настаналата всеобща истерия внезапно се дочу бебешки плач.

„О, мили боже! – мислеше отчаяно Реджина, обезумяла от страх. – Това е обир!“

Във вагона настана хаос. Мъжете скочиха на крака и засноваха тревожно наоколо, жените пребледняха и се разтрепериха от изненада и страх. От съседния вагон долетя нов изстрел и пронизителен, болезнен женски писък. Никога преди Реджина не бе чувала подобен звук, но знаеше какво изразява той – ужас и скръб.

Точно в този момент в купето нахлу мъж с маска на лицето и с огромен револвер в ръка.

– Никой да не мърда! Всички да замръзнат по местата си! Който

шавне, незабавно ще намери смъртта си!

Реджина и госпожа Шрьонер се намираха в дъното на вагона, останалите пътници стояха между тях и бандита. Реджина замръзна. Не можеше да повярва, че това се случва.

Всички се подчиниха на маскирания и замръзнаха неподвижни. Жените хлипаха безпомощно, един от джентълмените също избухна в сълзи. Бандитът посегна грубо към жената, която стоеше най-близо до него, и дръпна обичите от ушите ѝ. Тя изкрещя и мъжът я удари. Реджина видя как жената се удря в стената и се свлича на пода, а хубавият ѝ жакет на бели и розови райета се напява с кръв.

Бандитът се наведе над нея и смъкна изящното ѝ колие. Жената ридаше неудържимо.

– Вероятно ще трябва да те взема с нас – озъби се зловещо маскираният. При ужасения ѝ писък той се изхили грозно и се изправи в целия си внушителен ръст. После се обърна към мъжа, който стоеше най-близо до него, и извади от джоба му портфейл, а след това посегна към ръчния му часовник.

Реджина трепереше. Вече не беше толкова шокирана и най-сетне започваше да осъзнава, че това не е просто кошмарен сън. Бандити ограбваха пътниците от влаковата композиция, и то по жесток, ужасяващ начин. Заплахата на маскирания към младата дама все още отекваше в ушите ѝ. Не можеше дори да мисли. Беше напълно вцепенена от ужас. Опасяваше се, че вратата, която води към платформата между двата вагона, е твърде близо до нея. Дали и в съседния вагон имаше бандити? Оттам не се долавяха никакви звуци. Но дори и да нямаше бандити, скоро щяха да нахлуят и там. Сърцето и се блъскаше лудо в гърдите.

Бандитът обхождаше с поглед смълчания вагон. В следващия момент очите му се спряха на Реджина. За миг погледите им се срещнаха. Когато маскираният се обърна, за да пребърка третата си жертва – някакъв млад мъж – Реджина вече бе обзета от влудяваща паника. Цялата трепереше. Потта почти я заслепи, когато видя маскираният да вдига револвера си и да удря по главата протестиращия младеж. Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите. Тя преглътна неволен стон, когато бандитът извади от джоба на мъжа портфейл и премина към следващия пътник. Не искаше да види какво ще се случи след това.

Реджина профуча покрай госпожа Шрьонер, която извика от ужас, и измина трите стъпки до вратата. Нямаше нужда да се обръща назад, за да види, че маскираният я е забелязал.

– Стой! – изкрещя той.

Реджина не му обърна внимание. Чуваше бесните удари на сърцето си. Тя сграбчи стоманената брава, отвори шумно тежката врата и се озова на платформата. Не можа да потисне стона си при вида на високата скорост, с която се движеше влакът. Защото трябваше да скочи от него.

Отново прозвуча изстрел от пистолет, този път току зад гърба ѝ. Маскираният стреляше по нея.

Реджина изкрещя от ужас и за последен път погледна твърдата земя, която профучаваше под нея с невероятна скорост. После, без да се замисля, тя се хвърли от влака.

ПЪРВА ЧАСТ ТАЙНИ

1

– Чуваш ли ме?

Беше горещо. Топлината бе потискаща, задушна. Устните ѝ бяха пресъхнали от жажда, а езикът – подпухнал и скован. Думите достигаха до съзнанието ѝ, но сякаш идваха отдалече.

– Ранена ли си?

Той отново ѝ говореше нещо. Гласът му бе загрижен и настойчив.

– Чуваш ли ме?

Този път думите прозвучаха по-високо и по-настойчиво. Неприятно настойчиво. Прииска ѝ се всичко това да е сън и този човек да се махне, да я остави отново да се потопи във всепоглъщащия мрак на съня.

Но не беше просто сън. Разбра го в момента, в който мъжът я докосна. Той разтърси внимателно рамото ѝ. Искаше ѝ се да крещи от негодувание, да го прогони, но устните ѝ не проронваха и звук. Тогава мъжът докосна главата ѝ, пръстите му се плъзнаха в косата. Болка прониза черепа ѝ. Внезапно тъмнината се разпръсна.

Преди да успее да протестира, той вече бе разтворил жакета ѝ. Хладният въздух не ѝ донесе никакво облекчение. Мъжът разкопча високата яка на роклята и пръстите му обходиха подробно тила ѝ. После, сякаш вече не бе стигнал достатъчно далече, ръцете му преминаха към раменете, опипаха внимателно гърдите ѝ, от което зърната им мигновено се ствърдиха. Той сякаш не го забеляза, напълно погълнат от усилието да обходи с ръце всяка костичка по тялото ѝ.

Реджина бе напълно вцепенена от страх. Вече беше съвсем будна, ужасена от бесните пулсации в главата си, от потискащата тишина, от непоносимата жажда и от факта, че лежи, просната направо на земята. А най-много от всичко се боеше от този мъж. В момента той докосваше краката ѝ. Плъзгаше длани от глезените към бедрата ѝ и само един слой коприна делеше неговата плът от нейната. Нелепата мисъл, че по някакъв странен начин допирът на пръстите му ѝ навява приятни усещания, най-сетне успя да изтръгне мозъка ѝ от ленивото вцепенение.

Тя продължи да лежи, скована и бездиханна.

– Не се преструвай! Зарежи безсмислените пози. Знам, че си будна. Дъхът ѝ секна. Много бавно Реджина отвори очите си.

Мъжът придърпа полите ѝ над краката и се изправи над нея. Слънцето беше точно зад него и замъгляваше чертите на лицето му. В момента представляваше една тъмна сянка, надвиснала над нея. Реджина се почувства объркана. Къде ли се намираше? Един бърз поглед наоколо ѝ подсказа, че е сама с този мъж, като се изключи един оседлан кон – сама с него в някаква долина, заобиколена от заоблени върхове с цвят на слама и безкрайното синьо небе. Тя се изправи в седнало положение и мигновено се почувства замаяна.

Непознатият веднага пристъпи към нея и я обгърна с ръка, за да не падне. Тялото му беше горещо, по-горещо от въздуха. Когато главата ѝ се проясни, погледите им се срещнаха.

Реджина виждаше само очите му – тъмни и напрегнати, обградени от гъсти мигли и толкова засенчени от шапката му, че изглеждаха почти черни. Тя не издържа на погледа му и извърна глава. Мъжът поднесе манерка към устните ѝ и Реджина пи жадно и продължително, без да обръща внимание на водата, която се стичаше по гърлото и надолу по ризата ѝ.

– Внимавай – каза непознатият. – Ще ти прилошее.

Той откъсна манерката от устните ѝ също толкова внезапно, колкото ѝ я бе подал. После гъвкаво се изправи в цял ръст. Слънцето се бе плъзнало зад пухкав бял облак и този път Реджина успя да го разгледа. Забеляза първо краката му, обути в износени тесни дънки и раздалечени в стабилна стойка, стегнатите мускули на бедрата, които се очертаваха под избелялата материя. Ръцете му бяха стиснати в юмруци и опрени на хълбоците. Носеше пистолет в кожен кобур, който бе толкова износен, че изглеждаше гладък и лъскав, с изключение на грубия колан, който го придържаше на талията му. Стомахът ѝ се сви на топка.

Реджина забеляза също огромната овална сребриста катарама на колана му, която очевидно се нуждаеше от солидно излъскване. Не ѝ убягна и фактът, че бялата му памучна риза бе пропита с пот и отворена почти до пъпа. Кожата му беше тъмна, гърдите му – мускулести и осеяни с твърди черни косъмчета, коремът – гладък и стегнат. В следващия момент Реджина осъзна, че е втренчила поглед в непознатия и го разглежда сантиметър по сантиметър. Лицето ѝ поруменя. Тя бързо вдигна поглед към очите му, но междувременно забеляза и други подробности. Ръкавите му бяха навити и разкриваха мускулести ръце. Въпреки горещината той носеше тежка кожена жилетка, отдавна избеляла от

слънцето, ветровете и дъждовете, и също небрежно разтворена.

Младата жена не се съдържа да не разгледа твърдите черти на лицето му. Брадичката му беше заоблена, извивката на челността – твърда, но не квадратна, носът му – съвършено оформен. Имаше прясно набола брада. Очите му все още бяха засенчени от грубата сива шапка и Реджина отново не успя да определи цвета им.

Когато най-сетне стигна до очите му, погледите им се срещнаха. Лицето му не изразяваше нищо. Сърцето на Реджина обаче ускори ритъма си. Този мъж приличаше на престъпник. И тя, изглежда, беше съвсем сама с него. Дали наистина беше престъпник? Дали щеше да й причини зло?

Непознатият сякаш прочете мислите ѝ.

– Не се притеснявай – каза успокоително той. – Аз съм Слейд Деланза.

Реджина долавяше, че той очаква тя да го познава, но определено не беше така.

– Какво... какво искате от мен?

Непознатият я прониза с поглед.

– Цял ден те търся. Всички се притеснихме. Имаш голяма подутина на главата и няколко драскотини.

Реджина почувства облекчение. Макар да не познаваше този човек, тя разбра, че е дошъл да ѝ помогне, а не да ѝ навреди.

– Какво се случи?

Въпросът му я изненада. Тя премигна озадачено.

– Казаха ми, че си скочила от влака. Ръцете и коленете ти са ожулени. – Гласът му бе напрегнат.

Реджина продължаваше да го гледа втренчено.

– Ранена ли си?

Тя не можеше да отговори. Дишането ѝ стана накъсано. Мислите ѝ се объркаха.

Той отново приклепна до нея. Слънцето още не бе излязло от пухеното си покривало, лицето му бе съвсем близо – тъй болезнено съвършено – и Реджина бавно осъзна, че срещу нея стои изключително привлекателен мъж. Тази констатация не я заинтригува особено. Не и сега, когато този човек ѝ задаваше плашещи въпроси, не и сега, когато той взираше напрегнатия си поглед в нея.

– Ранена ли си? – повтори непознатият.

Тя го погледна с празен поглед, от очите ѝ внезапно бликнаха сълзи и замъглиха образа му. Слейд я гледаше въпросително.

Реджина успя да отмести поглед от него и го насочи към безкрайните железопътни релси, които прорязваха заоблените хълмове и се губеха в далечината. Цялото ѝ тяло трепереше.

Слейд си наложи да смекчи тона си.

– Имаш ли нужда от лекар?

Още един влудяващ въпрос. Този мъж не само я изпитваше, той я притискаше в ъгъла, затваряше я в някакъв капан, а това никак не ѝ харесваше. Искаше ѝ се да гледа където и да е другаде, само не и в тъмните му очи, но беше безпомощна да откъсне погледа си от него. Не искаше да отговаря на объркващите му въпроси.

– Не знам. – Тя се поколеба. – Мисля, че не е необходимо.

– Какво означава това, „мисля, че не е необходимо“?

– Стига! Моля ви, спрете! – извика отчаяна тя.

Ръцете му се склучиха около раменете ѝ в желязна, но не и болезнена хватка.

– Това не е първокласно частно училище за млади дами! Не е и лондонско парти! Това е жестокият реален свят! Твоят влак влезе в града и докара тълпа истерични хора, около половин дузина ранени, включително и една жена, а ти не беше там! Десетина човека са те видели да скачаш и да се приземяваш тежко. Ако не искаш да ми кажеш какво се е случило, можеш да разкажеш на шерифа или на лекаря, когато стигнем в Темпълтън.

– Не знам какво се е случило! – извика в отговор Реджина. А после, когато осъзна какво е изрекла, думите ѝ я ужасиха, защото проумя, че това е самата истина.

Слейд я гледаше невярващо.

Тя простена, ужасена от собственото си откритие.

– Какво каза?

– Не знам – прошепна Реджина, после затвори очи и впи пръсти в твърдата почва под себе си. Не знаеше. Не знаеше нищо за никакъв влак и за никакъв обир, не знаеше защо ръкавиците ѝ са разкъсани, а ръцете – охлузени и нямаше представа защо се намира сама наскред някаква обширна и пуста местност.

– Не си спомняш какво се е случило?

Реджина още не се осмеляваше да отвори очи. Изпаднала бе в ужасна ситуация, но не се осмеляваше да го признае дори пред себе си. Затова продължаваше просто да седи и да се опитва да не чува думите на този непознат мъж и изобщо да не разсъждава.

– По дяволите, Елизабет – изръмжа раздразнен Слейд. – Наистина

ли не си спомняш какво се е случило?

На нея ѝ се искаше да крещи. Знаеше, че Слейд отново е приклекнал до нея, знаеше също, че няма да я остави сама и че ще продължава да ѝ задава въпроси, докато разкрие цялата ужасяваща истина. Реджина отвори очи. В този момент ненавиждаше този мъж.

– Не! А сега се махайте! Моля ви, оставете ме на мира!

Внезапно той се изправи на крака и се наведе над нея. Слънцето се бе изплъзнало от перестите облаци и тялото му хвърляше дълга безформена сянка върху земната повърхност.

– Може би така е по-добре. Може да е за добро, че не си спомняш какво се е случило.

– Не си спомням абсолютно нищо – промълви отчаяно тя.

– Какво?

– Вие ме нарекохте Елизабет.

Очите му бяха черни, огромни, невярващи.

– Аз така ли се казвам?

Слейд бе напълно неподвижен.

– Елизабет ли се казвам?

– Загубила си паметта си?

Тъмните му очи я гледаха изумено. Реджина притисна лицето си с ръце. Пулсациите на тила ѝ ставаха все по-чести. Заедно с тях нарастваше усещането ѝ за безпомощност, объркване и отчаяние. Това чувство беше съкрушително. Истината бе неопровержима. Съзнанието ѝ представляваше празен екран. Не знаеше какво се е случило, а най-лошото беше, че нямаше представа коя е – не знаеше дори собственото си име.

– По дяволите – изруга мъжът, който се наричаше Слейд.

Реджина вдигна поглед към мрачното му лице. Нейният мъчител можеше да се превърне в неин спасител. Тя така отчаяно се нуждаеше от спасителна сламка; във внезапен пристъп на просветление младата жена осъзна, че отчаяно се нуждае от него.

– Моля ви! Елизабет ли се казвам?

Слейд не ѝ отговори.

Разкъсвана между надежда и страх, Реджина се изправи на колете и притисна гърците си с ръце. Тялото ѝ се наклони нестабилно към бедрата му.

– Елизабет ли се казвам?

Погледът му се плъзна по фигурата ѝ. Мъничката вена на слепоочията му видимо пулсираше.

– Когато влакът пристигна в Темпълтън, на него липсваше само

една жена – Елизабет Сейнт Клер.

– Елизабет Сейнт Клер? – Реджина отчаяно се ровеше в съзнанието си за някакъв спомен, какъвто и да е спомен. Бореше се да пробие обвивката на бездънната празнота в главата си. Усилията ѝ обаче останаха напразни. Името Елизабет Сейнт Клер не ѝ говореше нищо. Тя бе изцяло завладяна от паника. – Просто не мога да си спомня!

– Нищо ли не си спомняш?

Реджина клатеше глава като обезумяла.

– Дори жената, която те е придружавала?

– Не!

– Не си ли спомняш, че си била на влака?

– Не!

Той се поколеба.

– А Джеймс? И него ли не помниш?

– Не! – Реджина вече не можеше да контролира мислите и движенията си. Ноктите ѝ се забиха дълбоко в дънковата материя над бедрата му. Беше изплашена до смърт и отчаяно вкопчена в него.

Измина един безкраен миг. Слейд я вдигна на крака и неохотно склочи ръце около талията ѝ. Реджина се притисна лудо към него, задъхана от страх и сълзи. Можеше да почувства гърдите му до лицето си – влажни и топли. Макар да бе зашеметена от изживения кошмар, тя се опасяваше, че се държи по недопустим начин.

– Елизабет. – Гласът му бе груб, но излъчваше сила и увереност. – Всичко е наред. Ние ще се погрижим за теб. Скоро ще си спомниш всичко.

Неговото спокойствие се предаде и на Реджина. Тя му позволи да я отблъсне от себе си, така че телата им вече не се допираха. Опитваше се да възстанови самоконтрола, присъщ на една истинска дама. Когато най-сетне се съвзе, Реджина вдигна поглед към него – бавно и някак свенливо.

Той се взря в лицето ѝ. Това беше интимен и задушевен момент след прегръдката, която бяха споделили. Но Реджина не отмести погледа си, защото в момента този мъж беше всичко, което имаше.

– Благодаря – прошепна тя и цялото ѝ тяло потръпна от искрена благодарност.

– Недей да ми благодариш. Няма нужда. – Лицето му поруменя.

Той се обърна.

– По-добре да вървим. Рик ни чака в Темпълтън. Когато влакът пристигна без теб, Едуард отиде да го вземе.

– Рик? Едуард? – Трябваше ли да познава тези хора? Имената ѝ бяха също толкова непознати, колкото и всички останали.

– Моят старец – каза отсечено Слейд, без да откъсва поглед от нея. – Бащата на Джеймс. Аз съм брат на Джеймс. Едуард е другият ни брат.

Тя поклати унило глава.

– Аз трябва ли да ви познавам? Вас или Джеймс?

Лицето му беше напълно безизразно.

– Не познаваш нито мен, нито Едуард. Но познаваш Рик. Познаваш и Джеймс. Той е твой годеник.

Неин годеник. Реджина беше на път да избухне в неударим плач. Не можеше да си спомни дори своя любим, бъдещия си съпруг. Мили боже, нима това наистина се случваше? Тилът ѝ изтръпна от болка, която почти я заслепи. Тя залитна, но Слейд я подкрепи навреме. Струющата от тялото му сила ѝ действаше успокоително.

– Не ми изглеждаш добре – отбеляза Слейд. – Трябва бързо да стигнем до Темпълтън. Колкото по-скоро те види лекар, толкова по-добре.

Реджина се чувстваше твърде разстроена, за да отговори, и неимоверно облекчена, че има кой да се погрижи за нея. Беше толкова изтощена, че в никакъв случай не би могла сама да вземе някакво решение или да протестира. Тя му позволи да я отведе до коня. Някакво вцепенение бе обхванало цялото ѝ тяло и потискаше страха, отчаянието ѝ и напращата истерия.

– Накуцваш – каза Слейд и ѝ подаде ръка. – Боли ли те глезенът?

– Малко – призна неохотно тя и против волята си се опита да си спомни как си е наранила крака. Усилията ѝ се оказаха безполезни. Безсилието явно бе изписано на лицето ѝ, защото за един кратък миг ѝ се стори, че очите на Слейд изразяват съчувствие. Сега той стоеше на няколко инча от нея и тя видя, че очите му не са черни, нито дори кафяви. Бяха тъмносини, напрегнати, тревожни. Това бяха очи на много интелигентен човек. В следващия момент мекото изражение изчезна от лицето му и Реджина се запита дали не си е въобразила.

Тя погледна мекото седло от еленова кожа. До момента беше толкова заета с мислите си, че не ѝ бе хрумвало, че ще трябва да споделят един кон. Но ситуацията не позволяваше да настоява за някакво благоприличие и тя прекрасно го съзнаваше. Слейд ѝ помогна да се качи на седлото. За нейна изненада той не се качи зад нея, а хвана поводите на коня и го поведе умело напред.

Реджина бе обхваната от противоречиви мисли. Дори не беше предполагала, че той ще върви пеша. Островърхите му ботуши изглеждаха

доста неудобни, а времето бе непоносимо горещо. Макар да не знаеше точното време, тя предполагаше, че е някъде към обяд и ще измине дълго време, преди слънцето да залезе.

– На какво разстояние сме от града?

– Десет, дванайсет мили.

Реджина бе поразена.

Слейд обаче изглеждаше невъзмутим. Вървеше пред коня с дълги и уверени крачки, а силните мускули на гърба му играеха под тънката влажна материя на ризата, след като бе съблякъл жилетката си.

– Господин Деланза – промълви неспокойно Реджина, защото не можеше да си наложи да се обърне към него по име. Без да спира, той се обърна внимателно към нея. – Моля ви. Не мога да ви оставя да вървите пеша. Градът е твърде далече.

Слейд погледна косо към нея.

– Вие – една изискана дама – ме каните да споделя седлото с вас?

– Вие ми спасихте живота.

– Не мислите ли, че преувеличавате малко?

– Не. – Тя поклати решително глава. – И аз съм ви много благодарна. Не мога да ви оставя да вървите, докато аз яздя. Не и на такова разстояние. Моля ви. – Руменината по лицето ѝ се съгъсти, но това не я интересуваше. Много добре знаеше какво говори. Този човек я бе спасил; несъмнено той спаси живота ѝ. Не можеше да му се отплати с безчувственост. Боеше се, че в момента има само него. Напълно зависеше от него. А сега му беше дори още по-благодарна, след като бе проявил такава съобразителност към чувствата ѝ. Не приличаше на човек, който би се интересувал от чувствата на една дама, но очевидно впечатлението ѝ бе погрешно.

Той я прониза с внимателния си поглед, преди да вземе решение и да се метне зад нея на седлото. Чувството на удовлетворение обаче я напусна веднага щом почувства тялото му зад гърба си. До момента не беше се замисляла за смуцаващата близост, която неминуемо възникваше между телата им. Цялото ѝ тяло се скова от напрежение. Тя си напомни строго, че не бива да се притеснява и че при създадите се обстоятелства установените правила не важат. Но това не ѝ попречи да почувства напрежението в неговото тяло, не по-малко осезателно, отколкото в нейното собствено. Реджина се надяваше, че мъж като него, толкова небрежен към външния си вид, би могъл да игнорира неудобството, както трябваше да го направи и тя. Не съжаляваше, задето му бе предложила да сподели коня си с нея. Това беше най-малкото, което можеше да направи,

след като той бе спасил живота ѝ.

Двамата яздеха в пълна тишина. Реджина бе погълната от собствените си проблеми и подозираше, че и Слейд е обхванат от мрачни мисли. В установилата се тишина паниката я обзе с нова сила и скоро изпълни цялото ѝ същество. Скоро ужасът ѝ премина в неудържима истерия. Колкото и да си повтаряше, че е Елизабет Сейнт Клер и че скоро нещата ще се оправят, вакуумът на незнанието заличаваше всяка искрица оптимизъм в душата ѝ. Трябваше незабавно да си възвърне паметта – просто трябваше. Как би могла да живее по този начин? Не знаеше нищо за себе си и за своето семейство, нито за онзи обир във влака, който я бе довел до това ужасяващо състояние.

– Опитай да се отпуснеш – каза навъсено Слейд. – Забрави проблемите, поне засега.

Думите му внезапно я изтръгнаха от мрачните ѝ мисли. Реджина се вкопчи в седлото, за пореден път изненадана от неговата проникателност. Трябваше да запази относително спокойствие и присъствие на духа, въпреки напиралите пристъпи на истерия. Внезапно тя се намести на седлото, така че да вижда лицето на спътника си.

– Моля те, разкажи ми всичко. Каж ми за обира във влака. И за Джеймс.

В продължение на един безкраен миг той остана безмълвен и Реджина си помисли, че изобщо няма да ѝ отговори. Когато най-сетне отвори уста, гласът му бе лишен от всякакви емоции.

– Ти беше на път за Мирамар, където трябваше да се състои брачната церемония. Рик изпрати двама ни с Едуард да те посрещнем в Темпълтън. Влакът пристигна със закъснение – и ти не слезе от него. Научихме от другите пътници, че си скочила по време на въоръжен грабеж. Брат ми се върна в Мирамар, за да уведоми Рик за случилото се. Аз тръгнах да те търся. Не беше особено трудно да те открия – просто следвах железопътните релси.

Тя го гледаше с широко отворени очи. За миг ѝ се стори, че някакъв спомен проблясва в съзнанието ѝ; само за момент си помисли, че образите са в съзнанието ѝ и може ясно да ги различи: пистолет, изплашени хора, забързан бяг и лудешки полет към земята. Но този миг отмина, преди да успее да се вкопчи в него и да изгради ясна картина от обърканите и безформени силуети в съзнанието си. Не можеше да си спомни, но самата мисъл, че е преживяла такъв кошмар беше потресаваща. По тялото ѝ премина сковаваша тръпка.

Слейд яздеше, поставил свободната си ръка на бедрото. Сега я

докосна успокоително по ръката.

– Недей да го изживяваш отново – каза ѝ той. – Не е нужно да се плашиш още повече.

– Аз и бездруго съм изплашена – отвърна Реджина. Тя се обърна и надникна в очите му. Погледите им се срещнаха. Никой не извърна очи.

– Не бива да се страхуваш. В Мирамар ще си починеш и ще си спомниш всичко.

Тя обаче не се отпусна.

– Какво ще стане, ако никога не си спомня?

Той не ѝ отговори веднага.

– Ще си спомниш. Просто ти е нужно време.

– Ами онези разбойници? Какво се е случило с тях?

– Избягали са. – Реджина простена. – Ще ги хванат – заяви твърдо Слейд. – Не се притеснявай за тях. В момента те са последният ти проблем. Елизабет, ние защитаваме своето. Винаги сме го правили. И винаги ще го правим. Повярвай ми.

Тя отново го погледна в очите. В погледа му нямаше нищо загадъчно. Беше пълен е решителност, с обещания. Реджина му повярва. Тази вяра ѝ донесе и пълно доверие в него. Той беше брат на Джеймс, беше неин спасител, а сега ѝ предлагаше да я защити. Не можеше да отхвърли такава предложение.

– Благодаря ти.

Слейд ѝ се усмихна. Това беше кратка усмивка, но ѝ донесе неимоверно успокоение. Реджина му върна усмивката – едва доловима и също толкова краткотрайна. Ръката му се плъзна около талията ѝ. Реджина я погледна напрегнато. Силата, стаена в очертаните му мускули, отново я поразя, както и негласната закрила на жеста му.

Това я накара да се запита какво ли ще почувства, когато види Джеймс – което несъмнено щеше да се случи в недалечното бъдеще. Вероятно той я чакаше разстроен в Темпълтън.

Реджина отново усети надигащата се паника. Опита се да си спомни поне лицето на своя годеник. За неин ужас съзнанието ѝ бе запълнено от образа на Слейд. Непрестанно виждаше голата му мускулиста ръка, обгърнала покровителствено талията ѝ. Колкото и да се напрягаше, Джеймс си оставаше само един безформен и безличен силует. Реджина осъзна поразена, че не знае как изглежда дори самата тя.

– Какво има? – попита мигновено Слейд.

Неговата проницателност я влудяваше.

– Колкото и да се опитвам, не мога да си спомня Джеймс. Това не

ми изглежда нормално.

Слейд не каза нищо, но тялото ѝ безпогрешно долови напрежението, което отново го обземаше. Внезапно той отдръпна ръката си от нея.

– Не зная дори как изглеждам аз самата – добави унило тя. Думите ѝ бяха последвани от продължителна тишина.

– Светла – промълви най-сетне Слейд, по-навъсен от всякога. – Косата ти е дълга и руса. Не бледо или сребристо руса, а златиста, с медни оттенъци.

Тя се извърна на седлото към него, озадачена от подробното описание, което бе направил на косата ѝ. Той обаче не я погледна.

– Разкажи ми за Мирамар. Каж ми и за Джеймс – прошепна Реджина в потискащата тишина. – Каж ми всичко, което трябва да знам.

– Мирамар? – Гласът му омекна. – Ще се влюбиш в това място веднага щом го зърнеш. Никъде по света няма друго кътче като Мирамар. Земята ни се простира между залива Санта Роза на север и Вила Крик на юг. Стигат чак до Тихоокеанското крайбрежие. В миналото сме притежавали повече от петдесет хиляди акра; границите на земята ни са достигали днешен Темпълтън. Сега имаме само една трета от някогашните си владения, но все още държим в ръцете си сърцето на рая.

Реджина седеше, напълно неподвижна. Този мъж е влюбен, осъзна вцепенена тя, влюбен в онова място, наречено Мирамар. В момента сякаш описваше любимата си жена.

– Земята ни представляват заоблени хълмове и скрити долчинки, но изобилстват от тучни пасища. Отглеждаме преди всичко говеда – продължи Слейд със същия замечтан глас. – Но насадихме и няколко акра с лимони и портокали. Имам даже прекрасна бадемова градина. – Той се усмихна. – Най-добрите бадеми в околността. Имам и лозя, и Господ ми е свидетел, че правим най-хубавото вино в целия щат. А по крайбрежието хълмовете са обсипани с борове и дива растителност. През зимата често ходим на лов за елени и лосове, а през лятото ловим сладководна пъстърва. Не заради спорта, а за да се храним. Понякога над земята ни прелитат цели ята орли, обикновено белоглави. Океанът гъмжи от всякаква риба и през цялата година можеш да гледаш морски лъвове освен през май и юни, когато се размножават. Бреговата ивица в Мирамар е може би най-красивата, цял отделен свят. На север брегът е див, заобиколен от непристъпни скали, но при залива, където често плуваме, пъськът е равен и гладък, с цветове на тези перлени обици, които в момента носиш. Все пак океанът е доста опасен – не един човек е срещнал смъртта си там. Не бива да плуваш, ако не си здрав и силен. Ние сме

свикнали с него от деца.

– Ние?

– Аз и братята ми. Едуард... и Джеймс.

Реджина остана безмълвна. Беше напълно запленена от описанието на неговия дом. Никога не беше виждала морски лъв и се питаше как ли изглежда. Това място, наречено Мирамар, звучеше твърде красиво, твърде примамливо, за да съществува в действителност. Тя си представяше три малки момченца, които си играят във водата, заобиколени от загадъчните морски лъвовете.

– Разкажи ми за него – каза тихичко тя, внезапно пронизана от чувство за вина. Джеймс беше неин годеник, а тя не само не си спомняше нищо, но и не изпитваше каквото и да е чувство към този човек. Трябваше да узнае всичко за него, преди двамата да се изправят един срещу друг. В този момент Реджина осъзна, че Слейд не нарушава тягостната тишина и че тялото му се напруга неудържимо зад нея.

– Разкажи ми за него.

– Господи! Дори не знам откъде да започна.

– Как изглежда той?

– Едър. По-едър от мен. Много по-едър. И привлекателен. Истински хубавец. Жените... – Внезапно гласът му затихна.

Реджина можеше да се досети какво бе понечил да изрече Слейд. Тя се извърна на седлото, за да го погледне. Беше изненадана да види мрачната усмивка на лицето му и празния безизразен поглед. Когато очите им се срещнаха, той бързо погледна встрани.

– Винаги можеше да притежава всяка жена, която пожелаеше. Не само заради външния си вид. Беше изключително мил човек. Никой не беше по-любезен от него. Винаги се опитваше да помага на другите, дори и на тези, които не заслужаваха вниманието му.

– Значи имам невероятен късмет – промълви тихо Реджина, но все още не изпитваше нищо освен неимоверен интерес към любовта, която Слейд изпитваше към брат си. Той сякаш не я чу.

– Не познавам по-умен и проницателен човек от Джеймс – продължи той. – Няма друг такъв на света. Как пишеше само! Никой не може да напише по-красиво писмо – това го знам със сигурност. Никой не е толкова изряден и усърден работник. И почтен. Джеймс беше изключително почтен, никога не би изоставил теб или когото и да било друго. Когато даваше някакво обещание, когато сключваше някакво споразумение, винаги държеше на думата си. Без значение за какво става въпрос.

– Изглежда, Джеймс е свършен – каза замислено Реджина.

За миг Слейд остана безмълвен.

– Нямаше втори като Джеймс. Никъде. Той наистина беше свършен.

Внезапно Реджина осъзна, че Слейд говори за бъдещия ѝ съпруг само в минало време.

– Защо непрекъснато повтаряш, че е бил такъв или онакъв? – попита го тя.

Слейд се напрегна. Дълго време не изрече и дума. Реджина разбра.

– Защото Джеймс беше силен и беше умен. Но това вече е минало. Джеймс е мъртъв.

2

В Темпълтън имаше само един хотел и той се намиреше на главната улица – „Мейн Стрийт“, въпреки че единственият ресторант в града също предлагаше стаи под наем. Хотелът – нова тухлена постройка с гръб към улицата – беше в съседство с ресторанта. Никоя от сградите нямаше име. Обикновените табели с надписи „Хотел“ и „Ресторант“ очевидно бяха достатъчни както за собствениците, така и за клиентите.

Един-единствен дъб хвърляше сянка в южната част на града. По улиците вместо тротоар имаше дъсчена пътека и липсваше всякакво осветление. Главната улица беше широка и прашна. Железопътната линия се простираше успоредно през един квартал разстояние от нея, от същата страна на пресъхналата река Салинас.

От другата страна на хотела имаше малка хлебопекарна и кафене. В търговската част на града имаше също малък универсален магазин, меса-рница, офис на „Уест Кост Ланд Къмпани“, бръснарница и няколко други ателиета за търговия на дребно. Повечето от сградите бяха дървени и съвсем нови. Между тях бяха пръснати големи участъци свободна земя. Целият град се състоеше от около две дузини къщички.

Слейд обясни на Реджина, че преди две години тук избухнал пожар, който унищожил почти цялата централна част на града. По онова време Темпълтън вече бил изживял своя кратък разцвет. С настъпването на ерата на железниците градът се оживил и бил надушен от проникателни предприемачи, които изкупили самобитните мексикански ранчо и си ги разпределили помежду си. След пожара обаче повечето от собствениците предпочели да се преместят другаде, вместо да строят

отново. В момента Темпълтън се приличаше лениво на жаркото калифорнийско слънце, притихнал и призрачно пуст.

Градът обаче имаше своето очарование. Обгърнат от необятни хълмове и прозрачно синьо небе, осеяно с пухкави облаци, Темпълтън олицетворяваше красотата, магията и необятността на калифорнийския пейзаж.

Реджина стоеше безмълвна и неподвижна посред хотелската си стая. Слейд бе излязъл само преди миг, за да търси градския лекар.

Реджина не искаше да остава сама. Трепереше. Плашеше се от самотата. Присъствието на Слейд ѝ носеше успокоение; сега бе обгърната от празнота. И от тревога. Чувстваше се непоносимо самотна в хотелската стая, непозната за самата себе си.

Как само копнееше за присъствието на Слейд, сякаш ѝ беше стар приятел. А бяха само бегли познати. През онзи един час, в който пътуваха с коня към града, не бяха задълбочили познанството си. След като той ѝ призна, че Джеймс е мъртъв, двамата продължиха по пътя си в пълна тишина. Реджина ясно долавяше скръбта му. Знаеше, че няма право да се намесва в такива дълбоки чувства. Но сърцето я болеше за него.

Внезапно тя се втурна и спусна резето на входната врата. Нервите ѝ бяха разклатени и заключената врата ѝ действаше успокоително. Реджина се обърна и огледа хотелската стая. В единия ъгъл бяха струпани пет огромни куфара. Най-горният от тях беше отворен. Ако разполагаше с камериерка, би предположила, че някой е разопаковал багажа ѝ. Но тя нямаше камериерка, така че ѝ оставаше да мисли само най-лошото – че някой се е ровил в нещата ѝ.

Реджина се разтрепери отново. Каква причина би имал някой да бърника в личните ѝ вещи? Тези куфари бяха нейна собственост. Макар да нямаше и най-бегла представа, какво се съдържа в тях, тя имаше чувството, че е станала жертва на насилие. Но най-важното в момента беше дали изобщо ще успее да разпознае нещата си. Дали паметта отново ще да ѝ изневери, или най-сетне ще си спомни коя е?

Сама в хотелската си стая, в момента Реджина изпитваше отчаяно желание да опознае себе си. Но се страхуваше. Страхуваше се, че ще погледне в куфарите и за пореден път ще се натъкне на празна дупка в съзнанието си. Реджина не се помръдна.

Вместо това погледът ѝ обходи стаята. Беше малка и неугледна. Стените бяха покрити с приятни розови тапети, които обаче се нуждаеха от солидно почистване. Имаше също старо бюро, разнебитен

гардероб и два тапицирани стола, които не се връзваха с останалата част от мебелировката. Леглото представляваше тясна кушетка с тънък дюшек, а на пода беше проснат ръчно тъкан килим, който очевидно бе видял безброй посетители. Но Реджина се удивяваше не от стаята, а от собственото си отношение към обстановката. Явно този хотел не отговаряше на изискания ѝ вкус. Значи Елизабет Сейнт Клер бе свикнала с по-добри условия на живот.

И тогава погледът ѝ попадна на огледалото. Тя се втурна нетърпеливо към него. Подутият глезен я заболя силно, но Реджина не му обърна внимание. Тя спря пред отражението си в огледалото и премигна удивено. Надеждите ѝ рухнаха. Отсреща я гледаше бледото изплашено лице на една непозната, в което нямаше нищо близко и свое.

Реджина преглътна сълзите си и се вкопчи в ръба на бюрото, за да се задържи права. Разочарованието я сломи. Огорчението замайваше съзнанието ѝ. Тя си пое няколко дълбоки, накъсани глътки въздух, докато подът спря да се върти пред очите ѝ.

Най-сетне Реджина превъзможна усещането, че се намира на кораб в морето. Светът придоби нормалните си форми и очертания. Все още вкопчена здраво в бюрото, тя впери поглед в отражението си в огледалото, както една жена би изучавала своя непозната съперница. Лицето и дрехите ѝ бяха покрити с прах и мръсотия, но Реджина почти не ги забеляза. Косата ѝ бе разпиляна свободно по раменете ѝ, както я бе описал Слейд, имаше наситеноруса окраска с медни оттенъци. Беше доста необикновен цвят. Младата жена вече разбираше възхищението, което бе доловила в погледа и думите на Слейд, но не изпитваше същото удоволствие от очевидния му интерес.

Тя разгледа напрегнато лицето си. Беше овално и нежно, с високи скули. Устните ѝ бяха плътни и наситенорозови, тенът ѝ – блед, но под натрупания прахояк прозираше златист загар. Очите ѝ бяха светлокафяви, кехлибарени, миглите ѝ – дълги и тъмни. Това придаваше известен драматизъм на външността ѝ.

Втренчена в напълно непознатото лице, което я гледаше от огледалото, Реджина можеше само да се надава, че това е просто кошмарен сън. Тя докосна неуверено лицето си, за да се убеди, че това наистина се случва и че тази абсурдна ситуация не е само страховит кошмар. Беше самата реалност. Пръстите ѝ докоснаха собствената ѝ гладка кожа, подът под краката ѝ беше стабилен и твърд и пространството около нея определено беше триизмерно.

Внезапно в съзнанието ѝ нахлу неканена натрапчива мисъл. Тя

беше скочила от влак. Пулсът ѝ се ускори. Все още не можеше да си спомни, а безуспешните опити ѝ причиняваха единствено адско главоболние. Сега, докато се вираше в собственото си огледално отражение, Реджина можеше да проумее защо ѝ се е наложило да скочи в движение от влака. Отсреща я гледаше изключително красива жена, жена, която би могла да вдъхнови бандитите за нещо повече от обикновен обир.

Какво ли се бе случило? В съзнанието ѝ отекна ужасяващ пистолетен изстрел и тилът ѝ бе пронизан от болка. Тя притисна ушите си с ръка. Един безкраен миг Реджина остана така – притихнала, изплашена, неподвижна. Внезапно тя се втурна към прозореца и погледна надолу към „Мейн стрийт“. Улицата беше напълно пуста с изключение на две мулета, които теглеха препълнена каруца. Реджина дръпна прозореца, който изскърца и се отвори неохотно. Топъл бриз докосна нежно влажното ѝ от пот лице. Тя се вслушваше напрегнато за нов пистолетен изстрел, докато пред погледа ѝ изскочи невръстно момче на колело, завързало пъстър балон на седалката си. До слуха ѝ достигаше само кучешки лай, воят на вятъра и мъжки смях от ресторанта отдолу.

Реджина бавно осъзна, че никакъв изстрел не бе отеквал в смълчаното градче. И все пак звукът ѝ се бе сторил толкова реален. Дали не беше проехтял някъде от заличената ѝ памет?

Бездиханна и скована, Реджина потъна в меката тапицерия на шарения стол. В продължение на няколко минути не се опита нито да мисли, нито да се движи. Не се осмеляваше да мисли. А когато най-сетне мислите пробиха стената на съзнанието ѝ, тя бе изненадана да открие, че мисли за Слейд.

Против волята си Реджина насочи поглед към струпаните в ъгъла куфари. Не се осмеляваше да се приближи към тях. Все пак знаеше, че трябва да го направи. Току-що някакъв спомен бе проблясвал в съзнанието ѝ, вече беше сигурна в това. Дали не бе причинен от отражението на лика ѝ в огледалото? И ако беше така, дали видът на собствените ѝ вещи нямаше да провокира по-силен проблясък в паметта ѝ? Страхът почти я сковаваше. По високите ѝ скули потекоха лепкави струйки пот.

Същински сомнамбул, Реджина се изправи и бавно прекоси стаята. После се наведе предпазливо над отворения куфар. Някой вече бе направил това преди нея, неизвестен за нея човек бе тършувал тайно из дрехите ѝ. Те не бяха подредени, а разхвърляни небрежно из куфара. Реджина извади отвътре някаква дневна рокля. Беше от висококачествен лен и украсена с ръчно бродирани мотиви. Тя посегна към друга рокля. В ръцете си държеше тежка и скъпа коприна. Не можа да разпознае никоя

от дрехите и в момента, в който стигна до дъното на куфара, дишането ѝ вече бе тежко и неравномерно, като след дълго и мъчително усилие. Бяха ѝ съобщили, че това са нейните вещи, но тя не ги беше виждала никога преди. Те не успяха да освежат паметта ѝ. И вече не чуваше страховити изстрели в съзнанието си – изстрели, които да звучат отчайващо реално.

Реджина беше прегледала само единия куфар, но вече се чувстваше изтощена. Нямахме сили да го повдигне, за да отвори долния куфар и предпочете да се отпусне в мекия стол. Потта се стичаше обилно по тялото ѝ. Навън бе горещо и задушно, но това не беше единствената причина дрехите да полепват по влажната ѝ кожа.

Паметта ѝ оставаше празна, но тя осъзна, че усилията ѝ не са отишли съвсем напразно. Току-що бе научила една важна подробност за себе си. Всички дрехи в онзи куфар принадлежаха на богата млада жена. Много богата млада жена. Слейд не ѝ беше казал, че Елизабет Сейнт Клер е богата. Това обаче беше изключително съществен пропуск.

Внезапно съзнанието ѝ се изпълни с безброй въпроси, за които тя нямаше готов отговор. Дали беше богата? Къде ли беше семейството ѝ? Ами Джеймс? Дали бе скърбяла за него преди онзи обир във влака? И когато си възвърнеш паметта, щеше ли да се чувства съкрушена от смъртта му? Да можеше поне да си спомни лицето му!

Пронизана от болезнено чувство за вина, Реджина покри лицето си с ръце. Мразеше се, задето с такова нетърпение очакваше завръщането на Слейд. Та нали неговият брат, нейният годеник, беше мъртъв! Макар в момента да не изпитваше каквото и да е чувство към него, би трябвало да скърби за Джеймс, а не да се отдава на мечти за брат му, който бе спасил живота ѝ. Реджина си повтаряше, че в нейното състояние е нормално да се нуждае от единствения човек, когото наистина познава, да търси спокойствието и жизнената сила, които той с готовност ѝ предлагаше.

Тя прехапа устни. Не можеше да пренебрегне чувствата си в такъв момент. Слейд бе единственият човек, който разсейваше страховете ѝ. Ако не можеше да разчита на него, щеше да остане съвсем сама. Не, не можеше да потиска чувствата си.

Той не приличаше на герой. За пръв път от часове насам Реджина се усмихна. Героите носеха палта от туид и велурени бричове и язدهа черни коне с лъскав косъм. Героите носеха също лъскави черни фракове, бели ризи и златни пръстени със скъпоценни камъни и фамилни инициали. Те никога не се обличаха в износени дънки, напоени с пот

памучни ризи и прашни катарамии на колана. Макар и изключително привлекателен, Слейд бе обикновен човек от плът и кръв, и то такъв, на когото очевидно му липсваше добър шанс в живота. Но този обикновен човек я бе спасил. И тя му дължеше огромна благодарност.

Приятните й мисли бяха прекъснати от внезапно хлопане по вратата. В първия момент Реджина си помисли, че е Слейд. Тя се втурна нетърпеливо към вратата, свали резето и отвори широко. На прага определено не стоеше Слейд, но младата жена веднага се досети кой е мъжът срещу нея. Беше по-висок и по-светъл, лицето му беше по-грубо и не така красиво, но очите бяха същите – тъмни, пламенни очи. Напрегнат, интелигентен поглед. Това беше Рик Деланза, бащата на Слейд.

Очите му проблясваха при вида на Реджина. Той вдигна сърдечно ръце и каза:

– Елизабет! Слава богу, че си добре!

Слейд се облегна на дървения стол, а главата му се опря в грубата стена отзад. В едната си ръка държеше запалена цигара, в другата – чаша уиски. В позата му обаче нямаше нищо спокойно и отпуснато. Краката му бяха прегънати в коленете, а стъпалата – здраво стъпили върху разнебитените плочки на пода. Изглеждаше така, сякаш е готов във всеки момент да скочи и да се изправи застрашително от малкия стол.

Върху тясната разклатена маса пред него бе поставена отворена бутилка. Слейд се взираше напрегнато във вратата. Въпреки тежкия дим, който висеше неподвижно във въздуха, той забеляза Едуард в момента, в който стъпи на прага на неугледното заведение.

Едуард пристъпи към него. Беше малко по-висок и много по-едър от Слейд. Слейд беше силен и жилив, Едуард бе набит и мускулист. Също като при Слейд, лицето му, което можеше да се нарече красиво, беше обрамчено от блестяща черна коса. Но тук свършваха всички прилики между двамата братя. Едуард беше много по-светъл и с бледосини очи. Челюстта му беше по-широка, носът – по-заоблен и леко изкривен. Беше облечен в тъмен костюм, бяла риза, сребристо палто и копринена вратовръзка. За разлика от повечето едри мъже Едуард носеше дрехите си с лекота и грация. Разбира се, облеклото му бе изработено по поръчка. Ботушите му бяха лъснати до съвършенство и носеше широкопола черна шапка, която захвърли на масата пред брат си.

– По дяволите, Слейд! Не можа ли да намериш по-долнопробна дупка?

– Здравсти, братле.

Едуард дръпна един стол и се намръщи при вида му, преди да се отпусне върху него.

– Очевидно ти харесват такива бардаци. На съседната улица, в „Рене“, имат най-доброто уиски и най-хубавите момичета в града.

– Тук се чувствам у дома си – отвърна иронично Слейд.

Едуард го изгледа втренчено.

– Глупости. Във Фриско дори не би си помислил за такава бърлога.

Слейд не каза нищо. Той просто се обърна и направи знак на някаква закръглена сервитьорка да донесе чаша за брат му.

– Цялата бутилка ли смяташ да изпиеш? – попита Едуард.

– Може би.

Брат му въздъхна. Той взе чашата на Слейд и изпи половината от съдържанието ѝ, преди да му я върне.

– На мен също ми липсва.

– Не започвай отново.

– Защо? – Лицето на Едуард се сгърчи от болка, а красивите му сини очи потъмняха. – Никога няма да превъзмогна смъртта му, никога. Никъде по света няма втори като Джеймс. Но не смятам да се напивам до смърт заради това.

– Ти само се чукаш до смърт – отвърна спокойно Слейд. – Ако не внимаваш, може да пипнеш нещо, за което да съжаляваш цял живот.

Едуард очевидно се вбеси.

– Защо не поговорим за теб? И ти не си невинно момче от църковния хор. Видях Ксандрия.

– Между нас няма нищо и никога не е имало – отвърна равнодушно Слейд.

– Тогава ти си глупак – отговори му Едуард също толкова равнодушно.

Мигът увисна в пространството. Слейд се усмихна. Усмивката му беше тъжна, но все пак – усмивка. Едуард също се усмихна, и изражението му беше същото, само че лицето му отново се сгърчи. Сервитьорката донесе празна чаша. Слейд понечи да налее уиски на брат си, но Едуард го спря. Той извади носна кърпичка от джоба си и почисти чашата, за да може след това да покаже, че е придобила сивкав цвят. Слейд просто вдигна рамене и напълни и двете чаши.

– Малко прах няма да навреди никому.

Едуард въздъхна и отпи.

– И така какво се случува? Из града се говори, че си я намерил.

– Намерих я. – Слейд присви устни. – Тя не си спомня коя е. Не си спомня каквото и да било. – Споменът за лицето ѝ изпълни съзнанието му – очите ѝ, втречени в него с някакво благоговение. Той изхвърли лика ѝ от мислите си. Но образът ѝ не преставаше да го преследва, откакто я бе оставил в неугледната хотелска стаичка.

Едуард премигна.

– Е, може би така е по-добре.

Слейд го изгледа продължително и разбра какво има предвид.

– Тя обичаше ли Джеймс? Защото, ако е било така, по-добре да не помни, да ѝ бъде спестена, поне временно, част от скръбта по неочакваната му смърт.

– По дяволите, откъде бих могъл да знам? Джеймс пишеше онези писма на теб, не на мен. Още преди години му казах да не ме занимава с нея, защото ми беше писнало да слушам колко е красива и съвършена. – Едуард потръпна и погледна брат си в очите. – Тя наистина ли е божи дар за всеки мъж?

– Аха.

– Никога не съм смятал, че двамата с Джеймс имате еднакъв вкус към жените.

– Тя е красива – заяви безцеремонно Слейд. Не си направи труда да обясни на брат си, че Елизабет е повече от красива. Беше сексапилна. Изключително сексапилна. Чарът ѝ обаче не се криеше в съблазнителното тяло, което бе прегледал толкова прецизно и внимателно. Беше в лицето ѝ. В това лице се криеше някаква примамлива загадка, която би могла да подлуди всеки мъж и да го подтикне да мисли за секс. Слейд отхвърли тази мисъл с ожесточение. Елизабет определено беше истинска дама, но тялото му, изглежда, не смяташе да се съобразява с това.

– Значи все пак идеята не е чак толкова лоша. Може би двамата с Рик ще успеете да оправите нещата и...

– Не! – Слейд стовари тежкия си юмрук върху масата. Чашите подскочиха и се разбиха шумно на пода. Едуард успя да улови бутилката, преди да я сполети същата съдба. Слейд беше ужасен от самия себе си – да изпитва такава страст към Елизабет, годеницата на своя брат.

– Видя ли се с Рик? Пристигнахме в града преди няколко часа. Рик едва не превъртя, докато те чакахме да се върнеш. Той със сигурност ще откачи, когато разбере, че си е загубила ума. Това би могло да провали плановете му.

– Тя е загубила паметта, а не ума си – поправи го Слейд. – Освен това с Рик се видяхме веднага след като я оставих в хотела. Казах му, че

няма представа коя е. Той беше изненадан. Доколкото разбрах, тръгна натам.

Едуард го погледна внимателно.

– Нещо те притеснява. Какво е то?

Слейд се раздвижи на стола си.

– Нищо. – Отдавна бе проумял, че не е добър лъжец и никога няма да бъде. – Просто имах отвратителен ден.

Но Едуард беше проникателен човек. Едва ли можеше да проумее какво става в съзнанието на брат му, но когато проговори, сякаш четеше мислите на Слейд.

– Нали знаеш, че никога не сме виждали Елизабет – нито ти, нито пък аз. Единствено Рик я е виждал и предполагам, че в момента е с нея. Какво ще стане, ако това е някоя друга жена?

– Очаквахме Елизабет да пристигне с този влак – отбеляза безстрастно Слейд. – Тя трябваше да дойде в Мирамар, за да се омъжи за Джеймс. Церемонията беше насрочена за след две седмици. Това беше планирано преди много време. Ако е имала някаква неотложна причина да не тръгне сега, Елизабет със сигурност щеше да ни предупреди. Само един от пътниците – една жена – липсвала от онзи проклет влак. – Слейд вдигна безразлично рамене. – Освен това тази жена напълно отговаря на описанието на Джеймс. – Дребна и поразително красива, добави мислено той. Да, напълно съвършена.

Безразличието му беше само маска и Слейд прекрасно то съзнаваше. Колкото и да се опитваше да не мисли за тази жена, не можеше да я изхвърли от съзнанието си. А това беше предателство към брат му. Защото у Слейд все още тлееше искрица надежда, че тази жена не е годелицата на Джеймс. Това беше нелепо, нелогично и той нямаше право да храни подобна надежда.

Защото дори да не принадлежеше на брат му, тя очевидно беше изискана дама, а такива жени никога не спираха погледа си на мъже като него. Затова, дори да му изглеждаше непосилно, той трябваше да обуздае предателските си мисли и да я забрави.

– Какво има? – попита отново Едуард.

– Нищо – отвърна отсечено Слейд. Можеше да насочи мислите си в друга посока, но нямаше сили да обуздае гнева си. Мрачното чувство бушуваше и се разрастваше в душата му. Рик не биваше дори да спомена новите си планове, защото в противен случай Слейд щеше да изригне като вулкан.

– Предполагам, че е най-добре да се върнем в хотела и да потърсим

Рик.

Слейд не се помръдна. По брадата му се стичаше струйка пот.

– Не.

Знаеше, че тази жена е Елизабет и нямаше никакво желание да го научава със сигурност. В момента Рик със сигурност беше там, при нея. Премахването на последното съмнение би било съкрушително за него, а в момента Слейд не можеше да го понесе.

– Разбирам – каза Едуард. Той скръсти ръце и остана загледан в брат си, който в момента пресушаваше последната капка в чашата. – Вече си взел решение, нали? Няма да останеш. Сега ти си наследникът на Рик, но няма да останеш. Ще се върнеш на север.

– Точно така.

Едуард беше повече от разгневен. Той се изправи на крака и стовари дланите си върху масата. Бутилката изтрака и съдържанието ѝ се изля на пода. Никой от тях не го забеляза.

– И защо, по дяволите, няма да останеш? – изкрещя Едуард. – Защо ще ходиш да работиш за Чарлз Ман, когато трябва да си тук?

Слейд отблъсна стола си с крак. За миг изпита неистово желание да вдигне ръка и да я стовари в лицето на брат си. В следващия момент се овладя.

– Защото не искам да работя за Рик. И защото не обичам да бъда изнудван.

– Ти си страхотен глупак! – крещеше Едуард, излязъл от кожата си. – Защо не се опиташ да бъдеш честен със себе си? Постъпваш така, защото искаш да му отмъстиш, нали? Знаеш ли какво? През всичките тези години ти му отмъщаваш, задето обичаше Джеймс повече от теб!

Слейд пребледня.

– Грещиш – отвърна той. – Нямах представа колко грещиш. Правила го заради себе си.

– Не можеш да избереш тях пред нас! Ние сме твоето семейство, а не те!

– Това няма нищо общо.

– Ти си длъжен да бъдеш до нас! Сега повече от всякога. Джеймс е мъртъв. Рик има нужда от теб. Ние имаме нужда от теб!

– Не! – Слейд поклати глава, заслепен от гняв. – Рик има нужда от наследник, не от мен. А аз няма да се ожена за нея, за да наследя Мирмар. Никога няма да се ожена за жената, която Джеймс е обичал – нито заради теб, нито заради Рик, нито дори заради Мирмар.

Едуард напусна заведението веднага след острата размяна на реплики. Слейд не направи опит да го последва. Той допи бутилката дълнопробно уиски, като същевременно се опитваше да не мисли нито за онова, което му бе наговорил Едуард, нито за жената, която беше останал в хотела. Просто се вираше в пространството отвъд отворената врата на кафенето и в сенките на хората и предметите, които постепенно се удължаваха. Вечерният сумрак неумолимо настъпваше по смълчаните улички на Темпълтън.

Това не беше истина. Беше нелепо. Той не се опитваше да отмъщава на Рик, задето е предпочитал Джеймс пред него. Слейд винаги бе обичал Джеймс. Всички го обичаха, защото Джеймс притежаваше някакво харизматично обаяние, някаква вътрешна магия, каквато рядко се среща у мъжете. Едуард също бе по своему обаятелен. А той, Слейд, беше единственият от тримата братя, у когото липсваше тази вродена дарба да печели хората от пръв поглед.

Открай време Джеймс беше героят на Слейд, макар да бе само година по-голям от него. И двамата бяха израснали с Жозефин – жената, която се грижеше за домакинството. Тя ги бе отгледала като свои деца и те я обичаха като своя майка, дори след като Рик се ожени за Виктория. Единственият човек, към когото Виктория някога бе проявила някаква загриженост, беше Едуард, собственият ѝ син. Майката на Джеймс, Катерина, беше умряла при раждането, а майката на Слейд напуснала дома им, когато бил само на няколко месеца – твърде малък, за да осъзнае какво всъщност се е случило. Той дори смяташе негърката Жозефин за своя истинска майка, докато не навърши три падини и Джеймс не му разказа как стоят нещата в реалния живот.

Като деца Джеймс и Слейд бяха неразделни като близнаци, а Едуард – с три години по-малък от тях – винаги подтичваше подире им. Двамата обаче бяха различни като деня и нощта: Джеймс – винаги весел и дружелюбен, а Слейд – мрачен и избухлив. И все пак, обратно на впечатлението, което обичайно оставяше у възрастните, Джеймс също имаше склонност към белите, макар да не беше същият непримирир бунтар като брат си Слейд. Но той винаги оставаше достатъчно съзнателен, за да възпре Слейд, преди да приведе в действие най-щурите си хрумвания и неизменно заставаще зад брат си, когато го хванеха да върши по-редната пакост. Милият Джеймс! С какво себеотрицание се опитваше да

омилостиви възрастните или да поеме вината върху себе си. Но никой не вярваше на Джеймс, защото всички познаваха нрава на Слейд.

Сега, от дистанцията на времето, Слейд можеше да проумее всичко това. Но онова невръстно момче, което надничаше закачливо от миналото, така и не успя да се примири, че възрастните винаги го обвиняват за всяка извършена беля, макар в действителност именно той да бе инициаторът на повечето лудории – някои безобидни, други груби и подмолни – които тримата с братята му редовно извършваха. Несъмнено Слейд бе тарторът на пакостливото дуо, което се превърна в трио, след като Едуард порасна достатъчно, за да им бъде партньор в белите.

Днес, от позицията си на възрастен, Слейд можеше без усилие да се обърне назад, към онова момче, и да се усмихне тъжно, защото ясно съзираше причината за неуморните му бели. Невръстното момче отчаяно се стремеше да привлече вниманието върху себе си. И единственият начин, който му бе известен, за да го постигне, беше да причинява проблеми. А проблемите водеха след себе си нови проблеми. Той бе наказван безброй пъти, но нито затварянето у дома, нито шамари бяха в състояние да сломят ентусиазма му.

И все пак петнадесетгодишната Джени Дойл не беше забременяла от него. Раната от този спомен все още наболяваше. Несправедливостта все още го гнетеше. Дори след като Едуард застана пред тях и твърдо пое вината за деянието си, никой не му повярва, защото беше само на дванайсет. Разбира се, никой не би си и помислил, че Джеймс е в състояние да съблазни невинната си съседка, така че всички насочиха обвинително поглед към Слейд.

Този инцидент не се размина с безобиден шамар. Слейд бе престанал да повтаря, че е невинен дълго преди да започне самото наказание. Едуард пък не престана да крещи, че е виновен, докато накрая не го заключиха в стаята му. И тогава Рик наби сина си с камшик. Но Слейд упорито сдържаше болезнените стонове. Рик беше бесен, а Слейд – толкова изплашен, че дори не проумяваше какво говори баща му. Рик ругаеше вулгарно сина си, задето толкова приличал на майка си. В действителност това беше нелепо, защото Слейд бе толкова различен от нея, колкото един син можеше да се различава от родната си майка.

Сега всичко това беше минало, а Слейд бе достатъчно помъдрял, за да проумее, че бичуването беше само повод, но не и причина за неговото бягство от дома. Наказанието заради бременността на Джени Дойл бе само заключителната битка от продължителната и нерадостна война, която Слейд водеше за вниманието на баща си. Бичуването се оказа

разрушително положение – не за тялото, а за душата му. А Рик дори не се опита да го задържи. Остави го да си отиде.

Джеймс обаче се опита да го спре. Настойчивият му глас все още отекваше в ушите му, както и накъсаните хлипове на Едуард.

– Не можеш да си отидеш. Татко не е искал да те прогони.

– Напротив, иска го. На гърба си имам шест рани от камшика. Искан го. – Гласът на Слейд се пречупи.

– Нека да повикам Жожо – извика разтревожен Джеймс. Това бе галеното име на жената, която ги бе отгледала. – Тя е в кухнята. Изля порой от сълзи заради теб.

Слейд си помисли, че скоро и той ще може да си позволи да заплаче. Поне тя се интересуваше от него – винаги се бе интересувала. Но този път това не му беше достатъчно. Той се намръщи на Джеймс, който стоеше колебливо зад хлипащия Едуард. Конюшната тънеше в мрак и брат му представляваше една мъничка сянка в тъмнината, разтърсвана от мъчителни ридания.

– Кажу ми да престане.

– Стига – заповяда Джеймс на Едуард, но гласът му не беше строг, а ръката му се плъзна успокоително около раменете му. – Вината не е твоя. Ти каза истината.

– Слейд си тръгва заради мен! – извика Едуард разстроен. – Мен трябваше да бичуват, а не него.

– Така е – отвърна спокойно Джеймс. – А сега го забрави. Слейд, недей да тръгваш. Веднага се връщам с Жожо. Тя ще ти намаже гърба с мехлем. – В гласа му се долавяше отчаяние.

– Не. Така само ще плаче още повече. – Слейд се извърна рязко. Цялото му тяло бе сковано от болките в гърба. Той изведе на двора червеникавокафявото пони. Рик сигурно щеше да полудее, когато откриеше липсата му.

Джеймс се вкопчи неистово в него.

– Не можеш просто да си тръгнеш! Не можеш да ни причиниш това! Не можеш!

– Напротив, мога – едва успя да промълви Слейд, като се опитваше да не обръща внимание на Едуард, който отново зариде.

– Отивам да доведа татко – извика Джеймс.

– Не си го и помисляй – отвърна му Слейд, макар една част от него отчаяно да искаше брат му да направи точно това.

И тогава някъде от тъмните сенки около къщата долетя гласът на Рик:

– Той е като майка си. Когато тя реши да си тръгне, нищо не беше в състояние да я спре. Щом толкова иска да ни напусне, оставете го да върви.

Тези думи се оказаха последната капка, която преля чашата. Слейд се метна на понито. Джеймс се опита да се вкопчи в ботуша му, но той го ритна – силно – макар баща му да беше онзи, когото наистина искаше да изрита. А Едуард хленчеше умолително:

– Моля те, не си отивай. Моля те, остана.

Тези думи обаче трябваше да се откъснат от устните на човека, който го бе създал, а не от родния му брат.

И Слейд пренебрегна молбите на братята си. А по-късно през същата нощ недалече от Сан Франциско сам до мъжdivия лагерен огън, в компания единствено с вятъра и мъглата Слейд ридаше неудържимо като пеленаче. Това бе последният път, когато от очите му се пророниха сълзи – до погребението на Джеймс.

Измина вече повече от месец, откакто Едуард – не Рик, а Едуард – му се бе обадил в Сан Франциско и Слейд се беше върнал у дома. По време на краткото пътуване той беше почти в несвяст. Отдавна бе забравил злополучното пътуване на юг и пристигането си в Сан Франциско. Чарлз му бе помогнал да забрави. Но явно в миналото съществуваха неща, които не могат да се забравят. А в този момент съзнанието му отказваше да приеме кошмарната вест. Джеймс не би могъл да се удави в придошлия поток. Другите хора можеха да умират, но не и Джеймс. В никакъв случай Джеймс!

Мирамар беше в траур, когато Слейд се отзова на поканата на Едуард. Рик се затвори в себе си и остана неадекватен в продължение на дни, а когато най-сетне се съвзе, лицето му все още изглеждаше мъртвешки бледо, а движенията му бяха забавени и автоматични като у сомнамбул. Той почти не забелязваше присъствието на по-големия си син, а Слейд не си бе идвал у дома от две години. И все пак Слейд съчувстваше на баща си. За миг дори му хрумна да се опита да го успокои. Но Рик не допускаше никого до себе си, неспособен да сподели безграничната си скръб – и така до момента, в който заяви, че иска да види Слейд женен за Елизабет. Слейд мигновено проумя, че е бил истински глупак да изпитва жалост към баща си.

Едуард успяваше да прикрива скръбта си, макар и с цената на неимоверни усилия. Но безгрижната му усмивка вече я нямаше, нито пък остроумните забележки към околните. Слейд знаеше, че отвъд спокойното и невъзмутимо изражение брат му също изпитва болка и тъга,

защото никога не беше имало тайни между тримата братя. Дори Виктория, майката на Едуард, изглеждаше погълната в скръбта си. Но когато съзря Слейд, забрави мъката – в случай че наистина скърбеше – и в очите ѝ проблеснаха гняв и омраза. Тя определено не се радваше на завръщането му. Но Слейд и не беше очаквал да бъде другояче.

Погребалната церемония се състоя преди четири седмици, малко след пристигането на Слейд. Дотогава всички бяха изпаднали в някакво вцепенено състояние на тялото и духа, а смъртта на Джеймс им изглеждаше нереална. Изглеждаше невъзможна.

Надгробното слово беше непоносимо за Слейд, защото за разлика от повечето опела, които представляваха безсмислени брътвежи, тук всичко беше истина. Отец Жозеф не преувеличаваше, докато превъзвисяше Джеймс за необикновената му почтеност и безгранична щедрост, за неговото състрадание към ближния и високия му морал. Истина беше и това, че Джеймс бе безгранично отдаден на своето семейство, на баща си и братята си, на доведената си майка и Жозефин, на Мирамар.

Отец Жозеф беше мисионер в Сан Мигел и познаваше Джеймс от дете. Той изрече надгробното слово с просълзени очи и задавен глас. Още при първите му думи Слейд изгуби самообладание и заради неудържимо. Едуард се оказа по-силен или по-дисциплиниран, а вероятно сълзите му вече бяха пресъхнали, защото обгърна раменете на брат си и му предложи цялата подкрепа и обич, на която бе способен. Слейд не спря да ридае дълго след като погребението приключи, хората се разотидоха, а ковчегът бе заровен дълбоко в плодородната червена почва на Мирамар.

Уискито не му помагаше. И днес скръбта му беше все така дълбока и болезнена, както и в деня на погребението. Отец Жозеф бе заявил, че болката ще избледнее с времето. Разумът му нашепваше, че свещеникът е прав, но това убеждение му носеше незначителна утеха. Никога преди Джеймс не му бе липсвал толкова отчаяно. С времето му ставаше все по-невъзможно да приеме, че никога няма да види брат си отново, да проумее печалната невъзвратимост на смъртта.

Най-сетне огромната топка в гърдите му взе да се стопява. Бе превъзможнат и тази криза. Слейд огледа невзрачното заведение, препълнено с подозрителни на вид клиенти. Беше толкова погълнат от скръбта си, че за миг дори се изненада да се намери там. Едуард беше прав, и то не само за това. В Сан Франциско никога не би си и помислил да мине

покрай такава дупка, но когато се върнеше у дома, неизменно се присъединяваше към грозната тълпа. Дори на двадесет и пет, Слейд неизменно си оставаше неуморимият бунтар от своето детство. Тази мисъл, подсилена от долнопробното уиски, го накара да се почувства малко неспокоен.

Той се запита какво ли се бе случило в хотела. Имаше ли някакъв смисъл да се съмнява? Защото беше очевидно, че онази жена е Елизабет Сейнт Клер. Дали когато си възвърнеше паметта, и тя щеше да изживее болката от загубата? Беше ли обичала Джеймс? Женитбата им беше уговорена и двамата се бяха виждали само няколко пъти преди последното лято, когато тя се върна от девическото училище в Лондон. Тогава баща ѝ бе починал, а тя пристигна за погребението и остана през лятото.

Тогава Джеймс я бе ухаждал. Често пътуваше до Сан Луис само за да я види. Слейд знаеше това, защото Джеймс често му бе писал за нея. Джеймс със сигурност я обичаше, много я обичаше. Вътрешностите му се свиха на топка при мисълта за техния любовен романс, преди Елизабет да се върне в Лондон за последната година от обучението си.

Сега плановите на Рик му изглеждаха почти забавни. Слейд вече беше най-големият му син. Рик искаше от него да наследи Мирамар. Рик очакваше от него да наследи Мирамар. Това бе традиция, старомодна калифорнийска традиция. Само че имаше една уловка. За да го постигне, Слейд трябваше да се ожени за богатата наследница – Елизабет Сейнт Клер. Защото в Мирамар им липсваха пари – винаги им бяха липсвали – а тази жена щеше да им донесе всичките пари, от които се нуждаеха.

Не искаше да си спомня огромните ѝ доверчиви очи, изпълнени с благодарност. Не искаше тази жена да го гледа по този начин никога. Защото Слейд нямаше да се ожени за нея, никога нямаше да се съгласи на такова нещо. Той нямаше да остане, нямаше да наследи Мирамар и нямаше да се ожени за Елизабет Сейнт Клер. А Рик, който никога не му бе споменал, че е свободен да остане по време на кратките му посещения у дома, сега трябваше да направи нещо повече, отколкото да му позволи да остане. Трябваше да го помоли. Но Рик никога не би го направил. А и да го направеше, нищо не би се променило.

Не че не обичаше Мирамар. Напротив. Винаги бе обичал тези земи и винаги щеше да ги обича. Но Мирамар принадлежеше на Джеймс също както Елизабет Сейнт Клер му принадлежеше. А Слейд обичаше Джеймс и смъртта не можеше да промени тези чувства. Нямаше да предаде Джеймс, дори и след смъртта му.

Утре щеше да се върне в Сан Франциско, където почти от десет години работеше за Чарлз Ман. Сега там бе неговият дом. Рик беше изгубил Джеймс, но все още имаше Мирамар, а Едуард щеше да поеме грижите за земите, когато Рик се почувства твърде немощен – което едва ли щеше да стане, преди да изминат още поне двадесет години.

Цялата ирония се криеше във факта, че Слейд знаеше, че може да вдигне Мирамар на крака, да го измъкне от дупката, в която се намира. Откакто се помнеше, семейството му живееше в безпаричие, защото времената се променяха. Слейд вече не беше невръстно момче. Бе пътувал достатъчно, работил достатъчно и видял достатъчно, за да се освободи от предрасъдъците и да обърне поглед към новото. А то настъпваше от север. Старите ранчо едва свързваха двата края. Модерната индустрия, технологиите и съвременното селско стопанство неумолимо настъпваха по калифорнийските земи. Огромните samozадоволяващи се чифлици като Мирамар бяха отживелица, империи, които принадлежат на миналото, динозаври, които не могат да просъществуват в бъдещето. Те вече нямаха право на живот. Бъдещето беше в разработването на мините и горите, във фермерството. В Калифорния вече съществуваха големи селскостопански предприятия, които произвеждаха огромни количества лимони и портокали, пшеница и ечемик. А земите на Мирамар изобилстваха от плодородна почва. Малобройните им градини произвеждаха най-вкусните плодове в страната, най-пивкото и пенливо вино. Разполагаха също с гъсти гори и Слейд знаеше, че с достатъчно грижи могат да ги култивират, а не да ги ограбват и разрушават. Време беше да се направят промени, за да може Мирамар достойно да влезе в двадесети век, и най-голямата ирония бе, че Слейд го осъзнаваше и имаше сили да го постигне, но нямаше да го направи.

Вместо да изправи Мирамар на крака, утре той щеше да се върне в големия град, с който вече завинаги бе обвързал живота си.

Когато Слейд най-после се върна в хотела, градът отдавна вече тънеше в нощен мрак. Той бе отскочил до кафенето, което вече затваряше. Госпожица Бърк обаче видя кой стои на вратите и веднага го покани да влезе. Сервира му огромна пържола, която Слейд незабавно опустоши с кана силно кафе. Успя да изяде дори половин парче от нейния ябълков пай. Тя сякаш изпитваше удоволствие да се суети около него, а Слейд изобщо не проумяваше причината за това, защото като дете бе направил не една беля и в нейния двор. Момичето беше на неговата възраст. Накрая Слейд реши, че вниманието ѝ се дължи на нейното съчувствие към дълбоката му скръб.

– Върни се у дома, Слейд – прошепна тя на вратата, когато той по-нечи да си върви.

Той кимна, поблагодари ѝ и на всяка крачка от пътя си чувстваше погледа ѝ, вперен в широкия му гръб. Накрая разбра поканата ѝ, но не и причините да му бъде отправена. Тя беше доста привлекателна жена, но Слейд никога не би си и помислил да свърже живота си с нейния.

Той взе ключа за стаята си от хотелския чиновник и бавно се отпра-ви нагоре по широкото стълбище. Тялото му се напрегна при мисълта, че стаята на Елизабет се намира на няколко крачки разстояние. Умората го напусна. Сега се чувстваше по-решен от всякога да напусне провинцията на другия ден.

И все пак Слейд се спря в коридора и впери поглед в нейната врата. Тялото му се напрегна неудържимо. Цялото му съзнание мигом се изпълни с лика на поразително красивото ѝ лице, с огромните ѝ златисти очи. Въпросът, който през цялата вечер бе избягвал да си задава, сега нахлу в главата му с непоносима настоятелност. Предателското му съзнание сякаш продължаваше да се надява, че тази жена може и да не е Елизабет Сейнт Клер.

Не искаше дори да си помисля, че такава възможност съществува. Не и сега, не отново. Беше твърде изтощен да се надява, но дълбоко в сърцето му продължаваше да блещука искрицата надежда. Нима наистина можеше да е такъв глупак? Слейд стисна ръката си в юмрук, а ключът се вряза болезнено в дланта му. Утре щеше да се върне на север, а тя щеше сама да решава своите проблеми. Той се опита да не си припомня тялото ѝ, което се тресеше неудържимо от ридания в прегръдките му, очите ѝ, които се взираха с надежда в неговите, сякаш беше някакъв герой.

Надолу по коридора се отвори някаква врата. Рик прекрачи прага – едър, властен силует в червена вълнена пижама.

– Знаех си, че ще те видя отвън. – Той впери поглед в сина си.

Много бавно, Слейд се обърна към него.

– Отивам да спя. – Но той чакаше, чакаше Рик да му каже какво е открил за нейната самоличност.

– Бил си в някоя кръчма?

Слейд кимна.

– Изкъпи се. Миришеш на уиски, цигарен дим и евтин парфюм.

Рик очевидно си въобразяваше разни неща, защото Слейд определено не миришеше на долнопробен парфюм, но предпочете да премълчи. Ако баща му искаше да мисли за него най-лошото, той с нищо не

можеше да го промени.

– И какво?

– Не искам Елизабет да те вижда в такъв вид.

– По това време тя би трябвало да спи. – Значи наистина беше Елизабет. Беше годеницата на Джеймс.

– Искам да говоря с теб.

– Аз пък не искам да говоря с никого. Искам да си отида в леглото.

– Изглеждаш така, сякаш вече си бил в леглото.

– Това не те засяга – озъби се насреща му Слейд. Рик винаги си мислеше най-лошото за него. – Какво правя, си е моя работа.

– Греша. Винаги си имал морала на улична котка. Но не искам Елизабет да го разбира.

Слейд замръзна на мястото си. Понякога му се искаше да признае истината на баща си. Но Рик никога нямаше да му повярва, така че беше безсмислено.

– Няма значение дали ще разбере – заяви спокойно той. – Защото аз няма да се ожена за нея.

– Тогава няма да получиш Мирамар! – изсумтя Рик.

– Аз не искам Мирамар!

– Лъжец! Искаш го! Винаги си го искал. А сега имаш шанс да го получиш. – Внезапно Рик грабна ръката на Слейд и го дръпна в стаята си. Слейд се освободи от него веднага щом вратата се хлопна зад гърба им.

– Ти, нищожен стар глупак – просъска той. – Сега бил моят шанс! Мирамар ли е всичко, за което можеш да мислиш? Синът ти е мъртъв! Джеймс го няма. А Мирамар му принадлежеше. Мислиш ли, че толкова лесно ще застана на неговото място?

– Мисля, че на теб ти липсва всякакво уважение – отвърна му Рик, почервенял от гняв. – Не уважаваш нито мен, нито дедите си, нито традициите, нито пък Мирамар. Та ти нямаш никакъв избор! Сега си най-големият ми син. Най-големият винаги наследява баща си. В нашето семейство винаги е било така. Винаги. Моят баща е бил втори син, но той е направил нещо значимо в живота си! Бил се е във войната за независимостта на Мексико и по-късно е бил възнаграден – с Мирамар. Той работеше усилено от деня, в който получи титлата си, до деня на своята смърт – но не заради себе си. Работеше, за да остави нещо на мен – и на теб. А сега ти си моят наследник, и един ден твоят син ще те наследи! Това е традиция, а на традициите не бива да се изменя!

– Ти живееш в едно минало, което отдавна вече не съществува!

Осъзнай се! Продължи напред! За бога, след няколко месеца ще навлезем в двадесети век!

– Тогава го направи заради Джеймс – отвърна решително Рик. – Той знаеше колко много обичаш Мирамар. Двамата сме говорили за това. Той би искал ти да го поемеш. Той би...

– Престани да говориш за него, сякаш все още е жив! – Слейд бе заслепен от гнева си. Джеймс винаги бе бил любимецът на баща си, винаги, но тогава той беше и негов наследник. Внезапно на Слейд му хрумна, че Рик наистина обича Мирамар повече от всичко на света – повече дори от собствения си син.

И тогава Рик сграбчи ръцете на сина си.

– Ако не се ожениш за нея, ще загубим Мирамар.

Слейд се вцепени.

– Що за глупост е пък това?

– Ранчото е ипотекирано. Нямах друг избор. Времената бяха лоши, а в близко бъдеще не се виждаше нищо добро. Депресията от 1893 ни засегна много сериозно. Но никога не съм мислил, че ще стигнем дотук.

Слейд го гледаше слисан.

– От две години не съм правил никакви вноски по ипотека. Но всичко беше наред – допреди шест месеца, когато някакъв banker от Ню Йорк купи банката в Сан Франциско. Тогава ме заплашиха, че ще ни отнемат собствеността. Промениха решението си само заради женитбата на Джеймс – и заради зестрата, която Елизабет щеше да ни донесе. Сега не знаят, че Джеймс е мъртъв. Но веднага щом разберат, ще ни изхвърлят от земите ни. Едва ли ще се опитат да управляват ранчото. Незабавно ще го продадат, и то на парчета. Трябва да се ожениш за Елизабет, и то скоро. Ако не го направиш, ще ни отнемат Мирамар.

Слейд бе шокиран, напълно неспособен да пророни и дума.

– Това е самата истина – завърши накрая Рик и пусна ръцете му. После отстъпи крачка назад и отново погледна сина си в очите. – Ние няма просто да обеднеем. Ще бъдем напълно разорени.

Слейд не откъсваше невярващ поглед от баща си.

– Ако ти не се ожениш за нея, Едуард ще го направи. Нуждаем се от парите ѝ, и то незабавно.

– Едуард не се интересува от Мирамар – чу се да промълвява Слейд.

– Прав си. Единственото нещо, което някога го е интересовало, са жените и безкрайните игри на карти. Но Едуард е млад и умен. И ще направи това, което е длъжен да направи. – Рик остави останалото

неизказано: *не като теб.*

– Значи Виктория най-после ще бъде щастлива – отвърна му саркастично Слейд. Тази жена би направила всичко заради сина си дори ако това означаваше да го накара да се ожени без любов за годеницата на мъртвия си брат, след като това бе начинът той да наследи ранчото. Но каквото и да говореше Рик, Едуард никога не би се съгласил. А дали бе така? Едуард също беше изключително лоялен – това бе отличителна черта на всички Деланза.

– Е?

Слейд се чувстваше уловен в капан, притиснат в най-тесния ъгъл. Не искаше да остане. Не искаше Мирамар. Мирамар принадлежеше на Джеймс, който още не беше изстинал в гроба си. Но... самата идея да загубят Мирамар беше така невероятна, плашеща, отблъскваща. А и мисълта Едуард да се ожени за Елизабет не му изглеждаше по-привлекателна.

– По дяволите, какво толкова неприятно има в брака с такова хубаво младо момиче, след като това ти дава възможност да получиш онова, което винаги си искал? – избухна внезапно Рик.

– Това не е вярно – отвърна гневно Слейд. Но ако трябваше да бъде честен пред себе си, трябваше да признае, че е точно така. Някъде дълбоко в себе си Слейд винаги бе искал онова, което нямаше право да притежава. А сега недостижимата мечта можеше да се превърне в реалност. Но само защото брат му беше мъртъв.

Той се обърна рязко. Спря се на вратата, по-мрачен и навъсен от всякога.

– Ще помисля. Имам нужда от малко време.

Изражението на Рик бе не по-малко мрачно от неговото.

– Опасявам се, че не разполагаме с никакво време.

4

Лекарят беше висок, жилив мъж, чиято възраст бе трудно да се отгатне. Реджина седеше покорно на един стол, докато той опипваше подробно главата ѝ. Този човек не ѝ вдъхваше особено доверие. Очите му бяха мътни и кръвясали, а от устата му долиташе остра миризма на уиски, която дори силният одеколон не беше в състояние да притъпи. Изражението на младата жена оставаше непроницаемо, но сърцето ѝ се блъскаше тревожно в гърдите. Мислено тя се успокояваше, че колкото и

непочтен да изглежда този човек, все пак е лекар. И още повече, беше го довел самият Рик Деланза, който в момента чакаше отвън пред вратата. Тя определено се боеше от момента, в който лекарят щеше да произнесе диагнозата. Защото, макар да бе изминал цял ден от злополучния инцидент, и въпреки че беше разгледала подробно съдържанието на багажа си, съзнанието ѝ си оставаше същата черна дупка, както и вчера, когато Слейд я бе открил до железопътните релси. Не я бе споходил нов проблясък на паметта, откакто в главата ѝ проехтя онзи пистолетен изстрел.

– Имате приличен оток на тила. – Лекарят ѝ се усмихна. Имаше приятна усмивка. – Боли ли ви?

– От вчера следобед имам главоболие.

– Очевидно добре сте се подредили, но не мисля, че имате сътресение. Все пак трябва да си почивате, докато си възвърнете паметта.

– Значи ще си спомня? – Реджина не можеше да си представи как би могла да живее повече в такова безпаметно състояние.

– Вероятно. – Той видя изумлението, което се изписа на лицето ѝ, и я потупа приятелски по гърба. – Хайде, хайде, не се притеснявайте. Това няма да ви помогне. Истината е, че никога преди не съм имал случай на амнезия. Все пак това е рядко срещано явление. Но с времето повечето хора се възстановяват.

С времето повечето хора се възстановяват. Не за пръв път, откакто бе изплувала от бездната на съня и осъзнала, че е загубила паметта си, в съзнанието на Реджина изплуваше мисълта, че е възможно никога да не си спомни своето минало, никога да не узнае коя е в действителност. А тази мисъл беше потресаваща.

В този момент Рик почука нетърпеливо на вратата.

– Свършихте ли, докторе?

– Влезте, Рик. – Бавно, без всякаква припряност, лекарят започна да прибира инструментите в черната си чантичка.

Рик прекрачи прага на стаята. Тялото му излъчваше същата колосална енергия, каквато Реджина бе забелязала у Слейд, но имаше и нещо различно. В по-младия мъж енергията беше експлозивна, докато бащата бе просто пълен с неизразима жизненост. Реджина отново усети празнота от отсъствието на Слейд. Не го беше виждала, откакто я остави в хотелската стая предния следобед. Но образът му често навестяваше мислите ѝ. А сега се чувстваше разочарована, че Слейд не е дошъл с баща си.

Рик ѝ се усмихна, но съсредоточи вниманието си върху лекаря.

– Е?

Реджина изобщо не слушаше, докато лекарят повтори пред него онова, което ѝ бе казал преди минути. Тя се изправи пред огледалото и втренчи поглед в непознатата жена отсреща.

Рано сутринта се беше изкъпала с кофата вода и легена, които някой бе оставил под бюрото. После облече един от костюмите, които откри в багажа си – морскосин жакет с пола и блуза в кремов цвят. Добави изящна перлена огърлица, която също намери сред вещите си. После погледна ефекта в огледалото и ѝ се стори, че изглежда не само богата и привлекателна, но също фина и елегантна. Оценката ѝ бе лишена от всякаква суета. Все още се притесняваше от лика си в огледалото. Жената отсреща неизменно ѝ изглеждаше толкова далечна и непозната, че дъхът ѝ секваше от чувството на безсилие.

Отново се почука на вратата. Първата мисъл, която ѝ хрумна, беше че това е Слейд. Реджина се усмихна – първата ѝ истинска усмивка за деня. Тя хвърли един бърз и критичен поглед към огледалото, но всяко косъмче си беше на мястото. После се озова пред вратата, преди Рик да успее да отвори. На прага, с поднос в ръце, стоеше една от камериерките на хотела. Реджина я наблюдаваше разочарована, докато момичето оставяше подноса на масичката между двата стола.

– Поръчах ти закуска, защото знам, че не си яла снощи – обясни ѝ Рик. – Днес изглеждаш нов човек. Как се чувстваш, Елизабет?

– По-добре. – Отговорът беше машинален. Сетивата ѝ вече и долавяха аромата на прясно сварени яйца и топли кифлички и я караха да почувства неутолимия си глад. Но тя не направи и опит да седне. – Къде е Слейд?

Рик се намръщи.

– Все още е в леглото. Това момче очевидно има склонност към мързел.

Реджина беше шокирана. Не познаваше Слейд добре, но можеше да се закълне, че мързелът е абсолютно чужд на този мъж. Дори напротив – никога не беше срещала такъв неуморен човек.

– Хайде, Елизабет. Започвай да се храниш. Тук не държим много на добрите маниери.

Реджина тъкмо понечи да седне, когато откъм отворената врата долетя гласът на Слейд:

– Ти не би могъл да разпознаеш добрите маниери дори ако някой пъхне под носа ти наръчник за употребата им.

Двамата с Рик се извърнаха рязко. Лицето на Слейд беше яркочервено от гняв; той очевидно бе дочул хапливата забележка на баща си.

– Ябълката не пада по-далече от дървото си – отвърна равнодушно Рик. – Часът е десет сутринта. Тя има право да спи през целия ден, но не и ти.

Слейд влезе в стаята с ленива походка и затвори вратата с връхчето на износената си обувка.

– Ти да не си ми шеф? Да не би да ме храниш или да ми плащаш надници? Не си спомням някога да съм получавал чек от теб.

– Нима Чарли Ман ти позволява да спиш до десет сутринта?

– Когато съм във Фриско, обикновено работя – отвърна му Слейд.

Рик подсвирна подигравателно.

– Как ли пък не! Сигурно, ако си легнеш в по-приличен час, ще можеш и да станеш навреме.

– А може би това, което правя през нощта и по всяко друго време на денонощието, си е лично моя работа.

Двамата мъже стояха настръхнали един срещу друг и се гледаха право в очите. Реджина бе вкопчила здраво нокти в облегалката на стола, а изуменият ѝ поглед непрестанно се местеше от баща на син, и обратно. В момента тя ставаше неволен свидетел на нещо, което нямаше право да вижда, и беше ужасена от онова, което се разкриваше пред очите ѝ. Защо ли Рик нападна Слейд по такъв начин? Как би могъл баща да се държи така със сина си – и то в присъствието на друг човек? И защо Слейд се палеше толкова лесно, сякаш се готви за битка? Реджина се усмихна лъчезарно и наруши напрегнатата тишина:

– Идваш точно навреме за закуска. Заповядай, седни. Ще поръчам да донесат още чинии.

Както се беше надявала, Рик и Слейд мигновено насочиха вниманието си към нея.

– Вече закусих, а виждам, че има предостатъчно кафе – обади се Рик. Той дръпна единия стол назад. – Седни, Елизабет.

Реджина не се помръдна, вперила неподвижно поглед в Слейд, който по никакъв начин не отговори на поканата ѝ. Сега, след като вниманието му не беше погълнато от баща му, той се обърна и към нея. Както беше очаквала, погледът му бе остър като бръснач, а въпросът се съдържаше в очите му.

– Нещо ново?

Реджина знаеше какво я пита. Тя поклати отрицателно глава, неспособна да откъсне погледа си от него. На лицето му мигновено се изписа разочарование, когато осъзна, че тя все така не си спомня нищо.

След като вече бяха седнали, Реджина не се съдържа да не го

разгледа по-подробно. Изглеждаше добре. Тази мисъл я смути. Тъмната му гъста коса беше влажна и гладко сресана назад. Лицето му бе гладко избръснато и едва сега разкриваше красивите му до съвършенство черти. До този момент Реджина наистина не бе осъзнавала колко дяволски привлекателен е в действителност този мъж. Вълнената му риза беше снежнобяла и идеално изгладена, дънките – тъмносини и нови. Отново носеше пистолет на колана си. Ботушите му бяха излъскани до последната пращинка и на Реджина ѝ се струваше, че дори долавя приятния аромат на одеколон.

Той улови погледа ѝ. Реджина му се усмихна в отговор, защото наистина се радваше да го види и защото нито за миг не беше забравила, че този човек я е спасил и дори ѝ е предложил закрилата си. Слейд обаче не ѝ се усмихна. Погледът му беше непроницаем. Мислите му сега бяха грижливо прикрити. Онзи плам и огнени емоции, които бе разкрил пред нея предния ден, днес бяха грижливо прикрити или дълбоко погребани.

– Е, пациентът вече е прегледан, така че е време да си вървя – обади се жизнерадостно лекарят откъм леглото.

Реджина се сепна. Беше забравила за неговото присъствие. Но той не изглеждаше нито озадачен, нито пък притеснен от острата размяна на реплики, на която също бе станал неволен свидетел. Рик го изпрати до вратата и учтиво му благодари.

В този момент погледът на Слейд се плъзна по тялото на Реджина. Косъмчетата по кожата ѝ се изправиха.

– Какво каза лекарят? – попита я меко той.

– Че вероятно ще се оправя с времето.

Слейд замълча, а Рик се присъедини към тях. Реджина бе толкова обезпокоена от поведението на Слейд, че почти загуби апетита си. Тя наля кафе за двамата мъже, като предварително ги попита как го предпочитат. После започна да се храни, но без всякаква охота. Двамата отпихаха от кафето си в пълна тишина. Рик седеше на единствения свободен стол до масата, а Слейд беше небрежно облегал на бюрото. В притихналата хотелска стая девойката почти се боеше от Слейд. Присъствието му бе силно и натрапчиво. Реджина чувстваше погледа му, закован в гърба ѝ. Напомняше ѝ за огромен тигър – опасен, ако го оставят на свобода; непредвидим, ако го затворят в клетка; хищен, ако го предизвикат.

– Елизабет – промълви Рик, когато тя свърши със закуската си, – снощи няхаме възможност да поговорим, но трябва да го направим сега, защото днес заминавам за Мирамар.

Младата жена се сепна. Думите му я накараха да осъзнае колко не сигурно и крехко е положението ѝ в момента. Рик щеше да се върне в Мирамар. Лесно беше да се предположи, че Слейд ще го последва. А къде щеше да отиде тя самата?

Пръстите ѝ мачкаха грубо изящната салфетка. Ако Джеймс беше жив, сега тя щеше да замине с тях, за да се подготви за сватбеното си тържество. Но той беше мъртъв. И къде щеше да отиде тя, какво трябваше да стори? През изминалата нощ Рик бе отговорил на всичките ѝ въпроси относно нейното семейство. Беше отгледана в Сан Луис Обиспо, а от тринадесет годишна посещавала училище за млади дами в Лондон. Баща ѝ починал миналото лято, а доведената ѝ майка се омъжила повторно. Реджина се питаше дали тази жена би я приела в дома си.

– Предполагам, че аз ще трябва да се върна у дома – прошепна колебливо тя и неволно се обърна към Слейд. Въпросителният ѝ поглед срещна неговия.

Но той не ѝ отговори нищо. Изражението на лицето му беше мрачно и непроницаемо.

– Точно това исках да обсъдим – каза Рик. – Не мисля, че е редно да пътуваш сега, когато нямаш никакви спомени за миналото си. И със сигурност не бива да заминаваш сама.

Дотук Реджина бе напълно съгласна с него. Самата мисъл да пътува в такова състояние ѝ се струваше отблъскваща, но истинската причина се криеше по-дълбоко. Тук поне имаше вече нещо познато, а домът ѝ беше само далечен мираж, който би трябвало да я привлича, но при конкретните обстоятелства не ѝ предлагаше никакво успокоение.

– Предполагам – промълви бавно тя, като се опитваше да съдържи импулса си да погледне отново към Слейд, – че когато моята компаньонка се съвземе, бихме могли да заминем заедно.

Рик сякаш се поколеба.

– Госпожа Шрьонер почина вчера, малко след пристигането на влака и доста преди да се появите вие със Слейд.

Реджина беше потресена.

– Винаги бих могъл да изпратя един от синовете си да те придружи – добави Рик, – но дори и така, не съм сигурен, че ти си готова да пътуваш. Лекарят е твърдо против тази идея.

Реджина не си спомняше нищо за своята починала компаньонка, но мисълта ѝ работеше бързо.

– Трябва да изпратя писмо до роднините на госпожа Шрьонер, ако успеем да ги открием.

– Не се притеснявай за това. Вече се погрижих за всичко, но ако искаш да пишеш на тези хора, аз съм готов да изпратя посланието ти.

Реджина кимна.

– Дали моята доведена майка ще ме приеме, ако се върна у дома?

Рик се намръщи.

– Сюзън се омъжи шест месеца след смъртта на Джордж. В продължение на един месец, откакто се върна от Лондон, ти беше нейна гостенка, но се съмнявам, че тя е била доволна от този факт. Тя е почти на твоята възраст, а ти си дяволски привлекателна. Не мисля, че ще приетства идеята непрекъснато да се навърташ около нея.

Реджина замълча. Думите на Рик никак не я изненадаха. Изглеждаше й логично една наскоро омъжена жена да иска да се усамоти със съпруга си, а фактът, че доведената й майка беше почти на нейната възраст правеше присъствието й още по-нежелателно. Тази мисъл й причини остро главоболие. Погледът й неволно се насочи към Слейд. Той се бе настанил върху бюрото и изучаваше съдържанието на подноса със закуската, сякаш виждаше в него нещо особено занимателно. Реджина искаше да привлече вниманието му, но той изглеждаше твърдо решен да я избягва. Но ако не можеше да се върне у дома, в Сан Луис Обиспо, къде тогава щеше да отиде?

– Мисля, че известно време можеш да останеш тук, в Мирамар, при моето семейство – обади се Рик.

– Това е много мило от ваша страна! Много мило! – Стори й се, че дочува Слейд да ръмжи неодобрително, но не беше сигурна. – Но защо ви е да ме приемете сред вас? – попита настоятелно Реджина, изумена от щедростта на възрастния човек. – Защо ви е да правите това? Може да мине много време, преди да си възвърна паметта. – Ако въобще някога си я възвърна, добави мислено тя.

– Защото вярвам в здравите семейни връзки – отвърна Рик. – Джеймс те обичаше. Той беше мой син. Що се отнася до мен, аз те възприемам като част от семейството. Мястото ти е при нас, в Мирамар. Ние ще се грижим за теб, докато се възстановиш.

Реджина вкопчи нокти в дланите си. Тя беше изпаднала в нужда, а този човек й предлагаше убежище. Беше му благодарна за това. А и Слейд щеше да бъде там. Не можа да се съдържи, да не помисли и за това.

– Благодаря – прошепна тя и се осмели да погледне към Слейд.

– Ти имаш избор. – Гласът му беше хладен и скован. – Ако искаш да отидеш при доведената си майка в Сан Луис Обиспо, аз ще те отведа.

Ако искаш да заминеш за Лондон, ще ти намеря компаньонка. Ти си богата наследница, Елизабет, и можеш да си го позволиш.

Тя простена мъчително.

– Не искаш да остана, нали?

– Не съм казал такова нещо – отвърна й хладно Слейд. – Опитвам се само да ти обясня, че си зряла и самостоятелна жена.

Той не искаше тя да остане. Тази мисъл я зашемети. Чувстваше се залепена за стола си. Слейд не само че не искаше тя да остане, но й предлагаше помощ, за да замине. Реджина се чувстваше предадена. Но над всичко останало надделяваше болката – та тя му се бе доверила, тя изпитваше нужда от него.

– Не можеш ли да се насилиш да бъдеш учтив с годеницата на брат си? – извика Рик. – Не виждаш ли колко е разстроена?

Слейд почукваше ритмично по бюрото с носа на острата си обувка. Очевидно за него това беше начин да изразходва вулканичната енергия, която напираше във вените му. Имаше нещо непреодолимо зловещо в този натрапчив звук: чук-чук-чук.

– И колко точно учтив искаш да бъда? – попита той с най-благия си глас.

Реджина непрекъснато местеше поглед от единия към другия. Отново ставаше неволен свидетел на много личен, почти взривоопасен конфликт.

– Спрете! – извика тя.

Двамата мъже рязко се обърнаха към нея. В очите им се четеше изненада.

Тя се вкопчи неистово в ръба на масата, без дори за миг да погледне към Слейд, макар да чувстваше горещия му поглед върху себе си. Не искаше да го поглежда сега, след като той недвусмислено бе разкрил отношението си към нея.

– Позволете ми поне да науча всички факти за живота си. Близка ли съм с доведената си майка? Искам да кажа, била ли съм близка, преди тя да се омъжи повторно?

– Не – отвърна мрачно Рик. – Съюзън беше бясна заради клаузите на завещанието. Джордж знаеше, че ти ще се омъжиш за Джеймс и остави по-голямата част от състоянието си именно на теб.

– Защо?

– Двамата с него израснахме заедно. Джордж беше сирак. Отгледаха го в едно сиропиталище в Сан Мигел. Като деца играехме заедно и станахме неразделни. Но Джордж винаги се притесняваше от пропастта,

която ни делеше, защото аз бях наследникът на Мирамар, а той изкарваше прехраната си с неуморен труд в нашата винарна. В онези дни баща ми беше нещо като старите испански донове, каквито са били преди векове. В тази страна той беше крал и всички го знаеха. Законите се пишеха, за да отговарят на нуждите му. Цели градове се подчиняваха на думата му. Никой не можеше да диша, без да получи разрешение от него. Разбираш ли какво имам предвид?

Реджина кимна, очарована от думите му.

– Но Джордж беше умен, трябва да му го призная. Завърши обучението си на шестнайсет и скоро отвори магазин в Сан Луис Обиспо. Направи цяло състояние от спекула. Още в началото на осемдесетте разбра, че бъдещето е в железниците. Винаги сме поддържали връзка. А един ден решихме да сродим семействата си. Джордж искаше за своя внук – и твой син – онова, което за него си остана само недостижима мечта: да бъде господар на Мирамар. Да бъде крал.

Реджина разбра всичко. Тя дори изпитваше симпатия към човека, който бе израснал като сирак, но твърдо решен да осигури за бъдещите поколения от своето семейство земите, властта и общественото положение, с които беше свързан Мирамар. Той бе желал да постигне тази своя мечта чрез нея, своята дъщеря. Разбира се, тя беше приемлива годеница за някой с положението на Джеймс, но само защото бе богата наследница. Реджина прекрасно осъзнаваше, че ако Джордж бе останал безпаричен, приятел или не, Рик никога не би сгодил сина си за нея. Тя приемаше това и съжаляваше баща си, когото в момента не можеше да си спомни, защото всичките му мечти бяха погребани заедно с Джеймс.

– Двамата с Джордж бяхме като братя – продължи задавено Рик. – Той е мъртъв, Джеймс също е мъртъв, но ти можеш да разчиташ на мен, Елизабет. Аз те обичам като баща.

Реджина беше затрогната до сълзи. И как би могла да не е? Тя нямаше да се омъжи за неговия син, нямаше да стане част от семейството, но въпреки всичко Рик ѝ предлагаше подкрепата си.

– Благодаря ти.

Слейд отдавна бе престанала до почуква с обувката си в бюрото, но сега го изрита веднъж – силно – за да напомни и за своето присъствие.

– Направо не знаех, че баща ми може да бъде толкова любящ.

Рик моментално скочи на крака.

– Да не би да има нещо, което искаш да ми кажеш?

Слейд се изправи предизвикателно срещу него.

– Не. Ами ти? Нямах ли какво да добавиш?

Реджина не откъсваше поглед от двамата мъже, изплашена и стъпана. Очакваше всеки момент да се стигне до размяна на юмруци. Лицата и на двамата бяха обагнени от гняв, а тя така и не успяваше да проумее смисъла във въпроса на Слейд.

– Остави Елизабет на мира – извика Рик, излязъл от кожата си от гняв.

– О! Значи вече искаш да я оставя на мира?

Рик се овладя. Когато се извърна към Реджина, по лицето му се разля топла усмивка.

– Баща ти ще се обърне в гроба си, ако не се погрижа за теб.

Реджина погледна напрегнато Рик, който сега се усмихваше приятелски, а после и Слейд, който бе по-навъсен от всякога. Какво, по дяволите, ставаше между тези мъже? И дали тя изобщо имаше някакъв избор?

– Благодаря – отвърна Реджина и взе единственото решение, което в момента й идваше на ума. – Ще приема вашето гостоприемство за известно време. – Не й се отдаваше да говори спокойно. Тялото и душата й трепереха, с всяка фибра на тялото си тя изпитваше ужас от реакцията на Слейд към безумното й решение. Кой знае защо, Реджина изпитваше нужда от неговото одобрение, и то не само по отношение на решението й, но и за самата нея като личност.

И същевременно не вярваше да го получи. Следващите му думи потвърдиха страховете й.

– Предполагам, че това решава нещата – промълви навъсен Слейд. – А сега нека да предположа: ти ще тръгнеш веднага, татко, а от мен се иска да съпровожда нашата гостенка до Мирамар, след като тя се подготви.

Рик се намръщи.

– Нима наистина ще си наложиш поне веднъж да ме послушаш?

Слейд не му отговори. Без да каже и дума, той напусна стаята, но не преди Реджина да осъзнае колко е разгневен.

Двамата с Рик останаха сами. Реджина беше вцепенена. Беше изумена. Защо Слейд беше толкова ядосан? Защо ли толкова го влудяваше фактът, че тя ще отседне в родния му дом за известно време? Та тя само се опитваше да бъде негов приятел! Реджина погледна Рик право в очите.

– Къде сгрехих?

Възрастният човек заобиколи масата и я потупа дружелюбно по рамото.

– Вината не е твоя, повярвай ми. Ти си една прекрасна млада жена и човек трябва да е спял, за да не го забележи. Аз съм виновен за всичко. Двамата със Слейд не се разбираме, никога не сме се разбирали. Винаги когато поискам нещо от него, той се готви за битка. Винаги е бил такъв. Винаги е бил непримирим бунтар. Точно като майка си.

Реджина впери поглед във възрастния човек. Ясно долавяше болката в гласа му. Но долавяше и още нещо – любов. Любовта, която така грижливо беше крил пред своя син.

5

Темпътътн остана зад гърба им. На няколко мили от града се намираще пращен кръстопът, където завиха на запад, покрай грубо издялана дървена табела, на която с ръкописни букви бе изписано „Мирамар“. Малко след като завиха, железопътните релси, които се простираха от север на юг, напълно изчезнаха от погледа им. Заобикаляше ги безбрежно море от златистожълти хълмове. Зад тях се извисяваха високи планини, покрити с гъста борова растителност. Над главите им, високо в прозрачосиньото небе, свободно кръжяха соколи. Реджина би се чувствала запленена от пейзажа, ако тялото и душата ѝ не бяха така напрегнати.

Слейд седеше до нея на предната седалка на старомодната двуколка, теглена от две бързоноги кестеняви кобили. Огромните ѝ куфари с багаж бяха струпани на задната седалка на возилото. Слейд не беше промълвил и дума, откакто дойде в хотелската стая, за да натовари багажа ѝ. Оттогава не я бе удостоил и с повече от един или два коси погледа. Цялостното му поведение ясно говореше, че този човек никак не се радва на присъствието ѝ.

Табелата, която указваше посоката към Мирамар, не споменаваше колко път ги чака дотам. Но дори да им оставаха само броени минути, Реджина със сигурност не би могла да понесе и миг повече напрегнатата тишина, установила се помежду им.

– Баща ти е изключително щедър човек – промълви тя, опитвайки се да подхване някакъв безобиден разговор.

Слейд не ѝ отговори.

– Изключително съм благодарна за гостоприемството му. – Тя не можеше да повярва, че този мъж напълно ще откаже да разговаря с нея.

– Сигурен съм, че е така.

Думите се откъснаха неохотно от устата му, но поне бяха изречени

с нормален тон. Реджина изпита безгранично облекчение.

– Не беше длъжен да ми предлага дома си – добави тя.

– Точно така. Рик никога не прави нещо, което не иска да нрави. –

Този път той я погледна решително.

– Говориш така, сякаш ме предупреждаваш.

– Може и така да е.

– Той ти е баща.

– Мислиш ли, че не знам?

Реджина понечи да му обясни, че Рик го обича, но потисна порива си. Не биваше да се намесва в чувствата между двамата мъже. Това бяха лични взаимоотношения, които трябваше сами да разрешат.

– Знам, че си ми ядосан – изрече тихичко тя. – Извинявай.

Слейд я погледна отново. В очите му наистина се четеше гняв, но липсваше онзи неудържим пламък, който бе видяла у него в хотелската стая сутринта, преди да напусне стаята като разярено животно.

– Извинявай – промълви объркана тя. – Последното нещо, което съм искала, е да те разгневя – не и след като спаси живота ми по такъв начин.

Дланите му се вкопчиха здраво в юздите.

– Престани да говориш небивалици. Аз не съм те спасил. Просто те намерих и те отведох в града. Това е всичко. Ако не бях аз, някой друг щеше да го направи.

– Дали? Или щях да се събудя сама насред онази пустош и да се скитам наоколо, докато припадна от изтощение? Можех дори да умра.

Погледът му я пронизваше.

– Не съм те молил за признателност.

– Но така или иначе, аз съм ти благодарна.

Слейд впери поглед право пред себе си над главите на конете към бледосинята ивица на хоризонта.

– По дяволите – промърмори той под носа си.

Реджина почувства надигания се в гърдите ѝ гняв и последва импулса си.

– Обърни колата! Закарай ме обратно в Темпълтън. Ще остана в хотела, докато се почувствам по-добре, а после ще замина за Сан Луис Обиспо. Сигурна съм, че Съюзън няма да затръшне вратата под носа ми, когато види в какво състояние съм изпаднала. Не искам да ти се натрапвам повече.

Слейд свъси вежди и се обърна на седалката, за да я погледне.

– Нима ти приличам на такъв мерзавец?

– Не! Не е това! Просто не разбирам защо си ми толкова ядосан.

Слейд преглътна мъчително. Погледът му се плъзна към устните ѝ, преди отново да се закове на очите ѝ.

– Вината не е твоя. Не съм ядосан на теб.

– Не си ли?

– Не.

Реджина изпита неимоверно облекчение – и не само облекчение. Душата ѝ ликуваше. Но мрачното, отнесено изражение на лицето му мигновено изтри усмивката от устните ѝ.

– Щом не си ядосан на мен, значи гневът ти има нещо общо с баща ти.

– Точно така.

Тонът му ѝ подсказа, че навлиза в територия, която е оградена с телена мрежа в съзнанието му.

Но Реджина не можеше да се съдържи. Защото пред очите ѝ още беше образът на Рик, когато изрече онези думи, в ушите ѝ отекваше гласът му, преливащ от обич и още нещо, което тогава не бе успяла да определи, но сега беше в състояние да назове – отчуждение.

Реджина не можа да се съдържи.

– И защо си ядосан на баща си?

Слейд я погледна остро.

– Защото те обиди?

– Рик трудно би могъл да ме впечатли и с най-долната обида, която е в състояние да ми отправи – отвърна рязко той. – Спри да настояваш.

– Значи е заради мен. Ти си ядосан на Рик, но причината е в мен.

– Бесен съм на Рик отдавна преди да те срещна, и ще продължавам да съм бесен дълго сред като си отидеш.

Реджина онемя от думите му. Сърцето ѝ се късаше от отношенията между баща и син – отношения, които искаше да изглади и в които нямаше никакво право да се намесва. А самата мисъл, че конфликтът помежду им ще остане, а тя ще замине, кой знае защо я разстройваше. Тя дори не се осмеляваше да се замисли по-внимателно над този факт.

И въпреки всичко Реджина чувстваше, че в дъното на тези разрушителни емоции стои самата тя, макар Слейд решително да го отричаше. Усещаше го; знаеше го.

Тя не откъсваше погледа си от него и най-сетне Слейд се видя принуден да я погледне отново. Очите им се срещнаха – питащи, настоятелни, изпепеляващи. Профилът му беше твърдо изсечен и привлекателен, почти болезнено съвършен.

– Какво, по дяволите, искаш от мен? – попита я Слейд през стиснати зъби.

Реджина не се поколеба и за миг.

– Приятелство.

Той се извърна рязко към нея, на лицето му се изписа изумление. Реджина остана безмълвна и неподвижна, неспособна да проумее начина, по който думите са се изплъзнали от устата ѝ. Изражението на лицето му говореше, че и на него му е трудно да го повярва. Дланите ѝ се изпотиха. Нямаше нужда да е възвърнала паметта си, за да проумее, че дамите не предлагат така откровено приятелството си на непознати, освен ако не става въпрос за по-особено приятелство, за интимно приятелство, а тя изобщо не влагаше този смисъл в думите си.

– Между нас не може да съществува приятелство.

Реджина разглеждаше напрегнато ръцете си, облечени в изискани ръкавици, а Слейд впери поглед, също толкова напрегнат, някъде пред себе си, над главите на неуморните коне. Реджина осъзнаваше, че е редно да остави темата недовършена и двамата да се престорят, че този въпрос никога не е бил засяган. Вместо това чу собствения си глас да промълвява:

– Защо?

Внезапно Слейд дръпна юздите и закова конете на място. Тялото му остана неподвижно, но с всяка своя клетка Реджина долавяше колосалната енергия, която се завихряше у него и напираше да излезе на свобода. Младата жена горещо желаше да не бе проявила натрапчивата си откровеност.

Слейд я погледна. Каквито и тайни да имаше този човек, те вече не бяха забулени в най-тъмните кътчета на душата му – напиреха в изразителните черти на лицето му, трябваше само някой да ги разчете. Очите му бяха ярки и напрегнати. Тялото му излъчваше груби и първични сигнали, които Реджина не беше в състояние да разгадае. Тя се чувстваше едновременно неудържимо привлечена и изплашена до смърт от този мъж.

– Освен ако нямаш предвид по-особено приятелство – но дори то е невъзможно помежду ни.

Реджина не пророни и дума. Погледът му я хипнотизираше. Думите му биха я шокирали, ако не беше изцяло погълната от изпепеляващия пламък в очите му. Но тя беше жена, а той – изключително привлекателен мъж, и привличането помежду им, което Реджина не можеше да проумее, нито да контролира, нарастваше с всеки задъхан удар на

сърцата им. Беше ѝ почти невъзможно да диша и тя тайничко се запита, само се запита какво ли щеше да се случи, ако едва доловимо наклонеше тялото си към неговото.

– Недей. – Слейд изрече една-единствена дума, но тя съдържаше безкрайна гама от значения и предупреждения.

Предупреждения, които Реджина предпочете да игнорира. Неспособна да откъсне погледа си от него, тя се наклони едва доловимо напред. Тялото ѝ се помръдна с по-малко от инч, но това се оказа достатъчно.

– Елизабет.

Тя чакаше. Времето наоколо им се завихри и сякаш замря. Знаеше, че той ще я целуне. Желанието бликаше от очите му. Реджина копнееше неудържимо да почувства допира на устните му до своите. Тя наклони леко глава. После замря неподвижна и накрая, най-накрая чудото стана – едва доловимо устните му докоснаха нейните, плъзнаха се по копринената им повърхност... Почти мигновено Слейд се отдръпна рязко от нея.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите. Реджина не откъсваше от него. *Огромните си изразителни очи.* Той също я гледано слисан и ужасен от себе си самия. Внезапно Слейд грабна кичите и с едно ловко и отмерено движение пришпори конете напред по прашния път.

Думата „разстроена“ бе твърде бледа, за да опише състоянието на Реджина. Все още чувстваше следите от устните му върху своите, тялото ѝ неудържимо копнееше за още – за много повече. Нямаше сили да отмести очите си от него. Мили боже, този мъж бе толкова привлекателен, повече от привлекателен. Ръцете ѝ мачкаха копринената материя на роклята в скута ѝ.

– Това беше непостижима грешка – промълви Слейд, без да я погледне.

– Какво?

Той упорито отказваше да я погледне.

– Ужасна, непостижима грешка.

Тялото ѝ се напрегна. Лицето ѝ се обля в гъста руменина, когато осъзна, че той съжалява за целувката, докато та болезнено копнееше за устните му. Червеният цвят на лицето ѝ се сгъсти, когато проумя, че без всякакъв срам се е опитала да съблазни този мъж.

– О, господи! – прошепна засрамена тя.

– Късно е да призоваваш Бога.

– О, господи – повтори Реджина, докато се опитваше да си

представи какво ли си мислеше Слейд за нея.

– Но, разбира се, това напълно съвпада с плановете на Рик.

Тя го погледна озадачена.

– Имаш предвид идването ми в Мирамар, нали? Или говориш за интимността, която споделихме?

– Имам предвид всичко накуп. Аз не съм светец. И никога не съм искал да бъда – досега.

– Ти си добър човек – прошепна разпалено тя. – Много добър човек.

Слейд я прониза с безмилостен поглед. Когато се съвзе, гласът му беше дрезгав и студен.

– Ти или имаш дяволски развито въображение, или си твърде добра, за да си истинска. Не се опитвай да ме изкараш такъв, какъвто със сигурност не съм.

– Не съм си го и помисляла.

– Не възнамерявам да обсъждам характера си с теб.

– Добре – едва успя да промълви Реджина, потресена до дъното на душата си. Този път го бе влудила – заради целувката или заради молбата си, а вероятно и с двете. Не беше в състояние да проумее мрачната му сложна натура и в един момент се улови да ругае мислено човека, който го бе отгледал и възпитал.

А следите от целувката му още пареха на устните ѝ.

* * *

Пращият път се виеше уверено на запад и нагоре, обгърнат от заоблени върхове с цвят на сушена слама. Върховете наоколо им ставаха все по-високи и по-високи. По обширните ливади кротко пасяха животни. Файтонът последва острия завой на склона и излезе на гол планински хребет.

Слейд не беше проговорил от мига, в който устните му срещнаха тези на Реджина. Той пришпори конете досами ръба на скалата и спря да огледа околността. Реджина си пое дълбоко дъх. Макар да бе силно впечатлена от гледката, която се разкриваше пред очите ѝ, тя се притесняваше от погледа на Слейд, който внимателно я наблюдаваше.

Острият ръб на планинския хребет, където в момента се намираше файтонът, преминаваше в стръмен склон, който се спускаше в тучната долина отдолу. Отвъд долината се простираха заоблени планини с цвят на бронз, а в скута им се плискаха водите на Тихия океан. Реджина погледна въпросително Слейд.

– Мирамар?

Той кимна, неспособен да прикрие напираштата в погледа му гордост.

Никога преди Реджина не се беше сблъсквала с такова сурово очарование. Пред погледа ѝ се простираше безбрежно пространство девствена природа, което внушаваше страх със своята необятност и същевременно неудържимо я привличаше.

Слейд вдигна ръка на север към отсрещната страна на тесния хребет.

– Голямата долина се намира ето там. Там са повечето ни гори и лозя. На отсрещния хълм е разположена къщата, но няма как да я видим отгук.

В тази посока планините бяха по-заоблени, напомняха ѝ хълмовете, които Слейд ѝ бе описал по-рано. Вековни дъбове и борови дръвчета внасяха свежест в пейзажа. А океанът опираше в хоризонта и приглушено-сините му води контрастираха с прошарените от лятното слънце върхове.

Реджина си пое дълбоко въздух. Стори ѝ се по-чист, по-сладък и определено по-хладен от въздуха на Темпълтън. Слейд отпусна юздите. Сега пътят се спускаше плавно между хълмовете. След няколко минути навлязоха в долината. И още преди да стигнат границите на имението, Реджина разбра, че приближават морето. Можеше да долови вкуса на соления бриз, който развяваше кичури коса по гърба ѝ.

Самото ранчо се намиреше в дъното на долината, където земята плавно се издигаше, за да посрещне небето. Безбройните хамбари, конюшни и дървени постройки, всички боядисани в сиво, придаваха на фермата вид на уютно самостоятелно селце. Реджина си представи колко красиво би изглеждал Мирамар, ако всичко бе прясно боядисано, но не даде глас на мислите си.

Минаха покрай обширни портокалови градини. Слейд, който бе останал изключително мълчалив от онази злополучна целувка насам, сега охотно ѝ разказваше за родния си дом.

– Дядо ми, Алехандро Деланза, предпочел да построи къщата тук, отколкото в другия край на долината.

– Не го обвинявам – промърмори Реджина. Обширното имение, издържано в испански стил, се открояваше ярко на фона на пастелносивото небе, сякаш господстваше над всички хора, земи и живи същества по света.

Слейд я изгледа продължително.

– По онова време в долината не е имало градове, съществувала е само църквата в Сан Мигел.

– Дори и тогава къщата трябва да е изглеждала величествена.

Пътят водеше досама къщата и точно там свършваше. Когато наближиха околните хамбари и кротко пасящите на ливадата жребци, Слейд промълви:

– Преди време имахме стотици работници, а Мирамар осигуряваше прехрана за целите им семейства. Бяхме едно от старите имения, които по традиция задоволяваха всичките си потребности. Всичко, от което имахме нужда, се отглеждаше или произвеждаше на наша земя.

– Звучи доста романтично.

Слейд я погледна замислено.

– Но не и практично, а в днешните времена не е и конкурентоспособно. Сега разполагаме само с няколко човека, които се грижат за животните, един щавач, един касапин, готвачка и няколко помощници в къщата.

Бледа картина в сравнение с някогашните времена, помисли си Реджина. И някак тъжна. Слейд сякаш прочете мислите ѝ.

– Не бих върнал времето назад, дори и да можех – добави той.

После насочи конете по пътя покрай хамбарите и помощните постройки направо към къщата. Към тях се насочи някакъв мъж, който нямаше действителна прилика със Слейд, но нещо в чертите му силно напомняше за него.

– Добре дошла в Мирамар. – Той отправи ослепителна усмивка към Реджина. – Аз съм Едуард.

Реджина също се усмихна. Топлото му приятелско отношение беше цял дял за душата ѝ след потискащото мълчание на Слейд. Той ѝ помогна да слезе от двуколката.

– Сега разбирам защо Джеймс е бил толкова заплепен от вас – промълви сърдечно Едуард.

Реджина инстинктивно долавяше, че този мъж е умел прелъстител, но той беше толкова красив, а чарът му така неподправен, че всичко останало губеше значение. Безобидният му флирт никак не я притесняваше и тя имаше чувството, че е добре тренирана в такъв вид отношения.

– Много мило от ваша страна – отвърна му спокойно тя.

– Предполагам, че сте свикнала да получавате ласкателства от страна на мъжете. Дали понякога не ви омръзва да ви повтарят колко сте красива?

Някъде зад гърба ѝ Слейд шумно сваляше куфарите ѝ на земята.

Вместо да се обърка, Реджина звънко се разсмя.

– Струва ми се, че сте голям измамник.

– Измамник? – Гримасата му беше дяволита и привлекателна. – Никога преди не са ме наричали измамник, но мисля, че ми харесва.

Реджина не съдържа усмивката си. Да, определено неведнъж бе участвала в подобна игра на думи и не само че бе опитна във флирта, но и изпитваше удоволствие от него. Запита се откъде ли е толкова вещица в такива ситуации, след като е прекарала последните няколко години от живота си затворена в частно училище за млади дами. На подобно място едва ли беше имала възможност да флиртува с приятни млади господа. Тази мисъл я обърка.

– Е, отсега нататък със сигурност ще го чувате по няколко пъти на ден – ухили се хлапашки Едуард, – докато наистина се отегчите.

Реджина отново се усмихна, този път насила.

– Не мисля, че една млада дама би могла да се умори да я ласкаят – отвърна машинално тя. Беше силно обезпокоена от последната мисъл, която навести съзнанието ѝ. Но не ѝ остана много време да разсъждава над това, защото в следващия момент Слейд изсумтя презрително и привлече вниманието на двамата с Едуард.

– Наистина ли мислиш, че жените си падат по това?

Реджина бе искрено изненадана от реакцията на Слейд. За нея разговорът с брат му беше просто игра на думи. Едуард отново и се усмихна.

– Той ревнува. Ревнува, защото не би могъл да води мил разговор с жена дори ако животът му зависеше от това.

Слейд погледна внимателно Реджина, преди да отговори на брат си.

– Аз нямам нужда от „мили разговори“. Но ти, изглежда, си доста опитен в това отношение.

– Аз съм съкрушен – отвърна шеговито Едуард, но изглеждаше озадачен от поведението на брат си.

Слейд хвърли още един обвинителен поглед към Реджина.

– И двамата изглеждате опитни в това отношение.

Реджина не можеше да повярва, че Слейд е способен да я напада по такъв начин. Едуард изглеждаше не по-малко изненадан.

– Слейд – опита се да протестира той.

Слейд обаче не му обърна никакво внимание. Той захвърли пренебрежително на земята последните ѝ куфари и мигновено изчезна в къщата.

Чувствата на Реджина бяха наранени, но тя внимателно прикри объркването си. Обърна се към къщата, за да скрие от Едуард лицето си, обляно в гъста руменина.

– Имате хубав дом – призна чистосърдечно тя.

– Къщата е била построена за пръв път през 1838 година – отвърна ѝ припряно Едуард. После докосна ръката ѝ. – Той не искаше да те засегне.

– Напротив. А аз, изглежда, наистина съм твърде опитна в изкуството на флирта.

– Понякога ми е трудно да разбере брат си – отвърна мрачно Едуард. – Повечето дами, които познавам, флиртуват.

Думите му никак не я успокоиха. В последните няколко часа съсем последователно бе отблъсквала Слейд от себе си, макар и несъзнателно. Дължеше му живота си, това беше безспорно, а вместо да му се отблагодари, досега бе успяла само да го въбсява.

– Хайде да вървим, вътре е доста по-хладно – предложи любезно Едуард и ѝ предложи ръката си.

Желанието му беше да разсее нерадостните ѝ мисли, а в момента Реджина имаше нужда точно от това. Тя погледна отблизо къщата и осъзна, че това е една наистина красива сграда. Огромни олеандри – бели, червени и розови – обграждаха от всички страни величествената П-образна постройка. През величествената арка на отворения портал се виждаше огромна градина с екзотични, ароматни цветя, варовиков шадраван и каменна настилка в прасковен цвят. В дъното на двора имаше по-малка врата, която вероятно водеше към друга градина.

– Разбира се, от 1838 тук са правени редица подобрения – разказваше ѝ охотно Едуард. – Това, което виждаш в момента, е само част от оригиналната постройка. Ние сме истинска калифорнийска фамилия – една от последните останали. Повечето вече разпродадоха имотите и земите си.

– Разбирам – промълви Реджина, изключително благодарна, че Едуард успява да внесе свежа нотка в обърканите ѝ мисли.

– Вероятно многократно ще чуеш тази история, но през 1837 година мексиканският губернатор, Хуан Батиста Алварado, е подарил тази земя на семейството ми в знак на признателност. По онова време повечето мексикански ранчо са били изключително испанска собственост, но когато през 1822 Мексико извоюва независимостта си, изявява претенции към Калифорния. Мексиканските войници и заселници, и дори някои чужденци, са подписали петиция и са получили огромни парцели

земя. Нашият дядо е бил един от първите в това отношение. Разбира се, след като Калифорния стана самостоятелен щат, загубихме по-голямата част от земите си. Но имахме повече късмет от останалите калифорнийци, повечето от които загубиха всичко. А онова, което им остана, скоро бе разпокъсано на парчета. Рик никога не би го направил.

Реджина най-сетне успя да отърси мислите си от Слейд и заинтригувана се обърна към Едуард.

– Защо сте загубили земите си?

– Защото американците така пожелаха. Последното разпределение на земите бе твърде старо, оригиналните документи за правата ни – изгубени или нечетливи, а границите често бяха отбелязани от самата природа: например огромен скален отломък или свивката на някое поточе, или пък вековно дърво, ударено от гръмотевица. Но както навярно се досещаш, половин век е много време, напълно достатъчно, за да може един поток да промени посоката си или напълно да пресъхне, камъните да се преместят и дърветата да умрат или да бъдат изкоренени от силна буря. – Едуард вдигна небрежно рамене. – Така че повечето стари калифорнийски документи бяха унищожени, а земята се разпределяше между новодошлите. В продължение на години ние се борихме за собствеността си, и за щастие успяхме да запазим една трета от владенията си. – Той се усмихна. – Истината е, че старите граници на земите ни бяха твърде обширни, за да се обработват.

От най-отдалеченото крило на къщата излезе някаква жена и уверено се запъти към тях.

– Едуард! – извика жената.

Реджина я погледна с любопитство. Беше слаба и изискана жена с блестяща кестенява коса, прибрана на тила в моден класически кок. Насочи се към тях с твърди решителни крачки. Докато се приближаваше, Реджина забеляза, че не е съвсем млада – вероятно към четиридесетте, но все още притежаваше забележителна красота. Реджина обърна внимание и на пастелнозелената ѝ рокля, която очевидно бе преправяна неведнъж и несъмнено отдавна бе излязла от мода.

– Това е майка ми, Виктория – представи я Едуард.

– А вие трябва да сте Елизабет. – Жената ѝ отправи широка усмивка и протегна ръка. – Радвам се най-последно да се запозная с вас след всичките тези години.

Реджина стисна ръката ѝ. Макар думите на жената да бяха приятелски и топли, в тона ѝ имаше нещо фалшиво. Усмивката ѝ беше студена като стъкло. Когато надникна в очите ѝ, Реджина видя особен блясък в

тях. Кожата на тила ѝ настръхна.

– Надявам се, че не сте твърде засегната от инцидента, който сте преживяла – добави любезно Виктория.

– Днес се чувствам далеч по-добре – отвърна Реджина. – Благодаря ви.

– Елате с мен. Слейд ще се погрижи за багажа ви. Ще ви настаня в една от стаите за гости, която гледа право към брега. Това е най-хладното помещение в цялата къща. Почти винаги вътре се долавя морският бриз.

Досега Реджина не беше осъзнала, че се намира толкова близо до Тихия океан. Тя се забърза напред и остави Едуард, опрян на тънката стена на къщата с цигара в едната ръка, заровил другата дълбоко в джоба си, и очевидно напълно забравил за нея.

Реджина последва Виктория в къщата. Това беше като да влезеш в друг свят по друго време. Мебелировката беше тъмна, тежка и стара. Ориенталските килими бяха пищни и елегантни, но твърде избелели. В централния салон вниманието ѝ бе привлечено от огромна ракла в испански стил, по чиито стени бяха гравирани неразбираеми за нея символи. Докато минаваха през трапезарията, от вниманието ѝ не убягнаха огромната стара маса и дузината тежки столове, тапицирани в износена жълто-кафява кожа, нито пък внушителните на времето си гоблени, повечето от които отдавна бяха избелели и имаха отчаяна нужда от освежаване. Реджина подозираше, че всички предмети в къщата датират от времето на нейното построяване, ако не и от по-рано.

– Дали първите Деланза са донесли мебелировката със себе си? – попита любопитно тя. – Всичко е така необичайно и същевременно толкова приятно. – Едва сега Реджина осъзнаваше, че е свикнала с мраморни подове и позлатени корнизи, с предмети от ковано желязо и рисувано стъкло, с електричество и телефони, а не с каменни плочки, варосани стени, газени лампи и тъмно старо дърво.

– Разбира се. – Отговорът на Виктория прозвуча студено и почти неприязнено. Вече бяха напуснали къщата и навлизаха във вътрешния двор. В центъра на цветната градина друг фонтан плискаше примамливо хладните си води. Под сенчестите дървета вирееха в изобилие ароматни храсти и цветя. Двете жени бързо прекосиха двора и подминаха фонтана. Въздухът около него бе хладен и влажен от невидимите капчици чиста вода.

– Ето че пристигнахме – каза Виктория, когато двете влязоха в просторна стая с изглед към двора. Тя бързо я прекоси и отвори вратите

на другата стена. Пред очите на Реджина се разкри зашеметяваща гледка: заоблен хълм, окъпан от слънчева светлина, в чиито поли океанът блискаше сивкавите си води.

– Каква прекрасна гледка! – възкликна очарована Реджина. Виктория се обърна, студената усмивка отново играеше на устните ѝ.

Усмивката на Реджина се стопи. Много бавно тя се зае да сваля ръкавиците си, докато сърцето ѝ тупкаше тревожно в гърците. После внимателно свали и шапката. Когато отново погледна жената срещу себе си, тя бе вперила поглед в перлената ѝ огърлица.

– Прекрасни са – каза тя без всякаква топлина.

– Благодаря.

– Ще изпратя Лусинда да ти донесе лимонада. Това е крилото за гости, и понеже ти си единствената ни гостенка, можеш да се разполагаш свободно. – Думите ѝ обаче не прозвучаха нито любезно, нито гостоприемно. – Вероятно ще искаш да се освежиш преди вечеря – продължи Виктория. – Лусинда ще ти помогне да се изкъпеш. Вечерята е точно в седем.

– Едно от малкото разминавания с традицията, които Рик ни позволява – прозвуча откъм вратата гласът на Слейд, който държеше в ръце два от нейните куфари.

Реджина се почувства изключително облекчена от присъствието му. Майката на Едуард беше не просто неприятна, в личността и поведението ѝ имаше нещо заплашително. Реджина беше сигурна, че тази жена я ненавижда, макар да нямаше представа за какво.

Слейд влезе в стаята и остави куфарите на земята.

– Рик става и започва да работи още призори, така че е невъзможно да се вечеря в десет или единайсет вечерта, както е прието.

– Разбирам – промълви Реджина.

Без да каже и дума повече, Слейд се обърна и напусна стаята. Реджина остана загледана след него. Искаше ѝ се да бе останал. Нямаше никакво желание да остана насаме с Виктория по-дълго, отколкото изискваше благоприличието.

В този момент Виктория прекоси стаята и затвори вратите, които водеха към двора. Двете жени останаха съвсем сами. Реджина я погледна изненадана.

– А сега ми кажи – подхвана лукаво Виктория, – това някаква игра ли е?

– Кое?

– Загубата на паметта ти. Игра ли е? Измама?

- Не! Разбира се, че не. Как ми се иска да можех да си спомня!
- Разбирам. – Виктория пристъпи бавно към леглото и прокара длан по пъстрото му покривало. – Защо тогава дойде тук, Елизабет?
- Аз... Рик ме покани. Каза ми, че ще бъде добре дошла у вас, сякаш съм част от семейството.
- Смехът на Виктория бе сух и жлъчен.
- Реджина осъзна, че стои с гръб към тежката дървена врата.
- Какво има?
- Нима не разбираш какво си е наумил Рик? Не проумяваш ли за какво те е поканил? Не можеш ли да се досетиш?
- Не. – Реджина започваше да се изнервя от неуместните въпроси на тази жена и продължаваше да се чувства неспособна да си представи какви мотиви би могъл да има Рик да я покани освен онези, които вече бе изброил пред нея.
- Слейд не ти ли е казал? Или поне да ти е намекнал?
- Какво да ми е намекнал? Какво да е казал?
- Че Рик възнамерява да те омъжи за него.
- Какво? – Сега Реджина беше истински шокирана. – Но... нали е трябвало да се омъжа за Джеймс!
- Само че сега Джеймс е мъртъв, а Рик иска да те види омъжена за Слейд. Слезе ли вече на земята?
- Нищо не разбирам. Защо му е на Рик да постъпва по този начин?
- Защо? – Този път Виктория се разсмя от сърце. Тя отправи красноречив поглед към съвършените перли, които проблясваха закачливо на шията на Реджина. – Заради парите ти, разбира се.

6

Виктория напусна стаята с победоносно изражение.

Реджина остана сама, изпълнена с недоумение и твърде шокирана, за да разсъждава трезво над ситуацията. Тя крачеше неспокойно из стаята и кършеше отчаяно ръце. Рик ѝ се бе сторил толкова искрен. Но очевидно не беше искрен ни най-малко.

Двойните врати към стаята ѝ, които гледаха към двора, се отвориха внезапно и шумно. Реджина се закова на място. На прага стоеше Слейд с един от най-големите и най-тежки куфари в ръка.

– Къде да го оставя? – попита я той.

Тя остави гневът да я завладее. Пристъпи заплашително към него

още преди да е решила какво смята да стори. Този човек бе също толкова отговорен за грубата измама, колкото и баща му. Защото през цялото време бе знаел истината. А тя му вярваше! И не само това, той дори ѝ предложи закрилата си. Господи, как му вярваше само! Но той не заслужаваше доверието и. Този мъж я бе излъгал. Беше се опитал да я използва. Предателството беше съкрушително.

Тя вдигна ръка във въздуха. Той мигновено се досети за намеренията ѝ, захвърли куфара на земята и сграбчи здраво китката ѝ.

– Проклет да си! – извика Реджина, samozабравила се от гняв. Болзенната хватка я отрезви. Слейд бе хванал здраво и двете ѝ китки и я притискаше с тялото си към стената. Беше напълно обездвижена. Не можеше да движи ръцете си, нито пък която и да е част от тялото си, а гърбът ѝ сякаш се бе слял със стената.

– Защо? – попита я остро Слейд.

Тялото ѝ се отпусна под неговото. Чувстваше се изтощена от краткото, но енергично боричкане. Все още обаче имаше сили да го погледне в очите, а нейните бяха обвинителни и изпълнени със съзли.

– Аз ти вярвах!

– Грешка – отвърна ѝ мрачно той. – Успокои ли се вече? Никога не съм смятал, че една истинска дама е в състояние да има толкова остри нокти, а не бих искал да нося следи от тях по лицето си.

Реджина осъзна, че не би могла да изрече и дума повече. Гневът, болката и огорчението все още бушуваха в душата ѝ, но се зараждаше и нещо ново. Помисли си, че може да почувства живинката във всеки инч от привлекателното му мъжествено тяло. Сега двамата бяха плътно притиснати един към друг. По някакъв начин коляното му бе успяло да се плъзне между нейните, бедрото му – между нейните бедра. Ситуацията беше скандална, но още шокираща бе реакцията на тялото ѝ към всичко това.

Замаяна, Реджина осъзна, че Слейд е втренчил поглед в нея, но не от интерес към онова, което би могла да му каже. Той изучаваше напрегнато устните ѝ, извивката на шията ѝ и заоблените форми току над деколтето, опряно в силните му гърди. Горещият му поглед разпалваше и бездруго изострените ѝ сетива. Беше ѝ невъзможно да овладее очакването, което сковаваше цялото ѝ тяло.

И тогава Реджина осъзна, че и тя го изучава също толкова напрегнато и внимателно. Никога досега не ѝ бе хрумвало, че гъстите мигли на някой мъж могат да крият толкова еротика или пък че би ѝ се приискало да опре носа си в изящната извивка на неговия. Устните му бяха

полуотворени. Лицето му беше съвсем близо до нейното. Достатъчно близо, за да види колко гладка е мургавата му кожа с изключение на тъничките бръчици около очите му – резултат от многото години, прекарани под слънцето. Защото определено не приличаха на бръчки, причинени от сърдечен смях.

Погледът му бавно се местеше по лицето ѝ. Тялото му пулсираше, плътно притиснато до нейното. Реджина не можеше да откъсне погледа си от този мъж.

– Харесваш ми разгневена – промълви Слейд с приглушен дрезгав глас.

Тя наистина беше разгневена, но същевременно се чувстваше обидена и наранена, и макар че за миг сякаш бе забравила и предателството на този човек, сега чувствата ѝ пламнаха с нова сила.

– Пусни ме. – Гласът ѝ трепереше.

Хладна подигравателна усмивка изкриви ъгълчетата на устните му.

– Нима най-последен съм развенчан? – той отстъпи на една крачка от нея. Цялото му същество излъчваше безразличие.

Реджина не можеше да проумее смисъла на думите му.

– Напусни стаята ми.

– Мислех, че съм твоят герой. – Той дори не се помръдна.

– Героите не лъжат.

– Значи наистина съм развенчан. И какво точно съм те излъгал? – Гласът му бе равнодушен и лишен от всякакъв интерес. – Затова ли плачеш? Или се опитваш да ме разиграваш?

Очите ѝ се разшириха от изумление, когато разбра какво иска да ѝ намекне.

– Уверявам те, че по никакъв начин не се опитвам да поощрявам нагоните ти.

– Така ли? Но поощряваше Едуард. Може би си поощрявала и Джеймс. Така ли е?

Реджина не вярваше на ушите си.

– Никога не съм поощрявала брат ти.

– Не, само се хилеше насреща му като идиот. Нима такъв разговор е по вкуса на една дама? – Той отстъпи, без дори да я погледне.

– Това беше игра. Игра на думи. Това е всичко.

Слейд се облегна на стената и скръсти ръце на гърдите си.

– Но на теб очевидно ти харесва да я играеш. На Едуард определено му харесва.

– Няма значение дали ми харесва, или не. – По някакъв неуловим

начин този човек бе успял да я докара в отбранителна позиция, а гърбът ѝ бе притиснат до стената, не само в буквалния смисъл.

– Няма ли?

– Не! Това е просто начин да бъдеш любезен. Да бъдеш дама. А Едуард просто се държеше като джентълмен.

– А ако аз ти кажа колко си красива, това ще означава ли, че и аз съм джентълмен?

Реджина замръзна. По незначайни причини сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите. Погледът му срещна нейния. Тя инстинктивно почувства, че въпросът му е напълно сериозен.

– Не. Това не те прави джентълмен.

– Аз не мисля така.

Как бе успял да овладее гнева ѝ с такава лекота и да насочи разговора в друга посока?

– Ти полагаш всички усилия да не се държиш като джентълмен, нали?

Слейд се усмихна, но насила.

– Така ли?

– Почти мога да чета мислите ти, Слейд.

Усмивката му угасна. Той се отблъсна рязко от стената.

– Не ми пука за какъв ме мислиш. Ако искаш да флиртуваш с Едуард и това го наричаш „любезност“, аз няма да съм този, който ще се опита да те спре. Но може би трябва да те предупредя. Защото в твоите книга Едуард може да е вписан като джентълмен, но той е преди всичко мъж.

– Какво трябва да означава това?

– Означава, че той няма да се поколебае да открадне целувка или две. Всъщност, ако го предизвикаш, със сигурност ще го направи.

Кръвта ѝ кипна.

– Аз не го предизвиквам. – Но лицето ѝ се обля в руменина, когато си припомни как бе предизвикала Слейд.

Той я погледна безразлично.

– Прави каквото искаш.

Тя потръпна. Този човек си мислеше най-лошото за нея. Имаше я за неморална. Но това си беше самата истина, нали? Не с Едуард, който, колкото и да беше привлекателен като мъж, не извикваше и най-малкия интерес у нея. Със самия Слейд. В каретата почти откровено го бе помолила за целувка, а само преди миг се бе опитала да го предизвика отново.

Двамата не откъсваха погледа си един от друг. Тишината вибрираше от напрежение. Реджина беше почти сигурна, че Слейд чете мислите ѝ.

– Струва ми се, че е по-добре да се върна в града – едва успя да промълви тя.

Той я изгледа продължително, преди да мине покрай нея на път към терасата. В небето бяха надвиснали тежки облаци и хвърляха дълги, почти пурпурни, сенки над океана. Бризът ставаше все по-осезаем.

– Не – каза Слейд с гръб към нея. – С твоите мили усмивки и с тази „любезност“, ще станеш лесна плячка за всеки мъж, който има късмета да мине покрай теб. Рик е прав. По-добре е да останеш тук, докато си възвърнеш паметта.

Реджина тънеше в несигурност. Беше дошла в Мирамар, защото нямаше къде другаде да отиде и защото бе повярвала, че Слейд ще я закриля при тези странни за нея обстоятелства. Но че не му вярваше. Той я бе излъгал. И все пак, колкото и невероятно да беше, все още ѝ се искаше да му вярва. Много ѝ се искаше. Но как би могла? Не можеше да се довери на човек, който се бе опитал да я използва. Беше болезнено да се превърне в безпомощна жертва на Слейд.

Не можеше да отрече и безспорния факт, че изпитваше силен интерес към него като мъж. Не искаше дори да си спомня за допира на устните му върху своите, за силното му тяло, опряно в нейното. Не искаше да си помисля колко е привлекателен, мъжествен и силен. Не искаше да чувства този неудържим копнеж по него.

В този момент Реджина наистина се боеше. Не от странните обстоятелства или от онова, което ѝ се беше случило, не от загубата на паметта си или от истинската си идентичност, боеше се от този загадъчен мъж, който стоеше в другия край на стаята с гръб към нея. И може би, само може би, се боеше от самата себе си.

– Защо не ми каза?

Той не се помръдна. Не отмести погледа си от облаците, които се носеха плавно към тях.

– Какво да ти кажа?

– Че Рик иска двамата с теб да се оженим.

Той се обърна с лице към нея.

– Виктория отново е развързала езика си?

Реджина чакаше напрегнато, опитвайки се да преглътне издайническите сълзи, предизвикани от новия прилив на болка.

– Защо не ми каза?

– Виждам, че не си особено щастлива от подобна перспектива.

– Аз ти вярвах.

– Не съм ти казал, защото все още не съм взел окончателно решение за себе си – отвърна й остро Слейд. – Истината е, че не съм се съгласил да се ожения за теб.

– Какво?

– Казах на Рик, че ще помисля.

– Казал си на Рик, че ще помислиш?

– Точно така.

Реджина не вярваше на ушите си. Доколкото беше разбрала, Слейд възнамеряваше да се ожени за нея заради парите й. Но не беше така. Той все още размишляваше над идеята. Това, че не бе приел на мига и не се опитваше да я притисне да склони, трябваше да я накара да изпита облекчение, но не стана така.

– Осъзнаваш ли, че това би било абсурдно?

– Колко абсурдно?

– Съвсем абсурдно.

– Защо ли ми се струва, че отказът ти е предизвикан изцяло от моята особа... и няма нищо общо с личността на Джеймс?

Реджина отстъпи инстинктивно назад, шокирана от силата на гнева му. Истина беше. Наистина бе забравила за мъртвия си годеник и за факта, че Слейд е негов брат.

– Така си и мислех.

– Но аз дори не помня Джеймс – опита се тя да се защити.

– Но аз го помня – отвърна той.

Болката му бе също толкова примитивна и необуздана, колкото и чувствата, които бе проявил по-рано във файтона. Реджина осъзнаваше, че няма право да става свидетел на чувствата му, както нямаше право да надничат толкова дълбоко в неговата душа.

– Вината не е моя. Не съм виновна за смъртта на Джеймс. Не съм виновна, че дори не мога да си спомня лицето му. Повярвай ми, най-много от всичко искам да си го спомня... и ми се иска той да беше жив.

Слейд я гледаше напрегнато, погледът му хвърляше гневни искри наоколо.

– Знаеш ли какво, Елизабет? Върви по дяволите!

Той премина бързо покрай нея и затръшна вратата на стаята.

Реджина не съдържа болезнения си стон. Грубите му думи отново събудиха гнева й. Тя се втурна към двойните врати и ги улови, преди да се затворят отново. Взираше се безпомощно след Слейд, а сълзите

бликаха свободно по лицето ѝ – същите сълзи, които бе сигурна, че е видяла и в неговите очи. Та нали и двамата плачеха поради едни и същи причини! А дали беше така?

Реджина не можеше да остане в Мирамар нито миг повече. Идването ѝ тук беше грешка. Защото Мирамар не беше вече желаното убежище. Не можеше да пренебрегне факта, че Слейд бе предал доверието ѝ. И тази рана дълго щеше да боли. Това не би трябвало да я измъчва чак толкова – все пак той беше само един непознат. Но законите на сърцето не се управляват от логиката. Слейд вече не беше нейният ангел спасител. И тази мисъл извика нови сълзи в очите ѝ.

Тя се нуждаеше от него! Нима той не можеше да го проумее? Как можеше да ѝ причинява това, когато тя изпитваше такава отчаяна нужда от него?

И въпреки всичко, докато приготвяше припряно багажа си, Реджина не можеше да изхвърли образа му от съзнанието си, не можеше да откъсне мислите си от него. Спомняше си онези свидни мигове, които не биваше да си припомня: неговата загриженост, когато я бе открил до железопътните релси, острите думи, които си бяха разменили с баща си, пламенната му целувка във файтона. В съзнанието ѝ безуспешно бродеше едно безсмислено „ако“. Ако не беше загубила паметта си, ако не беше годеницата на Джеймс... Но сега всичко беше изгубено. Не молеше да промени реалността.

Можеше да остави всичките си вещи. Навън беше толкова горещо, а слънцето все още висеше високо в небето, че бе принудена да замени кокетната си малка шапчица с широкопола сламена капела. После удобни обувки с ниски токчета. Бяха съвсем нови, но не можеше да си позволи да изгуби ценно време в излишно суетене и търсене на по-износени. Трябваше да побърза, нямаше време дори да обмисли бягството си. Вече бе взела решение да се добере до Темпълтън и да се обади на доведената си майка, за да я помоли за помощ. След броени минути беше готова да тръгне. Инстинктите ѝ нашепваха да побърза, преди да е променила решението си. Нямаше смисъл да моли Слейд или някой друг от семейството да я отведат до града. Те щяха да ѝ откажат или да се опитат да я разубедят. Защото искаха да я омъжат за Слейд; защото искаха парите ѝ.

Къщата бе построена на върха на едно възвишение. Реджина излезе на терасата, за да огледа стръмната околност и разбушувания океан пред себе си. За миг се запита дали нямаше да вали – небето бавно се смрачаваше, а морската повърхност бе нагъната от заплашителни вълни.

Тя отхвърли моментното си колебание. Трябваше незабавно да предпази себе си и личните си интереси. Нямахме кой друг да се погрижи за нея. Вече не.

Реджина излезе на терасата. Възнамеряваше да се прехвърли през парапета и да скочи двайсетината фута до земята. Докато стоеше там, потънала в нерешителност, в съзнанието ѝ изплува смътен силует. Само за миг ѝ се стори, че различава чертите на някой, когото познава, някой, който ѝ е близък и скъп, и който през смях ѝ повтаря, че има сили да го направи. За част от секундата силуетът беше толкова ясен, че сякаш можеше да разпознае човека, а после мигът отлетя.

Реджина замръзна, вкопча вцепенените си ръце в парапета на терасата. Споменът бе отлетял – а беше сигурна, че е било спомен. Току-що си бе припомнила някого, някой важен за нея човек. Сигурна беше в това. А после силуетът му отлетя в тъмнината на забравените ѝ спомени.

Кой ли беше този неин познат, който така смело е прескачал през тераси? Реджина копнееше за отговор и беше горчиво разочарована, защото не успя да се вкопчи в този образ миг по-рано, когато бе изплувал от бездната на забравата. Чувстваше се съкрушена, а безпомощните сълзи отново изпълниха очите ѝ.

Тя решително се отърси от унието и реши да се заеме със задачата си. Нямахме нужда от паметта си, за да проумее, че не е от типа хора, които без страх прескачат тераси, така че решително обърна гръб на парапета. Без да спира да мисли, защото това би ѝ дало възможност да се разколебае, Реджина излезе на двора. Пробяга през ухаещата цветна градина, а после и съседния преден двор. Тичешком стигна да входния портал и се облегна изтощена на стената. Опитваше се да съдържи дъха си. Вятърът се усилваше. Несдържаният му порив надигна полите ѝ и ги надипли около краката. Всеки момент можеха да открият отсъствието ѝ. Тя напрегна слуха си за някакви гласове, но никакъв необичаен шум не стигна до слуха ѝ.

Сега сърцето ѝ препусна учестено. Прикритото ѝ бягство я караше да се чувства като престъпник. Тя надникна предпазливо през железните порти. Може би заради времето, а може би заради обедния час – време за почивка – наоколо нямахме никой. Когато бяха пристигнали преди няколко часа, около конюшните и кошарите кипеше бурна дейност. Не би могла да избере по-подходящо време за бягство. Тя мигновено се стрелна през двора.

Не беше помислила за кон, но сега разбра, че ще ѝ трябва, ако

искаше да стигне до Темпълтън преди спускането на нощта. Би било истинско безумие да тръгне пеша. По пътя насам не бе видяла никакво движение по пътя, но дори и да срещнеше някого, не би си и помислила да пътува до града с непознат човек. Самата идея бе недопустима.

Реджина не срещна никого, докато вървеше по пътеката към конюшната. Един предпазлив поглед вътре ѝ подсказа, че вътре няма дори и коняр. Нещата не биха могли да се наредят по-добре. Тя се вмъкна бързо. Беше тъмно като в рог, но не смееше да включи никакво осветление. В задното помещение намери седло и юзди. Беше почти сигурна, че никога преди не е оседлавала кон.

Тя избра най-спокойното на вид животно в конюшната. Макар да ѝ се струваше, че е виждала кон и преди, отне ѝ доста време да го оседлае и още повече да го обуздае. Животното я гледеше напрегнато, макар да стоеше неподвижно. Реджина се опита да го успокои с нервни, припредни думи. Миг по-късно го изведе от бокса.

Опитвайки се да запази спокойствие и присъствие на духа, Реджина заведе животното до една висока бала сено, набра полите си в ръка и без да обръща внимание на затрудненията и пълната липса на всякакво благоприличие, яхна коня по мъжки. Животното подскочи неспокойно, а тя се сниши и се вкопчи нестабилно в седлото. Докато се опитваше да си вдъхне кураж, тя скъси юздите до нужния размер. Макар да не беше опитна ездачка, беше очевидно, че не е и пълна невежа.

Тя пришпори животното извън обора. Вятърът се блъскаше необузвано в тялото ѝ. Конят се изправи на задните си крака и едва не я повали на земята. Реджина стисна здраво юздите и се притисна към гърба му. Конят танцуваше като обезумял.

– Моля те, приятел, не сега – извика тя и се огледа отчаяно наоколо си. Реджина пришпори коня с токовете на обувките си, твърдо решена да се махне от тази къща, колкото е възможно, по-бързо.

Кестенявата кобила незабавно отвърна на подтика ѝ и се втурна стремглаво напред. Реджина едва успяваше да се задържи на седлото, тялото и подскачаше безпомощно.

Вятърът отнесе сламената шапка от главата ѝ. Вкопчена в седлото и юздите, Реджина вдигна предпазливо поглед и я видя как отлита. Роклята се димпеше високо над бедрата ѝ. Лош късмет! Очевидно приближаваше буря.

За миг ѝ хрумна да се върне назад.

Видя мрачното лице на Слейд, тъмните му напрегнати очи. Решимостта ѝ сякаш се сломи. А в следващия момент вече нямаше

възможност да избира. Полите ѝ се вдигнаха отново, този път по-високо отпреди. Кобилата изцвили разтревожено и след мощния порив на вятъра, който повдигна високо опашката ѝ, препусна неудържимо в бесен галоп.

Викът на Реджина замря на гърлото ѝ. Трябваше да съсредоточи всичките си усилия, за да не падне от седлото. Конят препускаше бясно напред, а Реджина почувства, че започва да се смъква от гърба му. Животното се понесе още по-скорострелно. Тя се опита да се задържи на седлото, но усилието ѝ беше безнадеждно. От устните ѝ се изтръгна пронизителен писък, преди да изпусне юздите и да се изтърколи безпоща в праха.

Приземи се по гръб, обърната леко встрани, с такава сила, че дъхът ѝ замря. Когато способността ѝ да диша се възобнови, тя пое с благодарност скъпоценните глътки свеж въздух. Погледът ѝ се закова в мрачното, надвиснало над земята, небе. Много внимателно Реджина се опита да приседне, макар да не се доверяваше на способностите на натъртеното си тяло. Но успя да се изправи, макар усилието да се окажа непоносимо болезнено. Тя въздъхна с облекчение.

Конят бе изчезнал.

Огледа се безпомощно наоколо, но нямаше и следа от животното – нито пък от къщата. Реджина не знаеше дали да изпитва облекчение, или ужас от това откритие. Разтреперана, тя се изправи на крака и огледа тревожно небето. В далечината, където би трябвало да се намира океанът, всичко тънеше в непрогледен мрак. Но не можеше да се върне сега. Беше стигнала толкова далече, че бе длъжна да продължи. Докато вървеше по прашната пътека, вятърът я блъскаше безмилостно в гърба, тикайки я мощно напред. На всяка крачка хвърляше поглед през рамо, но никой не я преследваше. Слейд не я преследваше.

Реджина имаше чувството, че цял живот се е скитала по прашната пътека. Краката я боляха толкова силно, че накуцваше и се чувстваше изтощена до смърт. Вятърът бе променил посоката си и сега я блъскаше безмилостно в лицето, а тя се виждаше принудена да се бори за всяка крачка, която я отдалечаваше от Мирамар. Дори високите и яки борови дръвчета се огъваха под жестоките пристъпи на вятъра. Сега боровете се разреждаха и отстъпваха място на огромни дъбове, но това само ѝ подсказваше, че не е изминала повече от няколко мили от пътя си към града.

Небето бързо се смрачаваше. Беше напуснала къщата в ранния следобед, но скоро щеше да се свечери. Скоро семейство Деланза щяха да

се съберат за вечеря – и да открият нейното отсъствие.

Реджина отново преглътна дълго съдържаното ридание.

Нямаше да успее. Беше извървяла само няколко мили, а вероятно вече бяха изминали повече от два часа от тръгването ѝ. Ако си спомняше добре, кръстопътят, който се намиреше недалече от града, беше поне на дванайсетина мили от сегашното ѝ местоположение. Нима щеше да прекара нощта сама сред тези гъсти горски шубраци? Самата мисъл бе ужасяваща. По пътя насам Слейд ѝ бе говорил за хищниците, които обитавали горите на Мирамар. Можеше ясно да си представи глутниците гладни вълци, излезли през нощта на лов за плячка. Реджина потръпна. А после, за да стане всичко още по-сложно, по земята се изсипаха първите едри капки дъжд.

Реджина се закова на място и впери поглед в застрашителното небе.

– О, не – простена тя. Може би в отговор на думите ѝ, небето сякаш се разтвори и изсипа над гората истински потоп.

Само за миг дрехите на Реджина се просмукаха с вода. Досега ѝ беше студено, сега вече замръзваше. Вятърът свиреше гневно в дърветата. Короните на дърветата над главата ѝ възпираха част от водната струя, но тя вече беше подгизнала до мозъка на костите си. Дори да поискаше да се върне назад, силите ѝ я напускаха, а дъждът ѝ се струваше непреодолима пречка.

Реджина беше мокра и изтощена. В миг душата ѝ се изпълни с угризения заради глупаво скроеното детинско бягство. Но сълзите не можеха да я отърват от бедите. Ако имаше късмет, отсъствието ѝ вече трябваше да е открито и скоро щяха да я спасят. Отново.

И тогава дочу името си.

Тя се напрягна. Вероятно гласът беше само продукт на въображението ѝ. Тя се вслушваше напрягнато, но до слуха ѝ долиташе само свистенето на вятъра – а дали не беше вълчи вой? Дъждът се блъскаше ожесточено в земята и допълваше шумната смесица от звуци. Реджина се опита да погледне назад към пътя, но вечерният сумрак обрече опита ѝ на провал. Тя обгърна с ръце тялото си, което вече се тресеше неудържимо от студа.

– Елизабет!

Някой викаше името ѝ и ако бе дочула правилно, това бе гласът на Слейд. Искаше ѝ се да се втурне лудешки напред – не за да избяга, а за да се хвърли в ръцете му.

Беше такава глупачка!

– Елизабет!

Гласът му вече се долавяше по-ясно. Тя приклезна, внезапно спомни си за неговото предателство. Сега това сякаш нямаше значение.

– Слейд! Слейд, тук съм!

Наблизо проблесна лъч светлина и се насочи право към нея. Тя дочуваше оживеното цвилене на коня му. Реджина се изправи.

– Слейд!

Силуетът му изплува от тъмнината като фантом от гъста мъгла. Очертанията на фигурата му ставаха все по-ясни, докато накрая двамата с коня му се озоваха пред нея, като някакъв митичен кентавър. Той скочи пъргаво на земята и се втурна към нея. Пончото му се вееше неудържимо, факлата в ръката му проблесна пред очите ѝ и мигновено я заслепи. Когато я съзря, той се втурна лудешки към прегърбената ѝ фигурка.

Реджина не се помръдна. Тя се облегна изтощена на дървото, изхлипа от облекчение и търпеливо зачака своя спасител.

7

Слейд я придърпа несдържано в ръцете си. Жестът му не приличаше особено на прегръдка. Изглеждаше вбесен. Реджина избърса горещите сълзи, които внезапно бликнаха от очите ѝ. За пореден път този мъж спасяваше живота ѝ и за пореден път тя изпитваше неимоверно облекчение от появата му.

– Знаеш ли, че в тези гори бродят вълци и планински лъвовове?

– Вълци и лъвовове?

– Да! – Той тръсна енергично глава, за да подчертае думите си. Реджина подскочи в ръцете му като коркова тапа по развълнувана водна повърхност. – Господи! Цялата си прогизнала!

Реджина обгърна тялото си с ръце. Слейд внимателно се отдръпна и тревожно я огледа.

– Изобщо не се опитвай да ми противоречиш – каза ѝ с глас, който наистина не допускаше никакъв протест.

Неспособна да мисли повече за каквото и да е бягство, Реджина с удоволствие се остави на умората – и в ръцете на Слейд. Беше толкова изтощена, че се чувстваше щастлива, задето има кой да се погрижи за нея.

– Добре. – Тялото ѝ започна да трепери неудържимо. Студът проникваше до всяка клетница от изтощената ѝ плът.

Внезапно Слейд свали пончото си, после тежката кожена жилетка и

меката вълнена риза. Реджина го гледаше като омагьосана, мигновено забравила за студа. Тялото му беше красиво. Целият беше красив. Не беше много едър мъж, но всеки инч от тялото му представляваше съвършено изваян мускул. Стойката му излъчваше сила и мъжественост.

Той я гледаше навъсено, докато обличаше отново жилетката върху голия си торс.

– Сваляй дрехите!

Реджина не вярваше на ушите си.

– Какво?

– Сваляй дрехите, преди да си настинала, и облечи моята риза.

– Шегуваш се, нали?

– Не, напротив. – Слейд посегна към блестящите месингови копчета на жакета ѝ. Преди Реджина да успее да реагира, с няколко ловки движения на пръстите той ги разкопча и свали дрехата от гърба ѝ.

– Какво правиш? – извика тя, като същевременно се опитваше да обуздае ръцете му, които в момента повтаряха действията си със смачканата ѝ блуза.

– Трябва да облечеш сухи дрехи – отвърна той и разкопча копчетата на ризата ѝ. – И не възнамерявам да губя време в безпредметен спор с теб.

– Намеренията ти може и да са безобидни, но това е недопустимо! – извика почти истерично Реджина и, притискайки гърдите си с ръка, започна да отстъпва назад, докато главата ѝ се блъсна в един нисък клон на близкото дърво.

Слейд посегна към корсета ѝ.

Тя сграбчи китката му с изненадваща сила.

– Не си го и помисляй! – Реджина очевидно бе твърдо решена да се бори. Цялото ѝ тяло трепереше, но в очите ѝ се четеше смъртен ужас. Нямаше значение, че Слейд очевидно се боеше за здравето ѝ; намеренията му надхвърляха всякакви допустими граници. Ако се опиташе да свали блузата и корсета ѝ, щеше да му издере очите.

Един дълъг миг измина в мълчание.

– Няма да си първата жена, която ще видя гола – изрече Слейд накрая.

Реджина пребледня. Думите му не ѝ подействаха успокоително. Дори напротив – възбудиха неистов гняв. Сега беше по-твърдо решена от всякога да остане напълно облечена.

Слейд не се опита да я убеждава отново. Преди тя да осъзнае какво става, той я завъртя пред себе си и я притисна в железната хватка на

ръцете си. Реджина не спираше да крещи, докато пръстите му се бореха с връзките на корсажа ѝ. Този мъж очевидно имаше богат опит в свалянето на дамски корсажи. Тази мисъл ѝ се стори също толкова отблъскваща, колкото и първата. Вбесена едновременно от безобразната му постъпка и от обидната ловкост, с която се справяше с дрехите ѝ, Реджина се гърчеше като змиорка. Неведнъж Слейд се видя принуден да прекрати за миг усилията си, за да я хване по-здраво. Когато най-сетне успя, и двамата бяха задъхани и поруменели от борбата.

– Стига! – извика Реджина, излязла извън кожата си от гняв. Ужасяваше я мисълта, че стои почти гола пред очите на този мъж и единствено копринената ѝ долна риза прикриваше гърдите ѝ от него. Влудяваше я и неговият поглед, който се плъзна подробно по тялото ѝ, сякаш Искаше да инспектира съдържанието на бельото ѝ. – Достатъчно! Няма да съблека ризата си. Върни ми дрехите! – След кратка пауза, тя добави почти умолително: – Моля те!

– Ще трябва да свалиш всичко, преди да си хванала пневмония. Аз няма да гледам.

Реджина вилнееше като фурия.

– И защо ти е да гледаш? Ти вече получи каквото искаше.

– Ако наистина мислиш така, много се лъжеш.

Реджина обгърна още по-плътното тялото си с ръце, сякаш се надяваше по този начин да изтрие погледите му от кожата си; лицето ѝ гореше. Дори не се осмеляваше да осъзнае последните му думи.

– Няма да си сваля ризата – повтори решително тя. – А сега ще мога ли да получа дрехите си обратно?

Слейд нави ризата си на топка и я хвърли право към нея.

– Сваляй проклетата риза и облечи това!

Реджина го погледна като разярена тигрица, но не посегна към дрехата. Това би било недопустимо. Нямаше да се разголи пред този мъж. Шокът затрудняваше дишането ѝ.

– Не.

– Е, принуждаваш ме да сторя нещо, което няма да е по вкуса ми – промърмори Слейд под носа си.

Реджина едва бе започнала да се отпуска, но това продължи само две секунди.

С решително изражение на лицето Слейд сграбчи копринената ѝ риза. Реджина реагира мигновено – опита се да изтръгне фината материя от ръката му. В следващия момент ризата изпраща и се разкъса на две.

Един дълъг миг вниманието на Слейд бе изцяло съсредоточено върху нея. Тя се сепна и покри тялото си с ръце. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, дишането ѝ – накъсано. Не можеше да пророни и дума, не вярваше, че това наистина ѝ се случва.

Слейд поне имаше благоприятното да се изчерви.

– Не съм искал да разкъсам проклетата риза върху тялото ти.

Реджина стоеше неподвижна, притиснала с ръце голите си гърди, за да се предпази от изгарящия му поглед. Думите му извикаха в съзнанието ѝ представа, която не би трябвало да я привлича: Слейд, мълчаливо приведен над нея, да къса нетърпеливо дрехите ѝ в прелюдия към любовната игра. Тя потръпна. Нима такива сцени бяха достойни за въображението на една дама? Как изобщо ѝ бе хрумнало подобно нещо? – Елизабет, исках само...

– Не! – извика тя като обезумяла, гласът ѝ проехтя неестествено в тишината на нощта. – Не ме интересува какво си искал да направиш! Виж какво направи в действителност! Как можа? Как можеш да се отнасяш към мен по такъв начин?

Руменината по лицето му се съгъстяваше с всяка нейна дума. За миг острите им погледи се срещнаха, после се пръснаха в различни посоки.

– Прости ми. Права си. – Той отново ѝ подаде ризата си, тя я пое, без да отмества ръце от гърдите си. – Облечи това. Аз отивам да взема одеяло.

Реджина все още трепереше, но едва ли само от студа. Страхуваше се, че е полугола с почти непознат мъж в горския гъсталак. Страхуваше се от самия Слейд. Боеше се, че преди миг бе видял гърдите ѝ. Слава богу, той излезе от кръгчето светлина, осветено от единствената факла, и потъна някъде в тъмнината.

Реджина премигна объркано при вида на ризата му, неговата риза. Лицето ѝ отново се окъпа в гъста руменина. Как би могла да облече тази риза? Тази риза беше снежно бяла и памучна, омекнала от честото пране и затоплена от неговото тяло. Тя преглътна. Как би могла да облече тази дреха, когато само преди миг тя бе покривала неговото тяло? Как да я сложи върху голите си гърди? Ако го направеше, това щеше да е най-интимният акт, който някога е споделяла с мъж, беше сигурна в това. Но самата идея, тази безумна идея я зашеметяваше и я оставяше без дъх.

– Ти не си истински джентълмен – прошепна Реджина в нощта. – Защото, ако беше истински джентълмен, нямаше да ме принуждаваш да върша това.

– Не само че не съм джентълмен, но и никога не съм се представял за такъв – достигна до слуха ѝ острият глас на Слейд. В следващия миг той пристъпи в осветения кръг иззад едно дъбово дърво.

Носеше одеяло. Погледът му машинално се плъзна по собствената му риза, притисната неловко към бюста на Реджина. В очите му се четяха мисли, подобни на нейните – а може би и по-порочни. Тя се предаде.

– Обърни се – прошепна приглушено Реджина. Погледът му срещна нейния. Моментът ѝ се струваше болезнено интимен. После Слейд ѝ обърна гръб.

Смутена и припряна, Реджина облече неговата риза, пръстите ѝ се засуетиха несръчно с копчетата. Когато меката материя докосна голите ѝ гърди, почувства шеметно опиянение. Кожата ѝ настръхна от забранено удоволствие и трудно сдържано очакване.

Слейд се обърна, но погледът му се плъзна покрай нея, сякаш се бои да я погледне.

– А сега се отърви от тези подгизнали поли и забрави останалото.

Полите ѝ наистина бяха подгизнали, тежаха и затрудняваха движението ѝ, но и бездруго вече бе стигнала достатъчно далече. Не възнамеряваше да се съблича по фусти и долни гащи. Реджина не се помръдна и не отговори. Слейд я погледна мрачно. Дъхът ѝ секна, когато разбра, че мъжът отсреща ѝ е неумолим.

Ноктите ѝ се вкопчиха отчаяно в дланите. В съзнанието ѝ отново изплува образът, който бе навестил мислите ѝ преди миг: Слейд, който разкъсва дрехите ѝ с дива страст, преди да я люби. Не можеше да откъсне погледа си от него. И същевременно знаеше – с абсолютна сигурност го знаеше – че ако не погледне встрани, отново ще го предизвика да извърши нещо – нещо опасно и недопустимо.

Слейд се раздвижи. С бързи и грациозни крачки, той пристъпи към нея и протегна ръце. Тялото ѝ потръпна в отговор, сърцето ѝ пропусна няколко удара. В един безкрайно дълъг миг тя остана вцепенена, вкопчила пръсти в голите му ръце, гърдите ѝ се надигаха неудържимо към меката материя на неговата риза. Усещаше под дланите си стаената сила на ръцете му, първичната мощ на тялото му и напрежението, което пробяга като гореща искра по кожата му. Въздухът около тях натежа от възможности. Реджина се опасяваше, че ако някой посмееше да драсне клечка, двамата ще изгорят в огнени пламъци.

– Елизабет. – В гласа му се долавяше болезнено интимна нотка. Грубите му ръце докоснаха кожата на гърба ѝ и се плъзнаха по раменете ѝ. По тялото ѝ премина чувствена вълна и магически усещания, каквито

никога преди не беше изживявала. Очите им се срещнаха.

Той беше там – онзи първичен глад, който бе видяла в погледа му и преди. Примитивната му страст беше едновременно заплаха и предизвикателство за душата ѝ. Тя се вкопчи неистово в него, а от устните ѝ се изтръгна приглушен стон. Знаеше, че не бива да го прави, но нямаше сили да контролира действията си. Знаеше също, че е готова напълно да се предаде в ръцете му.

Слейд също го разбра. Съзнанието за въздействието, което упражняваше над нея, се четеше в блясъка на очите му. Реджина увисна неподвижна в ръцете му, безпаметна и молеща за неговата ласка. Вместо това Слейд посегна към ризата ѝ. Тежките поли се обвиха около глезените ѝ. В следващия момент той я отпусна, без обаче да се отдръпне от нея. Реджина зарови лице в ръцете си и горчиво зариде. Ароматът му я довърши – сладкият мирис на Слейд се носеше от гънките на ризата му и изпълваше ноздрите ѝ.

Той хвърли към нея пончото и одеялото. Тя ги улови автоматично. Слейд дори не я погледна, съдържан и невъзмутим.

– Да се махаме оттук, преди да си хванала пневмония.

Реджина нямаше нито сили, нито пък желание да спори. Разтреперана и наранена, тя бавно се загърна в одеялото и неохотно наметна на раменете си неговото пончо. Мушамата беше топла и силно ухаеше на него.

Когато понечи да направи първата си крачка, Реджина почувства как коленете ѝ се подкосяват и политна към Слейд. Краката я боляха от дългия път, изминат пеша. Слейд мигновено коленичи до нея и загрижено свали обувките ѝ. Реджина простена от болка.

– Господи! – пророни навъсен Слейд. – Трябва да ме мразиш до дъното на душата си, за да продължиш да вървиш с мехури като тези.

– Не – прошепна Реджина, готова да избухне в сълзи. – Не те мразя, Слейд.

Дори да я беше чул, Слейд с нищо не го издаде. Навъсен и мрачен, той я вдигна на ръце и закрачи безмълвно в тъмнината. Дъждът блъскаше лудо телата им, вятърът виеше някъде в мрака, а дърветата танцуваха яростно в нощта. Слейд я остави на гърба на коня си и все така мълчаливо се настани зад нея на седлото.

Внезапно той я обърна напречно на седлото и притисна главата ѝ към рамото си.

– Стой така! – извиси се гласът му над воя на вятъра и плискането на дъжда. Ръката му обърна покровителствено талията ѝ.

Не се наложи да ѝ го повтаря. Реджина зарови лице в голите му гърди, обгърна кръста му с ръце и се замоли тази нощ никога да не свършва. Не искаше да мисли за онова, което се бе случило преди минути, нито пък за онова, което не се беше случило. Опитваше се да не мисли и за този топъл и безумно силен мъж, обгърнал тялото ѝ също толкова отчаяно, колкото и тя неговото. Беше невъзможно. Той пришпори коя си в галоп и двамата препуснаха в бурята обратно към Мирамар.

Дъждът продължаваше да се излива като из ведро, когато Слейд въведе Реджина в двора на семейното имение. Тя беше защитена от топлия дъждобран, но той не беше. Целият бе мокър, косата бе прилепнала към главата му, струйки дъждовна вода се стичаха по раменете и гърдите му, кожената му жилетка бе натежала от вода, а панталоните лепнеха по краката му.

Внезапно Рик изникна на вратата, която водеше към просторната трапезария.

– Намерил си я! – Облекчението бе изписано на лицето на възрастния господин.

Слейд не се спря.

– Намерих я – пророни той, докато вървеше с широки крачки по пътя към нейната стая. Водата се стичаше по лицето му, но това сякаш не го интересуваше. Сега дъждът бе по-силен отпреди.

Отнякъде се появи Виктория и застана до съпруга си.

– Тя добре ли е?

– Измръзнала. Кажи на Лусинда да ѝ приготви гореща баня и да донесе нещо топло за ядене.

– Слейд! – извика възмутена Виктория. – Не можеш да влезеш в нейната стая.

Той не обърна внимание на протеста ѝ. С Реджина на ръце фигурата му се изгуби в нейната стая. Виктория понечи да тръгне след тях.

– Да не си посмяла! – Пръстите на Рик се впиха в ръката ѝ.

– Оо! Нараняваш ме!

Рик не отхлаби хватката си.

– Защо го направи? Защо се намеси в делата ни?

Погледът ѝ беше ангелски невинен.

– Какво съм направила?

– Зарежи преструвките! – Той я разгърси заплашително. – Слейд ми каза, че си била ти! Казала си на Елизабет за плановете ми!

– Боли ме – отвърна спокойно Виктория.

– Остави я, татко – намеси се Едуард, който изплува от сянката на

коридора.

Рик отпусна ръката на жена си.

– Майка ти отново се меси в моите работи.

– Така и предположих – отвърна Едуард, без да се усмихне. – Защо, мамо? Защо се опитваш да провалиш намеренията на татко?

– Не се опитвам да саботирам баща ти! – извика гневно Виктория. – Опитвам се само да защитавам интересите на семейството.

Рик се разсмя гръмко. Едуард се намръщи.

– Мамо, знам че вършиш онова, което смяташ за редно, но смятам, че е време да поговорим открито. Няма да се опитам да отнема Мирамар от Слейд. Дори не го желая. Сега Слейд е наследникът на татко. Слейд ще се ожени за Елизабет и ще наследи ранчото. Слейд, а не аз.

– И защо не? – крещеше истерично Виктория. – Защо пък не? Ти си тук. През целия си живот си бил тук и си работил наравно с Рик и Джеймс. Защо трябва Слейд да бъде избраният? Защо той? Той напусна дома си преди десет години и обърна гръб на всички ни. През всичките тези години си е направил труда да ни посети едва три или четири пъти. Знаеш ли, че бяха изминали две години, откакто за последен път е идвал у дома? И Господ знае дали, ако не бе умрял Джеймс, изобщо някога щеше да дойде отново.

– Щеше да се върне у дома – отвърна Едуард.

– Какъв е смисълът от този разговор? – намеси се Рик. – Сега Слейд е у дома, нали? И е най-големият ми син. Аз също бях най-големият. Това е закон в нашето семейство, Виктория, и ти го знаеше, когато се омъжи за мен.

– Но той не иска да се ожени за нея – просъска Виктория през зъби. – Иска само да се пъхне под полите ѝ. Или и това е семейна традиция?

Едуард не сдържа усмивката си.

– А кой, по дяволите, иска да се жени? Не можеш да обвиняваш Слейд за това. Не бива да го обвиняваш, но мисля, че ако му дадем малко време, той ще се осъзнае.

– Само че не разполагаме с никакво време – изсумтя Рик.

– Дори никога да не се ожени за нея, Слейд си остава най-големият – отбеляза нападателно Едуард. – Мирамар по право му принадлежи. Аз гласувам за него, мамо. – С тези думи той се обърна и се оттегли.

Виктория остана безмълвна.

– Едуард е прав поне в едно отношение. Не искам ти да се месиш – отсече Рик.

– Наистина ли си мислиш, че просто ще седя и ще гледам, докато

пъхаш в ръцете на онзи неблагодарник всичко, за което си се трудил толкова много години? И то когато имаш друг син, на когото можеш да разчиташ и който не ни е обърнал гръб. Който не е избягал от теб.

– Ако още веднъж открия, че си се опитала да се намесиш в делата ми, ще те изхвърля на улицата, Виктория.

Един безкраен миг тя остана втрещена в него, сякаш се опитваше да разгадае намеренията му, после се усмихна.

– Няма да го направиш.

– Така ли? Мислиш, че акробатичните ти номера в леглото са в състояние да ме спрат?

За миг Виктория сякаш се обърка. После се овладя и му отвърна с усмивка:

– Няма да ме изхвърлиш, Рик. Може да ме ненавиждаш, но същевременно се нуждаеш от мен. Никой друг не те разбира толкова добре, колкото го правя аз, поне никоя друга жена. И не говоря само за сексуалния ни живот.

– А може би точно там е проблемът – отвърна ѝ Рик със зловеща усмивка. – Може би точно там е разковничето, Виктория.

Тя зяпна от изненада.

В следващия миг се овладя.

– Едуард също е твой син. И никога не ти е обръщал гръб. Ако го помолиш, Едуард ще направи всичко за теб. Слейд никога, никога не би си помръднал пръста за теб, и ти прекрасно го знаеш.

Погледът на съпруга ѝ беше отнесен и загадъчен.

– За последен път те предупреждавам: стой далече от това. Слейд ще се ожени за Елизабет и ще наследи Мирамар. Този път Слейд ще се пречупи. Този път ще постъпи така, както аз искам. Ще видиш.

8

Слейд положи внимателно Реджина на леглото.

Тя се обърна на мекия дюшек и се почувства уютно в топлата стая. Лежеше неподвижна на леглото и не откъсваше поглед от мъжа над себе си.

Изражението му бе непроницаемо. Тя приседна, после внезапно си спомни, че е полугола и придърпа одеялото върху тялото си. Дивият бяг в студения дъжд бе отнесъл безразсъдството, което бе обхванало душата ѝ. Все още се боеше от него, все още не можеше да забрави и да си

прости онова, което почти се бе случило, но сега беше в състояние да се владее.

– Мисля, че не трябва да си тук.

– Права си. Това е последното място, където би трябвало да съм. – Той не се помръдна.

Тя наблюдаваше безмълвно водата, която се стичаше по лицето му, по мократа жилетка и гладкия му корем. Тъмната му кожа блестеше от влагата. Реджина отмести погледа си. Да, вече можеше да контролира действията си, но натрапчивото присъствие на този мъж ѝ действаше изнервящо. Особено тук, в нейната спалня.

– Сега ти си на път да хванеш пневмония. – Тя се усмихна неспокойно.

– Аз съм силен. Преживял съм далеч по-страшни неща. – Внезапно той повдигна крайчето на одеялото от краката ѝ. – Това не беше особено умно от твоя страна – каза мрачно Слейд. – Имаш десетина мехура, всичките спукани и кървящи. Това е безумие. След като се изкъпеш, превържи краката си в марля, напоена с мехлем. Не бива да ходиш известно време.

– Добре. – Реджина погледна затворената врата. – Мисля, че трябва да си вървиш, преди да си ме компрометирал.

Той я погледна остро.

– Няма да те компрометирам, Елизабет. Ако съм имал такова намерение, все още щеше да си в долината. Утре ще те отведе в града. Ако съм знаел колко твърдо си решена да напуснеш това място, щях да ти помогна още сутринта, когато ме помоли за това.

Колкото и абсурдно да беше, думите му я накараха да изпита чувство на вина. Той възприемаше опита ѝ за бягство като акт, насочен лично срещу него. А дали не беше така? Не беше ли наистина бягството ѝ отмъщение срещу самия Слейд? Той не изглеждаше особено засегнат от случилото си. В действителност Слейд се държеше така, сякаш нищо нередно не се е случило помежду им.

– Утре ще ме заведеш в града? – попита колебливо тя.

– Освен ако не предпочиташ някой друг да те заведе. Например Едуард – моят галантен брат.

Лицето ѝ пламна. Преди половин час Слейд не се бе държал като джентълмен, но беше спасил живота ѝ – отново. А тя сякаш имаше някаква слабост към него независимо какво говореше и вършеше. В момента не ѝ допадаше, че той се надсмива над себе си.

– Разбирам какво искаше да направиш – прошепна смутено

Реджина. – Просто... не бях на себе си... на момента.

– Защо се опитваш да ми спестиш укорите? Ти беше права. Аз не съм джентълмен и никога няма да бъда. Не искам да бъда. А ти, очевидно, си дама. Честно да ти призная, нямам и най-малката представа как да се държа в твое присъствие. – Той поруменя.

– Не.

– Не си ли дама? – Тъгълчетата на устните му едва доловимо се извиха.

Това бе първият му опит да прояви чувство за хумор. Реджина се усмихна.

– Разбира се, че съм дама. – Усмивката ѝ угасна. – Слейд, съжалявам, че изрекох това. На вид ти си груб човек, но несъмнено си и джентълмен и няма нищо нередно в поведението ти в мое присъствие.

Слейд присви устни. Вече не изглеждаше развеселен.

– Мога да се закълна в Библията, че само преди няколко минути в мислите ми нямаше нищо джентълменско, а поведението ми беше на границата на допустимото.

Реджина понечи да му отговори, но затвори нерешително уста. Какво би могла да каже? Нейните мисли също не бяха достойни за една дама. А дали поведението му бе било на границата на допустимото? Нейното със сигурност я надхвърляше. Най-сетне тя успя да промълви:

– Не винаги можем да заповядваме на мислите си, но можем поне да обуздаваме действията си. Само това е важно.

Погледът му беше мрачен, предизвикателен и скептичен.

– Два пъти дневно през Темпълтън минава влак, който пътува на юг. Няма да можеш да хванеш сутрешния, но можеш да заминеш утре вечер. Рик има разписание. След малко ще проверя.

Реджина имаше чувството, че Слейд няма търпение да я качи на този влак.

– М-може би трябва да си почивам утре и да замина вдругиден.

– Ще те отведе още утре – отвърна равнодушно Слейд. – Преди нещата наистина да излязат извън контрол.

Реджина разбра. Разбра всичко. Не по-зле от самата нея Слейд бе почувствал онова странно привличане, което често пламваше помежду им – опасно привличане, което нямаше да умре само защото двамата с него са решили, че трябва да го подушат. Със сигурност не можеха да живеят под един покрив и да предизвикват съдбата си. Слейд очевидно беше твърдо решен да я отведе от дома си колкото е възможно по-скоро. Вероятно в крайна сметка бе решил, че не иска да се ожени за нея.

Тя сведе поглед, за да скрие от него издайническата болка в очите си. Нямахше причини да се чувства наранена, защото бракът помежду им беше невъзможен. А дали беше така? Реджина не вдигна поглед, докато Слейд прекосяваше стаята и затваряше вратата зад гърба си.

Изтощена, тя се облегна на меките възглавници. Чувствата ѝ бяха объркани и разпилени. Трябваше да се чувства облекчена, че Слейд ще ѝ помогне да си отиде. Вместо това беше изумена, нещастна, съкрушена. Какво би станало, ако останеше? Какво щеше да стане, ако се оженеха? Господи, как бе способна да си помисли такова нещо!

Реджина нямаше време да размишлява над странния обрат, защото внезапно някой почука на вратата. В стаята влезе млада жена. Имаше гладка светла кожа и тъмна коса и изглеждаше само с няколко години по-голяма от самата нея. Простичката ѝ риза, пола и памучна престилка подсказаха на Реджина, че е прислужница в къщата. Камериерката постави препълнения поднос на дървената масичка до вратите откъм терасата и спокойно се обърна към гостенката.

Реджина приседна в леглото си.

– Ти трябва да си Лусинда. Благодаря. Храната ухае приятно.

Лусинда промърмори нещо в отговор. Реджина имаше странното усещане, че другата жена я изучава напрегнато, но предпочете да не обръща внимание.

– Имате ли нужда от още нещо? – попита учтиво момичето. – След малко ще ви донеса вода за баня.

Реджина поклати глава. Камериерката мигновено напусна стаята. Реджина спусна нозе покрай леглото. Сега ходилата ѝ пулсираха болезнено и всяка крачка ѝ костваше неимоверно усилие. Тя прекоси помещението и седна зад масичката, но в момента храната беше последното нещо, което занимаваше съзнанието ѝ. Трябваше незабавно да вземе решение какво да прави – какво иска да прави.

Слейд я събуди на следващия ден. Той нахлу забързано в стаята ѝ, отвори широко вратите на терасата и помещението мигновено се окъпа в слънчева светлина. Реджина се протегна като котка. Чувстваше се изморена, не искаше дори да се помръдва, но знаеше, че има причина – много важна причина – да стане и да посрещне новия ден.

– Елизабет! – В гласа на Слейд се долавяше бледа следа от нейната умора. – Трябва да се събуждаш.

Костваше ѝ неимоверно усилие да си наложи да пробие тежката

завеса на съня. Когато най-сетне успя, до слуха и достигна гласът на Слейд, който я подканваше да се събуди. Щом отвори очи, ѝ беше нужен само миг да разпознае силуета му, надвиснал над нея, вперил поглед в тялото ѝ.

Само за миг Реджина се разбуди напълно. Тя сграбчи завивките, които бяха смъкнати до талията ѝ, и ги придърпа до брадичката си.

– Какво правиш тук?

Погледът му неохотно се отмести от лицето ѝ.

– Чуках силно по вратата. Спиш като мъртвец, Елизабет. – Най-сетне очите му срещнаха нейните. Каквито и да бяха чувствата му към нея, сега бяха внимателно прикрити. – Влакът минава към шест вечерта. Ще ни трябват поне три часа, за да стигнем до града. Не знам много за жените, но съм сигурен, че имат нужда от доста време да се облекат. Най-добре ще е да се размърдаш.

Реджина понечи да му отговори, че се чувства твърде изморена, за да пътува днес, което си беше самата истина. Но истинската причина се простираше отвъд физическото ѝ състояние. През изминалата нощ дълги часове се бе опитвала да си втълпи, че Слейд е прав и че наистина е наложително да замине. Не беше успяла. Не беше добре дошла в дома на доведената си майка, а това бе единственото място, където можеше да отиде. Никак не ѝ допаднаше мисълта да отседне сама в някой хотел. Самотата не я привличаше, не и в това състояние. Сега, след като знаеше какво в действителност искат от нея семейство Деланза, дали не би могла да владее положението? Би могла дори да се съгласи на евентуален брак със Слейд. Последната нощ бе доказала, че в отношенията им има някакъв потенциал. Но, разбира се, щеше да има нужда от време, за да вземе такова решение, и в никакъв случай не би могла да се съгласи на брак, докато напълно не си възвърнеше паметта.

Но как би могла да обясни всичко това на Слейд, особено сега, когато той ясно ѝ даваше да разбере, че няма търпение тя да напусне Мирамар? Когато ѝ беше ясно, че той не желае да се ожени за нея? Гордостта надделя над всички останали чувства.

– Ще бъда готова след час.

Погледът му внезапно се установи на устните ѝ, объркващо настоятелен. Той кимна, рязко се обърна и напусна стаята.

Реджина се отпусна тежко на меките възглавници. Вече нямаше никакво съмнение – тя страдаше от мисълта, че Слейд е в състояние така лесно да я изхвърли – не само от Мирамар, но и от собствения си живот.

Въпреки добрите си намерения скоро Реджина осъзна, че един час

ще се окаже недостатъчен да се облече и да опакова нещата си, повечето от които бяха прилежно наредени в гардероба от някоя неизвестна камериерка – вероятно Лусинда. Не ѝ допаднаше мисълта, че момичето се е ровило във вещите ѝ. Това я подсети, че някой бе прегледал обстойно багажа ѝ в хотела в Темпълтън, но не с идеята да го подреди.

В един и половина Реджина реши, че няма друг избор. Не обичаше да я пришпорват. Беше изтощена, физически и емоционално. Имаше нужда от поне един ден пълноценна почивка. Мили боже, едва преди два дни бе изгубила паметта си, а вече ѝ се струваше, че е изминат, цял век. Не искаше да се конфронтира излишно със Слейд, но колкото порано му признаеше, че няма да замине днес, толкова по-бързо щеше да се отпусне. Реджина прекоси неохотно двора, тръпнеща в лоши предчувствия за реакцията, която щеше да предизвика. Слейд не беше от типа хора, които спестяват острите си думи, когато са разгневени.

Отнякъде до слуха ѝ долетя гласът на Рик, изтънял от несдържан гняв. Реджина забави крачките си. Макар да знаеше, че е редно да се върне назад, тя продължи да се приближава, внимателно и предпазливо. Когато се оказа достатъчно близо, за да дочуе откъслечни фрази от разговора, подозренията ѝ се потвърдиха: Слейд беше другата страна в някакъв яростен скандал. Реджина не можеше да дочуе предмета на спора, но тялото ѝ се скова от ужас.

– Готов си да тръгнеш срещу себе си, за да ми направиш напук, нали? – ръмжеше страховито Рик.

– През последните десет години нито веднъж не съм тръгнал срещу себе си – отвърна му спокойно Слейд.

– Но сега доброволно се опитваш да отпратиш тази жена! – Изглежда, че съм единственият трезвомислещ човек в тази къща!

– Как ли пък не! На теб не ти пука дали тя ще си тръгне, или ще остане. Искаш само да ми направиш напук!

– Заблуждаваш се, ако си мислиш, че съм склонен да направя каквото и да било заради теб.

Двамата мъже се намираха в трапезарията. Реджина ги виждаше да стоят от двете страни на голямата маса, заплашително наведени един към друг. Тя тъкмо понечи да се обърне и да избяга, когато дочу Слейд да казва:

– Тя иска да си върви. Толкова иска да се махне оттук, че се е осмелила да избяга сама и след като е била хвърлена от кон, е продължила да върви пеша, докато краката ѝ са се разранили. Но знаеш ли какво? Поне тя е умна. Поне тя се оказа способна да прецени какво представляваш в

действителност.

– А може би е преценила теб! – отвърна разпалено Рик.

– Може би – съгласи се спокойно Слейд.

Реджина не вярваше на ушите си. Беше ужасена да види как баща и син се нападат ожесточено. Как бе възможно да отправят такива тежки думи един към друг? Обзе я гняв към Рик, когато си спомни как в хотела в Темпълтън бе обвинил Слейд в леност, а после, когато синът му излезе от стаята, се бе вкопчил в облегалката на стола си и разкрил цялата бащина любов, която допреди миг така внимателно беше прикривал.

Двамата мъже я съзряха едновременно. Гневът ѝ премина в объркване и от цялата си душа Реджина поиска да се намираше някъде другаде в момента, където и да е. Баща и син я наблюдаваха безмълвни.

– Готова ли си? – попита я остро Слейд.

Реджина нямаше какво друго да направи, освен да влезе в трапезарията. Сега, когато беше вече вътре, можеше ясно да види двамата мъже. Рик я гледаше приятелски, сякаш не беше прекъснат само преди миг от люта словесна битка с най-големия си син. Но Слейд все още изглеждаше настръхнал. Имаше вид на човек, готов да избухне при най-малката провокация от страна на околните.

– Готова ли си? – попита я отново Слейд. – Имаме малко време, колкото да хапнеш нещо, ако си гладна.

Сега гневът ѝ се насочи към Слейд. Тя се обърна рязко към него, очите ѝ хвърляха бесни искри наоколо.

– Не, не съм готова. Не само че не съм готова, но краката ми са толкова възпалени, че едва успявам да вървя. Дойдох да ти кажа, че не смятам да отивам никъде този следобед. Днес ще почивам.

Рик триумфираше. Той хвърли победоносен поглед към Слейд и се отпрати с уверени стъпки към Реджина.

– Заповядай, Елизабет, седни. На всяка цена трябва да закусиш. Изобщо не е нужно да си тръгваш. И ми се струва, че краката ти трябва да ги види лекар.

Реджина трябваше да напрегне паметта си, за да си спомни, че този мъж я е излъгал. Не беше забравила и начина, по който се бе държал със Слейд.

– Благодаря за загрижеността, но няма да е необходимо. Вече се погрижих за себе си. – Гневът правеше думите ѝ съдржани и хапливи, но тонът ѝ не се покачи с нито една октава.

Изражението на Рик беше повече от гузно.

– Ти си ми обидена.

Реджина повдигна насмешливо едната си вежда.

– Виж, не те обвинявам, но не е справедливо да ми се сърдиш, без да изслушаш моята версия за нещата.

– Наистина имам нужда от обяснение. Не съм свикнала да бъда мамена по този начин.

Слейд се изправи рязко и едва не повали стола зад себе си.

– Правиш огромна грешка – обърна се той към Реджина.

Тя го погледна. Слейд стоеше пред нея, истинско олицетворение на неуморната и изменчива сила, а от тялото му струеше почти материално напрежение.

– Искам просто да поговоря с баща ти. Той ми дължи известна доза честност.

Слейд очевидно беше извън кожата си от гняв. Той погледна свирепо Рик.

– Колко точно честен възнамеряваш да бъдеш с нея? Не мислиш ли, че можеш да ѝ дадеш и малко почивка? За бога, та тя дори не си спомня коя е! Остави я на мира!

Реджина бе изумена – Слейд се опитваше да я защити от Рик!

– Ти стой настрана от това, момче – отвърна решително баша му. – Това е проблем между мен и нея. И не си мисли, че дори и за миг съм забравил, че тази жена страда от амнезия!

– Слейд – промълви Реджина и докосна умолително ръката му. – Всичко ще бъде наред.

– Как не!

– Дай ми още една възможност – повтори благо Рик.

Реджина се обърна към него.

– Добре.

Рик я хвана за ръката и погледна мрачно Слейд.

– Не е нужно да присъстваш. Всички сме наясно с позицията ти.

– Не! – отвърна презрително Слейд. – Никой не е наясно с позицията ми. – Той напусна стаята с широки и решителни крачки.

Реджина нямаше възможност да го последва. Рик вече я водеше през коридора.

– Да отидем в кабинета ми, където ще можем да поговорим насаме – каза ѝ любезно възрастният човек.

Изглеждаше усмихнат, приятелски настроен и толкова искрен, че Реджина трябваше постоянно да си напомня, че този човек не е такъв, за какъвто се представя. Не биваше да забравя, че той я бе измамил, че се бе опитал да се възползва от нея.

Кабинетът му беше тъмен и прохладен. Рик затвори внимателно тежката врата от червено дърво и я заведе до широко кресло, тапицирано с кожа.

– Трябваше първо да дойдеш при мен, преди да се опиташ да избягаш през глава в онази страховита буря – каза сърдечно той.

– Бях твърде разгневена.

Рик поклати тъжно глава.

– Предполагам, че не трябва да те обвинявам.

– Ти ме излъга. – Думите ѝ бяха хладнокръвна констатация.

– Не съм те лъгал. Просто ти спестих част от истината – отвърна спокойно Рик.

– Трудно ми е да доловя разликата.

– Но разлика има, огромна разлика. Двамата с баща ти наистина израснахме заедно – ако решиш, можеш да попиташ когото поискаш наоколо. Уговорихме брака между двама ви с Джеймс, защото и двамата го искахме. Джордж искаше ти да бъдеш господарката на Мирамар, а аз исках вашият син да наследи земите ми.

– И освен това искаше моите пари.

– Няма да те заблуждавам. И не съм те лъгал преди. Нуждаем се от твоите пари, Елизабет. Не разполагаме с почти никакви средства. Повечето големи имения като нашето са безпарични. Това е публична тайна и не е никак необичайно. Нямаме причина да се срамуваме от този факт. Но ние имаме изобилие от земи. Разполагаме с поля, гори, животни и огромно емоционално наследство. – Тъмните очи на Рик блестяха от възмущение. – Парите винаги могат да купят земи като тези, но не и традициите, родословието, миналото, което върви ръка за ръка с тях. Парите могат да купят и бъдещето. Да, ние имаме нужда от твоите пари. Но погледни само какво получаваш в замяна!

Реджина проследи погледа на Рик и очарована си каза, че баща и син имаха поне една обща черта – огромната любов към Мирамар. Погледът ѝ се понесе на юг през отворената врата на терасата към назъбената линия на голите, златисти, величествени планини, които представляваха поразителна гледка на фона на прозрачносиньото небе. Точно срещу нея заоблените хълмове се спускаха стръмно надолу към огледалната повърхност на Пасифика. А вдясно боровете сякаш опираха в небето. Гледката беше зашеметяваща. Реджина нямаше какво друго да направи, освен да се съгласи безмълвно с Рик. Той беше прав. Парите можеха да купят много неща, но не и дом като този. Реджина се съмняваше, че някъде в този прекрасен свят, сътворен от щедрия Господ, би могло да

съществува второ кътче като това.

– Мила моя – промълви усмихнат Рик, – аз може и да искам пари, но това не означава, че за мен ти не си част от семейството. Джордж ми беше като брат – братът, който никога не съм имал. Ти си негова дъщеря. И Джеймс те обичаше. Той е мой син, първото ми дете. Твоето благосъстояние е изключително важно за мен – как би могло да не бъде?

Изпълнена с противоречиви чувства, Реджина откъсна погледа си от вълшебния пейзаж на Мирамар и го насочи към Рик. Не искаше да заминава. И не можеше да отрече, че Мирамар е един сън, едно приказно късче магия. В момента тя беше самотна жена без дом и без минало и идеята да ги намери именно тук ѝ се струваше доста привлекателна. Чувствата ѝ обаче се преплитаха с естествената човешка потребност да пази интересите си. Но защо трябваше да мисли, че Рик я лъже? Загрижеността му за нейното благосъстояние и неотложната нужда от нари не бяха взаимноизключващи се величини. Не и задължително. Не и предвид конкретните обстоятелства, не и след неразривната връзка между Рик Деланза и Джордж Сейнт Клер.

Рик се усмихна.

– Нима е толкова недопустимо да се надявам, че двамата със Слейд може да се харесат и да се ожените? Нима е грешно от моя страна да искам да те направя част от семейството, както двамата с Джордж го бяхме намислили? Сега Слейд е моят наследник, Той се противи, защото открай време изгаря от желание да се бори с мен, но накрая ще изпълни дълга си. Само почакай и ще видиш.

– Искаш да кажеш, че Слейд ще се ожени за мен? – Гласът ѝ прозвуча спокойно, но сърцето ѝ замря.

– Нямах предвид точно това – отвърна Рик и се облегна удобно в креслото си. – Имах предвид, че той ще наследи Мирамар. Както би трябвало да бъде. Разбира се, аз продължавам да се надявам, че той ще се съгласи да се ожени за теб. Но не мога да го насилвам, както не мога да насилвам и теб.

Реджина отчаяно се опитваше да запази спокойствие. Опитваше се да не позволи думите на Рик да я извадят от равновесие. Опитваше се дори да не помисля за възможността двамата със Слейд евентуално „да се харесат и да решат да се оженят“.

– Все още искам ти да останеш тук, Елизабет, поне докато се възстановиш. Може би един ден все пак ще решиш, че искаш да останеш тук, може да прецениш, че синът ми не е чак толкова лош. Господ ми е свидетел, че съществуват безброй жени, които биха дали дясната си

ръка само за един минимален шанс да се оженят за Слейд.

Ръцете на Реджина трепереха неудържимо. Тя ги стисна в скута си, за да прикрие изгарящите си емоции от Рик. Защото нямаше причини да се съмнява, че за повечето жени би бил достатъчен само един поглед от страна на Слейд и те биха постъпили точно така, както баща му твърдеше.

Слейд не излизаше от мислите ѝ. Но внезапно тя почувства присъствието на друг мъж, някой, който отчаяно се опитваше да си пробие път през тъмните лабиринти на изгубеното ѝ съзнание. После усещането отлетя и Реджина безпомощно се запита дали съзнанието ѝ не си правеше лоша шега с нея, или просто безуспешно се опитваше да ѝ напомни за някой, който някога е имал огромно значение в живота ѝ. И ако беше така, дали образът на Джеймс не се опитваше да изплува от бездната на забравата?

– Какво има? – попита я рязко Рик, вперил проникателните си тъмни очи в лицето ѝ.

Реджина докосна пулсиращото си слепоочие.

– Мисля, че бях на път да си спомня нещо, някого, но образът му мигновено изчезна от съзнанието ми. Вчера ми се случи същото.

– Но това е прекрасно!

Реджина почти не го чуваше. Можеше да се закълне, че вчера споменът за някого се бе опитал да изплува в съзнанието ѝ. Дали паметта ѝ не се опитваше да се завърне? Лицето ѝ се озари от светлия лъч на надеждата. И точно тогава ѝ хрумна, че ако беше обичала Джеймс, то заедно със спомените щеше да се върне и любовта ѝ към него. Тялото ѝ се вцепени.

– Веднага щом си спомниш нещо, трябва да ми кажеш – заши Рик в този момент. – Шерифът иска да говори с теб веднага щом си възвърнеш паметта, дори ако спомените ти са още съвсем смътни.

Реджина остана неподвижна. Не само че вълнението я напусна, но на неговото място в сърцето ѝ се настани смъртен страх. В живота определено имаше неща, които човек би предпочел да забрави.

Страхът навярно се беше изписал на лицето ѝ, защото Рик се наведе през бюрото си и стисна успокоително ръката ѝ.

– Не се притеснявай за шерифа. Това е само формалност.

Но не шерифът беше този, който я притесняваше. Боеше се какво ли ще изпита от загубата на Джеймс, когато най-сетне изплуваше от тази духовна пропаст. А когато паметта ѝ се възстановеше напълно, какво ли щеше да стане е отношенията ѝ със Слейд?

– И така? – усмихна се дружелюбно Рик. – Готова ли си да приемеш за известно време старомодното гостоприемство на нашето ранчо?

Реджина го погледна несигурно. На устните ѝ играеше бледа усмивка. Внезапно бе изпитала невероятно душевно успокоение при мисълта, че миналото за нея продължава да е тъмна територия, защото дозираще, че в противен случай ще да се изправи пред неразрешима жизнена дилема.

– Да, готова съм да остана.

Рик сияеше. Усмивката му беше толкова лъчезарна, че Реджина просто трябваше да му се усмихне в отговор.

9

Рик затвори вратата на кабинета си, потъна в мисли за момичето. Преди няколко минути бе приключил успешно разговора си с Реджина Шелтън – тя бе приела да остане известно време в Мирамар.

Възрастният мъж въздъхна с облекчение. Този път беше на косъм от загубата. Стиснат ръце на гърба си, вперил поглед в стръмните върхове насреща си, Рик се усмихна бавно. Внушителната планинска панорама, която се простираше на юг, и безбрежните стоманено-сиви води на Тихия океан го поразяваха всеки път, когато приковеше погледа си върху тях. Гордост изпълваше цялото му същество, докато мислеше за земите на Мирамар, които сега бяха негови, а някой ден щяха да принадлежат на Слейд.

При мисълта за Слейд лицето му се смрачи, а в следващия миг в съзнанието му изплува образът на Джеймс. Болката от загубата беше все така непоносима. Това беше най-съкрушителният момент от живота му, а Господ му беше свидетел, че бе преживял много на този свят. Първата му съпруга бе починала при раждането и макар че женитбата им беше уговорена, той беше истински привързан към нея. Никоя жена не заслужава такава смърт. Катерина беше единствената нежна и благородна жена в живота му; нито Полин, майката на Слейд, нито Виктория притежаваха нейната деликатност.

Реджина обаче силно му напомняше за Катерина. Тя притежаваше нещо от нейния мек и щедър нрав.

Смъртта на Катерина постави началото на една дълга поредица от лични трагедии, които съпътстваха целия му живот. Дватамата с баща му бяха управлявали ранчото, докато старият не беше повален от мозъчен

удар. Болестта го остави парализиран и ням. Рик бе силно привързан към баща си, но в онзи злополучен ден той умря и на негово място остана само бледо подобие на човек. В продължение на две дълги, мъчителни години, той наблюдаваше физическото страдание на баща си, докато смъртта милостиво покоси и тялото му, както болестта бе отнела сърцето и душата му.

По онова време Полин вече го бе изоставила. Това беше единствената жена, която някога бе обичал, макар през цялото време да беше съзнавал, че тя не е нищо повече от една блудница с невинна физиономия. До ден днешен Рик не беше сигурен дали решението ѝ бе предизвикано от постоянно съпътстващото ги безпаричие, или от собствената му личност. Той подозираше, че тази жена никога не го бе обичала истински, а бе преследвала илюзиите си за огромно състояние – нещо, което Деланза никога не бяха притежавали. Бракът им продължи съвсем кратко – малко повече от година. Рик почти беше склонен да тръгне след нея, да я помоли да остане. Но гордостта му надделя, защото тя го напускаше заради друг мъж. Само той знаеше колко тежко и болезнено бе усилието му да я остави да си отиде.

И точно като майка си, петнайсет години по-късно Слейд също си отиде. Това беше второто предателство, което едва успя да преживее. Този път болката бе по-силна и по-трайна от първия път. Понякога на Рик му се струваше, че съзира невероятна прилика между майка и син. Онези изумителни погледи, които го правеха толкова очарователен като дете, Слейд несъмнено бе наследил именно от майка си. Същото можеше да се каже и за вроденото му непокорство. В продължение на петнайсет години Рик се беше опитвал да обуздае буйния му нрав, но всичко се оказа безуспешно.

А сега, в залеза на живота си, трябваше да преживее и смъртта на Джеймс, който бе толкова различен от Слейд, колкото черният цвят от белия. В характера на Джеймс нямаше и искрица непокорство. Двамата почти никога не бяха спорили. Едва ли имаше друг баща, който би могъл да се похвали с такъв предан и верен син. Едва ли имаше на света човек, достоен и сърдечен като Джеймс.

Дори и сега Рик не можеше да понесе мисълта, че завинаги е изгубил Джеймс. Той тръсна рязко глава и отново насочи мислите си към момичето.

Беше узнал истинската ѝ самоличност малко преди Слейд да я открие до железопътните релси и да я доведе в Темпълтън. Беше изпратил двамата с Едуард в града, за да посрещнат Елизабет на влака. Все още

не ѝ бе съобщил за смъртта на Джеймс. Не възнамеряваше да го направи, докато не я отведеше в Мирамар, защото беше сигурен, че лесно би могъл да я убеди на четири очи да се омъжи за Слейд. Една седмица преди деня, в който тя трябваше да пристигне – и две седмици преди датата на сватбената церемония – Рик бе изпратил телеграма в дома ѝ в Сан Луис Обиспо. Не очакваше отговор и не беше получил такъв, но нямаше никакво съмнение, че тя ще пристигне на уречената дата с предварително уговорения влак.

Но влакът бе пристигнал със закъснение в Темпълтън, а Елизабет не беше сред пътниците. Съобщи им го лично шерифът, който изяви желание да разпита превъзбудените от обира пътници. Поне дузина джентълмени побързаха да му доложат, че някаква много красива, елегантна млада дама скочила от влака по време на престъплението. Един от крадците мигновено се втурнал подире ѝ. Слейд и Едуард мигом решили да се разделят. Слейд тръгнал по релсите да я търси, а Едуард се върна в Мирамар, за да уведоми Рик за потресаващите събития.

Рик изобщо не се поколеба. Дватамата с Едуард незабавно се върнаха в Темпълтън. Обичайно притихналият град тогава беше необикновено оживен, а на влака бе отказано разрешение да продължи. Жената, която беше наета да придружава младата дама, скочила от влака, беше тежко ранена. Рик научи от преките свидетели на обира, че възрастната дама се опитала да препречи пътя на крадеца, който последвал довереницата ѝ, а той я застрелял – може би умишлено, а може би инцидентно. Беше трудно да се каже със сигурност. Докато влакът пристигаш в Темпълтън, компаньонката останала в безсъзнание, така че никой нямал възможност да говори с нея.

Рик беше първият и единственият човек, който успя да разговаря с ранената, когато тя най-сетне дойде в съзнание. Слейд все още не се беше върнал с жената, която всички смятаха за Елизабет Сейнт Клер. Рик от своя страна се притесняваше, че Елизабет е пострадала.

Компаньонката издъхваше. Рик искрено съжаляваше за това, но нямаше с какво да ѝ помогне, преди жената да срещне своя създател. След като направи всичко по силите си, доктор Браун напусна стаята, за да провери дали не беше пристигнал отец Жозеф. Рик коленичи до нея и пое ръката ѝ в дланите си.

– Какво мога да направя за вас, мадам? Нещо да ви донеса? – попита я любезно той. Смъртта беше необратим процес, а Рик бе видял твърде много смърт в живота си, за да се затрогне прекалено от поредната ѝ проява. Той не беше глупак и твърдо вярваше, че в отвъдното няма чест,

благополучие и слава, нищо освен пустота и вечен прах.

Жената поклати глава, неспособна да проговори в началото. Загубата на огромно количество кръв бе отслабила тялото и волята ѝ.

– Харолд – едва успя да промълви тя. – Харолд?

– Най-сетне ще видя отново Харолд. – Усмивката ѝ беше бледа и немошна, гласът ѝ – тънък като струна. – Харолд е съпругът ми.

Ако тази жена предпочиташе да вярва в живота след смъртта, толкова по-добре бе за нея. Рик стисна окуражително ръката ѝ.

– Знаете ли нещо за Елизабет? Дали е добре?

Жената сякаш изобщо не го чуваше.

– Р-реджина? К-к-къде е тя?

– Коя е Реджина?

Костваше ѝ неимоверни усилия, но пет минути по-късно госпожа Шрьонер вече му бе разказала достатъчно за повереницата си. Тя не беше наета за компаньонка на Елизабет Сейнт Клер. Повереницата ѝ беше Реджина Шелтън, дъщеря на английски благородник. Беше наета от дядото на момичето в Тексас, а той не беше кой да е, а самият Дерек Браг. В действителност, момичето беше изключително състоятелна наследница и жената беше много разстроена, задето не е изпълнила успешно дълг си да я отведе невредима до крайната ѝ цел.

Рик беше поразен, но бързо се овладя. Очевидно Елизабет не се беше качила на този влак и той можеше само да се надява, че тя ще пристигне по-късно. Поне беше сигурно, че годеницата на сина му е в безопасност, макар че не го оставяше мисълта защо, по дяволите, не е хванала този влак, след като предварително имаше билет за него.

Жената отново изпадна в несвяст, но за щастие отец Жозеф дойде навреме, докато все още дишаше. Десет минути по късно госпожа Шрьонер издъхна.

А после Слейд пристигна в града и съобщи на Рик, че Елизабет е загубила паметта си.

Рик веднага видя блестящата възможност, която милостивият Бог им предоставяше. Това беше истинско чудо. И ако досега не беше вярвал особено в Господ, отсега нататък редовно щеше да го споменава в молитвите си.

Защото Реджина Шелтън беше наследница на далеч по-голямо състояние от Елизабет Сейнт Клер. Какво ли щеше да стане, ако успееше да уреди брак между двамата със Слейд, както бе възнамерявал да стори с Елизабет?

Изглежда, съдбата имаше пръст в тази работа. Амнезията, в която

беше изпаднала Реджина, му даваше изключителната възможност да осъществи този съюз. Тя беше самотна и уязвима, и колкото и да не му се искаше да се възползва от безпомощното ѝ състояние, не би могъл да я остави на улицата. Очевидно беше необходимо да я отведе в Мирамар, където щяха добре да се грижат за нея, докато се възстанови. А през това време би могъл да я убеди да се омъжи за Слейд, без значение дали паметта ѝ щеше да се възвърне, или не.

За съжаление Рик все още не можеше да ѝ разкрие истинската ѝ самоличност, поне засега, защото роднините ѝ моментално щяха да я отведат и да го лишат от златния шанс в живота му. А защо пък да не я „сгреша“ с Елизабет? Беше виждал годеницата на сина си само два пъти – преди пет години, когато тя беше на тринайсет, и миналото лято на погребението на баща ѝ, но тогава лицето ѝ беше покрито с черен воал. Никой не би заподозрял, че грешката му е била целенасочена. Ако всички повярваха, че това е Елизабет, тя несъмнено щеше да продължи на път за Мирамар независимо от състоянието си.

Макар че всичко вървеше по мед и масло – а Рик беше сигурен в това, въпреки твърдото решение на сина си да му се противопостави – той не разполагаше с никакво време. В момента семейство Браг търсеха Реджина, безпокояха се за нея. Той не беше глупак и отлично знаеше, че липсата ѝ ще бъде открита веднага щом влакът пристигнеше до крайната си цел. Веднага, щом научи от Слейд за нейната амнезия и малко след като разговаря лично с нея, Рик изпрати телеграма до агенция „Пинкертон“, за да наеме един от техните детективи. Искане, да узнае закъде е пътувала, какви са били обстоятелствата около това пътуване и кой я издирваше в момента.

Беше се разминал на косям с провала. Предния ден чичо ѝ, Брет Д'Аршан, известен милионер от Сан Франциско, беше пристигнал в Темпълтън да търси изчезналата си племенница. Бе разговарял лично с шериф Уилоу, който за щастие не беше сред най-умните екземпляри в човешката раса. Шерифът не бе успял да му каже нищо за Реджина Шелтън, защото изобщо не подозираше за съществуването ѝ. Всички в Темпълтън приемаха, че Реджина е Елизабет Сейнт Клер. Изключително обезпокоен, господин Д'Аршан бе заминал за Ломлок, без да получи доказателства, че племенницата му наистина е пътувала с този влак, защото и бездруго не бе пристигнала в Пасо Роблес, както било уговорено. Рик знаеше за всички тези събития, защото агентът на „Пинкертон“ му бе изпратил първия си рапорт рано на същата сутрин. Бе останал приятно изненадан от добре свършената работа на детектива, защото

посланието отговаряше на повечето въпроси, които си бе задавал от първия миг, в който зърна момичето.

Рик дори не искаше да си помисля какво щеше да стане, ако предния ден Реджина бе останала в Темпълтън. Господин Д'Аршан очевидно се бе разминал на косъм от срещата със свидната си племенница.

Сега Рик бе поръчал на детектива да проучи какво, по дяволите, става с Елизабет Сейнт Клер. Последното нещо, от което се нуждаеше в момента, бе неочакваната ѝ поява в Мирамар.

В действителност Рик не изпитваше сериозни угризения на съвестта. Преди три дни в Темпълтън, когато госпожа Шрьонер бе издъхнала в ръцете му и той беше взел съдбоносното решение да „обърка“ Реджина с Елизабет Сейнт Клер, беше воден изцяло от отчаянието, но същевременно изпитваше огромно чувство за вина. Просто не можеше да си позволи да загуби Мирамар. Тогава си бе казал, че дори това момиче да беше обещано на някой друг, все пак тя щеше да стане господарката на Мирамар. В това нямаше нищо ужасно. Освен това, тя щеше да се омъжи за сина му. Въпреки че Слейд беше заклет женкар, Рик отдавна знаеше, че много жени напразно копнеят за него. Можеше само да се надява, че синът му ще упражни въздействието си и върху това момиче.

Така и стана. Това беше причината повече да не изпитва болезнени угризения на съвестта. Беше му отнело две минути в тяхно присъствие, за да проумее, че Реджина Шелтън бързо и необратимо се влюбва в сина му Слейд. Тя не можеше да откъсне очите си от него, а поканата и очакването в очите ѝ бяха очевидни за всеки ревностен наблюдател. Рик дори не смяташе, че решението ѝ да остане, което бе взела само преди броени минути, наистина се дължи на умението му да убеждава хората. Можеше да заложи и кожата на гърба си, че тя сама бе пожелала да остане и вероятно бе изпитала безгранично облекчение, че той безрезервно я подкрепя в намеренията ѝ.

Що се отнасяше до Слейд, той несъмнено принадлежеше на Мирамар. Сърцето му винаги щеше да остане на тези земи дори ако Джеймс бе все още жив. Въпреки непокорната му природа. Това момче винаги бе обичало земята с безгранична е страст и в това отношение много приличаше на самия Рик. А вече беше на двайсет и пет – достатъчно зрял, за да се установи на една място и да подреди живота си. В крайна сметка възможно бе и той да не остане безразличен към неподправеното очарование на момичето. Рик бе забелязал начина, по който сина му гледаше Реджина. А всеки мъж се нуждае от добра съпруга. Синът му не беше изключение.

Колкото и смешно да изглеждаше отстриани, Рик си играеше на сватовник. Цял живот се бе надявал да има за снаха дама от класа като Реджина. Защото Рик умееше да преценява хората от пръв поглед, а от момента, в който бе погледнал Реджина, той знаеше, че тя е нещо повече от богата аристократка със синя кръв. Тя беше честна, благородна и мила жена. Беше толкова различна от Елизабет Сейнт Клер, колкото изобщо беше възможно, макар и двете да бяха поразително красиви.

Още преди пет години Рик знаеше със сигурност, че Елизабет е недържимата кокетка. Притежаваше себичен и лицемерен нрав, а Рик имаше солиден опит с такъв тип жени, защото Полин, първата му съпруга, беше от тях, а и Виктория умееше да играе тази игра, щом пожелаеше. Джеймс, разбира се, не бе забелязал тази страна от характера ѝ, незабавно очарован от кокетните ѝ погледчета и бързи закачливи усмивки. Когато Рик реши, че ще се наложи да ожени Слейд за Елизабет, единственото нещо, което го притесняваше, беше ясното съзнание, че синът му ще я намрази от пръв поглед. За щастие сега нямаше нужда да се притеснява за това.

През целия си живот Джеймс беше честен, мил и болезнено добродушен. Може би наистина този свят бе подреден така, че противоположностите да се привличат. Но Господ му беше свидетел, че след смъртта на Джеймс семейството изпитваше отчаяна нужда от някой като Реджина Шелтън. А Слейд се нуждаеше от нея най-много от всички.

Не, Рик наистина не изпитваше никакви угризения на съвестта.

Уловен в капан – точно така се чувстваше Слейд, откакто бе намерил Елизабет Сейнт Клер до железопътните релси на няколко мили от Темпълтън. През последната нощ пък не можеше да се отърве от усещането, че яката на ризата му непрекъснато се свива – а може би просто невидима примка се затягаше около врата му.

Тя не биваше да остава. Онова безпаметно привличане, което съществуваше помежду им от мига на първата им среща, сега сякаш придобиваше свръхестествени измерения. Последната нощ бе ярко доказателство за това. Последната нощ нещо опасно беше на път да се случи. Тази жена беше годеницата на Джеймс, но Слейд сякаш бе забравил за този факт, както бе забравил и всичко останало. Беше пренебрегнал всякакви обстоятелства – нейния произход, безпомощното ѝ състояние. Тя очевидно беше истинска дама и вероятно девица, макар че никога не беше общувал с девствена жена, за да може да я разпознае. Той обаче бе

забравил и това. Не можеше повече да се доверява на себе си в нейно присъствие. През изминалата нощ разсъдъкът му сякаш бе помрачен от непоносимото желание да притежава тази жена. И досега не можеше да си обясни как изобщо бе успял да си наложи да я доведе у дома, без да я прелъсти.

Истинската ирония се криеше във факта, че Елизабет наистина беше всичко онова, което Джеймс бе описал в писмата си. Не само че беше ослепително красива, но беше и истинска дама от главата до петите, от елегантните дрехи, които неизменно носеше, до опрощаващите дълбини на сърцето си. Беше изискана, мила и благородна. Слейд не се беше сблъсквал често с такъв благ и възвишен характер, но несъмнено го разпознаваше у нея. Предната вечер, когато ѝ призна, че е бил на път да превърне фантазиите си в реалност, тя му отговори, че не мислите, а само действията на човека наистина са от значение. Прииска му се да се усмихне, но не успя. Беше толкова благовъзпитана, че се опитваше да го накара да се почувства по-добре, да заличи чувството му за вина, и то в момент, когато бе изтощена до смърт, измъчена от незнание за произхода си и достатъчно изплашена, за да хукне да бяга от него.

Господи, тази жена би била съвършена съпруга за Джеймс. Двата наистина биха си подходили. Но не беше подходяща за него, за Слейд, и никога нямаше да бъде.

Той не беше благороден като Джеймс и както самата тя бе отбелязала, не е истински джентълмен. Но макар и да го знаеше, острите ѝ думи го нараниха. Беше толкова невъздържан, че последната нощ почти се бе възползвал от нея и колкото повече време съжителстваха под един покрив, толкова по-трудно щеше да става да устои на привличането помежду им – да устои на себе си. Искаше му се да я презре, задето отвърщаше на чувствата му с такава готовност, но не можеше. Това бе единствената черта от характера ѝ, която я правеше земна, правеше я истинска жена. По някакъв начин отношението ѝ към него дори допринасяше за облика ѝ на истинска дама, защото бе в очевиден контраст с вроденото ѝ благоприличие. Можеше само тайничко да съжалява, задето е толкова недостижима за него, но с всяка въздишка на съжаление в душата му нахлуваше несдържано възхищение от магнетичната ѝ личност.

Беше се опитал да я отпрати, беше се надявал тя да замине. И беше сигурен, че ако го види в истинската му светлина, ще се почувства отблъсната от него. Но тя явно отказваше да го възприеме като бездушен негодник, без значение какво мислеше или правеше. Виждаше в него само своя спасител, а вероятно и своя герой. Как можеше той да остане

безразличен към нейната благодарност, съчетана с необикновено красивото ѝ лице и безгранично щедро сърце? Как? Влагаше всичките си сили, за да го постигне, но всеки път, когато тя го погледнеше с огромните си кафяви очи, едва се съдържаше да не я сграбчи в прегръдките си.

Може би истинският му проблем се криеше във факта, че нуждата да я закриля надделяваше над желанието му да я отблъсне. Тя беше една невинна девойка. Беше лесно да се предположи, че винаги досега е водила безопасен и благоприличен живот. А сега вродената ѝ наивност и невинност се усложняваха от внезапната загуба на паметта. Как би могъл да не ѝ се притече на помощ, как би могъл да пренебрегне порива си да се грижи за нея? Защото такъв тип жена едва ли имаше представа как да се грижи за себе си извън изисканата бална зала.

Примката се стягаше около врата му. Беше загубен, ако тя си тръгнеше, и двойно проклет, ако останеше дори и ден повече. Слейд не можеше да забрави Мирамар. Рик бе заявил, че ако не се оженеше за малката наследница, и то скоро, неизбежно щяха да им отнемат Мирамар. Възможно беше Рик да преувеличава. Старият често си позволяваше подобни волности особено когато крайната цел си заслужаваше. Слейд беше длъжен лично да прегледа документите на имението, и то незабавно.

И ако Елизабет решише да остане, той щеше да се нуждае от всичките си духовни сили, за да не предаде Джеймс. Това не се отнасяше само до безсмислените му фантазии или непокорното му тяло. Защото Слейд подозираше, че съществува една мъничка частица от него, която отказваше да се подчини на желязната му воля и да приеме факта, че Елизабет е недостижима територия, и която би могла дори да се помисли, че евентуалният брак с нея не е чак толкова невъзможен. Слейд беше решен да се бори със себе си докрай, но не биваше да я докосва, не биваше дори да си помисля да се жени за нея, а трябваше да намери някакъв начин сам да оправи нещата в Мирамар – в случай че Рик казваше истината.

Той вече дори не обмисляше възможността да се върне в Сан Франциско, където имаше безброй отговорности към обширната империя на Чарлз Ман. Не можеше да напусне дома си сега, когато Мирамар се намираше в такава финансова криза. Чарлз му бе разрешил да остане при семейството си толкова дълго, колкото смята за необходимо, но Слейд трябваше неотложно да го уведоми за планове си. Разбира се, нямаше да остане тук завинаги и никога нямаше да заеме мястото, което по право се полагаше на Джеймс. Нямаше да го направи. Но просто не можеше да изостави Мирамар в такъв момент. Не можеше да си тръгне,

докато не постигнеше някакво споразумение с банката и не се убедеше със собствените си очи, че Мирамар е тръгнал в благоприятна посока. Но не можеше да отрече и другата безусловна истина – ако не беше Елизабет, не би имал нищо против да остане и за по-дълго. Внезапно му хрумна, че ако Джеймс беше жив, вероятно никога не би напуснал Мирамар.

Слейд се отърси от мрачните си мисли и решително се запъти към кабинета на Рик. Имаше основания да смята, че каквото и да са дискутирали Елизабет и баща му, разговорът им трябва отдавна да е приключил. Можеше само да се надява, че Рик не е успял да я убеди да се омъжи за него. Почти не се съмняваше, че са засегнали и тази тема. Разбира се, би било безумно от нейна страна да се съгласи на този брак, но от друга страна, не бе ли безумно да го гледа по такъв начин? Ако Рик бе успял да я превърне в свой съюзник, в тази къща щеше да се разгори люта битка. А Слейд бе свикнал да печели войните, които смята за стратегически.

Но същото можеше да се каже и за Рик.

Стомахът му се сви в тревожно предчувствие.

Вратата към кабинета на Рик беше отворена. Той видя Слейд и се усмихна. Очевидно беше в прекрасно настроение.

– Влизай, момче. Готов ли си да свършиш малко работа?

Слейд влезе в кабинета на баща си. Не беше идвал тук от години. Изведнъж спомените го връхлетяха – как стоеше пред вратата на този кабинет, докато Джеймс и Рик разговаряха зад дебелия му дървени врати.

– Постигнал си сделка с нея?

Рик затвори вратата.

– Не точно такъв вид сделка, каквото се върти в съзнанието ти.

– И откъде, по дяволите, би могъл да предположиш какво се върти в съзнанието ми? – попита хапливо Слейд.

– Тя ще остане тук още известно време – отвърна Рик, без да обръща внимание на заядливия му тон. – И ще ти бъда изключително признателен, ако не се опитваш да я прогониш при първата възможност.

– Знам какво говоря, когато казвам, че не искам да се ожена за нея. – Ако Рик имаше и най-бледата представа за жестоката вътрешна борба, която Слейд водеше по отношение на момичето, несъмнено щеше да го атакува с всички позволени и непозволени средства. Слейд много добре го знаеше и това му даваше сили да говори с повече самоувереност, отколкото в действителност изпитваше.

– Ще промениш решението си, когато се запознаеш със съдържанието на документите. Тогава ще проумееш, че наистина сме разорени и не само че ще се съ согласиш да се ожениш за нея, но и ще го направиш незабавно.

Слейд погледна внимателно баща си. Рик очевидно вярваше в думите си. А ако Мирамар наистина беше пред фалит... Слейд отново почувства дяволската примка, която се стягаше около врата му. Започваше да се поти.

– Нека първо да се запозная с документите. – В този момент Слейд искрено мразеше баща си, наистина го мразеше.

Рик се усмихна.

– Най-добре ще е да поседнеш. Ще имаш нужда от доста време.

Слейд стисна здраво челюстта си. Той заобиколи бюрото на Рик и се отпусна в огромното му удобно кресло. Рик стовари с трясък на бюрото три огромни счетоводни книги.

– Изглеждаш така, сякаш мястото ти наистина е точно тук – отбеляза замислено Рик.

Слейд предпочете да пренебрегне забележката му.

– От колко време водиш отчет в тези книги?

– От девет години. Тогава за последен път сме извлекли печалба от земите си.

– Кажй на Лусинда да ми донесе кафе и сандвичи – нареди Слейд, докато включваше лампата на бюрото. – Очевидно ще ми се наложи да прекарам тук целия следобед.

Навън отдавна се беше смрачило, а Слейд бе затворен в кабинета на баща си от ранния следобед. Току-що бе привършил работата си с последната счетоводна книга и беше потресен. Не само че бяха затънали в дългове, но през последните две години бяха работили на загуба. На загуба. Дори и да успееш да се справят с последните изплащания по ипотеката, как, по дяволите, щяха да направят следващите вноски и изобщо да управляват ранчото? Това беше практически невъзможно.

Освен ако някой от тях не се оженеше за богата наследница.

Но трябваше да е наистина доста богата наследница.

Примката бе здраво затегната около врата му. Чувстваше я. А най-лошото беше, че не се виждаше никакъв изход от тази нелепа ситуация.

Внезапно Слейд се изправи на крака и се насочи към отворената врата на терасата. Нощта беше тъмна, но в небето блещукаха безброй звезди. Вляво от него планините представляваха тъмна назъбена сянка на фона на нощното небе. Ако се вгледаше внимателно, в тъмнината би

могъл да различи блестящата сребриста повърхност на океана. Мирамар през нощта обикновено тази представа беше в състояние да извика мир и покой в душата му, но не и тази нощ.

Тази нощ Слейд трябваше да направи съдбоносен избор.

Можеше да настоява в отказа си да се ожени за Елизабет Сейнт Клер, което в действителност означаваше да обърне гръб на Мирамар. Това щеше коренно да промени живота му. Защото, ако Слейд постъпеше по този начин, земите на Мирамар щяха да бъдат незабавно отнети от Рик, от семейството му, от самия него. Банките щяха мигновено да ги завземат, да ги разпокъсат и да ги продадат на отделни парцели. Мирамар щеше да последва съдбата на повечето големи имения в околността. Това беше недопустимо.

Слейд беше наясно, че ако избере да остане и да поеме отговорностите, които му се полагат по рождение, това не би решило проблема. Ако Мирамар не беше изпаднал в такава криза, такава решение би било достатъчно. Но беше твърде късно за това. Ако останеше, ако поемеше грижите за Мирамар, щеше да има спешна, неотложна нужда от пари. Според кореспонденцията, която бе прегледал, банковите чиновници даваха ясно да се разбере, че отпускат точно деветдесет дни срок за обратните изплащания, след което в Мирамар щеше да се обяви фалит. Съобщението беше изпратено в деня, в който банката бе преминала в ръцете на човек от Ню Йорк – точно преди два месеца. Времето определено се изплъзваше от пръстите им. Слейд разполагаше с тридесет дни, за да се снабди със сумата, необходима за предотвратяването на фалита.

Хрумна му, че би могъл да заеме трийсетте хиляди долара от Чарлз Ман. Той с удоволствие би му заел парите, макар че Слейд никога не го беше молил за нищо и самата перспектива да го направи го ужасяваше. Но тази сума и бездруго не би могла да ги отведе твърде далече. Не би могла да им осигури вноските за идния месец или за октомври, ноември, декември... Не би могла да им осигури необходимия капитал, за да се направят промените, които да превърнат Мирамар в жизнеспособно и надеждно предприятие. Слейд определено го биваше в сметките. Можеше лесно да изчисли колко пари и време са му нужни, за да превърне ранчото от губещо в печелившо предприятие. Пет години му се струваха реалистичен период, но паричната му равностойност беше просто астрономическа. Никога не би могъл да помоли приятеля си за такава сума.

А Рик, който открай време ненавиждаше Чарлз, никога не би го приел за свой партньор в Мирамар. Самият Слейд никога не би

въвлякъл в делата на Мирамар трета страна извън семейството. Количеството на парите, които този партньор би трябвало да инвестира – в случай че изобщо се намереше такъв човек – автоматично щяха да му предоставят пълен контрол над имението.

Възможностите му се стопяваха с всяка изминала секунда. Никак не му допадаше самата идея Едуард да се ожени за Елизабет – такава възможност дори не подлежеше на обмисляне.

И все пак Рик беше прав. Мирамар имаше нужда от богата наследница – и то незабавно.

Заслужаваше си обаче да се замисли над възможността да остане в Мирамар – с Елизабет. При тази мисъл на повърхността на съзнанието му изплуваха отдавна забравени и отречени чувства. Слейд обичаше Мирамар. Наистина го обичаше. Това беше неговият шанс, неговото извинение да остане. Дори Джеймс би проумял колко огромна е в момента нуждата да остане. Но да се ожени за годеницата му?

Това беше единственото извинение, което би оправдало брака му с нея. Но дали Джеймс щеше да го разбере? Дали ако съществуваше живот отвъд смъртта, Джеймс щеше да погледне благосклонно от небето и да одобри женитбата на брат си със своята бивша годеница?

– Не искам да постъпвам така! – Гласът на Слейд се извиси отчаяно в нощта. А може би говореше с духа на мъртвия си брат? Точно в този момент Слейд усещаше присъствието на Джеймс в притихналата тъмна стая. – Не искам тя да бъде моя съпруга! Не искам!

Сега Джеймс го нямаше, но жив или мъртъв, той никога не би дал на друг онова, което по право беше негово. Никога. Слейд познаваше брат си достатъчно добре, за да знае със сигурност това.

Слейд бе обзет от отчаяние. Нямаше избор. Той извърна бавно поглед от терасата и прониза безчувствената тъмнина наоколо си.

– Нямам избор – промълви безнадеждно той. Очакваше брат му да се материализира от тъмнината, насочил обвинително пръст към него.

Брат му никога нямаше да му прости похотливите фантазии – фантазии, които изпълваха съзнанието му от момента, в който за пръв път беше зърнал Елизабет, фантазии, свързани само и изключително с плътските наслади. Още по-малко би му простил, ако тези фантазии се превърнеха в действителност. Дали мъртвите можеха да четат мислите на живите си роднини? Слейд страстно се надяваше да не могат. Някои тайни просто трябваше да се запазят непокътнати.

Но Джеймс така и не се материализира. Ако духът му наистина бе навестил потъналата в мрак стая – Слейд се разкъсваше между

надеждата и неверието – то сега вече със сигурност го нямаше. В при-тихналия кабинет нямаше никой друг освен самият Слейд.

Единственото възможно решение се оформи в съзнанието му с ослепителна яснота. Беше толкова очевидно – и същевременно така невъзможно – че Слейд гръмко се разсмя, без да чувства и искрица веселие в душата си. Можеше да се ожени за Елизабет и да получи парите ѝ, да спаси Мирамар. Но това щеше да е само формален брак. Така всички щяха да останат доволни: Рик, банката, дори и Джеймс. Елизабет също щеше да е доволна, защото щеше да запази благоприличието, достойно за една истинска дама. Всички щяха да са доволни – всички освен самият Слейд.

Той отдавна знаеше, че е копеле. Баща му го бе натяквал многократно, а малкото жени, които бяха белязали живота му, също не бяха пропуснали да му напомнят този факт. Дори собствената му майка не го беше обикнала достатъчно и го бе изоставила още като бебе. Начинът, по който възнамеряваше да реши този заплетен проблем, само доказваше колко прави са били всички останали. Но поне в едно нещо щеше да бъде безкомпромисен, поне в едно отношение щеше да се държи достойно: щеше да се ожени за Елизабет, да ѝ даде дома си, името си и закрилата, от която тя очевидно се нуждаеше. Но бракът им щеше да си остане формален. Завинаги. Щеше да склучи съюз, който да му донесе богатството ѝ, за да спаси Мирамар.

Но бракът щеше да остане формален.

Сега, след като решението беше взето, Слейд се питаше дали ще може да го изпълни.

10

Слейд напусна кабинета на баща си. Дори не си направи труда да включи осветлението в коридора – можеше да прекоси цялата къща със затворени очи. Той влезе в трапезарията, наля си пълна чаша текила и отпи от нея, като през цялото време се вираше сляпо в стената. Пред очите му непрестанно стоеше образът на Елизабет и понеже щеше да склучи формален брак с нея, кой знае защо я виждаше в облекло, в което не искаше да я вижда, нямаше право да я вижда и никога нямаше да я види в действителност.

Изведнъж осветлението заслепи очите му.

Слейд премигна.

– Знаех, че си ти – каза Рик. – Празнуваме ли?
– Да празнуваме? – Слейд се усмихна горчиво. – Ти празнуваш. Аз просто пия.

– Значи ще го направиш?

– Нима си имал някакви съмнения?

– Честно казано, не.

Слейд изпи на екс остатъка от напитката си и си наля нова чаша.

Рик се приближи и застана до него.

– Нaley и на мен.

Слейд го послуша.

– И защо е нужно да изглеждаш толкова нещастен? – Рик изглеждаше искрено озадачен. – Видях те как я гледаш: като разгонен котарак, който е бил заключен в клетка цял месец. По дяволите, какво чак толкова ужасно има в идеята да се ожениш за такова приятно младо момиче?

– Нищо – отвърна навъсено Слейд. Поне в едно отношение баща му беше прав: наистина се чувстваше като разгонен котарак, макар че не беше държал в ръцете си жена не от един, а от цели три месеца. – Съвсем нищо.

– Ти просто мразиш да правиш неща, които биха ми доставили удоволствие. Това е проблемът, нали?

– Ако искаш, ми вярвай – отвърна провлечено Слейд, – но моето решение наистина няма нищо общо с теб. Правя го заради Мирамар.

Рик потръпна.

– Умееш да си служиш с думите, така ли? И докато се опитваш да бъдеш откровен с мен, защо не пробваш да поговориш честно и със себе си?

– Какво означава това?

– Означава, че и двамата с теб прекрасно знаем, че обичаш Мирамар и да бъдеш мой наследник, не е просто досадно задължение. И двамата знаем, че се правиш на упорит хлапак само за да ми се противопоставиш.

– Ти наистина се ласкаеш, татенце. Моите проблеми наистина нямат нищо общо с теб с изключение на факта, че шибаната идея да се ожена за Елизабет беше изцяло твоя. Някога да ти е хрумвало, че на мен може и да не ми се иска да се ожена за годеницата на Джеймс?

Рик бе вперил мрачен поглед в Слейд.

– Джеймс е мъртъв.

Слейд побесня.

– Дяволски си прав. И сега аз съм най-големият – добави

решително той. – А това означава, че след сватбата нещата ще вървят, както кажа аз!

Рик беше достатъчно умен, за да прецени кога е време да отстъпи.

– Добре, това напълно ме задоволява. И недей да се палиш чак толкова. И двамата знаем, че ти беше достатъчно лоялен към Джеймс, когато той беше жив.

– И двамата знаем също, че ако Джеймс беше още жив, този разговор никога нямаше да се проведе. – Слейд се вираше безпощадно в баща си. – Никое от тези събития нямаше да се състои.

– Но Джеймс е мъртъв – отвърна решително Рик и обърна гръб на сина си, за да допълни чашата си с алкохол. Когато отново се обърна, на лицето му играеше усмивка. – Разбира се, сега ще трябва здравата да се потрудиш, за да си изпечеш добре работата.

Слейд наблюдаваше внимателно баща си над ръбчето на чашата.

– Защо ли имам чувството, че това няма да ми допадне особено?

Рик се ухили хлапашки.

– Сигурно. Едуард щеше да го възприеме като предизвикателство, но не и ти.

– Едуард щял да го възприеме като предизвикателство?

– Ухажването.

– Забрави. – Слейд стовари с трясък чашата си върху плота.

Рик се приведе към него, а гласът му се сниши до шепот.

– Имаме нужда от пари, и то незабавно. Нямаме време за годежи и подобни глезотии. Мисля, че ще бъде най-добре да насрочиш дата за идната седмица. А за да го постигнеш, първо ще трябва да накараш онова мило момиче да се съгласи.

– Идната седмица? – Слейд изглеждаше шокиран. В същото време знаеше, че Рик е напълно прав. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Но идната седмица?

– Сложи си официалните дрехи! – Рик, изглежда, почти се забавляваше. – Не забравяй и любезната физиономия.

Слейд изглеждаше объркан. Рик добави окуражително:

– Хайде, момче, знам, че можеш да й завъртиш главата, стига да опиташ!

Слейд не му отговори. Едва в този момент той осъзнаваше, че неговото решение да се ожени за Елизабет Сейнт Клер не приключваше проблема. Трябваше по някакъв начин да й направи предложение за брак. В съзнанието му, кой знае защо, изплува смътният образ на приказен рицар в блестящи доспехи, паднал на колене пред жена, облечена в

средновековна рокля. Жената опасно много му приличаше на Елизабет, а рицарят напомняше за Джеймс. Слейд се разстрои още повече и изхвърли нелепите мисли от съзнанието си. Нямаше и най-бледа представа по какъв начин да ѝ направи предложение, нито дори как да подходи към нея, а Рик беше напълно прав. Какво щеше да стане, ако Елизабет му откажеше?

В мислите му нахлу ново чувство, което силно напомняше ужас – разбира се, че щеше да го отблъсне. Всяка жена, с която някога бе прекарвал няколко нощи, неминуемо го отблъскваше. И никоя от тези жени не можеше да се нарече дама – включително и майка му, която бе изоставила двама им с Рик заради друг мъж. Елизабет обаче беше истинска дама. Тя никога не би приела предложението му, освен ако онзи удар по главата не бе отнел напълно здравия ѝ разум. Независимо от неотразимото привличане, което съществуваше помежду им.

– Питаш се какво ще стане, ако ти откаже, нали? – попита го Рик в този момент. – Не можеш просто да отидеш при нея и да я попиташ. Тя не е глупачка. Най-добре ще е да се научиш на известни маниери, момче.

Слейд почти не го слушаше. Сега, когато решението най-после беше взето, в душата му нахлуваше неизразима паника. Той стисна здраво стъклената чаша в ръката си. Имаше натрапчивото усещане, че не би могъл да приеме хладнокръвно отказ от страна на Елизабет Сейнт Клер.

– Не можеш да приемеш „не“ за отговор – добави Рик. – Ако се наложи, ще трябва да я прелъстиш.

– Трудно ми е да повярвам, че изобщо водим този разговор – отвърна Слейд и внимателно постави чашата на плота. – Не възнамерявам да я прелъстявам. Можеш да запазиш съветите за себе си. Ти си последният човек, когото ще послушам, когато става въпрос за ухажване и женитба. – Слейд блъсна баша си и решително се насочи към двора.

– Тогава вероятно ще се наложи да приемеш някой съвет от Едуард. Защото Господ ми е свидетел, че имаш нужда от помощ.

Слейд изобщо не го слушаше. Въздухът навън беше хладен и свеж, изпълнен със сладкия аромат на рози, нацъфтели зад тънките кирпичени стени на къщата. В центъра на двора фонтанът беше спрял, но водите му бълбукаха и се плискаха в стените на шадравана. Погледът му несъзнателно се насочи към вратите на нейната стая. Бяха затворени.

Прелъстяването изобщо не подлежеше на обсъждане. Рик нямаше представа, че това ще е само формална женитба. Слейд не възнамеряваше да го осведомява. Това не беше негова работа, а и Рик никога не би

погледнал благосклонно на такова решение. Баща му твърде много приличаше на самия него – не беше истински джентълмен.

Слейд впери поглед в нейната врата – затворена пред мрака на нощта или пред някой като него. Внезапно го заля нов прилив на гняв. Ако тя не беше годеницата на Джеймс, сега нямаше да е принуден да преминава през този ад. Нямаше да се взира безпомощно във вратите на стаята ѝ и въпреки добрите си намерения да трепери от едва съдържана възбуда. Тъмнината и тишината на нощта го подтикваха да осъзнае своята самота, събуждаха най-първичните и примитивни пориви на тялото му.

Неудържимото физическо желание, каквото не бе изпитвал от деня, в който почина Джеймс, го преследваше от мига, в който зърна Елизабет за първи път и ставаше все по-диво с времето. Може би, ако тази жена не беше годеницата на Джеймс, отдавна вече щеше да я е прелъстил, макар неомъжените дами да бяха извън границите, които сам си бе наложил. Ако не беше годеницата на Джеймс, щеше да нахлуе в стаята ѝ и да я вземе на момента, вместо да се взира в затворените врати и да се чувства като безпомощен хлапак.

Ако не беше годеница на Джеймс, бракът им нямаше да е само формален. Слейд бе поразен да открие колко привлекателна му се струва идеята за действителен брак. Но Елизабет беше годеницата на Джеймс и ако изобщо някога успееше да я убеди да го приеме, това никога нямаше да е действителен съюз между съпруг и съпруга. Това отново го отведе там, откъдето беше тръгнал. Как, по дяволите, би могъл да я убеди да приеме предложението му? Защото не можеше да приеме „не“ за отговор.

Очевидно този път Рик беше прав. Трябваше да забрави гордостта си и да направи немислимото – трябваше да я ухажда. Проблемът беше, че нямаше и най-смътната идея как един мъж трябва да ухажда жена. А тя несъмнено беше ухаждана доста настоятелно от собствения му брат през изминалото лято.

На следващата сутрин Реджина откри, че ѝ е далеч по-лесно да върви. Денят, прекаран в пълна почивка, бе направил истински чудеса с тялото ѝ. Съвсем целенасочено бе прекарала деня в стаята си, изпълнена с нежелание да се сблъсква с когото и да било от семейството – най-малко пък със Слейд, – ревностно вкопчена в спокойствието и почивката, от които организъмът ѝ неистово се нуждаеше.

Днес съзнанието ѝ също беше далеч по-изчистено от мрачни мисли. Заличени бяха всякакви следи от объркване и нерешителност. Беше твърдо решена да остане известно време в Мирамар, каквото и да ѝ костваше това. Разполагаше с благословията и пълната подкрепа на Рик. Сега, когато на хоризонта не се задаваше скорошно напускане на Мирамар, настроението ѝ беше далеч по-жизнерадостно. Реджина предпочиташе да смята, че това се дължи единствено на факта, че няма къде другаде да отиде, и не се опитваше да размишлява по-надълбоко над странните си емоции.

Мисълта, че е изпаднала в амнезия, вече не я изпълваше с униние. В действителност спомените ѝ за миналото в момента щяха да ѝ навлекат повече проблеми, отколкото биха могли да решат. Нямахме никакво желание да си възвърне паметта и да открие, че е била лудо влюбена в Джеймс, не и сега, когато мислите ѝ непрестанно се насочваха към Слейд. Не искаше да си спомня и онзи ужасен обир във влака. В момента се чувстваше достатъчно силна, за да понесе състоянието на пълна безпаметност толкова дълго, колкото се налага – а може би завинаги.

Реджина съзнателно отказваше да се замисли за онова, което я очакваше там, закъдето се беше запътила – в случай че никога не напуснеше Мирамар.

По обяд тя влезе в трапезарията и макар че вътре нямаше никой, един стол стоеше настрана от другите, най-вероятно оставен за нея. Реджина понечи да заеме мястото си. Тъкмо бе потънала в меката тапицерна и се канеше да извести присъствието си на слугите с миниатюрното сребърно звънче, когато някакво шумолене привлече вниманието ѝ. Беше се надявала да остане сама, но в най-отдалечения и сенчест край на помещението, където почти не попадеше слънчева светлина, се раздвижи силуетът на Слейд. В момента той я гледаше напрегнато. При вида му Реджина се вцепени, изпълнена с трепетно очакване.

Слейд излезе от сянката и някак тромаво се приближи към нея. Реджина го наблюдаваше напрегнато и търсеше някаква следа, която да ѝ подскаже настроението му. Вчера той бе поискал от нея да си тръгне и не беше останал особено щастлив от факта, че остава в Мирамар. Днес лицето му беше непроницаемо.

– Добро утро – поздрави я той. Нямахме и следа от усмивка по лицето му. Тонът му беше точно толкова неутрален, колкото и изражението му. Той се плъзна в стола срещу нея.

– Добро утро. – Реджина забеляза, че косата му е грижливо причесана с пръсти зад ушите. Първите три копчета на избелялата му червена

риза бяха оставени откопчани и разкривиха мургавата кожа на гърдите му. Плътта му беше влажна – слънцето вече напичаше неумолимо. В този момент Реджина осъзна, че Слейд я разглежда също толкова внимателно и подробно, колкото и тя него. Младата жена мигновено отмести погледа си. Сърцето ѝ препускаше диво в гърдите.

Слейд се намести удобно в стола си.

– По-добре ли се чувстваш днес?

– Да, благодаря.

– Изглеждаш... – Той сякаш се поколеба. – Изглеждаш по-добре.

– Би ли повторил?

– Изглеждаш по-добре – повтори отчетливо Слейд. – Една спокойна нощ върши... – Думите му внезапно секнаха. Лицето му се покри с гъста руменина.

Реджина се изправи вцепенено и внимателно промълви:

– Да, нощта беше спокойна и си починах добре. Благодаря. – Какво ли ставаше пък сега? Очевидно Слейд я бе очаквал. Но защо ли се опитваше да подхване учтив разговор с нея? Тя бе подготвена да я нападне, задето е решила да остане – или изобщо да откаже да разговаря с нея. Но такъв подход бе напълно необичаен за него. В действителност, ако не го познаваше достатъчно, би могла да си помисли, че този мъж се опитва да я поласкае. А сега по лицето му определено плъзваха яркочервени петна.

– Днес изглеждаш чудесно, Елизабет.

Реджина се съмняваше, че е чула правилно едва смутолевените му думи.

– Моля?

Очите му най-сетне срещнаха нейните. Бяха ярки и блестящи.

– Днес изглеждаш чудесно. Изглеждаш... много хубава. – Сега гласът му беше напрегнат, болезнено интимен.

Реджина тъкмо бе вдигнала салфетката си, а сега тя изпадна от вцепенените ѝ пръсти и плавно се спусна към пода. Слейд погледна встрани. Сега лицето му беше моравочервено. Реджина осъзнаваше, че токущо е получила комплимент. Много искрен комплимент. Завладя я странно удоволствие, страните ѝ се обагриха в руменина.

В този момент пред нея грубо тракна чиния с храна. Тя се сепна. Погледът ѝ бързо срещна този на Лусинда. Очите на прислужницата хвърляха гневни искри. Реджина веднага разбра – момичето изпитваше някакво влечение към Слейд. Дожаля ѝ за хубавичката девойка, защото без значение колко сложни изглеждаха сега нещата в Мирамар, Слейд

си оставаше най-големият син и наследник, а човек с неговото положение никога не би обърнал внимание на една прислужница.

– Моля те, донеси ми кафе – обърна се Слейд към нея.

– Може би трябва сам да си го донесеш – отвърна нападателно Лусинда.

Внезапно всякакво съчувствие се изпари от душата на Реджина. Беше шокирана.

Слейд погледна остро Лусинда.

Момичето се врътна рязко на токчета и напусна стаята. Реджина остана загледана след нея.

Слейд изглеждаше навъсен и мрачен.

– Родена е в Пасо Роблес и през целия си живот е работила за нас, както и родителите ѝ преди нея. В известен смисъл тя е част от семейството, но това не ѝ дава никакви по-специални права.

– Да, разбира се – съгласи се мигновено Реджина. – Мисля... Мисля, че тя проявява голям интерес към теб.

– Да, може и така да е, както проявява интерес и към всеки млад и силен мъж в околността. – Слейд я погледна в очите. – Яж си палачинките, преди да са изстинали – нареди ѝ той.

Очите им се срещнаха отново. Реджина дори не посегна към вилцата си. Прислужницата отдавна бе излязла от мислите ѝ. Напрегнатият поглед на Слейд сякаш я хипнотизираше. Този човек искаше нещо от нея, отчаяно го искаше, но тя не можеше да проумее какво е то.

– Яж – повтори отсечено той. После ѝ се усмихна. – Жожо прави най-вкусните палачинки в целия свят – повярвай ми, знам го със сигурност. – Сега гласът му беше нежен и мек.

Реджина долови интимната нотка в гласа му и остана поразена. Вчера бе срещнала дружелюбната икономка. Но как би могла да се храни точно в този момент? Слейд целенасочено се бе настанил срещу нея на масата, отявлено бе потърсил компанията ѝ. И не се опитваше да я напада за оставането ѝ в Мирамар, не беше студен, безразличен или враждебен. Точно обратното – опитваше се да се държи нормално, и макар непохватно, дори ѝ бе отправил комплимент. Реджина подозираше, че този мъж рядко отправя комплименти към дами, а това ги правеше още по-ценни.

– Наричаш Жозефин „Жожо“?

Устните му се извиха едва доловимо.

– Навик от детинството.

Реджина мигновено си представи Слейд като дете. Трябваше да е

бил симпатично момченце, дори красиво. Вероятно непрестанно е правил бели, помисли си тя с умиление.

– Нима е била тук още по времето, когато си бил дете?

– Откакто съм се родил. – Усмивката му се стопи, Слейд сякаш се поколеба. – Тя ни отгледа. Мен и Джеймс.

На свой ред Реджина се поколеба. Можеше само да предположи, че майката на момчетата е починала.

– Съжалявам.

Той я прониза с поглед.

– За какво?

– Че не сте имали майка, която да ви обгърне с грижите си.

– Недей да съжаляваш. – Той махна безразлично с ръка. – Тя е била пълен боклук.

Реджина простена.

– Слейд!

Лицето му сякаш беше издялано от камък.

– Тя не е починала, както вероятно си помислила. Избягала е, изоставила е мен и Рик. Била е недостойна, себична жена.

Реджина беше толкова потресена, че за миг сякаш изгуби способността си да говори. Сега беше съгласна с думите на Слейд за неговата майка. Сърцето я болеше заради него. Как би могла една майка да изостави собственото си дете?

– Колко... колко си бил голям?

– На три месеца.

Реджина едва не изхлипа от болка.

– А Джеймс?

– Ти не разбираш. Ние с Джеймс сме... бяхме несъщи братя. Майка му е издъхнала при раждането. Така двамата се озовахме в прегръдките на Жожо. За двама ни тя беше повече от майка. – Неочаквано и за двамата Слейд се усмихна. – Все още няма скрупули да ми издърпа ушите.

Реджина също се усмихна, но сълзите настоятелно напиреха в очите ѝ. Испита неистово желание да приласкае Слейд в прегръдките си, сякаш още е дете, да го помилва и успокои. Но той отдавна не беше малко момче, и тя стисна ръце в скута си.

– Ти не се храниш – отбеляза той.

– Не съм много гладна.

Той се поколеба.

– Искаш ли да излезем на разходка? Можем да отидем до Пасо Роблес.

Реджина се вцепени. Ако не го познаваше добре, щеше да си помисли, че Слейд я ухаква. Разбира се, това беше абсолютно невъзможно. Тя бе годеницата на мъртвия му брат. И не само че беше годеница на Джеймс, но вчера Слейд неумолимо бе настоявал тя да напусне дома му.

– Би било прекрасно – отвърна предпазливо тя, а после добави: – Не си ли ми ядосан?

– Защо трябва да съм ти ядосан? – Усмивката на устните му изглеждаше странно неестествена. Слейд не умееше да се преструва.

– Защото не си тръгнах вчера. – Реджина потръпна. – Вчера ти искаше да замина.

– Вчера споменът за онова, което се случи между нас, беше твърде пресен. – Очите му се сляха с нейните.

Реджина си спомни същото, което очевидно владееше и неговото съзнание: полугола в мокрите си дрехи, безпомощно отпусната в ръцете му. Споменът предизвика същата болезнена тръпка на желание, която бе заляла тялото ѝ в онази безпаметна нощ. Сетивата ѝ се поддадоха на магическите чувства, погледът му издаваше същото.

Реджина преглътна мъчително. Усмивката ѝ беше ослепителна, гласът ѝ – пълен с живот:

– Ти винаги ще бъдеш моят спасител. Вероятно имаш навик да спасяваш девойки, изпаднали в беда? – Реджина отчаяно се опитваше да насочи мислите и на двама им в друга посока, да ги отстрани от опасния водовъртеж на чувствата, в който бяха попаднали през изминалата нощ. Беше почти сигурна, че Слейд го прави умишлено, че иска тя да си спомни всяка подробност от злополучните събития помежду им.

– Знаеш, че не е така. – Слейд не възнамеряваше да попада в клопката на невинния ѝ флирт. – Само теб. Изглежда, съдбата иска да спасявам само теб. – Очите му потъмняха.

Реджина успя да преглътне бучката, заседнала на стегнатото ѝ гърло.

– Ти наистина си ми ядосан – промълви тя, гласът ѝ беше изненадващо спокоен. – Предпочиташ да си бях тръгнала.

Слейд поклати отрицателно глава, но отказа да срещне погледа ѝ.

– От самото начало не ми допада идеята да пътуваш в това състояние или да останеш сама в някоя долнопробна хотелска стаичка. Все още мисля така.

Реджина вдигна внимателно вилицата си. Опитваше се да изтрие емоциите от лицето си, за да не издава своята несигурност. Сърцето ѝ

отчаяно искаше да повярва на думите му, но разумът отказваше да ги приеме.

– Смятам да остана известно време – прошепна тя, докато набучваше на вилицата парче пресен бекон. – Имам нужда от солидна почивка след онзи обир във влака и глупавия ми опит да избягам сама в града.

– Чудесно. – Слейд отново се поколеба. Погледът му се плъзна по масата и нагоре по стената. Челюстта му изглеждаше стегната. – Наистина искам да останеш.

Реджина замръзна на мястото си. Слейд я погледна предпазливо.

Думите му бяха твърде хубави, за да са истина. А очите му упорито избягваха нейните. Точно в този миг Реджина осъзна, че Слейд я заблуждава, незнайно по какви причини. Шеметното удоволствие от присъствието му мигновено се стопи. Всичките ѝ надежди внезапно рухнаха, както рухва дървото, покосено от тежката брадва на дърваря. За пореден път Реджина се чувстваше измамена, ограбена, предадена.

Слейд тъкмо понечи да докосне ръката ѝ, когато съзря изражението на лицето ѝ и се отдръпна.

– Какво се опитваш да направиш? Защо ми говориш неща, които в действителност не мислиш?

Слейд се вкопчи неистово в масата пред себе си, но не вдигна глава към лицето ѝ.

– По дяволите, разбира се, че ги мисля.

Болката ѝ изглеждаше почти непоносима. Трябваше отдавна да се досети, че думите му са лишени от искреност. Сега това беше повече от очевидно. Не се осмеляваше дори да я погледне в очите. Внезапно Реджина скочи на крака.

– Елизабет...

Тя пренебрегна съдържания му протест.

– Очевидно ме смяташ за глупачка!

– Не те мисля за глупачка! – Слейд също се изправи.

– Само че си доста неопитен лъжец!

Лицето му бе непроницаемо, но очите му горяха със странен блясък.

– Наистина искам да останеш – едва успя да пророни Слейд.

– За един кратък миг почти ти повярвах – промълви Реджина с разтреперан глас. – За миг си помислих, че наистина искаш да остана, че си променил решението си. Че си започнал поне малко да ме харесваш.

– Наистина промених решението си – отвърна мрачно и неуверено той. – И наистина... те харесвам.

– Само че вече не ти вярвам! – извика Реджина, забравила всякакви норми за поведение. Гласът ѝ се извисяваше неудържимо. – Това някаква нова игра ли е? Или развлечение? Да си поиграеш с мен и с чувствата ми! Или пък вече си решил, че искаш наследството ми? Да не би да възнамеряваш да ми предложиш брак?

– По дяволите! – възкликна гневно Слейд. – По дяволите!

Разгневена и наранена, Реджина почти излетя от стаята.

Слейд обаче беше изключително бърз – настигна я още до вратата и рязко я извърна с лице към себе си. Имаше вид на напълно отчаян човек.

– Грещиш! Това не е игра. Виж, Елизабет, ние можем да бъдем приятели. Ние сме приятели. Това е всичко. Последната нощ много мислих за това и реших...

– Не, ние с теб не сме приятели! Ти никога не би разбрал смисъла на думата „приятели“, дори ако някой си направеше труда да разтвори през очите ти тълковен речник! – извика Реджина като обезумяла. – Приятелите никога не се лъжат един друг! А ти ме лъжеш в очите, и то непохватно!

– Елизабет...

– Не! – крещеше неистово тя. – Да не си посмял да изречеш и думичка повече! – Реджина осъзна, че от очите ѝ капят сълзи, и се втурна с всички сили към двора.

Каква глупачка беше само – да остане след всичко, което се случи. Едва сега тя разбираше колко е уязвима, когато станеше дума за Слейд, и тази мисъл я изплаши. Беше изминала в бяг половината от двора, когато осъзна, че той я е последвал. Реджина затича отчаяно. Слейд не изостана. Тя отвори стремглаво вратите към собствената си стая и се опита за ги затръшне зад гърба си. Той заблъска като обезумял по старото дърво. Последва силен тласък от негова страна – и Реджина не само бе отхвърлена от вратите, но се озова по гръб на земята.

Подът беше от тежко дъбово дърво, но дебелият ръчно тъкан килим я предпази от нараняване. Падането не беше тежко, но след онази злополучна езда, при която бе хвърлена от коня, гърбът ѝ беше натъртен и сега болезнено пулсираше. В един безкрайно дълъг миг Реджина остана по гръб неподвижна и почти вцепенена. После усети как Слейд внимателно коленичи до нея.

Ръцете му се склочиха на раменете ѝ.

– Господи! Добре ли си?

– Не ме докосвай – прошепна решително тя. Бедрата му изпълваха

твърдата материя на дънките. Слейд не беше особено едър, но беше значително по-силен от нея, и всяко късче от тялото му представляваше съвършено оформен мускул. Реджина се повдигна на ръце и се отдръпна на няколко инча – сравнително безопасно разстояние между двамата им.

Слейд не се помръдна. Когато Реджина най-сетне вдигна погледа си към него, той я пронизваше с тъмните си блестящи очи.

– Съжалявам – пророни той. – Извинявай. Наистина съжалявам.

Той наистина мислеше онова, което говореше – Реджина го виждаше в очите му, долавяше го в гласа му.

– За кое точно съжаляваш, Слейд?

– Задето нахлух в стаята ти, задето те повалих на земята. За всичко. Не искам да те нараня, Елизабет.

Реджина остана неподвижна. Погледът му издържа на нейния. Ръцете му все още притискаха раменете ѝ. Запита се дали е вложил в думите си онова, което се надяваше да е – че не е искал да наранява и чувствата ѝ, макар точно това да беше постигнал.

Слейд я погледна мрачно в очите.

– Единственото нещо, което никога няма да бъде, е хладнокръвен лъжец. – Той потръпна. – Съжалявам. В живота си не съм срещал твърде много дами. Поне не истински дами като теб.

Този път в комплиментата му нямаше умисъл и прозвуча толкова сърдечно, че Реджина се трогна до сълзи.

– Не разбирам – отвърна му меко тя. – Какво искаш да кажеш?

– Изобщо не биваше да се вслушвам в съветите на Рик. Никога преди не бях ухажвал жена, това просто не е в моя стил.

– Да си ухажвал жена?

– Да, опитвах се да те ухажвам. – Слейд заби поглед в краката си. – Идеята беше изключително глупава.

При други обстоятелства мисълта да бъде ухажвана от Слейд можеше да ѝ се стори съблазнителна. Сега Реджина не изпита никакво удоволствие. Сълзи окъпаха лицето ѝ. Защото тя прекрасно осъзнаваше, че в случая ухажването нямаше нищо общо с любовта. Тя покри лицето си с ръце и горчиво зариди.

– Не плачи – прошепна Слейд, разкъсан от угризения. – Съжалявам. Наистина.

Тя поклати глава.

– Не плача – отвърна му тя, но единственото, за което беше способна да мисли, беше, че Слейд я е ухажвал заради наследството ѝ, а не

защото е изпитвал някакви чувства към нея. Но тогава и комплиментите му трябваше да са били лъжа! Тази мисъл я съкруши.

Докато бършеше очите ѝ с опакото на ръката си, Слейд я изправи на крака. Ръцете му бяха горещи и силни и обещаваха утехата, от която в момента тя най-много се нуждаеше. Реджина ги отблъсна.

– Трябва да поговорим – прошепна настоятелно той.

– За причините да ме ухажваш ли?

– Да.

Реджина погледна унилото му изражение, очите ѝ все още бяха замъглени от сълзи.

– Вече разбрах. Това има нещо общо с плановете на Рик, нали? Ти си се съгласил. По някакъв начин баща ти е успял да те убеди.

Слейд зае отбранителна позиция.

– Нищо не ме е убеждавал – отвърна рязко той. – Рик може да е способен да омае теб, но не и мен.

Реджина не се опита да му противоречи.

– Защо тогава ще ме ухажваш, ако не е заради женитбата?

– Не съм казал такова нещо – отвърна мрачно Слейд. – Точно заради женитбата е. Искаш ли... Би ли искала да се омъжиш за мен, Елизабет?

Реджина се вцепени. Никога преди не беше виждала очи, изпълнени с такава мрачна решителност – а някъде дълбоко в тях прозираше искрицата на отчаянието. Тя осъзнаваше, че току-що е получила предложение за брак – колкото и непохватно и неохотно да беше – от най-привлекателния и мъжествен човек, който някога е срещала. Но то не беше продиктувано от любов или от каквито и да е благородни подбуди. Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи. Емоциите ѝ заплашително напиреха да избухнат. Само миг по-рано, тя с готовност би отвърнала с „да“. Но вече не.

– Не.

Слейд остана напълно неподвижен. Лицето му беше лишено от всякакви чувства. Тишината се проточи. Реджина копнееше той да си отиде, за да може да поплаче – и да си събере багажа.

– Предполагах, че ще ми отговориш точно така – каза Слейд накрая. – Дори Мирамар не е в състояние да те накара да приемеш.

Това беше равнодушна констатация. Реджина стисна ръце в юмруци. Искаше ѝ се да изкрещи в лицето му, че Мирамар няма нищо общо с решението ѝ, че самият той лесно би могъл да го промени – ако поне малко опитаеше, ако поне малко показеше, че не е безразличен към нея.

Но не го направи. Нямаше да се държи като глупачка, защото не беше. Този мъж ѝ предлагаше само и единствено болка. Тя искаше любов.

– Искам да ме изслушаш. – Той пристъпи решително към нея.

Реджина поклати глава.

– Не си прави труда. Не можеш да кажеш нищо, с което да промениш решението ми.

Но тя не се помръдна, а Слейд не спря да се приближава. Сърцето ѝ се блъскаше лудо в гърдите. Слейд не смяташе да се предава, и тя го знаеше. Една част от нея все пак искаше да го изслуша – онази глупава, безнадеждно наивна част от душата ѝ. Слейд не спря, докато не се озова съвсем близо до нея толкова близо, че можеше да докосне лицето ѝ, ако посегнеше. Топлите му силни ръце отново се отпуснаха върху раменете ѝ.

– Ще бъдеш господарка на всичко това – промълви разпалено Слейд.

Реджина отчаяно копнееше той да отстъпи поне крачка назад. От такова разстояние въздействието му върху нея беше прекалено силно, твърде опасно.

– А ти ще получиш парите ми. – Гласът ѝ беше накъсан и развълнуван.

– Те не са за мен. Не лично за мен. Имам нужда от наследството ти, за да спася Мирамар. Ние сме разорени, Елизабет, и ако не направим вноските по ипотеката незабавно, банката ще ни отнеме Мирамар.

Реджина простена.

– Истина ли е това? – Но още докато произнасяше думите, тя видя отчаянието и мрачната решителност в очите му и разбра, че този път Слейд говори самата истина. И може би точно в този момент осъзна, че съдбата ѝ е вече предрешена.

– Истина е – отвърна дрезгаво Слейд. Но очите му блестяха с опасен пламък. – Каж ми, виждала ли си някога кътче като това? – Той разтърси раменете ѝ, за да подсили думите си. – Виждала ли си някога такива зашеметяващи планини? Къде другаде можеш да обгърнеш е поглед цялата необятност на океана, а когато погледнеш встрани, да се опиеш от сладкия аромат на долината? Виждала ли си някога такива небеса – толкова прозрачносини, сякаш самият рай се намира отвъд тях? Ходи ли вече на брега? Аз ще те заведа – каза той, без да дочака отговор. – Тази сутрин досами брега си играеха стадо китове. Виждала ли си как тюленката си играе с новороденото си чедо?

Сълзите бавно се изплъзваха от очите на Реджина и се стичаха

свободно по лицето ѝ. Слейд не беше суров човек. Беше романтик. Той беше влюбен в Мирамар и може би – само може би – тя беше влюбена в него.

– Н-никога.

– Не мога да позволя да ни отнемат всичко това – промълви горещо той, стиснал ръцете ѝ в дланите си. – Не мога и няма да го допусна. По дяволите, Елизабет, съжалявам, че не дойдох да ти кажа истината от самото начало. Искрах да го направя. Наистина исках. Рик ме подтикна към злополучната идея да те ухажвам. – Той потръпна и за миг притвори очи. – Той знаеше, че не бих могъл да го направя.

Лицето на Реджина се къпеше в сълзи. Гласът се изтръгна от устните ѝ, приглушен като шепот:

– Можеш да го направиш, Слейд. В момента го правиш.

Той не я чуваше.

– Но нима е чак толкова лошо? Ти ще бъдеш господарка на всичко това. Ще бъдеш господарка на едно от най-величествените творения на Бога. Ти така или иначе щеше да станеш господарка на Мирамар. – Погледът му пареше като огън. – Господарка на Мирамар.

Слейд все още държеше ръцете ѝ, но Реджина усещаше, че той дори не го усеща. В момента беше погълнат от Мирамар, не от нея.

– Но аз не мога да си спомня – прошепна тя, последният ѝ опит за протест. – Не мога да си спомня.

– И може би никога няма да си възвърнеш паметта – отвърна решително Слейд. – Но винаги ще имаш това. Винаги ще имаш свое местенце тук, винаги ще принадлежиш на това място. Мирамар е вечен. Не разбра ли?

Реджина разбираше, разбираше всичко, разбираше твърде добре. Тя се опита да освободи ръцете си, а Слейд мигновено разбра какво е направил, защото я отпусна сам. Тя избърса сълзите от лицето си.

– Не е чак толкова зле – повтори напрегнато Слейд. – Как би могла да кажеш „не“ на всичко това?

Реджина навлажни устните си. Как би могла да каже „не“ на този мъж?

Внезапно той обгърна лицето ѝ в широката си длан. Очите им се срещнаха. В този кратък миг Реджина си помисли, че е научила всичките му тайни, всичките отчаяни и болезнени емоции, които разкъсваха душата му.

– Ти си нашата единствена надежда – промълви Слейд. – Ти си моята единствена надежда.

Разбира се, всичко бе илюзия и чувството, че познава този човек по-добре от самата себе си, безвъзвратно отлетя. Реджина отдръпна лицето си от дланите му и мигновено почувства празнота.

– Не си справедлив – прошепна тя.

Но вече знаеше какъв ще бъде нейният отговор. И знаеше, че е повече от глупачка. Не знаеше коя е, не знаеше нищо за своето минало, не можеше да си спомни лицето на своя годеник, но щеше да се омъжи за Слейд Деланза. И нямаше да го направи заради Мирамар, щеше да го направи заради него. И може би – само може би – и заради самата себе си.

11

Реджина и Слейд заобиколиха къщата и се насочиха към брега. Склонът се спускаше полегато към златистата пясъчна ивица, окъпана от пенливите вълни на океана. Когато достигнаха ръба на скалата, двамата се оказаха на върха на безупречно чиста, кремава на цвят, дюна. По стръмното възвишение се виеше тясна пътека, която водеше право към миниатюрното заливче срещу тях. От двете страни на залива дюните отстъпваха място на жълтокафеникави скали, а в далечината се виждаха внушителни канари с цвят на червен бор.

Те спряха, вперили поглед в пленителния пейзаж. Слънцето галеше с лъчите си океана, над главите им кряскаха и плавно кръжаха чайки, а вълните оставяха следи от снежнобяла пяна върху копринения пясък с перлени отблясъци. Нямаше и следа от човешко присъствие наоколо. Реджина почувства как дъхът ѝ секва, поразена от приказното очарование на това райско кътче.

Слейд мълчеше. Не беше промълвил и дума, откакто тя даде съгласието си да се омъжи за него. Предстоящата женитба би трябвало да предизвика някакъв нюанс на интимност помежду им, но вместо това въздухът между телата им вибрираше от напрежение. Реджина копнееше да разгадае мислите на човека срещу себе си, но не се осмели да го попита. Истината беше, че тя се боеше от тях. Надяваше се, че той не съжалява за взетото решение. Тя самата още не го вярваше. Изглеждаше ѝ глупаво и наивно. Но не съжаляваше, че е приела да свърже живота си с този мъж. И как би могла? Той бе спасил живота ѝ, беше ѝ предложил закрилата си, а необичайното му предложение все още изпълваше съзнанието ѝ.

Реджина копнееше да разпръсне тишината и напрежението помежду им.

– Тук ли плуваш? – попита го тя.

– Да, но водата не е чак толкова спокойна, колкото изглежда на пръв поглед. Течението е коварно. Не бива да плуваш сама тук.

Реджина го погледна крадешком. Надяваше се думите му да са породени от загриженост за нея. А ако Слейд все още не беше достатъчно загрижен за нея, то тя бе твърдо решена с времето да постигне доверието му. Той беше вперил поглед в безбрежната повърхност на океана – може би не можеше или не искаше да я погледне. А може би се взираше отвъд хоризонта, към далечен Китай. Профилът му боне твърдо изсечен и болезнено съвършен.

– Ами китовете? – попита тя, защото в полезрението ѝ не попадеше нито един от огромните бозайници.

Слейд посочи към северната част на залива.

– Вече ги няма – отвърна ѝ, без да се опитва да прикрие разочарованието в гласа си. – Но рано сутринта бяха точно там.

Слейд все още не се осмеляваше да я погледне.

– Но ще се върнат. Винаги се връщат. Не могат да останат далече от това място.

– Също като теб? – прошепна Реджина.

Най-послед той се обърна към нея.

– Да – отвърна отсечено Слейд. – Също като мен. Да вървим. Сега няма смисъл да ги чакаме. Няма да се върнат нито днес, нито пък утре. Можеш да ги видиш чак догодина.

Реджина посегна да го задържи.

– И ако ти си беше тръгнал, също нямаше да се върнеш цяла година, нали? Или дори две?

– Изглежда, си успяла да научиш доста за мен за краткото време, откакто си тук.

– Как бих могла да затворя ушите си за нещата, които говориш?

– Изобщо не си заслужава да слушаш какво говори Виктория.

– Защо, Слейд? Каж ми защо напусна дома си.

Той сякаш се вцепени.

Реджина осъзна, че е била нетактична.

– Ти ще бъдеш мой съпруг – прошепна тя.

Вместо да ѝ отговори, Слейд забърза надолу по пътеката и Реджина се видя принудена да го последва. Пясъкът беше дълбок и мек и затрудняваше крачките ѝ. Накрая Слейд заговори, без да се обърне към нея.

– Заради Рик. Уморих се да ми повтаря колко съм пропаднал.

Сърцето ѝ се обърна.

– Не го вярвам. Никой баща не може да каже за сина си, че е пропаднал.

– Не с толкова много думи – призна неохотно Слейд. – Но непрекъснато ме мъмреше. Даваше ми да разбера, че аз съм непрокопсаник, докато Джеймс беше свършен.

– Рик те обича. – Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да успее да ги задържи.

Слейд рязко се извърна. Лицето му беше мъртвешки бледо.

– И откъде, по дяволите, би могла да знаеш?

Реджина се сепна, но реши да отстоява позицията си.

– Знам само онова, което чувам и виждам с очите си.

Слейд изруга.

– От колко време си тук? Три, четири дни? Нищо не знаеш!

– Може би си прав – побърза да отговори Реджина. От самото начало тя подозираше, че Слейд няма да възприеме мнението ѝ за отношението на Рик към него, но беше достатъчно умна, за да отстъпи навреме.

Той отново забърза по пътеката, която излизаше право на брега. Реджина се поколеба. В момента този мъж се бореше с гнева си, опитваше се да изразходи отрицателните емоции с широки яростни крачки. Тя се опасяваше, че този път гневът му не е насочен само към Рик, но и към нея самата. Трябваше да го остави за малко сам, да му даде възможност да успокои напрежението в душата си. Не биваше да го ядосва точно сега, да подкопава чувствата му към нея на този крехък етап от току-що установените им взаимоотношения.

Реджина позволи на Слейд да се отдалечи от нея и пое с наслада влажния солен въздух, който подежда успокояващо на опънатите ѝ нерви. За в бъдеще трябваше да бъде по-предпазлива. Целта ѝ съвсем не беше отчуждение с бъдещия ѝ съпруг. Разполагаха с цял един живот, за да се опознаят взаимно, да споделят дълбоко скътани и болезнени тайни. В този момент тя осъзна, че ако паметта ѝ не се възвърнеше, само Слейд щеше да споделя, а тя щеше да се превърне в безмълвен слушател. Тази мисъл отново изопна нервите ѝ. И все пак в момента възвръщането на паметта ѝ щеше да причини повече проблеми, отколкото би могло да разреши.

Твърдо решена да потисне нерадостните мисли, Реджина се огледа наоколо. В далечния хоризонт безбрежните сиво-сини води на океана се сливаха с необятните небеса. Вдясно, над непристъпните скали, две

чайки кръжаха във въздуха и рисуваха невидими кръгове в простора. Под краката ѝ пясъкът пареше и проблясваше в неуловими перлени отенъци. Реджина вдиша отново мекия и влажен въздух и точно в този момент разчете категоричното послание на сърцето си – никога нямаше да се отегчи от този бряг. Никога нямаше да се отегчи от Мирамар. Вече го носеше дълбоко в душата си.

Слейд стоеше неподвижен близо до мястото, където на сутринта бяха играли стадо китове. Реджина искрено съжаляваше, че не успя да ги види. Наблюдаваше го как се обръща към нея – тъмен силует на фона на седефените пясъци. Много бавно Слейд закрачи обратно към нея. Тя се усмихна. В ленивите му крачки сега нямаше и следа от гняв. Все още усмихната, Реджина се приближи досами ръба на водната повърхност. Пенливите вълни хвърляха пръски към нозете ѝ. Приятно бе да споделиш такъв момент с мъж като Слейд, мъж, който един ден щеше да стане неин съпруг.

Без да се опита да предпази хубавите си нови обувки, Реджина нагази в хладната морска вода. Слейд беше сложен характер, но тя нямаше нищо против. Намираше го очарователен и сега, когато бяха вече сгодени, можеше спокойно да си го признае. Изглеждаше мрачен, но Реджина подозираше, че това е само фасада. Преди време бе имала възможност да види и слънчевата страна от характера му. Надяваше се в бъдеще да бъде негов приятел и довереник, да внесе повече светлина и радост в живота му, да извиква по-често приятната усмивка на устните му. Твърдо вярваше, че ще стане точно така.

– Тук е прекрасно! – На устните ѝ заигра ослепителна усмивка. – Течението ми изглежда безобидно, шамандурите са далече. Какво ще кажеш да пошляпаме по брега?

Очите му бяха полупритворени.

– Става, но само по брега.

До последния момент Реджина не знаеше дали наистина ще се осмели да го направи. Ръцете ѝ почти несъзнателно се заловиха да свалят първо обувките, а после и чорапите ѝ.

Слейд впери поглед в босите ѝ стъпала и глезени. Реджина знаеше, че поведението ѝ е лишено от всякакъв свян, но все пак този мъж бе неин годеник и заинтригуваният му поглед предизвикваше гореща тръпка по тялото ѝ. Тя се усмихна лъчезарно.

Тъглчетата на устните му едва доловимо подскочиха нагоре.

– Нима в скъпите частни училища подтикват младите дами към подобно поведение?

Реджина му отвърна със смях, кристален и чист като камбанен звън.

– Очевидно имате чувство за хумор, сър. За съжаление не си спомням какво са ме научили в скъпото частно училище, но подозирам, че поведението ми не е усвоено изцяло оттам.

Най-после устните на Слейд се озариха от истинска усмивка.

– А приличното поведение е доста отегчително. – Седнала на пясъка, Реджина тъкмо понечи да се изправи, когато Слейд ѝ подаде услужливо ръка. Сърцето ѝ се обърна. Тя пое протегнатата му длан и му позволи да я изправи на крака. Топлината и силата, които се съдържаха в ръката му, бяха в състояние да извършат странни неща с непокорния ѝ пулс. Отне ѝ цяла вечност да се овладее, преди да мине покрай него и да нагази в хладните пенливи води на океана.

Реджина спря, стиснала полите си в ръка. Стъпалата ѝ бяха дълбоко заровени в мекия топъл пясък, водните пръски се плискаха закачливо в краката ѝ. Усмивката на Слейд бе ослепителна.

– Изглеждате изключително привлекателен, когато се усмихвате, сър – каза шеговито тя. Опитваше се да звучи спокойно и непринудено и ѝ се стори, че е успяла. Думите ѝ бяха предизвикани не само от изискванията на добрите обноски, но и от стремежа ѝ да възвърне доброто му настроение, да накара този мъж да се усмихва по-често и по-широко.

Усмивката му замря на момента. Погледът му беше мрачен и свъсен.

Реджина почувства моментно объркване и пристъпи смутено напред в бълбукащата пяна на малка вълничка. Очите на Слейд сякаш пробиваха дупки в гърба ѝ. Не съжаляваше за думите, които бе изрекла, но не беше очаквала Слейд да възприеме толкова сериозно безобидния ѝ флирт. Прииска ѝ се да го предизвика да нагази във водата заедно с нея.

Тя повдигна смело диплите на роклята си и навлезе навътре в морето. Водата обгърна плътно тялото ѝ. Когато най-после се осмели да погледне през рамо, улови втренчения поглед на Слейд. Той обаче мигновено извърна очи към копринения пясък в нозете си.

Очевидно този мъж не възнамеряваше да си играе с нея във водата. Внезапно в съзнанието ѝ се оформи дива и безразсъдна идея. Реджина се опита да я отхвърли, но мислите ѝ отново, и отново се връщаха към нея. Дали наистина беше способна на такова дяволско предизвикателство?

– Влизаш твърде навътре – извика предупредително Слейд.

Реджина извърна към него усмихнатото си лице и игриво помахаше с

ръка. Морето вече беше над коленете ѝ, и макар да повдигаше роклята си с ръка, ръбчето на полите ѝ беше просмукано с вода.

– Не е никак дълбоко – отвърна му тя с лъчезарна усмивка. В следващия момент очите ѝ се разшириха, от устните ѝ се изтръгна задавен стон и тя се гмурна шумно под водата, докато ръцете ѝ шареха неудържимо по повърхността. – Ооо!

Макар да вдигаше невероятен шум с ръцете си, Реджина дочу стъпките на Слейд и приглушения плисък на водата, когато той се хвърли в морето със светкавична бързина. Един безкраен миг и силните му ръце я прихванаха под мишниците и я издигнаха над водната повърхност. Мокра от главата до петите, Реджина се притисна плътно към него.

– Добре ли си?

Тя се закашля и пусна ризата си и обърна врата му.

– Н-нещо ме ухапа! – простена тя.

– Сигурно е бил някой рак – отвърна Слейд, ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

Реджина изобщо не го слушаше. Как би могла? Не можеше дори да мисли. Намираще се в прегръдките на Слейд, безсрамно притисната към него, можеше да почувства топлината на всеки инч от тялото му.

– Слейд – промърмори тя и вдигна лицето си към неговото. Видя как погледът му потъмня, хватката на ръцете му се стегна върху тялото ѝ. Цялото ѝ същество тържествуваше. Този мъж щеше да стане неин съпруг, този мъж беше неин годеник, и тя бе напълно запленена от него.

– По дяволите – промълви навъсено Слейд и понечи да я отдалечи от себе си.

Реджина реагира незабавно – извика и отново полетя към водата. Слейд беше сварен неподготвен и се понесе към водната повърхност заедно с нея. Реджина никак не му помогна – ръцете ѝ обгръщаха врата му.

В следващия миг водата се разтвори и ги погълна. Когато главата на Реджина проби повърхността, се намираще в ръцете на Слейд и между краката му, но ръцете ѝ все още бяха здраво вкопчени във врата му, а лицата им – на сантиметри разстояние.

Ръцете му се плъзнаха към седалището ѝ и я притиснаха още поплътно към него. Мигновено нова огромна вълна се насочи към тях, заля ги и отмина, а ръцете му не я изпускаха и за миг от желязната си хватка.

– Добре ли си? – попита я дрезгаво Слейд.

– Да – прошепна Реджина.

Той не пророни и дума повече. Очите му алчно се взираха в устните ѝ. Реджина не беше свикнала да се държи нахално, но сега се размърда и се намести удобно върху него, а водата полюшваше плавно телата им. В случай че на Слейд му бе необходим някакъв намек или предизвикателство, то сега го имаше. Устните му покриха жадно нейните. Реджина беше приятно изненадана да открие, че устата му е отворена, топла, влажна и солена от морската вода. Никога преди не беше подозирала, че една обикновена целувка може да е толкова интимна и поглъщаща. Езикът му потърси нейния. Устните им сякаш се сляха. Гърдите ѝ се надигаха неудържимо към неговите, бедрата ѝ бяха здраво притиснати към слабините му. Нещо топло, силно и твърдо се притискаше към тялото ѝ.

Нова вълна – по-голяма от останалите – се разби недалече от тях и поръси телата им с пръски от бяла пяна. Слейд внезапно се отдръпна, изправи се на крака и я повдигна със себе си. Реджина нямаше сили да стои изправена. Удавите на сърцето ѝ отекаха в ушите. Слейд пое безпомощното и тяло на ръце и бавно я понесе към брега.

Реджина то погледна крадешком – омаяна и бездиханна. Внезапно дойде на себе си, когато Слейд я отпусна върху горещия пясък. Тя залитна към него и той я подкрепи, но само с една ръка. Очевидно не желаше да скъсява дистанцията между телата им. Нейният поглед бе пълен с надежда, но лицето му оставаше непроницаемо. В очите му не се четеше и следа от огнената страст, която току-що бяха споделили.

– Слейд?

Стиснал здраво зъби, той плъзна поглед от разтревоженото и лице към прилепналите по тялото ѝ дрехи и подгизналите от вода обувки.

– Най-добре ще е да се приберем вкъщи и да се преоблечем.

– Разбира се. – Реджина докосна бегло ръкава на ризата му и вирна упорито брадичка. – Все ми е едно – промълви смело тя. – Все ми е едно, че ме целуна.

Слейд я прониза с мрачен изпитателен поглед. Неодобрението в очите му я съкруши. После ѝ предложи ръката си, но в жеста му липсваше всякаква интимност. Беше ѝ страшно трудно да върви с тая мокра, натезжала и дълга рокля, а той едва-едва я подкрепяше. Поведе я нагоре по пътеката към върха на склона, без да пророни и думичка. Реджина бе изумена и неспособна да насочи мислите си в друга посока освен към онзи вълнуващ миг на интимност, който бе отлетял толкова бързо, колкото ги бе завладял.

Точно преди вечеря Слейд се озова пред вратата ѝ към верандата. Реджина я бе затворила, за да се усамоти, въпреки че предпочиташе да я остави откrehнатa за вечерния бриз. Дланите ѝ внезапно се овлажниха при звука от неговия глас. Успя да оправи припряно косата си и да пригладя гънките на роклята си, преди да отвори вратата.

– Време е за вечеря – каза той. – Идвам да те взема.

За миг Реджина не се помръдна. Присъствието му създаваше почти осезаемо поле от енергия в пространството между телата им, което тя инстинктивно долавяше с всяко косъмче по кожата си. Питаше се дали и той е мислил поне малко за нея през изминалия следобед, защото нейното съзнание непрекъснато бе погълнато от неговия образ. Съмняваше се да е така.

Слейд се размърда нетърпеливо. Реджина побърза да излезе. Сега виждаше ясно лицето му, но изражението му беше съдържано. Какво ли не би дала за още една сърдечна усмивка! Реджина предполагаше, че Слейд от малък е свикнал да прикрива мислите и емоциите си от околните и подозираше, че сега още по-ревностно се опитва да ги прикрие от самата нея. Но ще дойде ден, зарече се тя, когато с нетърпение ще ми разказваш чувствата и преживяванията си. Беше твърдо решена да се бори за доверието му, да спечели сърцето му.

В ранния следобед мъчителни съмнения изплуваха в съзнанието ѝ. Хрумна ѝ, че за човек като Слейд не би било лесно да се омъжиш дори при най-приятните възможни обстоятелства, а още по-малко в тяхната ситуация. Но тя вече бе изтеглила своя жребий, за добро или за лошо. Все пак безумно ѝ се искаше той да ѝ покаже своята, човечната и сърдечна, същност, но топлата ѝ усмивка не промени изражението на лицето му. Ами, ако е размислил, и вече не я иска за жена?

Двамата прекосиха двора на къщата. Когато стигнаха до трапезарията, Слейд спря пред вратата и лекичко я докосна.

– Все още не съм казал нищо. Никой не знае какво сме решили. Смятам да им съобщя.

До момента стомаят ѝ бе свит на възел; сега се отпусна. Слейд очевидно не беше променил намеренията си. Значи, ако чувствата ѝ се управляваха от логиката, тя трябваше да бъде тази, която да се откаже. Реджина се поколеба и разбра, че е неспособна да го направи. Противно на всякаква трезва логика, нямаше да се откаже от този мъж.

Краткото колебание вероятно се бе изписало на лицето, защото Слейд мигновено се напрегна. Хладен и съдържан, той промълви:

– Смяташ да се откажеш?

– Не – прошепна тя. – Дала съм дума, и ще я спазя.

– Жена на честта – отвърна равнодушно той. Напрежението бавно се отдръпна от раменете му. – Тогава да вървим.

Всички останали ги очакваха в трапезарията. Също като Реджина Виктория се бе облякла подобаващо за вечеря. Майката на Едуард изглеждаше фина, красива и елегантна, въпреки че червената ѝ рокля бе излязла от мода преди доста години. На шията ѝ висеше изящно колие от рубини. От пръв поглед Реджина разбра, че са само стъкло и боя. Разбира се, имайки предвид бедственото положение на Мирамар, истинските рубини бяха твърде скъпи за нея.

Едуард стоеше опрян на едната стена и бавно отпиваше от червено вино – един наистина превъзходен мъжки екземпляр. Облечен в добре скроен черен костюм и вратовръзка, той беше дяволски красив, особено след като отправи към Реджина ослепителната си усмивка. Рик кръстосваше неспокойно в помещението, облечен все още в работните си дрехи, с навити до лактите ръкави. Не си беше направил труда да се преоблече за вечеря, но същото можеше да се каже и за Слейд.

Слейд носеше износена бяла риза и сини дънки, които бяха толкова избелели, че изглеждаха бледосиви. До този момент Реджина не го беше поглеждала внимателно, но сега изтръпна. Носеше същата риза, която ѝ беше предложил в нощта на бурята. Дъхът заседна в гърдите ѝ, а кръвта ѝ препусна лудо във вените.

В миг лицето ѝ се обля в гъста руменина. Никоой друг в тази стая не би могъл да знае, че тази риза е докосвала нейните гърди, но достатъчно ѝ беше тя да знае. Само за секунда в съзнанието ѝ неканен изникна споменът за начина, по който меката материя бе докосвала зърната на гърдите ѝ, за онзи сладък аромат, който струеше от гънките, за вълшебната атмосфера, която възникна помежду им в онази бурна нощ.

– Ето ви и вас! – възкликна Рик. – Толкова съм гладен, че мога да погълна цяла мечка. – После се засмя. – Вие двамата сякаш криете нещо.

Ръката на Слейд бавно се плъзна по гърба на Реджина. Тя се напрегна, изненадана от интимния жест, но това беше нищо в сравнение с изумлението, което предизвикаха в душата ѝ следващите му думи. Много тихо, той промълви:

– Елизабет се съгласи да стане моя съпруга.

Подборът му на думи я поразя. Този човек би могъл да избере десетки други начини, за да съобщи за намеренията им; можеше просто да каже, че двамата смятат да се женят. Предстоящият им брак бе изцяло насилено събитие, но изявлението на Слейд прозвуча твърде лично и властно. Реджина не знаеше какво да мисли.

Виктория зяпна от изненада. Едуард замръзна неподвижен. Само Рик не изглеждаше изненадан и възторжено възкликна:

– Това вече трябва да се отпразнува! Трябва да отворим бутилка от онова прекрасно френско шампанско, което Джеймс донесе, когато... – Внезапно гласът му замря. Стаята потъна в тишина, нарушавана единствено от гласа на Жозефин, която си тананикаше някаква мелодийка през няколко врати от тях.

– ... което Джеймс донесе преди две години след последното си посещение при Елизабет – довърши мисълта му Виктория.

– Е, хайде – смотолеви Рик и пхна ръце в джобовете на панталона си от рипсено кадифе. – Тази моя голяма уста!

– Не си прави труда да се извиняваш – каза отсечено Слейд и махна ръката си от гърба на Реджина.

– Изпуснах се, без да искам – отвърна Рик. – Няма смисъл това да убива настроението на всички ни.

Едуард видимо се оживи. Той пристъпи бодро напред и потупа приятелски Слейд по гърба.

– Радвам се, че най-после си се вразумил. – Той се усмихна и насочи вниманието си изцяло към Реджина. – А ти, мила моя, си една прекрасна годеница – мечта за всеки мъж. – Едуард обгърна раменете ѝ с ръка. – Добре дошла в семейството.

Усмивката ѝ беше изкуствена. Слейд изглеждаше така, сякаш повече от всичко иска да убие баща си. А може би в момента беше по-разгневен от самия Едуард.

– Благодаря.

– Искам да ви призная, че от самото начало стискам палци: това събитие да се състои – добави жизнерадостно Едуард и намигна закачливо. – Никога преди не съм виждал мъж и жена, които да си подхождат повече от вас. Можеш напълно да ми вярваш в това отношение, Елизабет.

Слейд прониза и двамата им с мрачен поглед.

– Недей да му вярваш прекалено много.

Едуард погледна замислено брат си. После махна ръка от раменете на Реджина и се обърна към майка си.

– Няма ли и ти да кажеш нещо, мамо? Освен онова, което вече каза?

Виктория се усмихна някак си сковано.

– Честито.

Реджина се насили да ѝ благодари.

– Определихте ли вече датата? – попита Рик.

– Неделя – отвърна остро Слейд.

Реджина се сепна. Тя се обърна рязко към Слейд, който все още стоеше съвсем близо до нея, и докосна предпазливо китката на ръката му.

– Не мислиш ли – подхвана съвсем тихичко тя, – че трябва поне малко да изчакаме...

– Не! – срязва я Слейд. – Неделя. Идната неделя.

Сърцето ѝ се преобърна – когато бе дала съгласието си да се омъжи за него, не бе предполагала, че това ще се случи след броени дни. Беше твърдо убедена, че церемонията ще се състои след няколко месеца, а дори и повече. Реджина изпита неудържим пристъп на паника.

– Е, това е съвсем удачно! – извика ентузиазирано Рик и пристъпи напред, за да прегърне Реджина. – Не се притеснявай чак толкова. Нормално е хората да са нервни и обидчиви преди сватбата. Нали така, Виктория?

Всички насочиха поглед към съпругата му, която спокойно и уверено си наливаше чаша бяло вино.

– Аз не бях притеснена преди сватбата си – отвърна равнодушно тя. – Но и не съм била сгодена за брат ти, преди да се омъжа за теб, Рик.

– Стига вече – извика гневно възрастният мъж.

Съвсем по детински на Реджина ѝ се прииска да хукне и да избяга от стаята. Защо Слейд не я бе предупредил, че възнамерява да прави сватба надве-натри? Нима се съмняваше в думата ѝ? Дали не смяташе, че е възможно тя да промени решението си? Защото такива подозрения бяха неоправдани, макар да беше истинска лудост от нейна страна да се омъжи за напълно непознат човек. И все пак с всеки изминал миг ѝ ставаше все по-ясно, че няма да е никак лесно да живее в това семейство. В отношенията между хората имаше твърде много подводни течения, твърде много силни личности и остри конфликти. Тя неистово копнееше бракът между двамата да зависи единствено от нея и Слейд! А в този дом определено имаше някакъв заговор, някакви долни замисли насичаха въздуха с мирис на гнило. Не ѝ се искаше да си припомня, че Мирмар е във фалит, а тя е богата наследница.

– Дяволски си прав, че трябва да се сложи край на всичко това – просъска гневно Слейд. – Да свалим картите на масата! Какво ще кажеш, Виктория? Всички тук знаем, че не можеш да ме понасяш и че аз те понасям само защото си майка на моя брат. И всички знаем колко нещастна се чувстваш в този момент. Е, толкова по-зле за теб! Аз, а не Едуард ще се ожени за Елизабет, и аз ще наследя Мирамар, а не Едуард. И ако наистина ти пука поне малко за собствения ти син, сега трябваше да се чувстваш невероятно щастлива, защото Едуард не иска да се обвързва с никоя жена, точно както не иска да се обвързва и с Мирамар.

Острите думи на Слейд бяха посрещнати с наелектризирана тишина. Реджина беше шокирана. Виктория искаше да я омъжи за Едуард? Дали това не беше някакъв резервен план? Ако Слейд откажеше да се ожени за нея, Едуард щеше да я ухажда? Направо ѝ се повдигаше от това семейство!

– Браво – извика възторжено Едуард и съпроводи думите си с аплодисменти. – Дори самият аз не бих могъл да се изразя по-точно от теб, Слейд. Мамо, би ли се извинила на щастливия младоженец и неговата годеница?

Гърдите на Виктория бурно се повдигаха и спускаха под ефирната материя на официалната ѝ рокля.

– Не – отвърна задъхана тя. – Няма да се извиня. Няма да се извиня, задето искам собственият ми син да получи онова, което този хулиган държи в ръцете си. – Тя се завъртя рязко на тънкото си токче и напусна стаята.

Рик въздъхна.

– Тази жена е невъзможна. Започвам да се отегчавам от сцените ѝ. – Той погледна замислено Едуард. – Ако не беше ти, отдавна да съм я изхвърлил като мокро коте.

Едуард вдигна небрежно рамене.

– Значи има поне една полза от присъствието ми тук, нали така? – Той се обърна към Реджина и дружелюбно усмихнат ѝ подаде ръка. – Време е за вечеря. Не се притеснявай. Рано или късно мама ще свикне с мисълта, че ти си съпруга на Слейд.

Реджина прие протегнатата му ръка, но не успя да се усмихне в отговор. Не можа дори да му отговори.

Виктория трепереше от гняв. Проклет да е този Слейд! Само ако не се беше върнал! Не можеше ли просто да се върне при Чарлз Ман и

живота си на север? Той не заслужаваше съдбата си – нито Мирамар, нито богатата наследница. Едуард заслужаваше всичко.

Тя крачеше неспокойно из стаята си – спалнята, която споделяха двамата с Рик. Помещението беше огромно, с висок таван и под от борово дърво, покрит с пъстри килими. В средата се намираше огромното месингово легло, което побираше нея и съпруга ѝ, когато не си говореха и предпочитаха да спят с гръб един към друг. Вършеше им прекрасна работа и когато не бяха скарани и се отдаваха на разнообразните си сексуални игрички.

Сега обаче Виктория кръстосваше стаята и припряно премисляше ситуацията. Как би могла да раздели Слейд и Елизабет? Как ли би могла да принуди Слейд да се върне в Сан Франциско?

Не по зле от всички останали членове на семейството тя знаеше, че Слейд обожава Мирамар. Искаше ѝ се и собственият ѝ син да носи в сърцето си поне капка от привързаността, която брат му изпитва към своя дом, но не беше така. Знаеше също, че Слейд изпитва горещи чувства към Елизабет. Страстта му беше очевидна за всеки, който би си направил труда да го забележи. И все пак на него му бе отнело доста време, за да премисли евентуалния си брак с нея. За известно време дори си беше помислила, че за пореден път Слейд ще откаже да се подчини на баща си, че ще се върне към живота си в Сан Франциско и ще забрави Мирамар. И тогава лошото момче ѝ бе поднесло изненада. Внезапно бе променил намеренията си.

Може би с малко усилие от нейна страна той отново ще размисли.

Разбира се, трябваше да се очаква и точно обратното, защото, когато Слейд си наумеше нещо, проявяваше упоритост, каквато рядко се среща у друг човек. Това беше една от най-характерните черти на семейство Деланза. Другата възможност беше самата Елизабет. Тя сякаш не приемаше особено присърце мисълта за тази женитба. Изглеждаше несигурна и объркана. И не особено запленена от личността на Слейд. А преди няколко минути ѝ се бе сторила направо потресена. Вероятно и тя имаше нужда от малко външно въздействие.

И защо би трябвало една дама да се чувства привлечена от Слейд? Той беше долно копеле и невъзпитан грубиян. Едуард бе мъжествен и привлекателен, беше истински джентълмен. Не би трябвало да ѝ коства прекалено много усилия да накара Елизабет да се отдръпне от Слейд – и да я тласне право в ръцете на Едуард.

Това би разрешило половината от проблема.

Внезапно Виктория излезе припряно от спалнята и прекоси двора,

като се придържаше плътно към стените на къщата. Вратите на трапезарията бяха отворени и до слуха ѝ ясно долитаха гласовете на хората от семейството. През повечето от времето говореха Едуард и Рик. Вероятно, както обикновено, Слейд изглеждаше отегчен и мълчалив, а Елизабет не проронваше и думичка.

Внимателно и предпазливо Виктория се плъзна в стаята на Елизабет. Вътре беше тъмно като в рог и за миг тя остана напълно неподвижна, заслушана в приглушените звуци на нощта. Постепенно очите ѝ привикнаха с тъмнината.

И тогава Виктория се захвана за работа. Внимателно затвори вратите на стаята и запали една от старите газови лампи. Погледът ѝ светкавично обходи цялото помещение – оправеното, но разхвърляно легло, масичката и стола, разтвореното светско списание. С бързи крачки тя прекоси разстоянието до гардероба и го отвори. Посрещнаха я строги редици от изгладени и грижливо подредени дрехи. Виктория претършува шкафа, без да има ясна представа какво точно търси, но твърдо решена да намери нещо, което да ѝ разкрие загадките, съдържащи се в мистичната личност на Елизабет и с един удар да разреши всичките ѝ проблеми.

Всички рокли бяха изключително елегантни, правени по поръчка и безбожно скъпи. Виктория затръшна гневно вратата на гардероба и се приближи към камарата от куфари в ъгъла. Отвори капака на най-горния от тях и се зарови в купчината от дрехи вътре – още костюми, бельо и нищо интересно. На дъното цареше истинско разнообразие от елегантни обувки. В друго време и на друго място Виктория би спряла за момент, за да им се полюбува и дори да ги изпробва, но не и сега.

В един от по-малките джобове на куфара тя откри бижута. Елизабет сякаш никога не сваляше от врата си колието от изящни перли, но никой не би могъл да я обвинява за това, защото камъните бяха толкова скъпи, че би било безумие да рискува да ѝ бъдат откраднати. И все пак бижутата, които бе оставила без надзор в куфара си, също не бяха фалшификати. Имаше няколко златни гривни и поразително красиво колие с топаз. За миг Виктория не се съдържа да не претегли украшението на дланта си. Един ден и тя щеше да разполага с бижута като тези – и още повече. Щеше да има рубини и сапфири в изобилие.

Раздразнена, Виктория захвърли колието с топаза обратно на мястото му. Щеше да ѝ бъде далеч по-лесно, ако знаеше какво точно търси. В никакъв случай не биваше да допуска да я заловят на местопрестъплението, така че трябваше да побърза. Не ѝ хрумваше подходящо

обяснение, с което да се измъкне от подобна конфузна ситуация. Не я интересуваше какво мислят за нея Рик, Слейд или дори Елизабет, но мнението на Едуард беше от огромно значение. Мнението на Едуард беше решаващо.

В следващия момент погледът ѝ попадна на миниатюрно, невзрачно на вид, медальонче. Виктория се намръщи неодобрително, защото пред очите ѝ стоеше украшение, което би подходило повече на малко момиченце, а не на зряла жена. Нямаше смисъл да го разглежда прецизно, за да прецени, че не е особено ценно. После обаче и хрумна, че щом Елизабет го е донесла със себе си в новия си дом, то за нея медальончето би трябвало да има някакво специално значение. Тя отвори малкото капаче.

Вътре имаше миниатюрен портрет на младо момиче, което силно напомняше на Елизабет, но очевидно не беше тя. Предполагаше, че това е майка ѝ, Дороти Сейнт Клер, която Виктория никога не беше виждала, защото жената починала преди сключването на брака им с Рик. Тя въздъхна отегчена и нетърпелива. После обърна небрежно медальона, а погледът ѝ пробяга по плътната буква „S“, гравирани върху капачето. И тогава очите ѝ сякаш се залепиха за инициалите.

На пръв поглед ѝ се стори, че буквите на капачето са ES. Но определено се лъжеше. Нито пък бяха DS.

Пишеше RS.

Това не бяха инициалите на Елизабет. Не бяха и инициалите на нейната майка. Коя ли беше пък тази RS?

И защо ли инициалите ѝ бяха гравирани върху този невзрачен медальон?

На пръв поглед Виктория нямаше никакви причини да подозира Елизабет в измама, но самата тя прекрасно си спомняше как бе принудена от дете да се бори със зъби и нокти, за да свързва двата края, след като бе останала кръгло сираче. В онези отдавнашни, но незабравими дни Виктория трябваше да мами, за да оцелява. А бракът ѝ с Рик Деланза преди двадесет и три години беше повече от златен шанс за нея – докато не настъпиха лоши времена за Мирамар.

Сега тя запълваше времето си със заплетени планове, които да дарят сина ѝ с всичко, което той заслужава – и което същевременно би затвърдило позициите ѝ като господарка на Мирамар. Затова Виктория не пропусна да се запита дали пък тази прословута амнезия не беше само блъф и дали Елизабет наистина беше тази, за която се представяше. Първата мисъл, която ѝ хрумна, беше, че ако самата тя беше една

никому неизвестна млада жена, с удоволствие би се престорила на Елизабет Сейнт Клер, за да се омъжи сполучливо в семейство Деланза и да спечели властта и обществения престиж, които неизменно съпътстваха името на господарката на Мирамар.

Но ако наистина беше така, нима Рик не би го разбрал? Може би, допусна Виктория, заслепена от внезапно връхлетялото я вълнение, а може би не. Все пак той не беше виждал Елизабет от пет години освен на погребението на Джордж Сейнт Клер, но тогава тя е била толкова плътно забулена, че едва ли е имал възможност да види чертите на лицето ѝ.

Виктория сновеше неспокойно наоколо си и се опитваше да си втълпи, че трябва да запази присъствие на духа. Съществуваха безброй причини, които биха накарали Елизабет да носи със себе си медальон с нечи чужди инициали. Украшението би могло да и е подарено от жената с инициали RS. Беше толкова просто.

Но съществуваше вероятност тази жена да не е тази, за която се представя – можеше да е просто измамничка, поблазнена от мечти за богатство, която сполучливо да заблуждава всички тях с блъфа си за несъществуваща амнезия. Защото, ако не знаеше достатъчно за Елизабет Сейнт Клер или Джеймс, иди за Мирамар, какъв по-добър начин би намерила да измами хората от семейството?

С бясна скорост Виктория напусна стаята. Още утре щеше да навести семейството на Елизабет в Сан Луис Обиспо, за да се увери с очите си, че тази жена наистина е Елизабет Сейнт Клер.

Но кой знае защо Виктория изпитваше увереност, че нещата стоят другояче.

12

След вечеря Слейд придружи Реджина до стаята ѝ. Вечерята се ока- за цяло изпитание за нервите ѝ, при това доста неприятно. Отсъствието на Виктория беше повече от осезателно. Едуард беше забавен и очаро- вателен както винаги, но беше очевидно, че се опитва да се отплати по някакъв начин за враждебното отношение на майка си. Поне Рик искре- но се радваше, но сияещото му лице също я потискаше. Очевидното му задоволство от предстоящата женитба само напомняше на Реджина, че този човек очаква с по-голямо нетърпение да сложи ръце върху наслед- ството ѝ, отколкото да я превърне в част от семейството. Достатъчно ѝ

беше да си спомни, че са обмисляли възможността да я омъжат за Едуард вместо за Слейд. Не можеше нито да се храни, нито да прикрие от погледите на околните емоциите, които разкъсваха душата ѝ. Нищо друго не би могло да я накара в такава степен да се почувства като стока за продан, която би могла да се преотстъпи на онзи от братята, който има повече заслуги.

Слейд също не бе проговорил през цялото време. Но той седеше до нея на масата и неведнъж тя бе усетила напрегнатия му поглед върху кожата си. Когато стигнаха вратите на стаята ѝ, двамата се спряха отпред. Навън беше сумрачно, но над главите им блещукаха безброй звезди. Около тях се носеше шеметният аромат на рози и хибискус – наситен и сладък. Тишината на нощта се нарушаваше единствено от мелодичната серенада на морските вълни, които се блискаха приглушено в белия пясък на брега. Въздухът беше мек и приятен – като нежна милувка за изопнатата от напрежение кожа на лицето ѝ.

Беше вечер, предназначена за любов и нежност. Тази мисъл още повече я потискаше. Сега не беше време за любов. Вместо това Реджина се питаше как да насочи разговора към предстоящата женитба и плановете да бъде омъжена за Едуард. Защото не би могла просто да затвори очи за този проблем. Беше дала дума на Слейд да стане негова жена, но в момента не беше сигурна дали не е по-добре да се отдръпне.

Нямаше начин да подходи тактично към подобен въпрос.

– Не мога да повярвам в онова, което бях принудена да изслушам тази вечер.

Слейд се облегна върху грубата каменна стена на къщата.

– Знаех си, че рано или късно ще ме попиташ за това.

Реджина го гледаше неумолимо в очите.

– Така ли беше предвидено да стане? Ако не се бях съгласила да се омъжа за теб, щяха да пуснат Едуард в действие? – Гласът ѝ се удави в сълзи.

Слейд се поколеба.

Реджина затвори очи, по-нещастна от всякога. За момента липсата на отговор бе достатъчен отговор.

– Нямаше да се стигне дотам – промълви виновно Слейд. После обгърна с пръсти китката ѝ и я принуди да го погледне в очите. – Зная, че звучи ужасно. Аз...

– Наистина е ужасно!

– Елизабет – прошепна настойчиво Слейд, – ти бе сгодена за Джеймс, забрави ли? Онзи брак също бе уговорен, както е и в случая.

Кръвта пулсираше бясно в ушите и.

– Но аз не си спомням Джеймс. Затова не ми изглежда грешно да се омъжа за теб. – Сърцето й напираше да каже още много неща, които утните й никога нямаше да промълвят.

Слейд отново се поколеба.

– Джеймс е мъртъв. Мъртъв и погребан в миналото. – Само за миг той извърна лицето си от нея. – Рик ме заплашваше с Едуард, за да ме пречупи, това е всичко. Не разбираш ли?

Реджина простена.

– Рик те е принудил насила да се ожениш за мен?

Слейд промърмори под носа си някаква нецензурна ругатня.

– Рик не е в състояние да ме принуди да направя каквото и да било. Просто не престава да се опитва, това е. Забрави за Едуард. Няма да се омъжваш за него. Такава възможност никога не е съществувала, освен може би в съзнанието на Виктория. Тя би направила всичко, което според нея би облагодетелствало сина й. Понякога ми се струва, че е способна да извърши убийство, ако това ще му помогне да живее по-добре.

Реджина го гледаше изумена. Как й се искаше да открие у този човек поне един мъничък намек, че не е безразличен към нея!

Той се раздвижи неспокойно.

– Ние не сме чак толкова лоши, макар на моменти да изглежда така. Мъжете от фамилия Деланза може и да не сме поети-лирици и със сигурност не сме крехки създания, но сме силни и способни да се грижим за онова, което ни принадлежи. След като веднъж си се омъжила в семейството, ще можеш да разчиташ на Рик и Едуард, сякаш са твои родни брат и баща – за всичко. Искам отсега да знаеш това. След като се омъжиш в семейството, никога повече няма да бъдеш сама. Деланза са пословични със своята лоялност. В действителност със своята амнезия ти имаш нужда от нас.

Слейд замълча за миг. Реджина обгърна тялото си с ръце с надеждата той да добави: „*Имаш нужда от мен.*“ Но това така и не се случи. Слейд отново се раздвижи.

– Ти не правиш грешка, Елизабет.

Реджина искаше нещо повече от думи, освен ако не бяха думите, които се надяваше да чуе.

– А ти? – Сърцето се блъскаше лудо в гърдите й. – И ти ли си пословично лоялен?

– Аз също – отвърна мрачно Слейд. – Аз също съм Деланза.

Сега сърцето й биеше учестено. Дали Слейд не й даваше някакъв

вид обещание? Идеята да разчита на неговата лоялност ѝ се струваше болезнено привлекателна. Това беше мощна примамка. И все пак не можеше да пренебрегне факта, че ако Слейд не се бе съгласил да се ожени за нея, Рик несъмнено щеше да ѝ натрапи Едуард.

– Не зная какво да кажа – прошепна унило тя.

– Ти беше сгодена за Джеймс и го знаеше, но въпреки това се съгласи да се омъжиш за мен. Каква разлика би имало за теб, ако на моето място сега стоеше Едуард?

Реджина погледна нерешително Слейд. Как би могла да му отговори откровено? Този човек щеше да се ожени за нея заради парите ѝ. Как би могла да му каже, че тя се омъжва за него, защото вярва в общото им бъдеще? В сенките на нощта очите му изглеждаха черни. Черни и мъчително напрегнати.

– Никога не бих се съгласила да се омъжа за Едуард.

Той не се помръдна.

– Защо?

Това беше мъчително признание.

– Защото не е като теб – успя да промълви Реджина.

Слейд я гледаше с широко отворени очи. Беше негов ред да ѝ отговори, но той отказа да продължи насоката на разговора. Вместо това извърна глава и впери поглед в далечината, Бог знае накъде. Този мъж не ѝ предлагаше никаква надежда.

Разстроена и обезверена, Реджина едва сдържа болезнения си стон.

– Господи, чувствам се като торба с овес. – Главата ѝ клюмна унило. Сърцето ѝ пазеше толкова много желаниа и страст – и толкова скрита болка. Трябваше да премисли нещата, да намери изход от тази бъркотия, преди да е станало твърде късно. Но в момента не можеше да мисли трезво. Тя се обърна рязко, обхваната от внезапно нетърпение да се отдалечи от него.

Слейд обаче я спря и я обгърна покровителствено с ръце. Всичките глупави надежди и мечти отново нахлуха в обърканото ѝ съзнание.

– Елизабет, ти си толкова различна от торба с овес, колкото изобщо е възможно.

Очите им се срещнаха. Съвсем естествено ръцете на Реджина се озоваха върху ризата му, притиснати в твърдите като скала мускули на гърдите му. Не беше предвидила да го докосва и нямаше намерение да се притиска към него, но в момента правеше и двете.

Сетивата ѝ почти не долавяха блясъка на звездите, песента на морето и аромата на летни цветя. Намираше се в прегръдките на Слейд. Не

можеше да откъсне погледа си от него. Най-сетне този мъж ѝ предлагаше нещо от самия себе си. Алчно и ненаситно тя възнамеряваше да се наслади на всяка трошичка, която ѝ бъдеше предложена.

– Н-но точно т-така се чувствам. Като стока за продан. Ужасно е.

– Прости ми – отвърна отсечено Слейд и бавно се наведе към нея. Реджина замръзна на място с широко отворени очи. За миг си помисли, че той отново ще я целуне. Тялото ѝ реагира мигновено. Но очевидно целувките не бяха целта му в момента. Напрегнато и приглушено, Слейд заговори:

– Ще бъда добър съпруг, ще видиш. Поне ще се опитам да бъда. Никога... няма да те накарам да се почувстваш нещастна. Поне не умишлено.

Реджина се чувства вцепенена. Инстинктът ѝ подсказваше, че в момента този мъж ѝ дава обещание, каквото никога преди не е отправял и вероятно никога нямаше да повтори. Всякакви вътрешни колебания бяха мигновено потушени. Тя сграбчи неистово ризата му.

– И... Аз също ще бъда добра съпруга за теб!

Нощта напредваше. Лицето му беше толкова близо до нейното, че въпреки настъпващата тъмнина Реджина съзираше горещия пламък в очите му. Мощните му длани притискаха крехките кости на раменете ѝ. Душата ѝ ликуваше. Дватама току-що бяха сключили пакт помежду си, който макар и незавършен, бе взаимно обещание за бъдещето, за общото им бъдеще, което – тя бе сигурна в това – щеше да бъде славно и изпълнено с щастие. Тя се повдигна на пръсти към него. Искаше да почувства целувката му върху устните си. Искаше да получи изживяване, подобно на онова, което бе изпитала днес на плажа – интимно и всепоглъщащо, шеметно и мъчително. Копнееше за този мъж, стремеше се към него не само с тялото си, но и със сърцето и душата си.

Той сведе поглед към нея, чертите му се изопнаха от напрежение. Сега очите му бяха дори по-ярки отпреди. С връхчетата на пръстите си, опрени на гърдите му, Реджина долавяше бесните пулсации на сърцето му. Тя потръпна, в миг осенена от вълнуващата мисъл, че преди да си поеме дъх, устните му вече ще бъдат върху нейните.

– По дяволите, Елизабет! – С едно рязко движение Слейд отмести ръцете си от тялото ѝ и се отдръпна встрани.

Реджина не можеше да проумее защо не я бе целунал. Нямаше сили да се помръдне, цялото ѝ съзнание бе завладяно от изненада и разочарование.

– Играеш си с огъня, малка госпожо – промърмори Слейд през

зъби, докато обикаляше за втори път шадравана.

Реджина го гледаше, без да трепва. Този мъж отново ѝ напомняше за затворен в клетка тигър, каквито обикновено показваха в зоологическите градини. Твърдите му крачки навяваха мисли за гореща и бурна енергия, за унищожителна експлозия.

– Какво трябва да означава това?

Слейд застана в добре тренирана отбранителна поза – с разкрасени нозе и ръце, стиснати в здрави юмуци. Шадраванът ромолеше неприщудено помежду им.

– По-добре ще бъде да не знаеш.

Реджина не спираше да трепери. Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата и:

– Не искаш ли да ме целунеш отново?

– Не! – Гневът на Слейд беше взривоопасен. Той сякаш прелетя над двора и с трясък влезе в къщата, в своята спалня, силен и мощен като ураган. Тежките дъбови врати се хлопнаха шумно зад гърба му.

Реджина се облегна тежко на грубата каменна стена. Сега цялото ѝ тяло се тресеше неудържимо. Къде ли бе сгрешила този път? Какво ли бе направила, за да предизвика такъв унищожителен гняв? Защото Слейд не би могъл да е ядосан, задето му бе поискала целувка. Той също я искаше, беше почти сигурна в това. Дали пък не се опитваше да се представи като джентълмен, да не я докосва, да запази честта ѝ до първата им брачна нощ?

Нямаше друго разумно обяснение. Реджина би трябвало да се размее, да се почувства поласкана и щастлива от подобно внимателно отношение, но вместо това преглътна твърдата бучка, заседнала на гърлото ѝ. Преди броени секунди изпитваше такава непоклатима увереност, че общото им бъдеще ще бъде щастливо и славно. Сега не беше толкова сигурна в това. Слейд никак нямаше да улесни общото им съжителство, в никое отношение.

Но тя щеше да изпълни дълга си. Независимо от трудностите трябваше да бъде търпелива, безкрайно търпелива. Хрумна ѝ, че би могла да насърчи и култивира онази нежност и чувствителност, които Слейд случайно бе разкрил пред нея, да ги отгледа така, както човек се грижи за красиво и крехко екзотично цвете. Щеше да го научи да загърбва гнева и вродената си недоверчивост към хората.

Тази мисъл ѝ се стори окуражителна. Най-сетне Реджина се поуспокои, отвори вратите на къщата и прекрачи прага на своята спалня. Вътре беше тъмно и приятно топло. Вече съвсем спокойна, тя включи

осветлението... и се сепна.

Капакът на единия от куфарите ѝ бе отворен и Реджина разбра, че някой се е ровил в нещата ѝ. Тя се втурна към гардероба и коленичи пред него. Грижливо сгънатите ѝ дрехи сега бяха разхвърляни и смачкани. Точно както ги бе намерила в онзи злополучен ден в Темпълтън.

Реджина пребледня.

Отдавна бе забравила за онзи инцидент. В Мирамар се чувстваше в безопасност. И все пак някой отново бе претършувал багажа ѝ. Някой бе влязъл незабелязан в стаята ѝ и се беше ровил в личните ѝ вещи. Но защо? И най-важното кой?

Съмняваше се натрапникът да е имал някакво намерение за обир. Ако беше така, щеше да открадне всичките ѝ ценни вещи още в хотела, без да предприема подобен риск втори път. Освен ако първия път някой не го бе прекъснал.

Тя потръпна. Сега поне знаеше какво притежава и лесно можеше да прецени кое липсва. Реджина се обърна към куфарите. Един бърз оглед на отделението с ценните ѝ бижута бе достатъчен, за да прецени че не липсва нищо освен малък медальон без всякаква стойност. Вътре в него имаше малка фотография на непозната млада жена с инициали RS, което я бе накарало да смята, че ѝ е подарък от някой член на семейството.

Сега беше точно толкова разгневена, колкото и изплашена. Макар да не знаеше нищо за произхода на този медальон, той беше най-личният предмет от всичките ѝ вещи и не можеше да не изпита болка от загубата му. Очевидно медальонът бе имал някаква стойност за нея, защото в противен случай нямаше да го вземе със себе си. Много бавно Реджина се изправи и потъна в меката тапицерна на коженото кресло.

Каква причина би имал някой да се рови сред личните ѝ вещи, след като целта му не беше да краде? Защо би взел този незначителен медальон, вместо да отмъкне гривните и колието? Нямаше никаква логика. И кой ли беше този човек?

Виктория не беше присъствала на вечеря, но Реджина някак си не виждаше тази изискана и надменна жена да се промъква в чужда стая с цел кражба. Лусинда също изпитваше неприязън към нея, но нима една камериерка не би се изкушила да вземе нещо по-ценно? Това трябваше да е някой, който я познава и когото тя не познава.

Реджина инстинктивно чувстваше, че този човек се е интересувал от нея самата, а не от нещата в куфара ѝ. Никога досега не бе осъзнавала с такава болезнена яснота своята уязвимост, уловена в капана на пълната празнота в съзнанието си по отношение на своето минало. Никога

досега не се беше чувствала толкова изплашена от бъдещето.

Първият ѝ порив беше да изтича и да разкаже всичко на Слейд. Той ѝ бе обещал да я закриля и тя нямаше основания да се съмнява в думите му. Слейд със сигурност щеше да се разгневи от мисълта, че някой се е осмелил да открадне от нея в собствения му дом. Той притежаваше сила и увереност, които ѝ бяха жизнено необходими в този момент. Но не биваше да отива сега в неговата спалня. Не и след като той току-що я бе оставил в градината, обезумял от гняв. Реджина си напомни, че който и да се е промъкнал в стаята ѝ, очевидно не бе имал цел да я нарани, но това не ѝ донесе никакво успокоение. Първото нещо, което щеше да направи на сутринта, беше да разкаже на Слейд какво се е случило.

Слейд не можеше да заспи. Непрекъснато се въртеше в леглото си и накрая се изправи и впери поглед в двора. Вратата на стаята му беше отворена, но мрежата беше на мястото си – въпрос на навик. Вътре в стаята гореше една малка лампа, която хвърляше оскъдна светлина наоколо си, а нощта беше тъмна като в рог.

Беше непоносимо горещо и задушно. Тялото му непрекъснато се потеше и това нямаше нищо общо с времето. Току-що над морната земя бе започнала да се спуска нощна мъгла в такава близост до океана, но в това нямаше нищо неестествено. Нощта беше хладна, мъглива и сладка. Той бе обул само къси вълнени шорти, но потта блестеше по косъмчетата на голите му гърди. Три месеца без жена очевидно бяха доста солидно себеотрицание, защото повече не можеше да издържи.

Слейд затвори очи. Всеки път, когато се опитваше да я изхвърли от мислите си, тази жена отново, и отново обсебваше съзнанието му. Този път не си спомняше очите или косата ѝ, безграничната ѝ благодарност или котешката грация. Този път си припомняше как тя се притиска към него, как ръцете ѝ се обвиват около врата му, как пламенно отвърща на целувката му – жадна и нетърпелива, неопитна и страстна.

Откъм вратата долетя едва доловимо почукване. Слейд замръзна. Знаеше кой е. Беше Елизабет.

Искаше му се тя да си отиде. Искаше му се и да остане. Той не помръдна. Не се осмеляваше да помръдне. Когато отново дочу почукването, този път по-силно и настоятелно, Слейд се обърна към мрежата на вратите. Очите му се разшириха, когато видя, че на прага на стаята му вместо Елизабет стоеше Лусинда.

Тя открехна рамката на мрежата.

– Слейд. – Момичето се усмихна въпросително. – Може ли да вляза?

Трябваше да се досети. Не за пръв път тази жена идваше в стаята му. Мигновено се почувства неимоверно облекчен... и болезнено разочарован.

– Слейд, може ли да вляза?

Слейд стисна зъби. Лусинда го преследваше от години. Той беше единствения от тримата братя, който все още не бе преспал с нея. Тази жена не го интересуваше. Беше лягала с всеки здрав и способен мъж от тази страна на бреговата ивица. Макар и отдавна, беше минала и през леглата на двамата му братя. Джеймс бе прекъснал всякакви взаимоотношения с нея преди доста години, още преди годежа си с Елизабет, а Едуард бе открил женската плът още преди да навърши четиринайсет. Слуховете обаче говореха, че била добра в леглото – дива и ненаситна. А тази вечер Слейд неистово се нуждаеше от жена. В този момент погледът му премина покрай Лусинда към затворените врати на Елизабет. Тъмната жена, която стоеше на вратите му, никога не би могла да задоволи копнела му по неговата годеница.

– Не. – Това беше единственото, което Слейд промълви, преди да й обърне гръб. Но въпреки мрачната му решимост, тялото му пулсираше болезнено, защото знаеше, че никога нямаше да притежава Елизабет, защото никога нямаше да предаде Джеймс. Никога.

И все пак той беше човешко същество – мъж от плът и кръв. Не се опитваше да се заблуждава, че след брака си ще остане пълен въздържател. Искаше му се да с така, но това не беше в неговата природа. Искаше му се да не изпитва толкова силен глад всеки път, когато мислите му се насочат към нея. Тя беше истинска дама и макар той да нямаше богат опит с дамите, умееше да възприема бързо, а си обещаваше, че ще се потруди да схване нещата още по-бързо. Искаше да направи всичко възможно да се отнася към нея така, както бе правилно. И когато тялото му достигнеше пределната точка на самоконтрол и се наложи да потърси комфорт извън брачното им ложе, трябваше да запази дискретност. Възнамеряваше Елизабет никога да не узнае за извънбрачните му похождения.

– Слейд – прошепна Лусинда точно зад гърба му.

Той се обърна рязко. Не я бе чул да влиза.

– Махай се.

Очите й излъчваха дива светлина.

– Ти имаш нужда от мен. – Тя се усмихна и обгърна с длан твърдия

му член.

Слейд отблъсна ръката ѝ. Никога, никога не би си позволил да преспи с друга жена само няколко дни преди сватбата си с Елизабет, въпреки че този брак никога нямаше да се консумира. Още по-малко би изневерил на жена си под един покрив с нея.

– Когато кажа „не“, значи не. – Слейд помъкна Лусинда към врата-та и я избута навън в хладната мъглива тъмнина. – И дори не си помисляй да идваш отново.

Лусинда го гледаше втренчено.

– Какво ти има? – прошепна провлечено тя. – Знам, че ще ни бъде хубаво, знам го! Защо е нужно да се противиш чак толкова? Защо трябва да възприемаш всичко толкова сериозно?

Слейд познаваше тази жена, откакто се помнеше. Сега той се намръщи и чистосърдечно ѝ призна:

– Проклет да съм, ако знам, Лусинда. Проклет да съм, ако знам.

Тя вдигна очи, пълни със съжаление и печал, после се обърна и потъгна в нощта. Слейд остана загледан след нея, едва потиснал порива си да я повика обратно.

Не по своя собствена воля Слейд бе избрал да живее като аскет. Просто нямаше особен избор. Дамите, които бяха достъпни за него – предимно омъжени жени, които нямат нищо против да поддържат връзки с любовник зад гърба на мъжете си, открай време го отвращаваха. Никога в живота си не бе приемал предложение от такава жена и никога нямаше да го направи. Неомъжените, които се оглеждаха за жених, никога не биха се заинтересували от мъж като него, така че изобщо не влизаха в сметките му. За един ерген оставаха две свободни възможности – любовница или платена блудница.

Слейд никога не беше поддържал дълготрайни отношения с любовница. Тези жени му изглеждаха не по-различни от проститутките или омъжените жени, които се преструват на благоприлични дами. Не искаше да допуска в леглото си жена, която му отдава тялото си заради материалната облага. Оставаха проститутките – единствен и твърде незадоволителен източник на плътски наслади.

Беше сексуален мъж и отдавна го знаеше. Знаеше го още от пубертета. Беше се борил със страстите си. А когато сексуалният му глад надделя над изкуствено наложената сдържаност, бе посетил най-добрия бардак, за който беше чувал. Дотогава нуждите му бяха станали абсолютно неконтролируеми, но дългите нощи, отдадени на разврат, така и не го задоволиха. Без значение колко често намираше физическо

облекчение за тялото си, половите сношения с проститутки му носеха толкова удовлетворение, колкото и мастурбирането – а понякога и по-малко.

Точно преди да се върне у дома, му предстоеше една от тези дълги и горещи нощи. Но смъртта на Джеймс успя да погуби всяка искрица на страстта в неговото тяло. До момента, в който видя Елизабет Сейнт Клер.

За негов ужас точно в този момент изгарящият глад започна отново да се надига дълбоко и ниско в тялото му. Този път обаче усещането бе някак различно. Тази вечер бе достигнал точката на пречупване. Тази вечер едва не бе изхвърлил на боклука цялата си решителност, всичките си клетви и пламенни обещания към святата памет на Джеймс. А тя щеше да му отвърне с желание.

Само преди няколко часа едва се бе въздържал да не я вземе. Една безобидна на вид целувка със сигурност щеше да го отведе до финалния акт – толкова див и необуздан беше гладът му за нея. Как му се искаше да я целуне! Дори и сега сякаш чувстваше устните ѝ под своите – отворени, жадни и невинни. От устата му се изтръгна груба ругатня.

Слейд нервно се отдалечи от удобното легло. Тялото му бе изтръпнало от напрежение, членът му – възбуден и твърд. Той се приближи до огромното дъбово бюро, наля си чаша бренди и отпи. Алкохолът не успя да притъпи болезненото напрежение в тялото му. Имаше отчаяна нужда от облекчение, и то незабавно. Изпитваше такава съкрушителна необходимост да притежава тази жена, каквато не бе изпитвал никога преди.

Господи, как би могъл да преживее този брак?

Слейд отново отправи поглед към градината отвън. Тази жена никога нямаше да го остави на мира. Проклетата да е! А може би той самият никога нямаше да се откаже от нея? В тъмнината на нощта къщата представляваше смътен силует в дъното на двора. Скоро мъглата щеше да се сгъсти дотолкова, че нямаше да различава дори шадравана в градината. Но нямаше никаква нужда да вижда ясно предметите около себе си. Достатъчна му беше самата мисъл, че се намира толкова близо до нея – и същевременно така далече.

Слейд пристъпи към вратата.

В следващия момент се спря. Взираше се напрегнато през ситните капчици мъгла, сякаш всеки момент погледът му ще проникне през нейната врата и ще различи онова, което се намира в стаята ѝ. Сега тя навярно спеше, облечена във фината си копринена нощница, със свободно

разпусната коса и съблазнително разтворени устни.

Членът му отново набъбна болезнено, мълчалив партньор на неконтролируемото му съзнание. Защото мислено Слейд вече я бе разсъблякъл съвсем гола и бе притиснал плътното тялото ѝ под напирещата си мъжественост. Той се вкопчи в бравата, за миг изпитал неудържимия порив да отвори вратата и да нахлуе в нейната стая. Господи, толкова отчаяно се нуждаеше от нея! Но призракът на Джеймс стоеше между тях. Елизабет беше негова годеница, но това беше само формално. Тя щеше винаги да принадлежи на Джеймс, дори и след смъртта му. Ръката му се вкопчи в месинговата брава, а тялото му се притисна в рамката на вратата. Дишането му се учести.

А беше толкова лесно да си представи Елизабет в своето легло, нехайно изтегната и нетърпелива. Съзнанието му обаче се концентрираше не върху прекрасното ѝ тяло, а върху магнетичното ѝ лице. Щеше да бъде безпощаден. Нямахше да се спре и за миг. Нямахше да намери сили у себе си да спре. Щеше да я люби, докато и двамата капнат от изтощение.

Щеше да я люби... Дъхът му секна. Внезапно Слейд изпита страх. Съзнанието му безпогрешно разпозна причините за извънмерната му страст, която този път бе така различна. Защото никога преди не беше правил истинска любов с жена, но точно това искаше да стори сега. Лошо. Много, много лошо.

Слейд затвори очи и се отпусна върху тежката дъбова врата. Не можеше да остане в собственото си тяло дори и миг повече. Не само че нямахше да преживее този брак – той не знаеше дали изобщо ще преживее следващите няколко дни.

13

Неспособна да заспи, Реджина стана от леглото рано призори.

Изминалата нощ се оказа твърде неспокойна за нея. До сватбената церемония оставаха едва три дни. И макар да си бе легнала силно притеснена от намеренията на неизвестния крадец, скоро потискащите мисли бяха изместени от спомена за пламенното обещание на Слейд, за искрения му обет за преданост и вяност. Образът му плуваше в съзнанието ѝ, което блажено мечтаеше за очакващото ги общо бъдеще. Несъмнено ги очакваха само прекрасни изживявания. След обета за вяност той щеше да надникне дълбоко в очите ѝ, да я вземе в силните си ръце и да я

дари с най-страстната целувка, за каквато бе чела само в книгите. А по-късно, когато двамата останеха сами, преди да я посвети в тайните на любовта, щеше да ѝ признае колко много я обича и как копнее за нея от мига, в който я е зърнал за първи път.

Мислено Реджина се укоряваше, задето се отдава на блянове като влюбена хлапачка, но сърцето ѝ толкова силно копнееше мечтите ѝ да се сбъднат, че нито едно облаче на съмнение) не помрачаваше блажения ѝ унес.

Беше чувала, че булките често се изнервяли преди сватбата нерядко били навестявани от мрачни мисли за бъдещето. Тя щеше да се омъжи за напълно непознат човек, съзнанието ѝ бе помрачено от амнезия, а семейството му понякога я плашеше, но нищо не беше в състояние да разколебае светлите ѝ намерения. Нямаше търпение да дойде неделя – денят на тяхната венчавка.

Естествено Реджина ясно си представяше как се спуска по тясната пътека към олтара, а в края я очаква Слейд, прекрасен в добре скроения си черен фрак. В този момент Реджина се сепна и се намръщи. Къде ли беше сватбената ѝ рокля?

Мислите се лутаха безпомощно в главата ѝ. Сватбата беше насрочена за тази неделя, точно след три дни. Беше прегледа внимателно съдържанието на всичките си куфари. Сред вещите ѝ нямаше сватбена рокля – това поне го знаеше със сигурност.

Объркана и скована, Реджина се отпусна тежко в меко кресло. Щеше да се омъжи в неделя, днес беше четвъртък, а още нямаше сватбена рокля.

Трябва да е била изпратена отделно от багажа ѝ, хрумна ѝ мигновено. Но това би било неоправдано голям риск. Ако куфарите се изгубеха – както очевидно бе станало – тя щеше да остане с празни ръце. Но вероятно не бе имала избор, в случай че роклята все още не е била готова, когато е напуснала Лондон. Или пък в багажа ѝ е имало и други куфари, които са остана забравени сред хаоса, след като влакът е пристигнал в Темпълтън без нея.

Напълно поразена, Реджина осъзна, че в багажа липсва сватбеният ѝ чеиз.

Сега въздухът изобщо не достигаше до дробовете ѝ. Нима това трябваше да означава, че липсват два куфара от багажа ѝ? Защото една булчинска рокля би трябвало да се опакова старателно и да се съхранява в отделен куфар. Но нямаше причини чеизът ѝ да се изпраща отделно – би трябвало да е приготвен дълго време преди датата на заминаването ѝ.

Но нима това не се отнасяше със същата сила и за булчинската рокля? Сърцето ѝ прескочи един удар. Била е сгодена пет години. От пет години е знаела датата на своята сватба. Никоой не би чакал толкова дълго време, за да ушие сватбената си рокля, ако знае точната дата на церемонията. Разбира се, че роклята трябва да е била готова. Не би имало никаква разумна причина дрехата да се изпраща отделно.

Но защо тогава не се намираше сред вещите ѝ?

Защото, каза си Реджина, обзета от безумна паника, все още чака да я прибера на гарата в Темпълтън. Потресена, тя покри лицето си с ръце. Дори не искаше да се вслуша в един призрачен глас от дълбините на душата ѝ, който настойчиво ѝ нашепваше, че съществува още една възможност, която тя нямаше никакво желание да обмисля.

Ами ако не беше Елизабет Сейнт Клер?

Реджина скочи на крака и zakрачи нервно из стаята. Разбира се, че е Елизабет! Каква безумна идея! Та нали Рик я е виждал преди пет години и после, съвсем наскоро, на погребението на баща ѝ. Той я познаваше! Но... за пет години хората се променят. А на погребението на баща си трябва да е била тежко забулена. Ако във външността ѝ съществуваше известна прилика с тази Елизабет Сейнт Клер, Рик лесно би могъл и да греша.

Реджина се вкопчи в ръба на бюрото и се втренчи в ужасеното си отражение в огледалото. Ако не беше Елизабет Сейнт Клер, това би обяснило липсата на чеиз и сватбена рокля в багажа ѝ. Би оправдало и присъствието на медальона с инициали RS сред вещите ѝ. Но това беше невъзможно, нали? Дали през изминалите няколко дни не беше живяла в някаква потресаваща заблуда?

– Не! – Тя поклати енергично глава. – Аз съм Елизабет! Трябва да е така. Двамата със Слейд ще сключим брак само след три дни!

Но идеята вече бе пуснала здраво корени в съзнанието ѝ. И тази мисъл я плашеше. Защото, ако не беше Елизабет Сейнт Клер, коя беше в действителност?

Реджина обмисли внимателно ситуацията и реши да се обърне към Едуард. Беше сигурна, че той ще ѝ помогне. Нямаше към кого друго да се обърне, дори и към Слейд – определено не и към Слейд. Беше изчакала всички членове на семейството да напуснат къщата. Виктория бе заявила, че ще отсъства през целия ден. Слейд и Рик бяха излезли още преди закуска. Това поне беше някакво облекчение, защото на Слейд щеше да му стигне един поглед към нея, за да разбере, че е разстроена. Реджина определено не искаше да го вижда, докато не разреши проблема

със сватбената си рокля. Не искаше Слейд дори да подозира, че тя изпитва съмнения. И вече нямаше никакво желание да му разкаже за изчезването на онзи странен медальон. Този път Едуард не беше толкова изискано облечен. Носеше тънки и избеляла бледосиня риза. Изглеждаше поразително красив дори в работните дрехи на тексаски каубой. Реджина го улови в момента, в който той излизаше от къщата. Тя се втурна след него и извика високо името му.

Едуард се обърна с характерната си ослепителна усмивка, която несъмнено бе разбила безброй женски сърца, макар Реджина наскоро да беше узнала, че бъдещият ѝ девер е едва двадесет и две годишен.

– Добро утро – поздрави я той, а погледът му се плъзна одобрително по тялото ѝ. – Знаеш ли какво? Мисля, че започвам да ревнувам от брат си.

Реджина не се изчерви, но интуитивно почувства, че мъжът насреща ѝ е напълно искрен.

– Чувствам се поласкана, Едуард.

Той се усмихна.

– Твърде малко жени заслужават искрени ласкателства. Надявам се, че Слейд оценява какво съкровище държи в ръцете си.

Реджина се надяваше на същото.

– Едуард, имам проблем и се нуждая от помощта ти. Но... – Тя докосна колебливо ръката му. – Не бих искала да притеснявам Слейд.

Той се усмихна отново, но този път веселието не стигна до очите му. Държеше се любезно и галантно, но очевидно осъзнаваше, че в момента подписва таен пакт с годеницата на брат си.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Прегледах внимателно всичкия багаж в куфарите си. Нямам сватбена рокля.

Едната му вежда подскочи. Погледът му беше неразгадаем.

– Хм! Това определено е проблем.

Реджина понечи да му каже, че в багажа ѝ липсва не само булчинска рокля, но и всякакъв чеиз. Инстинктът ѝ възпря. Не искаше нито Едуард, нито който и да било друг да узнават за тези странни обстоятелства. Опасяваше се, че след като тя самата е намерила фактите за необичайни и се е усъмнила в своята самоличност, то всеки друг несъмнено би изпитал подобни подозрения. Освен това любезната усмивка и непроницаемостта му изразяваха доста обезпокоителни. Той не изглеждаше никак озадачен от странното откритие.

– Разбира се, роклята трябва да е била изпратена отделно – добави

припряно тя. – И очевидно се е изгубила някъде по пътя.

– Да, изглежда, че точно това се е случило.

– А може би имам още багаж в Темпълтън – пророни небрежно Реджина. – Дали не сте пропуснали някой куфар в бъркотията?

Едуард издиша лениво лютива струя цигарен дим.

– Нямах повече багаж в града. Разбира се, след пристигането на влака настана голяма бъркотия, но след като всички пътници слязоха и прибраха багажа си, останаха само твоите куфари и тези на компаньонката ти.

– О, господи. – Реджина пребледня. С думите на Едуард умря и последната ѝ надежда куфарът със сватбената ѝ рокля да бъде открит на гарата в Темпълтън. Тя се насили да се усмихне и колебливо промълви: – Едуард, моите куфари имаха ли означителни етикети с името ми?

– Не, нямаха. – Когато погледът му срещна нейния, в очите му се четеше напрежение. – Но това не е толкова странно, нали знаеш?

Реджина се вцепени. Едуард се беше досетил за подозренията ѝ. Беше сигурна в това.

Но какви причини би имал той да се усъмни в нейната самоличност? И ако беше така, защо не ги бе предупредил – не нея самата, но поне Рик или Слейд? Тя втренчи поглед в него, но той вече не я гледаше; бе вперил поглед в игривите кръгчета цигарен дим, които се изплъзваха лениво от устата му и бавно се отдалечаваха в пространството.

Реджина се опита да си втълпи, че греша, че Едуард нито за миг не се е усъмнил във факта, че тя е Елизабет Сейнт Клер. Главата ѝ пулсираше от болка. Въпреки натрапчивото главоболие тя се опита да размисли над липсата на означителни етикетчета на куфарите с багажа ѝ. Това би могло и да означава нещо, но не беше и никак необичайно. Някои хора надписваха чантите си, други – не. Аз съм Елизабет, повтаряше си ожесточено тя. – Притеснявам се без всякаква причина. Очевидно роклята е била изпратена отделно – отделно – и се е изгубила по пътя!

– Добре ли си, Елизабет?

Тя се сепна и тайничко се помоли очите ѝ да не изглеждат толкова напрегнати, колкото бяха нервите ѝ.

– Какво ще правя сега?

– Отпусни се – отвърна спокойно Едуард. – Какво искаш да правиш?

Реджина се запита дали в думите му не е заложен двойк смисъл. Беше ѝ невъзможно да разчете насоката на мислите му, да проникне отвъд непроницаемата завеса на привлекателното лице и любезната усмивка.

– Имам нужда от рокля.

Усмивката му стана по-широка и по-ослепителна.

– Не се притеснявай. Днес би трябвало да помогна на Рик и Слейд в поправянето на някои огради, но ми се струва, че ще бъде по-добре да предприемем едно пътуване до Пасо Роблес.

– И?

– Отиваме на лов – отвърна равнодушно Едуард. – На лов за сватбена рокля.

– Но аз ще се омъжвам още тази неделя!

– Сигурен съм, че ще успеем да намерим нещо бяло, ново и съвсем прилично. И след като приложим към усилията си малко материален подтик – в долари, разбира се, – със сигурност в неделя на обяд ще разполагаш с прекрасна булчинска рокля.

– Надявам се да се окажеш прав. – Реджина си пое дълбоко дъх и решително отхвърли всякакви съмнения, които настойчиво тормозеха съзнанието ѝ – поне до следващите думи на Едуард.

– И наистина не бива да казваме на никого.

– Къде, по дяволите, са всички? – попита сприхаво Рик.

Слейд вдигна рамене. В уречения час за вечеря двамата мъже стояха сами в трапезарията. Рик наля по чашка и за двама им. След тежкия работен ден току-що се бяха изкъпали и облекли в чисти и удобни дрехи. Косата на Слейд бе все още влажна. Той не по-малко от баща си искаше да знае къде са отишли всички; а най-много го интересуваше къде е отишла Елизабет. От вниманието му не бе убягнал фактът, че Едуард също го няма.

Лусинда се зададе откъм кухнята с поднос пресни пъпешки, които Слейд ѝ бе поискал – изцяло домашно производство. Тя постави плодовете на огромната ракла, която служеше като масичка за кафе, отправи към него една лъчезарна усмивка и напусна стаята. Слейд неохотно си припомни събитията от изминалата нощ. Той се отпусна на дивана и започна да се храни, без да приеме напитката, която Рик му предложи.

– Най-добре ще е да престанеш да се занасяш с нея – каза предупредително баща му. – Малката ти годеница няма да е никак щастлива, ако долови искрите, които прехвърчат около вас.

Слейд облиза спокойно капките гъст сок от пръстите си, без да вдигне поглед към баща си. Не му беше лесно да запази хладнокръвие. Гневът се разгаряше неудържимо в гърдите му. Не беше спал с Лусинда

и никога нямаше да го направи. А през изминалата нощ бе минал през всичките кръгове на ада. А сега не беше в настроение да приеме подобни забележки от страна на баща си, не и днес, докато водеше драматична битка със самия себе си и беше на косъм от възможността да я загуби.

– Зарежи тази тема. – В гласа му се долавяше натрапчива заплашителна нотка.

Но Рик не го послуша.

– Елизабет е истинска дама, а истинските дами са изключително чувствителни. Едва ли ще привикне с постоянните ти флиртове. Поне този път прояви капка здрав разум. Не бива да гониш късмета си.

Слейд намести удобно крака върху раклата и скръсти ръце зад тила си. Късмет? Това беше нелепо. Той беше най-нещастният човек на света – да се ожени за жена като Елизабет Сейнт Клер, жена, която винаги щеше да принадлежи на брат му, жена, която нямаше право да притежава. Наистина би бил късметлия, но ако можеше да си позволи истински, а не формален брак със своята годеница.

– Иска ти се тя да разбере за игричките ти и да избяга, това ли е целта ти? – попита насмешливо Рик.

Слейд се намръщи.

– Знаеш ли, откакто се помня, ти непрекъснато ме поставяш на подсъдимата скамейка. Започва да ми писва от това.

– И какво би трябвало да правя, когато те виждам да се държиш като глупак? Като например да занасяш Лусинда? Остави проклетата прислужница на мира! Елизабет е най-хубавото нещо в живота ти, момче, имай ми доверие за това.

Внезапно Слейд хлопна токовете на ботушите си върху пода и се изправи.

– Знаеш ли какво? Ти си пълен глупак!

– Как ли пък не!

Слейд оголи хищните си зъби.

– Вероятно няма да ми повярваш, но никога не съм докосвал Лусинда и не вярвам някога да го направя!

Рик изглеждаше изумен.

Слейд поруменя, едновременно объркан и разгневен. Защо, по дяволите, изобщо си бе направил труда да се оправдава пред този човек? Рик открай време предпочиташе да мисли най-лошото за него, а той бе спрял да се отбранява преди десет години – в нощта, в която окончателно напусна дома си.

– Трябва да поговорим.

Рик се облегна удобно на стола си.

– Какво ти е хрумнало пък сега?

Слейд стана от кушетката.

– След сватбата в неделя, тук аз ще командвам парада.

Рик премигна, но в следващия момент се окопоти и подсвирна иронично с уста.

– Само през трупа ми!

– О, не – отвърна благо Слейд. После пристъпи към старинната ракла и се изправи решително срещу баща си. – Аз се женя за Елизабет. Аз ще контролирам наследството ѝ. След тази неделя аз държа ковчезето с парите и всички ще играят по моята свирка.

Рик позеленя от гняв.

– Никога! – извика буйно той. – Ти си моят наследник, но аз още не съм умрял и не смятам скоро да ме погребвате!

– Тогава няма да получиш и пукната пара! – отвърна разпалено Слейд. Артерията на врата му бясно пулсираше.

– Ах ти, нещастен кучи син!

– И ти не си по-различен от мен!

– Каква игричка играеш този път?

– Това не е игра – заяви твърдо Слейд. – Не биваше да ми показваш онези книги, старче. Те са най-солидното доказателство, че е време аз да поема юздите. Можем да управляваме това място заедно – но ще го направим по моя начин.

– И какъв е твоят начин? – изръмжа заплашително Рик. – Какви са твоите методи и с какво са по-надеждни от моите? Мислиш се за голям умник, така ли, хлапе? Е, тогава нека да ти кажа нещичко! Ти нямаш никаква представа как да управляваш Мирамар! Тръгна си доброволно от тук преди десет години, така че не ми казвай, че можеш да се справиш по-добре от мен!

– Но мога – и ще го направя – отвърна решително Слейд. – Първото нещо, което ще направим, е да продадем две трети от стадата.

Рик се вцепени. Очите му напиреха да излязат от орбитите си.

– Имаме твърде много добитък – продължи безцеремонно Слейд. – Следващото нещо, което ще направим, е да почистим петстотин акра земя. Имаме три плодородни долини, които са изключително подходящи за отглеждане на пшеница и овес. До идната пролет ще засадим всеки свободен акър почва в Мирамар.

Сега Рик беше моравочервен.

– Да продадем стадата си? Да превърнем петстотин акра в обработваема земя? Ти искаш да станем фермери?

– По мои сметки след пет години Мирамар ще бъде платежоспособен.

– Ако станем фермери?

– Ако стане така, както аз казвам – отвърна спокойно Слейд. – В противен случай няма да получиш нито стотинка.

– Фермери! – крещеше Рик като обезумял. – Искаш да станем някакви си фермери! Да не си полудял?

– Пречим ли? – долетя гласът на Едуард откъм вратата. До него стоеше Реджина – с широко отворени очи и пребледняло от ужас лице.

Погледът на Слейд прескочи фигурата на брат му и се спря върху нея. Тя го погледна за миг, преди да отмести очи.

– Напротив – отвърна Слейд, без да отмества погледа си от Реджина, а устните му едва доловимо се извиха в иронична усмивка. – Не бихте могли да улучите по-подходящ момент.

Побеснял от гняв, Рик крачеше неспокойно из стаята си. В един момент вратата се отвори и на прага застана жена му, облечена в прашния си от пъг костюм.

– Къде, по дяволите, беше цял ден?

Виктория се усмихна и затвори вратата след себе си.

– Пазарувах. Защо крещиш?

Рик едва ли я чу.

– Имаш ли някаква представа какво смята да прави онова копеле? Подозираш ли нещо за намеренията му?

Виктория свали спокойно шапката и ръкавиците си и се обърна към разярения си съпруг.

– Вероятно имаш предвид Слейд.

– Кой друг би могъл да ме разстрои така? Дори и ти не можеш да ме вбесиш дотолкова!

Жена му се приближи към него и плъзна изящните си ръце по раменете му.

– По-добре се успокой, Рик – каза натъртено тя. – Не съм те виждал в такова състояние, откакто той ни напусна преди десет години. Ще получиш инфаркт.

– Права си! – Рик рязко се освободи от нея. – Той ще ме умори и ще танцува върху гроба ми. Но аз няма да му доставя това удоволствие.

– Какво е направил този път?

– Не е въпросът, какво е направил, а какво възнамерява да направи. По дяволите, Виктория, той иска да ми отнеме Мирамар и да го управлява на своя глава. Исква да превърне земите ни във ферма!

Очите ѝ се разшириха.

– Самият той ли ти го каза?

– Каза ми, че щом започне да управлява парите на Елизабет, ще управлява и Мирамар! И първото нещо, което ще направи, е да продаде стадата ни и да превърне петстотин акра в обработваеми земи! Обработваеми земи! Исква да ставаме фермери!

Виктория присви лукаво очи.

– Изхвърли го! Веднага! На момента! И никога не му позволявай да се връща обратно!

Рик впери поглед в нея, сякаш размишляваше над думите ѝ. Виктория се вкопчи в ръцете му.

– Едуард никога няма да се опита да се наложи над теб. Никога! И двамата знаем това. Позволи му да се ожени за Елизабет! Той с удоволствие ще те остави да управляваш наследството ѝ и да движаш нещата тук, стига да му оставиш средства за преживяване. Знаеш, че съм права. И двамата го знаем.

Рик се отдръпна от нея.

– Слейд е най-големият. Той е моят наследник.

– Слейд носи само проблеми! Откакто се е родил, Слейд носи единствено проблеми!

Рик я гледаше напрегнато.

– Не мога да наруша традицията. Мирамар е традиция! Най-големият винаги наследява, винаги. В нашия род открай време е така и когато се оженихме, ти много добре знаеше, че вече имам двама сина.

– И винаги сме управлявали ранчо! – извика разпалено Виктория. – Но ако направиш Слейд свой наследник, той ще наруши традицията и ще се превърне във фермер. Не е ли по-добре да нарушиш традицията, за да я запазиш, отколкото да го оставиш да я погуби завинаги?

– Проклет да е! – възкликна сподавено Рик.

– Прогони го! – наливаше масло в огъня Виктория.

– Стига! – Рик сякаш прелетя покрай нея. – Той е моят наследник, той е най-големият. Това не може да се промени. Но ако иска война – добре, ще я получи. Защото няма да превръщаме ранчото във ферма – поне не и докато аз съм жив!

Виктория го гледаше като хипнотизирана.

– Къде отиваш?

– Имам нужда да пийна нещо. – Без да каже и дума повече, Рик напусна стаята.

Щом вратата се затвори зад гърба му, изражението на Виктория ментално се промени. Тя се изсмя гръмко на глас, цялото ѝ същество ликуваше. Това бе един от най-плодоносните дни в целия ѝ живот!

Слейд бе проявил глупостта да осведоми баща си за своите намерения и с това бе забил фаталния пирон в отношенията им, който вероятно щеше да се окаже фатален и за бъдещето му в Мирамар. Виктория сама щеше да се погрижи за това. Слейд ѝ бе предоставил възможност, от която тя щеше да пусне в сила всички средства.

А след като прогонеше Слейд, щеше да остане само Едуард – единствен наследник на всичко.

И нямаше никакво значение, че в неделя Слейд щеше да се ожени за онова момиче. Виктория отново се разсмя.

Защото момичето не беше Елизабет Сейнт Клер. В момента Елизабет Сейнт Клер се намираще в Сан Луис Обиспо. Не само че си живееше необезпокоявана в своя роден град, но и изобщо не го бе напускала, за да завърши обучението си в Лондон. В Сан Луис Обиспо бе прекарала цялата изминала година. Виктория знаеше това със сигурност, защото днес я бе посетила и двете си поговориха надълго и нашироко.

Елизабет изобщо не бе възнамерявала да идва в Мирамар и да се омъжва за Джеймс. Беше получила телеграма от Рик, но въобще не си бе направила труда да му отговаря. Сега, след като Виктория се бе срещнала лично с нея, всичко ѝ се беше изяснило. Елизабет живееше в прекрасна къща, която си бе купила съвсем сама, заобиколена от цяла армия прислужници, които я гледаха в очите като кралица. По обяд тя все още бе облечена в копринената си нощница, но носеше диамантени обици и диамантено колие. И съвсем сериозно бе заявила на Виктория, че няма никакво намерение да напуска големия град. Нито да се омъжва за собственик на ранчо, да живее в изолация и да се откаже от всичките си пари.

Виктория подскачаше възбудено из стаята, обзета от неудържим триумф.

Онова момиче, което и да беше то, бе само една изпечена мошеничка, тръгнала на лов за пари. А сега Виктория разбираше защо натрапничката никога не сваляше перленото колие от шията си – не от страх да не ѝ го откраднат, а защото беше фалшификат и не искаше да бъде разобличена. Виктория бе прегледала внимателно съдържанието на

куфарите ѝ и фините бижута в багажа ѝ – тогава ѝ се сториха съвсем истински, но сега знаеше, че всичко трябва да е имитация. Хубави имитации, но все пак имитации, като самото момиче.

Единственият извод, който можеше да се направи, бе че момичето е натрапница, измамничка и нищо повече. Слейд нямаше да се ожени за богатата наследница, така че нямаше да се сдобие с необходимите средства, за да спаси Мирамар. Никога нямаше да сложи ръка върху ковчежето с парите.

А Рик щеше да обезумее от гняв, когато разбере, че е бил измамен и че не може да разчита на никакво наследство. Слейд щеше да се окаже напълно безполезен за него, след като не му донесеше нужните средства за спасяването на Мирамар.

Скоро Слейд щеше да се озове в доста неприятна ситуация – без пари и без власт, завинаги лишен от благоразположението на баща си. А после Едуард щеше да бъде провъзгласен за единствения наследник на всичко. Виктория пък щеше да му намери богатата наследница и изведнъж Едуард щеше да се окаже търсеният спасител на Мирамар. Едуард, а не Слейд.

14

По време на цялата вечеря Слейд нито за миг на свали погледа си от нея. През целия ден Реджина се чувстваше нервна и превъзбудена, въпреки че Едуард правеше всичко възможно да я разсейва и развеселява. Успяха да намерят прилична рокля и платиха безбожна цена, на тоалетът щеше да е напълно готов в нощта преди сватбата ѝ. Никой от тях не се осмели за засега отново въпроса, че цялата тази суетня трябва да остане тайна за Слейд и всички останали; никой от двамата им не се осмели да спомене колко странен бе фактът, че в багажа ѝ липсва сватбена рокля и дори отказваха да се замислят какво би могло да означава това странно наглед обстоятелство. През цялото време Едуард бе остроумен и очарователен и Реджина можеше само да се надява, че е сгрешила в наблюденията си по-рано през деня и че Едуард не изпитва каквито и да било съмнения относно нейната идентичност.

Слейд обаче имаше нещо наум. Това бе повече от очевидно. Погледът му беше мрачен и загадъчен. С всяка изминала минута Реджина ставаше все по-нервна. Притесняваше се, че по някаква причина бъдещият ѝ съпруг е получил основания да се усъмни в нейната самоличност.

Боеше се, че след вечеря той ще се опита да остане насаме с нея и да ѝ поиска обяснение. Трябваше да направи всичко възможно да не остава насаме с него – нито тази вечер, нито утре, нито когато и да било до Деня на сватбата им. На всяка цена.

Щом поднесоха десерта, Реджина се извини и припряно стана от масата. За нейна изненада Слейд я последва, а крачките му бързо се ускориха след нея.

– Закъде си се разбързала? – попита я той, когато двамата се озоваха на двора. Нощният въздух бе хладен и свеж, бризът – мек като любовен шепот. Мъглата вече спускаше лепкавите си пръсти върху телата им.

– Просто... Много съм изморена. Беше дълъг ден.

– Предполагам. Къде беше?

Сърцето ѝ замря. Боеше се да му каже, че са ходили до Пасо Роблес. Не искаше да отговаря на никакви въпроси относно изминалия ден. Не искаше да го лъже, но и не можеше да му каже истината. Защото, ако в съзнанието на Слейд все още не бяха изникнали никакви съмнения, със сигурност щяха да се появят, когато узнае за липсващата ѝ сватбена рокля. Тя се насили да се усмихне и спря пред входната врата.

– Имах нужда от някои неща... тоалетни принадлежности.

Слейд скръсти небрежно ръце и се облегна на кирпичената стена. Позата му беше твърде нехайна в контраст с опасния пламък в очите му.

– Добре ли прекарахте двамата с Едуард?

– Е... – Реджина се усмихна по-широко, отколкото беше редно. – В града беше горещо и прашно. Но обядът в хотела си заслужаваше усилието.

Слейд видимо стисна зъби.

– Разбирам. Вероятно те е завел и на баня?

Реджина се поколеба. Не искаше да го лъже.

– Не.

– Трябваше по-рано да се сетиш, нали?

Реджина премигна объркано, ужас скова душата ѝ.

– Какво е това толкова важно нещо, че точно днес беше наложително да изминеш целия път до града?

– Незначителни неща. Нали знаеш – сапун за косата ми, малко пудра. Такива неща.

– Тези неща можеха да почакаят малко.

Реджина се вцепени. Слейд бе разкрил лъжата ѝ. Нямахте сили да му отговори.

– Не е ли така? – запита я настоятелно той.

– Не разбираш ли, че съм изморена? – извика отчаяно тя.

Слейд изглеждаше по-мрачен от всякога.

– Той те нахрани и напои с най-пивкото вино в онзи прекрасен ресторант до хотела? Отправи ти ослепителната си усмивка? Ти усмихваше ли му се в отговор? Двата сте прекарвали деня в главозамайващ флирт? Той омая ли те със сладки приказки? Целуна ли те?

Реджина примигваше поразена.

– Е? – Слейд вече не се облягаше на стената. – Убеди ли те да промениш решението си?

– Какво?

– Вероятно вече си решила, че предпочиташ да се омъжиш за него. Сигурно изпитваш неудържим копнеж по очарователния ми брат – така ли е, Елизабет?

– Не!

Слейд я пронизваше с блестящите си очи.

– Да не би да ревнуваш? – Реджина бе изумена. Бе се изплашила, че Слейд преследва истината, че се е усъмнил в нея, както и тя самата се съмняваше. Но той просто я ревнуваше от Едуард!

Той не ѝ отговори.

Сърцето ѝ препускаше с шеметна скорост. Слейд я ревнуваше, задето бе прекарала деня с брат му! Почувства се приятно изненадана и развълнувана. Без значение какво говореше или вършеше, Слейд не беше безразличен към нея, защото в противен случай нямаше да я ревнува. Но не искаше той да ревнува. Не искаше да вижда непоносимата болка в тъмните му очи.

– Имах нужда от някои неща. Това е всичко. Наистина, Слейд. – Тя докосна колебливо голото му рамо. Пръстите ѝ се натъкнаха на напрегнати мускули и опънати до скъсване сухожилия. – Едуард просто ме придружи.

– Обзалагам се, че е така. – Погледът му се спусна към нейната ръка, твърде бяла и бледа на фона на загорялата му от слънцето кожа и натрапчиво крехка в сравнение с грубата мъжка сила, която бликаше от цялото му същество.

Той вдигна поглед. Очите им се срещнаха.

– Опитваш се да ме излъжеш – каза меко той. – Това не ми харесва. Никак не ми харесва.

– Не! Не е вярно!

– Кажи ми истината! – Преди Реджина да има време да се осъзнае,

той склочи здраво ръце около талията ѝ и напълно я обездвижи. – Той целуна ли те? Защото, ако го е направил, може и да го убия! Или ще го убия, или ще постъпя като истински благородник и ще ви оставя да живеете щастливо.

Реджина се гърчеше, болезнено пронизана от острия му безпощаден поглед.

– Слейд, ние сме сгодени. – Гласът ѝ беше напрегнат, отчаян, в тон с чувствата, които бликаха от неговия поглед. – За мен това не е само празно обещание. Моята дума не е празно обещание. Никога няма да целуна друг мъж. Никога! Никога няма да те предам.

Той се взираше сяпао в нея.

– А иска ли ти се да го направиш?

Реджина трябваше да стисне здраво устните си, за да съдържи думите, които упорито напиреха на езика ѝ. Искаше ѝ се да му каже истината, цялата истина. Искаше ѝ се да му признае, че се бои, че има ужасни подозрения, че в действителност не е тази, за която я мислят, че в багажа ѝ няма булчинска рокля и че е трябвало да отиде до града, за да си осигури тоалет за тяхната сватба. Искаше да му каже и още неща, още много неща. Едва се съдържаше да не му признае, че е влюбена в него самия, а не в очарователния му брат.

– Не, Слейд – пророни тихо тя. Боеше се от огромните му длани, които притискаха здраво талията ѝ, боеше се от неудържимата му мъжка сила. В последен, отчаян прилив на смелост тя вдигна влажните си длани и обгърна нежно лицето му. – Не искам Едуард, никога не съм си го и помисляла. Искам само теб.

Тишината се проточи. Лицето му изгаряше дланите ѝ. Очите му се разшириха. Реджина дочуваше бесните пулсации на сърцето му толкова ясно и отчетливо, колкото и тези на своето. И двамата бяха напрегнати и бездиханни. Ако някога изобщо този мъж щеше да я целуне, то това бе сега. Реджина едва понасяше това мъчително очакване. И тогава Слейд се отдръпна от нея, а от устните му се изтръгна накъсан дъх.

– Аз съм негодник. Прости ми. Наистина те ревнувах.

Реджина почувства шеметна вълна на облекчение да залива цялото ѝ същество. Но тя бе последвана от разочарование. Лицето ѝ пламна. Като последната глупачка тя се бе хвърлила право в ръцете му, а той не отвърна на поканата ѝ.

– Слейд?

– Прощавай. – Лицето му беше мрачно. – Мога да разчитам на твоята вяроност и преданост, нали?

– Да – извика тя. – Да!

Изржението му сякаш просветля.

– Не мога да ти опиша колко копнеех да чуя това от теб. – Той пъхна колебливо ръце в джобовете на панталоните си, сякаш не смееше да им се довери. – Не мога да ти опиша.

Как ѝ се искаше да излее всичките чувства, които бушуваха в наранената ѝ душа! Но гордостта, а донякъде и страхът ѝ я възпряха да го стори. Има някои истини, които трябва да останат завинаги скътани в най-потайните кътчета на човешката душа.

– Аз съм ти предана, Слейд. Завинаги!

Той се отдръпна от нея.

– Но дали ще бъдеш все така предана към мен, когато си възвърнеш паметта?

Реджина простена болезнено. Призрачната фигура на Джеймс отново заставаше между тях. За миг ѝ се стори, че почти е в състояние да различи силуета му.

Слейд се усмихна горчиво. Погледът му се плъзна напрегнато по чертите на лицето ѝ, сякаш искаше да проникне отвъд завесата на изгубените ѝ спомени.

– Мисля, че и двамата знаем отговора на този въпрос.

– Може би никога няма да си спомня – прошепна тя, но беше твърде късно. Слейд вече се бе отдалечил в мъглата в безмълвните сенки на нощта.

Едуард шпионираше.

В прикритието на неосветената трапезария той напрегнато се вслушваше и вглеждаше в двата силуета отвън. Когато разговорът се насочи към него, той се намръщи.

Трябваше много да внимава никога повече да не флиртува с нея. Отношението му към Реджина беше безобидно, не влагаше нищо в думите и действията си, но Слейд нямаше как да знае това. Досега не беше предполагал, че Слейд е толкова дълбоко хлътнал и ще ревнува, задето е придружил годеницата му до града и двамата са прекарал заедно деня. Но дори и да беше подозирал, че брат му ще позеленее от гняв, нямаше как да ѝ откаже помощта си в такъв труден за нея момент.

Едуард видя как Слейд се оттегли и поклати неодобрително глава. Беше чул всяка думичка от разговора. Какво ли му ставаше на Слейд? Реджина стоеше сама сред тъмните сенки на нощта и безнадеждно се

взираше след своя годеник. Слейд трябваше да я целуне, да ѝ даде доказателство за любовта си. Тя очакваше той да стори точно това. Момичето беше влюбено в него; това поне бе очевидно. Едуард се запита дали не е наложително да се намеси, но реши да остави нещата да се развият по естествените закони на природата.

Тя се обърна и безшумно потъна в сумрака на своята стая. Едуард извади от джоба си някакъв книжен пакет и безмълвно го разкъса на парчета. Миг по-късно хартията пламна в ръцете му, а той видиша дълбоко аромата на дим и впери поглед в гъстите кълба нощна мъгла, които уверено се спускаха над потъналия в мрак двор.

Щеше да бъде по-добре, ако Реджина му бе разкрила истината. Но тя не го направи. Не посмя да разкрие пред Слейд, защо двамата с брат му бяха заминали спешно за града. Не за пръв път Едуард се запита дали тя наистина имаше амнезия, дали не знаеше цялата истина. До тази сутрин той твърдо вярваше, че тази жена страда от загуба на паметта. Сега вече не беше чак толкова сигурен; в действителност, струваше му се, че истината е съвсем различна. Но това беше без значение. Едуард вече бе взел своето решение.

Надяваше се, че постъпва правилно, като премълчава истината. Не той трябваше да бъде този, който да разкрие, че тази жена не е Елизабет Сейнт Клер.

От самото начало в главата му се навъртаха известни съмнения. Джеймс и Слейд никога не бяха харесвали еднакъв тип жени. И все пак тогава той пренебрегна съмненията си. От очите му не убягнаха първите искри, които припламнаха между Елизабет и Слейд. Мигновеното привличане, което възникна между двама им, мигновено задълбочи подозрението му.

Съвсем случайно, два дни след влаковия обир Едуард се озова в Темпълтън – по същото време, когато Брет Д'Аршан издирваше изчезналата си племенница. Темпълтън беше малък град, така че заможният чужденец, който се затвори за продължителен разговор с шерифа, незабавно стана обект на хорските клюки. Едуард почти не обръщаше внимание на потока от думи, който бълваше малката Хета Луи. В онзи момент най-големият му проблем беше как да я вкара в леглото. Тя обаче незабавно прикова вниманието му, когато случайно спомена, озарена от искрено вълнение, че господин Д'Аршан търси изчезналата си племенница и предлага хиляда долара награда за всяка налична информация.

Племенницата на Д'Аршан, Реджина Браг Шелтън, беше

двадесетгодишна англичанка, блондинка с ослепителна красота. Това описание изцяло пасваше на Елизабет Сейнт Клер, включително и изисканият акцент, който бе усвоила в частното училище в Лондон.

Това го накара да се замисли. Изглеждаше му далеч по-логично момичето да е Реджина Шелтън, отколкото любимата на Джеймс, Елизабет Сейнт Клер. Едуард беше толкова впечатлен от тази идея, че един ден замина за Сан Луис Обиспо. Градът беше на един час път с влак. Не бе изненадан да открие Елизабет там, но бе шокиран от обстоятелствата, в които я сvari. По-точно беше отвратен. За пръв път в живота си изпитваше искрена омраза към някого. Мразеше Елизабет и се радваше, че Джеймс не знае истината за нея, никога нямаше да узнае истината.

Бяха изминали няколко дни от онова злополучно пътуване. Оттогава Едуард се питаше каква ли е ролята на баща му в целия този маскарад. Най-вероятно Рик също се бе натъкнал на истината. Той беше твърде хитър и проникателен, за да обърка една непозната с Елизабет, след като я е виждал два пъти. Очевидно в ума му се въртеше съюз със заможните и притежаващи огромна власт семейство Браг.

Но Едуард нямаше да каже и думичка. Защото момичето, което всички смятаха за Елизабет Сейнт Клер, беше най-хубавото нещо, което някога се е случвало на брат му Слейд. И защото Слейд беше най-добрият човек, когото познаваше, а целият му живот беше една измама. Двамата с Джеймс бяха толкова еднакви. Винаги когато станеше дума за неговите братя, Едуард се чувстваше излишен. Защото и Джеймс, и Слейд бяха благородни и себеотрицателни. А той беше само един себичен бохем. Слейд и Джеймс бяха работили упорито през целия си живот, а Едуард се залавяше с работа само когато е неотложно. Харесваше живота си такъв, какъвто е. Не искаше да се отказва от нито едно удоволствие, което животът бе в състояние да му предложи.

А Слейд не заслужаваше да страда. Заслужаваше истинско щастие. Но брат му не беше щастлив и доволен човек. До ден днешен Едуард не можеше да превъзмогне чувството си на вина. До ден днешен не можеше да забрави нощта, в която Слейд напусна дома си. Пред очите му не избледняваше споменът за следите от камшика по гърба на брат му – защото Рик бе набил Слейд, а не него, истинският виновник за бременността на онова момиче. Слейд дори не бе извикал. Той бе плакал. Все още му се плачеше, когато пред очите му изникнеше онази грозна сцена. Разбира се, всичко се случи по негова вина. Той бе преспал с момичето, а не Слейд, и детето в утробата ѝ беше негово. Но тогава никой не му бе повярвал. По негова вина Слейд беше бичуван и най-важното: по

негова вина напусна родния си дом. Оттогава не бе изминал и един-единствен ден, в който Едуард да не си напомни тази тъжна истина.

Блед и разтреперан, Едуард всмука дълбоко горчивия дим на цигарата в ръката си. Не беше особено мъжествено от негова страна, но дори и сега, вече на двадесет и две, споменът за онова, което бе причинил на собствения си брат, все още извикваше сълзи в очите му. Но сега беше време за реванш. За Едуард не съществуваше никакво съмнение, че този път брат му е истински влюбен. А Слейд не беше като него – той толкова много приличаше на Джеймс. И също като Джеймс щеше да обича една жена за цял живот. Най-послед, след всичките тези години, Слейд щеше да заеме своето място в Мирамар, рамо до рамо с жената, която обича – без значение коя в действителност е тя. Най-послед, след всичките тези години, Едуард щеше да изкупи всичките си грехове. Затова щеше да продължава да отрича дори и пред самия себе си, че в действителност Елизабет Сейнт Клер е Реджина Шелтън.

Реджина успя да поспи няколко часа, защото умората най-сетне я надви. Но в съня съзнанието ѝ бе навестено от странен сън.

Намираще се на някакъв влак, който прорязваше с висока скорост тъмнината. Тя се боеше. А после тъмнината просветля и бе заменена от ярка слънчева светлина, но влакът препускаше по-бързо и по-бързо, а страхът обгръщаше душата ѝ с лепкавите си пръсти. Наоколо ѝ имаше хора – смътни силуети на изплашени хора.

Реджина се сепна и изплува от бездната на съня.

Тялото ѝ бе обляно в пот. Задъхана от страх, тя запали лампата до леглото си. Беше само сън, повтаряше си настоятелно Реджина. Но страхът беше здраво заседнал в душата ѝ. Главата ѝ пулсираше болезнено. И тогава внезапно тя осъзна какво предизвикваше този истеричен пристъп на страх – сънят ѝ изглеждаше отчайващо реален, сякаш действително някога го е преживяла. Дали беше просто сън, или мъчителен спомен, дълго потискан от нараненото ѝ съзнание?

Изтръпнала от ужас, тя покри лицето си с ръце. Но не успя да прогони от съзнанието си изплашените очи на хората, бясната скорост, с която препускаше влакът. И все още усещаше онзи див ужас, който бе изпълнил цялото ѝ същество в този така реален сън. Сякаш наистина се е случило!

Ами, ако паметта ѝ се възвръщаше?

Господи, не искаше да си спомня!

След два дни щеше да се омъжи. Да се омъжи за Слейд. Не искаше да си спомня какво се е случило на онзи влак, а още по-малко искаше да си спомни лика на Джеймс и чувствата, които навярно е изпитвала към него. А най-малко от всичко искаше да си спомня коя е – защото може би не беше Елизабет Сейнт Клер.

Реджина стана, за да съблече просмуканата си с пот нощница. Тялото ѝ все още трепереше. Не можеше да преодолее ужаса, който бе обхванал цялото ѝ същество. Не можеше да се изправи лице в лице с него. Беше сигурна, че това не е било просто кошмарен сън, а болезнен спомен от влаковия обир.

– Не искам да си спомням! – извика истерично тя. – Аз съм Елизабет!

Тя отвори шкафчето на бюрото си, опитвайки се да потисне напирания пристъп на истерия. Съвсем като сомнамбул извади отвътре нова нощница. В този момент на пода падна нещо, което очевидно бе напъхано небрежно в гънките на дрехата.

Реджина зяпна с почуда изчезналия медальон.

Тя извика от изненада и коленичи до него на земята, Беше същият медальон, който някой бе откраднал от куфара ѝ предишния ден. Кой знае защо, Реджина се почувства невероятно щастлива да го държи отново в ръцете си, сякаш украшението имаше някаква особена стойност за нея, но не можеше да проумее защо някой ѝ го беше върнал, след като си е направил труда да го открадне. Погледът ѝ несъзнателно попадна на вратите към нейната стая – първо на тези към коридора, а после и на другите, които водеха към двора.

Който и да беше откраднал миниатюрния медальон, изведнъж бе решил да го върне. Който и да го бе откраднал, беше влизал тук, в стаята ѝ – отново. Който и да го беше откраднал, беше решил, че вече няма нужда от него. Но защо? Какви ли тайни се съдържаха в това незначително на вид украшение?

Реджина простена, докато го отваряше внимателно. Симпатичното момиче, което я гледеше отвътре, ѝ изглеждаше съвсем непознато, но сърцето ѝ подскочи радостно при гледката, сякаш го приветстваше. Тя обърна медальона и впери поглед в инициалите. RS. Внезапно черепът ѝ бе пронизан от такава остра болка, че главата ѝ се замая.

Знаеше, че ако само за миг затвори очи и напрегне мисълта си, ще узнае коя е младата дама, която я наблюдаваше търпеливо от вътрешността на медальона.

Реджина рязко се изправи на крака и закричи нервно из стаята.

Медальонът проблясваше съблазнително на пода. Дали крадецът знаеше истинската ѝ самоличност? Затова ли беше върнал откраднатия медальон?

От съзнанието ѝ не излизаше спокойният лик на младото момиче от фотографията.

– Аз съм Елизабет! – извика отново тя, притисна ушите си с ръце и затвори очи.

Но в съзнанието ѝ упорито нахлуваше образът на един локомотив, който навлизаше шумно в някаква гара, и думите „Южни Тихоокеански крайбрежни железници“, изписани с позлатени букви върху сградата. Реджина се задъха. Със сигурност в живота си беше виждала стотици влакове като този! Със сигурност това не беше истински спомен, а само жестока игра на въображението ѝ!

Но спомените я връхлитаха с кристална яснота. Беше облечена в същия костюм с цвят на слонова кост, с който бе пристигнала в Темпълтън – в деня на обира. Дрехата не изглеждаше прашина, мръсна или измачкана, а идеално чиста и наскоро изгладена. Всеки момент щеше да се качи на влака. Гарата беше шумна и оживена. Не беше сама. До нея стоеше възрастна дребничка жена, облечена в костюм на бели и моряшко сини райета. Госпожа Каролин Шрьонер. Реджина проплака.

В този момент в съзнанието ѝ изплува друг образ и заличи лика на възрастната вдовица – великолепна каменна къща, разположена в средата на влажна зелена морава, с ароматни червени рози, накацали като птички по стените ѝ. Това беше Драгмор, нейният дом.

Ясни като самата зора, пред очите ѝ изплуваха образите на нейните родители, графът и контесата на Драгмор. Младото момиче от вътрешността на медальона беше не друг, а собствената ѝ майка.

Тя не беше Елизабет Сейнт Клер. Беше Реджина Шелтън.

Реджина отпусна ръце, отвори очи и се вслуша в бесните удари на сърцето си. Трябваше да е въодушевена. Паметта ѝ се бе възвърнала толкова внезапно, колкото беше изчезнала. Вместо това се чувстваше поразена от изненада, вцепенена от страх. В крайна сметка тя не беше Елизабет Сейнт Клер. Подозренията ѝ се оказаха правилни. Мили Боже!

Отне ѝ цяла минута, за да проумее смисъла на това главозамайващо откритие. После дишането ѝ започна да се нормализира. Тя беше Реджина Шелтън. Вече не беше уловена в капана на празното си съзнание. Постепенно облекчението замени тръпката на ужас и безсилие. Тя беше Реджина Браг Шелтън. Миналото ѝ вече не беше само една празна пропаст, безкраен тъмен проход, който тя, сляпата жена, трябваше да

прекоси. Беше Реджина Шелтън. Не беше сама на този свят. Имаше родители, които обичаше, на които вярваше и на които можеше безусловно да разчита. Имаше двама прекрасни братя и чудесна сестра, херцогиня Клейбъроу. А тук, в Америка, имаше доста роднини.

После в съзнанието ѝ изплува споменът за началото на нейните страдания – обира в онзи влак. Реджина се вцепени. Стоеше напълно неподвижна в средата на стаята и ясно си спомняше как престъпникът хладнокръвно бе ограбил жената в бяло-розова рокля – първо изтръгна обичите направо от ушите ѝ, а после скъса скъпата огърлица от шията ѝ. Цялата се скова, когато си спомни как бандитът бе ударил младия джентълмен с лъскавия си черен пистолет. О, господи!

Само споменът за онези събития беше в състояние да ѝ причини ужасно главоболие. Споменът накара сърцето ѝ да се обръща със същия страх, сковаващ тялото и ума ѝ. Нищо чудно, че съзнанието ѝ инстинктивно бе потиснало тези спомени. Нещо чудно, че беше скочила от влака, който се движеше с главозамайваща скорост. Дори не се осмеляваше да си помисли какво щеше да ѝ се случи, ако не бе осъществила онзи спасителен скок към безопасността. И това беше последното нещо, което си спомняше – въздухът, който я обгърна, безкрайният миг и земята, която бавно се приближаваше към нея. Спомняше си ужасяващата мисъл, че в следващия момент ще си строши врата. Това беше последният ѝ спомен – мигът преди тялото ѝ да се сблъска със земната повърхност.

Не знаеше дали да плаче, или да се смее. Направи и двете неща едновременно. Дълго време се смя на глас със сълзи на очи. Беше избягала от хладнокръвния престъпник, не си беше счупила врата и бе оживяла. Бе проявила забележителна смелост, присъща по-скоро на сестра ѝ, вечната бунтарка, отколкото на винаги благоприличната Реджина Шелтън. Тя отново се засмя, преизпълнена с триумф. Беше Реджина Браг Шелтън – вече не беше сама на този свят.

Внезапно мислите ѝ се насочиха в друга посока. Мили боже! Вероятно в момента всички се притесняваха за нея! При онова злополучно пътуване тя беше на път за Пасо Роблес, за да посети чичо Брет и леля Сторм и да се наслади на калните бани, преди заедно с тях да потегли за Сан Франциско. Но така и не беше пристигнала. И не само че не беше пристигнала, но беше безследно изчезнала.

О, Господи! И госпожа Шрьонер беше мъртва! Тя самата беше оживяла, но милата възрастна жена бе намерила смъртта си. Сърцето ѝ се преобърна. Спомни си думите на Рик, че възрастната дама се опитала да спре бандита, който последвал повереницата ѝ. Очите ѝ отново се

наляха със сълзи. Госпожа Шрьонер бе умряла, защото се е опитала да я предпази!

Врълхлетяха я нови притеснения – този път за хората от нейното семейство. Досега родителите ѝ трябваше да са пристигнали обратно в Англия – и да са научили за внезапното изчезване на дъщеря си. Вероятно бабите и дядовците ѝ също бяха информирани. Вероятно всички бяха изпаднали в състояние на паника, както през 1887-а, когато бе отвлечена сестра ѝ Луси. Тогава семейството ѝ организира масирано издирване. Трябваше незабавно да информира близките си роднини за своето местонахождение. Родителите ѝ със сигурност бяха хванали първия възможен кораб обратно към Америка и в момента вероятно прекосяваха океана. Реджина не искаше да си представя колко трябва да са изплашени. Щеше да уведоми родителите си къде е още в първия миг, след като стъпят на американска земя, но дотогава те щяха ненужно да страдат заради нейното изчезване.

Реджина преглътна. Трябваше да каже също на Слейд и неговото семейство, че не е Елизабет Сейнт Клер.

Тази мисъл я поразя. Разстроена, тя покри лицето си с ръце, а цялото радостно оживление в миг се изпари от главата ѝ. Не беше Елизабет Сейнт Клер, дъщерята на Джордж Сейнт Клер, момичето, което Рик обичаше като своя собствена дъщеря. Той вероятно щеше да остане поразен, след като узнае, че я е обърнал с дъщерята на своя приятел, която не беше виждал от цели пет години. Но в момента не я притесняваше реакцията на Рик. Призрактът на Джеймс вече не стоеше между двама им със Слейд, но тази мисъл никак не я радваше. Сега истината стоеше между тях.

Ударът беше съкрушителен. Никога нямаше да се омъжи за Слейд. Сватбата щеше да бъде отменена. Защото несъмнено сега щяха да потърсят истинската Елизабет. Вероятно в този момент тя вече пътуваше към Мирамар. А след като Джеймс беше мъртъв, щяха да я убедят да се омъжи за Слейд. Някоя жена не можеше да остане безразлична към Слейд, а тя бе очаквала цели пет години да се омъжи в семейство Деланза.

Стомахът ѝ присви болезнено. Дланите ѝ бяха студени и лепкави. Трябваше да съобщи на всички, че в действителност е Реджина Шелтън, и да поеме по своя път. Трябваше да предаде Слейд в ръцете на истинската Елизабет Сейнт Клер.

Реджина стисна ръцете си в юмруци. Не искаше Слейд да се ожени за истинската Елизабет. Не искаше той да се свързва с която и да е друга

жена. Не можеше да понесе мисълта, че той ще принадлежи на друга. Искаше завинаги да бъде негова съпруга.

За миг Реджина се опита да си представи какво ще се случи, ако уведоми семейство Деланза, че в действителност е Реджина Шелтън. Тя също беше богата наследница. Дали все пак не би могла да ги убеди тя да се омъжи за Слейд, вместо Елизабет?

Нямаше представа. Рик ѝ бе дал ясно да разбере какво изпитва към Джордж и неговата дъщеря. Реджина се боеше. Ако поемеше този риск и загубеше, щеше да изгуби и Слейд, да го предаде в ръцете на друга жена. А какво щеше да стане, ако баща ѝ я помолеше да изчака, за да може и той да даде одобрението си за този брак? Ами ако не харесаше Слейд?

Рискът беше твърде сериозен. Не можеше да остави Слейд на друга. Просто не можеше.

Лицето ѝ се обля в гъста руменина. Това, което ѝ се искаше да направи, беше греховно, непростимо и скандално. Нима наистина щеше да се осмели? Щеше ли да се осмели да скрие истината от всички наоколо? Щеше ли да намери сили у себе си, за да продължи тази горчива измама? Дали би могла да продължи да се преструва на Елизабет Сейнт Клер? И да се омъжи за Слейд в неделя, както бе планирано?

Пребледняла. Реджина притисна устни с ръка. О, Господи! Как само искаше да се омъжи за Слейд! Обичаше този мъж! Не можеше да го остави на друга жена, просто не можеше!

Трябваше да запази в тайна истинската си самоличност. Налагаше се да излъже. Сега, когато наистина познаваше себе си, Реджина можеше със сигурност да заяви, че не е лъжкия. Никога в живота си не беше произнасяла лъжа. Винаги се бе проявявала като покорна и послушна дъщеря, макар да бе объркала чувствата си към лорд Хортензи с истинска любов. Разбира се, от сегашната си позиция можеше лесно да прецени, че никога преди не е била истински влюбена. Трябваше да изпитва огромна благодарност към въззрастния си баща, че беше отблъснат предложението на Хортензи. Тогава тя се бе съобразила с неговото решение. Винаги се бе държала като истински благоприлична дама. Но откакто бе пристигнала в Мирамар, в поведението ѝ и в мислите ѝ бе останало твърде малко благоприличие. А сега възнамеряваше да извърши нещо недопустимо, нещо, което никоя истинска дама не би си помислила да направи. Щеше да пренебрегне неписаните норми за поведение, които трябваше да бъдат основен жизнен принцип на всяка изискана млада жена.

Реджина се изправи. Трябваше незабавно да вземе най-сериозното

решение в целия си живот – да каже истината и да поеме по своя път или да продължи този маскарад и да се омъжи за Слейд Деланза.

15

– Вие, Елизабет Сейнт Клер, готова ли сте да вземете този мъж, Слейд Деланза, за свой съпруг, да го обичате и почитате, докато смъртта ви раздели?

Съдията задаваше въпроса си за втори път.

Реджина стоеше права до Слейд в трапезарията на голямата къща. Зад тях бяха членовете на семейството; пред тях стоеше съдия Бен Стайнер. Нямаше гости, нямаше орган, нямаше дори свещеник, само две малки вази с цветя украсяваха оскъдния интериор на стаята. Омъжваше се в обикновено ранчо в Калифорния, а не във внушителна катедрала в Лондон. Не присъстваха нито родителите ѝ, нито братята ѝ, нито сестра ѝ със своя съпруг. Нямаше нито един член от нейното семейство.

Тя бе облечена в обикновена бяла рокля с висока яка и буфан ръкави. Дрехата беше съвсем прилична, но не беше онзи приказен тоалет, за който винаги бе мечтала. Носеше букет оранжеви рози, откъснати направо от градината, но нямаше воал. Церемонията по нищо не приличаше на онова грандиозно тържество, което цял живот си бе представяла.

Но това не беше подходящият момент да търси разликите, да съжалява или да се притеснява.

Откакто бе влязла в стаята, Слейд не я бе удостоил с нито един поглед. Стоеше до нея, неподвижен и скован, като усърден войник на своя пост. Но в първия момент, в който тя се бе появила на прага, хванала Рик под ръка, той не само я бе погледнал – беше зяпнал удивен, е очи, в които проблясваше несдържано одобрение. В този момент Реджина се бе чувствала като огромна топка от нерви и откритото му одобрение ѝ донесе истинско облекчение. Но и това се оказа временно. Когато Бен Стайнер сложи началото на церемонията, Реджина отново бе обзета от безпокойство и разяждащо чувство за вина.

Най-после Слейд се обърна към нея. Очите му бяха огромни и пълни с неверие. Реджина срещна погледа му и в миг разбра, че ако думите не се изтръгнаха от устните ѝ в този момент, ако го подложеше на това унижение пред очите на хората от семейството му, Слейд никога няма да я прости.

Дали наистина можеше да го направи? Можеше ли да продължи

тази измамна игра? Това, което вършеше, беше недопустимо и грешно.

Бен Стайнер впери напрегнат поглед в нея. Някъде зад гърба ѝ Рик се изкашля. Розовата рокля на Виктория прошумоля нервно. Жозефин неспирно подсмърчаше. Чернокожата икономка беше плакала през целия ден. Една дъска изскърца откъм пода, когато Едуард премести тежестта на тялото си от единия на другия си крак. А точно до нея Слейд отново се обърна напред, безмълвен и суров като мъченик, готов безрезовно да приеме своята жестока съдба.

– Да – прошепна Реджина.

Бен Стайнер въздъхна с облекчение.

Реджина погледна плахо Слейд. Погледът ѝ беше замъглен от внезапно бликналите сълзи. Направи го! Току-що бе направила немислимото – измами мъжа, когото безумно обичаше. Той упорито отказваше да срещне погледа ѝ, вперил взор в стената над съдията.

– В такъв случай ви обявявам за законни съпруг и съпруга – заяви Бен Стайнер. После се усмихна на Слейд. – Можете да целунете булката.

Слейд не се помръдна. Едно мускулче на брадата му бясно пулсираше. Реджина се изпоти обилно, този път повече от когато и да било. Мили боже, беше го направила! Но продължителното ѝ колебание очевидно бе разстроило нейния съпруг. Как би могла да му обясни странно-то си поведение? И как би могла след време да оправдае пред него хладнокръвната си измама?

Внезапно Слейд се обърна към нея, наведе се и бегло докосна устните ѝ със своите. Допирът беше едва доловим и приключи още преди да е започнал. Само за миг очите му срещнаха нейните. Реджина едва успя да му отправи плаха усмивка в отговор, а една тежка сълза бавно се плъзна по влажното ѝ лице. Погледът му сякаш се напрегна. Още миг очите им останаха преплетени, а после, за нейна огромна изненада, той избърса сълзата ѝ с връхчетата на тромавите си пръсти, Слейд извърна поглед от лицето ѝ точно в момента, в който двамата се озоваха наобиколено от останалите членове на семейството.

Съдия Стайнер въздъхна отново.

Реджина преглътна мъчително. Тя потърси припряно носната си кърпичка и избърса влажните си очи. Всички съжаления и притеснения, които допреди миг бяха тормозили съзнанието ѝ, сега се стопиха във въздуха. Вече беше съпруга на Слейд. Или поне си мислеше, че е така. Отчаяно се надяваше да е така. Беше се омъжила за него под чуждо име, но нали беше тя, Реджина, която произнесе брачния обет. И нали тя,

Реджина, получи неговия пръстен, а не Елизабет Сейнт Клер. Единствено тя се бе заклела да го обича и почита през остатъка от живота си, докато смъртта ги раздели. Тя потръпна и едва сега забеляза Едуард, който поздравяваше сърдечно Слейд. Едуард се усмихваше, но не и Слейд.

Очите им се срещнаха над рамото на Едуард, този път за по-дълго. Дъхът ѝ замря. Не ѝ се отдаваше да разчете изражението на лицето му, също както не беше успяла да определи смисъла на нежния жест преди миг. Надяваше се, че е бил продиктуван от искрена загриженост за нея. Защото какво друго бе могло да го накара да избърше онази сълза?

Но без значение какво си мислеше Слейд в момента, сега никой не бе в състояние да отрече простичкия факт, че тя е негова съпруга. Той беше най-чувствителният и сложен характер, който бе срещала през живота си. Той бе истинска енигма, но тя го обичаше. А сега се вираше напрегнато в него, разглеждаше внимателно необикновения му профил, копнееше за него... Бе сигурна, че цял живот дъхът ѝ ще замира, когато мъжествената му фигура внезапно се изправи пред очите ѝ. Сърцето ѝ се обърна. Бурно вълнение и напрегнато очакване събудиха тялото ѝ за нов живот.

Ако трябваше да започне всичко отначало, отново щеше да постъпи така.

Рик пристъпи към нея и бащински я привлече в обятията си. Прегръдката му беше топла и сърдечна.

– Добре дошла в семейството.

– Благодаря – едва намери сили да му отговори тя.

Но Рик вече ѝ бе обърнал гръб и в момента се здрависваше със съдията. Докато обгръщаше с поглед фигурата на Виктория, която се приближаваше самоуверено към нея, Реджина зърна с угълчето на окото си сърдечната прегръдка, с която Жозефин даряваше съпруга ѝ. Той ѝ отвърна с печална усмивка. Реджина напрегна слуха си. В момента Слейд проронваше:

– Но ти си мислеше, че няма да доживееш този ден.

– От години се моля да видя това – отвърна просълзена икономката.

– Сега всичко ще се подреди и ще бъдеш щастлив. Повярвай на Жожо, мили.

Реджина копнееше да чуе отговора на Слейд, но повече не можеше да протака – време беше да насочи вниманието си към Виктория. За нейна изненада на устните ѝ играеше широка усмивка.

– Поздравления, скъпа – възкликна въодушевено майката на Едуард и целуна Реджина по лицето. – Добре дошла в семейството, Елизабет.

Реджина не смееше да се помръдне. В очите на Виктория проблесваше веселие и чисто женско съучастничество. Нямахте грешка и в тона, с който произнесе фалшивото ѝ име. Тази жена знаеше, че младата булка е само една измамничка.

– Елизабет? – пророни лукаво тя. – Нещо не е наред ли? Зле ли се чувстваш? Мога ли да ти помогна с нещо, Елизабет?

Реджина просто я гледаше с широко отворени очи. Майката на Едуард знаеше всичко. Знаеше. Освен това тази жена я мразеше още от самото начало. Реджина вече си представяше как другата извършва нещо ужасно – като например да я унижи сега, да разкрие истинската ѝ самоличност броени минути след сватбената церемония. Тя потръпна. Нямахте представа каква ще бъде реакцията на Слейд, ако узнаеше истината по този начин.

Виктория се разсмя.

– Не се притеснявай, скъпа, можеш изцяло да разчиташ на мен. – И с тази загадъчна заплаха – защото думите ѝ наистина прозвучаха като заплаха – Виктория се отдалечи от нея, поклащайки плавно бедра.

За миг Реджина затвори очи. По тялото ѝ отново избиха капки студена пот. Мили боже, какво беше направила. Трябваше да бъде подготвена, че някой бе могъл да открие измамата ѝ, за да се измъкне от неблагоприятната ситуация. Но не беше. Какво ли възнамеряваше да предприеме сега Виктория? Реджина беше изплашена; очакваше всеки момент да се случи най-лошото.

Трябваше да разкаже всичко на Слейд. И то колкото е възможно по-скоро.

Но същевременно се боеше да му разкрие истината. Трябваше да намери правилен подход. Имаше нужда от време – време, за да може той поне малко да се влюби в нея и да ѝ прости спестяването на тази болезнена истина. И най-важното, след като я обикнеш, тя щеше спокойно да му разкрие цялата истина – че любовта ѝ към него я бе подтикнала да запази тази тайна, скътана дълбоко в душата ѝ.

Широко усмихнат, до нея спря Едуард. Реджина бе пронизана от ново мъчително съмнение. Тя наистина харесваше Едуард, но не можеше да изпитва увереност, че и той не е посветен в истината. През изминалите няколко дни, откакто ѝ бе помогнал да намери сватбената си рокля, беше започнала да си мисли, че подозренията ѝ са безпочвени и предизвикани единствено от тревогата и разяждащото ѝ чувство за вина. Сега обаче недоверието проникна дълбоко в душата ѝ. Беше толкова лесно да предположи, че този мъж знае истината и доверчиво я е

споделил със своята родна майка. Тя се вираше напрегнато в него. В очите му обаче не съзираше нищо освен радост и искрено задоволство. Всякакви други мисли, които биха могли да тормозят съзнанието му, в този ден бяха потиснати от очевидното му задоволство от днешното събитие.

– Как се чувства красивата булка? – попита я ухилен той.

Реджина навлажни нервно устните си.

– Добре. – Не искаше дори да си помисля, че Едуард е способен да я предаде. Наистина го харесваше. А в момента просто не знаеше какво да мисли.

– Какво не е наред?

Тя прехапа устни, а погледът ѝ се плъзна към нейния съпруг. Той стоеше в другия край на стаята заедно с баща си и съдията Стайнер и ги наблюдаваше като ястреб, готов да се хвърли към плячката си. Реджина успя да се усмихне нервно на Едуард, притаила в сърцето си бегла надежда, че съпругът ѝ ще дойде при нея. Той обаче не направи и крачка.

– Просто съм малко замаяна.

Едуард пое загрижено ръката ѝ.

– В това няма нищо странно. Вероятно и аз щях да се чувствам така, ако току-що съм произнесъл тези обвързващи обети. Имаш ли някакви скрити мисли, Елизабет?

Тя го погледна внимателно.

– Не и по отношение на Слейд.

Едуард я изучаваше с поглед. Когато усмивката се върна отново на устните му, беше все така свежа и обезоръжаваща, като винаги досега. Но в очите му пробяга тъмна сянка. Той явно бе схванал скрития смисъл в посланието ѝ. И понеже беше джентълмен, предпочете да го пренебрегне.

– Добре. Вие двамата сте прекрасна двойка. – В следващия миг усмивката му се стопи и лицето му придоби непривично сериозно изражение. – Можеш да ми вярваш.

Реджина потисна неволния си стон. Едуард съвсем не беше пренебрегнал двойкия смисъл на думите ѝ; сега той ѝ изпращаше свое скрито послание. Тя обаче нямаше сили да му отговори.

Едуард се наведе и едва доловимо докосна влажното ѝ от сълзи лице.

– Няма на този свят друг човек, когото да уважавам повече от брат ми Слейд. – Усмивката отново сияеше на устните му, обградени от мрежа игриви бръчици. – А сега ти си негова съпруга.

Реджина наблюдаваше мълчаливо гърба му, докато се отдалечаваше бавно от нея. Значи Едуард също знаеше. Тя беше сигурна, че той е вложил точно този смисъл в думите си: че независимо от нейната самоличност сега тя е съпруга на Слейд и че той ще я уважава като такава. Мили Боже, няма всички останали, освен самия Слейд, бяха нейни мълчаливи съучастници в този маскарад? Несъзнателно погледът ѝ се плъзна към нейния свекър. Рик я наблюдаваше внимателно, също като самия Слейд, който сега стоеше до баща си с непроницаемо изражение на лицето. Доволен и щастлив, Рик вдигна към нея пълната си чаша.

– За булката! – извика възторжено той. После отправи непривично топъл поглед към сина си. – И за младоженеца! За младото семейство! И за бъдещето!

Той не дойде. Изобщо нямаше да дойде. Сега Реджина беше сигурна в това.

Беше почти полунощ. Чакаше го вече няколко часа, откакто бе приключила вечерята. Облечена беше в тънката си копринена нощница с цвят на слонова кост, която толкова много го бе впечатлила в онзи ден, в който влезе в стаята ѝ да я събуди, фееричната дреха беше е висока яка и дълги ръкави, изработена от толкова фин плат, че прекрасно подчертаваше всяка извивка на разгорещеното ѝ тяло. Още по-скандален беше фактът, че под нощницата не беше облякла абсолютно нищо.

След вечеря Реджина се изкъпа, парфюмира и прекара безбожно дълго време в ресане на дългата си коса, в която проблясваха закачливи медни отънъци. После се плъзна в леглото, придърпа завивката около талията си и зае примамлива съблазнителна поза. Но Слейд не дойде и сега вече беше сигурна, че изобщо няма да навести новобрачното им ложе.

Реджина не бе на себе си.

Слейд открито ѝ бе заявил, че се жени за нея заради парите ѝ. И все пак тя очакваше от него да бъде неин съпруг в пълния смисъл на думата. Дали надеждата ѝ беше сяпко заблуждение? Хрумна ѝ, че привлекателният ѝ мъж въобще не си е търсил истинска съпруга, а само богата наследница. Тя, Реджина, беше тази, която искаше съпруг – искаше Слейд.

Тя спусна босите си нозе на гладкия под, а очите ѝ се изпълниха със сълзи на обида и гняв. Тази вечер бе оставила едната врата към стаята си приканващо отворена. Сега надникна през оскъдния отвор. Навън

нямаше и намек за мъгла. Небето беше мастиленосиньо, осветено от ослепителната пълна луна. А в дъното на двора, в стаята на Слейд, всички лампи пръскаха ярка светлина.

Той също не спеше.

Беше й нужен само миг, за да вземе решение, над което дори не се осмеляваше да размисли. Реджина се плъзна през процепа на вратата. Един поглед наоколо й подсказа, че цялата къща е потънала в нощна тъмнина. Когато подмина шадравана, забави крачка.

И двете врати към стаята му бяха широко отворени, но мрежата беше спусната зад тях. Сърцето й биеше оглушително. Гърдите й натежаха от вълнение. Нощта беше хладна и свежа, но дори под ефирната материя на нощницата тялото й се обля в пот. Онова, което смяташе да извърши, беше нещо изключително дръзко, немислимо агресивно. Повечето млади дами с удоволствие биха приели липсата на внимание от страна на своите съпрузи. Реджина се поколеба. Никога преди не беше действала толкова импулсивно, тъй решително. И все пак не можеше да се спре, не се осмеляваше дори да се замисли. С една решителна крачка тя пристъпи в светлата пътека, осветена от лампите на неговата стая, и надникна предпазливо през мрежата на вратата.

Когато обаче понечи да почука, ръката й замръзна във въздуха. Сърцето й се преобърна. Слейд седеше на леглото си, облечен само в чифт оскъдни летни слипове. На масичката до леглото му стоеше чаша бренди и нощна лампа. Съпругът й обаче не четеше, не пушеше и не правеше нищо конкретно. Просто си седеше на леглото, буден и сам.

Реджина потръпна. Според нейните представи мъжът насреща й беше напълно гол. Не биваше да гледа, но вече нямаше сили да откъсне поглед от него, нито да спре бесните удари на сърцето си. Дишането й се накъса. Въпреки хладния морски бриз по кожата му блестяха кръгли капчици пот. И макар позата му да беше нехайна и отпусната, тялото му изглеждаше напрегнато. Мускулите на ръцете и гладкия му корем се свиваха при всяко бегло движение. Краката му бяха дълги и гъвкави.

Соленият бриз близна ръбчето на копринената й нощница, погали голите й нозе, бедрата й, гърдите и. Зърната й бяха болезнено твърди. Смутена, Реджина обгърна бюста си с ръце. За нищо на света нямаше да се върне в своята стая и да седне на леглото будна и сама.

Тя преглътна. Въпреки твърдата решимост сега цялото й същество бе завладяно от хлапашко малодушие. Тя вдигна колебливо ръка, за да почука на вратата.

– Колко време смяташ да стоиш така? – долетя отчетливо гласът на

Слейд.

Реджина подскочи от изненада. До момента дори не беше предполагала, че е възможно присъствието ѝ да бъде забелязано. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Почувства се като хлапак, уловен да върши нечуванни пакости.

Слейд се изправи и впери нетрепващ поглед в нея. Стойката на тялото му беше решителна, а очите му излъчваха опасен блясък. Приличаше на човек, готов за люта битка.

Прииска ѝ се да избяга. Но не можеше.

– С-Слейд.

– Какво си мислиш че правиш?

– Аз... – Гласът ѝ изневеряваше. – Н-не мога да з-заспя.

Той направи крачка към нея и се закова на място. Остана там, в средата на стаята, окъпан от ярката лунна светлина. Прозрачната мрежа разделяше пространството помежду им. Погледът му обходи бавно фигурата и от главата до петите. Веждите му се свъсиха гневно.

– Едва ли ще заспиш, ако стоиш права пред стаята ми.

Реджина остана изумена. Беше стигнала толкова далече, а Слейд отказваше дори да я покани в стаята си. В съзнанието ѝ неканен изплува споменът за официалната вечеря след сватбеното тържество. През цялото време той бе седял до нея почти без да говори. Не беше груб, а напрегнат и затворен в себе си. И кой знае защо, не беше докоснал нито шампанското, нито виното, което му беше сервирано. Тогава Реджина беше твърде погълната от собствените си мисли, за да се опита да проумее причините за поведението му. А сега дори не се осмеляваше да гадае.

– И какво, по дяволите, правиш пред вратата на моята стая?

– Аз... – В момента беше неспособна да изтъкне каквато и да било разумна причина. Лицето ѝ пламна отново. Той я гледаше решително и нито за миг не измести погледа си от лицето ѝ. Изражението му беше мрачно.

Опитът ѝ да пророни и дума се оказа обречен на провал. Погледът ѝ неизменно се плъзгаше по голото му, влажно от пот, тяло, по гладкия му твърд корем. Никога преди не беше виждала мъж по бельо. Но това не беше просто някой мъж – беше нейният съпруг, човекът, когото обичаше. Шортите му привличаха вниманието ѝ, както магнитът привлича метал. Ленената материя беше тъмна и непроницаема за нейния поглед.

– Връщай се в стаята си – нареди ѝ Слейд.

– Д-днес е нашата първа брачна нощ.

Лицето му потъмня от гняв.

– Мислиш ли, че не го знам?

Ужас изпълни душата ѝ.

– Няма ли да ме поканиш да вляза?

Погледът му се плъзна по фигурата ѝ.

– Не. Върви си. Ще се видим на закуска.

Реджина беше повече от шокирана.

Въпреки острите си думи Слейд не ѝ обърна гръб. Всъщност той изобщо не се и помръдна. Краката му все още бяха раздалечени в отбратителна поза. Диафрагмата му се повдигахте учестено и неравномерно. Оскъдните му слипове изглеждаха препълнени, ленената материя заплаваше да се пръсне.

– Предупреждавам те – изръмжа Слейд.

Реджина преглътна мъчително. Жените трябваше да се подчиняват на съпрузите си. Но ако го послушаше сега, всичките ѝ мечти щяха да рухнат в прахта. Не можеше да проумее защо Слейд я отпраща, но женският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че думите са в противоречие с чувствата му. Вкопчила пръсти във вратата, тя я отвори и направи решителната крачка напред.

Очите му се разшириха.

– Какво си мислиш, че правиш?

А после я погледна, сякаш виждаше всичко през ефирната материя на нощницата ѝ.

Реджина си припомни, че отдолу не носи абсолютно нищо. Лицето ѝ се обагри в руменина. Странна топлина и непозната влага пареха между краката ѝ, където в момента плътта ѝ пулсираше болезнено. Тя обгърна гърдите си с ръце.

– Това е нашата първа брачна нощ.

– О, не! – възкликна гневно Слейд. – Върви си! Махай се! Веднага!

Реджина не вярваше на ушите си.

– Какво?

– Чу ме правилно – изрече сковано той. Лицето му пламтеше повече от нейното. Капчиците пот по кожата му се съгъстиха. – Вън! Излизай!

Реджина нямаше време за размисъл. Ако някога трябваше да действва, това беше най-подходящият момент. И тя го направи. Гъвкавото ѝ тяло се приближи към него, а ръцете ѝ се озоваха върху влажните му твърди гърди.

Слейд се напрегна. Явно не вярваше на очите си.

– Т-тази вечер т-трябва да бъдем заедно – едва успя да промълви

Реджина.

Слейд сякаш се съвзе и вкопчи болезнено пръсти в китките ѝ.

– Не.

Реджина не чувстваше болката в ръцете си. Бедрата ѝ се отъркаха в неговите. Кръвта сякаш кипна във вените ѝ, По тялото ѝ мина мъчителна тръпка. Тя поклати глава, неспособна да говори, и се притисна към него.

В следващия миг слабините им се срещнаха – пламък срещу пламък, с надежда и жар. Слейд потръпна.

Реджина простена, изумена от странното чувство.

Слейд стисна решително зъби.

– Не го прави! – Но не се отдръпна от нея.

– Кое? – попита Реджина, натежала от сладост. Клепките ѝ трепнаха и се затвориха. Бедрата ѝ сякаш се събуждаха за свой собствен живот, неистово притиснати към твърдата му мъжественост. Гърдите ѝ се повдигаха учестено и докосваха голата му плът. Нощницата прилепна безпомощно към тялото ѝ, влажна от пот и напълно прозрачна.

Слейд не се помръдна, но тялото му пулсираше, опряно плътно в нейното. Облян в лепкава пот, той се бореше за всяка глътка въздух. Ръцете му се вкопчиха още по-здраво в китките ѝ. Реджина простена, но не от болка. Той отдръпна тялото ѝ на инч разстояние от своето.

– Не мога да повярвам. – Гласът му беше приглушен и плътен. – Аз съм в ролята на светеца, а ти си глупачката.

Реджина отвори очи. Сърцето ѝ сякаш замря, а после заблъска безумно в гърдите ѝ. Не беше очаквала да види такава несдържана страст в очите му; не беше готова да зърне такова диво обещание. Краката ѝ се подкосиха. Погледът му се плъзна по тялото ѝ, спря се подробно на шръкналите зърна на гърдите ѝ, на болезнената гънка между бедрата ѝ. Реджина се досети, че очите му проникват през ефирната материя. От устните ѝ се изплъзна несдържан стон. Не можеше да понесе огромното разстояние между телата им. Опита се да се откъсне от желязната хватка на ръцете му, да почувства първичната сила на гърдите му.

– Предавам се – прошепна Слейд, очите му проблеснаха с опасен пламък, гласът му съдържаше грубо предупреждение.

Той обгърна лицето ѝ в топлите си длани и започна да я целува така, както мъж целува жена, която обича от цялата си душа и която не е виждал от много дълго време.

Реджина простена, обгърна раменете му и се потопи в магията на жадните му устни. Тази целувка не беше мека, нежна или закачлива.

Нямаше нищо общо с целувката, която бяха споделили на път за Мирамар. Не приличаше и на онази, която я остави зашеметена на брега. Тази целувка не познаваше граници и забрани. Тази целувка беше неустойимо вълнуваща, дълбоко интимна. Слейд пиеше ненаситно аромата и вкуса на устните ѝ, а когато понечи да проникне с езика си вътре, Реджина не намери сили да му се възпротиви. Дори не докосваше тялото ѝ, цялото му внимание бе съсредоточено единствено върху лицето ѝ. Никога никой не я беше целувал по този начин и Реджина твърдо вярваше, че никога няма да ѝ се случи друг път. Светът загуби реалните си очертания, тя загуби представа за място и време и всичко друго стана незначително – всичко освен Слейд. А когато най-сетне той откъсна устните си от нейните, внезапно връхлетялото я чувство за непоносима загуба я връхлетя с такава острота, че краката ѝ се подкосиха и тя политна неудържимо към земята. Слейд я задържа.

– И двамата ще съжаляваме за това – промълви задъхан той и внимателно я отпусна на земята. Дъхът ѝ замря. В очите му бушуваха необуздани пламъци. Когато дланите му отново обгърнаха лицето ѝ, в гласа му прозвуча благоговение. – Никога – прошепна дрезгаво Слейд, – никога в живота си не съм виждал толкова красива, толкова привлекателна жена. Никога.

Реджина мъчително изхлипа.

Той отново се нахвърли върху устните ѝ – с цялата си жажда, с целия си дълго сдържан плам. Реджина му отвърна без колебание, защото същата неудържима страст, която го изгаряше и ръководеше, се бе превърлила и у нея. Целувката му беше всичко, за което някога беше мечтала – всичко, и много повече.

Ръцете му се плъзнаха по голите ѝ рамене, оставиха горещи следи по кожата ѝ. Реджина отчаяно копнееше Слейд да притисне тялото ѝ със своето, да довърши яростната атака, която бе подхванал, но той не го направи. Жадуваше да почувства силата и твърдостта на напирашката му мъжественост, но когато устреми бедрата си към него, той отказа да ги посрещне.

Внезапно Слейд откъсна устните си от нейните. Реджина се почувства ограбена, предадена, готова да избухне в сълзи. Ноктите ѝ начертах парещи следи по раменете му. Тялото ѝ се извиваше неудържимо. Ефирната материя на нощницата, прилепнала по влажната ѝ кожа, подсилваше безпомощната ѝ агония.

– Бързаш – прошепна задъхано Слейд. – Много бързаш. – Той обгърна гърдите ѝ с длани, сякаш искаше да запознае пръстите си с

чувствителната плът. Играеше си със зърната ѝ, а дишането му стана на-късано и учестено. Реджина се гърчеше неудържимо. Ръцете му се плъзнаха към стегнатата плът на корема ѝ, а после надолу и надолу. Реджина се напрегна, изпълнена с очакване, с груба и първична нужда.

Очите им се срещнаха. Едри капки пот се стичаха по челата им, когато Слейд коленичи пред нея, а погледът му бе така напрегнат, че изви-ка смътен страх в душата ѝ. Ръцете му прекъснаха своето изследване ед-ва на сантиметри от туптящата ѝ женственост. Реджина осъзна шокира-на, че тазът ѝ се гърчи под горещите му длани. Нищо обаче не беше в състояние да сложи край на този първичен танц.

– Да – извика приглушено Слейд и притвори очи. Миг по-късно пръстите му притиснаха ефирната материя на ношницата ѝ и си пробиха път между бедрата ѝ. Ръката му търсеше и опипваше, разтваряше наже-жената плът и я изследваше, сякаш коприната беше неделима част от тя-лото ѝ. Изведнъж Реджина бе залята от разтърсваща вълна на удоволствие.

Едва когато спазмите замряха, тя осъзна какво е сторил Слейд. Сега той надипли гънките на ношницата около кръста ѝ, а голите му пръсти се плъзнаха по нея като огнени езици. Горещият му дъх докосна кожата ѝ. Тялото ѝ отново се изпълни с живот. Показалецът му се пъкна на-прегнато в трептящата ѝ плът и Реджина си помисли, че може да умре, и го скоро.

– Прекрасна си – прошепна Слейд и сведе глава към нея.

Реджина извика мъчително, когато езикът му начерта влажна пъ-течка по разголената ѝ женственост. Понечи да го спре, но в следващия миг всякакви протести останаха забравени. От гърлото ѝ се изтръгна за-дадено ридание. Езикът му кръжеше по плътта ѝ – нежно, неуморно, безмилостно. Тялото ѝ потръпна и се отдаде на мощното безпаметно удоволствие.

Мигом Слейд се повдигна над нея и я притегли в обятията си. Бес-ните пулсации на тялото ѝ още не бяха замрели, когато Реджина почув-ства набъбналия му член да се устремява между бедрата ѝ. Слейд обсипа с целувки лицето ѝ, шията ѝ, устните ѝ.

– О, господи – простена той и я погледна като обезумял. – Почти стигнах до края. Ще бъде кратко.

Реджина почти не го чуваше. Не разбираше смисъла на думите му и дори не се опитваше да го проумее. Знаеше само, че отчаяно желае този мъж. Бедрата ѝ се надигаха диво към голата му длан, плътта ѝ се търка-ше грубо в крака му.

– Не е това, което искаш – пророни дрезгаво Слейд и опря члена си в нея. Беше влажен и твърд. Целуна я отново – дълбоко и грубо, а ръцете му притиснаха безмилостно бедрата ѝ към пода. – Прости ми.

Миг по-късно пенисът му навлезе в туптящата ѝ плът. Беше голям, невероятно голям, но болката я прониза само за един кратък момент, преди да го усети в себе си – властен, пулсиращ и твърд. Дъхът му се превърна в задавен хрип. Устните му докоснаха чувствителната кожа на врата ѝ. Реджина не можеше да понесе подобно напрежение и миг по-дълго. Тазът ѝ се устреми към него.

От устните му се изтръгна ликуващ смях. Членът му навлезе по-дълбоко. После се отдръпна. Движеше се в нея, както револвер се плъзга в напоен с масло кобур – бързо и гладко. Последва ослепителна експлозия. След поредния тласък, мощен и дълбок, Реджина извика оглушително; а плътта ѝ се сгърчи конвулсивно около него. Този път удоволствието бе толкова наситено, че светът около нея притъмня. После извика и Слейд, а миг по-късно се отпусна тежко върху нея.

Изтече може би минута, а може би цял час. Той се отдръпна и приседна отстрани на пода.

– По дяволите – пророни мрачно Слейд. – Заболя ли те?

Реджина лежеше до него, отпусната и останала почти без дъх, отмаляла от шеметната физическа наслада, която бе изпитала вече три пъти. Много бавно тя отвори очи и го погледна. Погледът му бе напрегнат и вторачен в нея. Очите му все още искряха от вълнение, но изражението му беше мрачно и тревожно. Реджина се усмихна и се запита дали онази пламенна любов, която чувстваше в сърцето си, се чете в погледа ѝ и дали не е изписана в усмивката на устните ѝ.

– Не – прошепна тя и докосна устните му с връхчето на пръста си. – Невероятно беше, Слейд. Ти си невероятен.

Той сякаш се напрегна.

– Слейд! – Тя приседна неуверено на пода. Очите му бяха огромни и жарки. Реджина вкопчи пръсти в раменете му и впери поглед в красиво изсеченото му лице, в болезнено съвършената извивка на устните му. Задавено прошепна името му. Вече не се опитваше да прикрива чувствата си от този мъж.

Той обгърна нежно ръката ѝ в горещата си длан и прошепна:

– Ще бъде дълга нощ.

Слейд спря до масивната дъбова врата и погледна мрачно назад. Знаеше, че при нормални обстоятелства тази жена спи като мъртвец, а след изминалата бурна нощ вероятно щеше да спи още дълги часове. Той самият не беше заспал ни за миг. Въпреки нечовешкото изтощение.

Той посегна решително към леката брезентова чанта и безшумно се плъзна през вратата. През изминалата нощ решението само се бе оформило в съзнанието му. Не му отне много време да опакова малкото неща, които бе донесъл със себе си у дома. А сега крачеше забързано през притихналия двор. Не искаше никой да го види на тръгване. Предпочиташе да се измъкне като истински страхливец.

А докато заобикаляше смълчаната къща, се опитваше да не размишлява. Беше изключително трудно. В задния двор остави брезентовата чанта на земята. Имаше един дълг, който трябваше да изпълни, преди да си тръгне.

С отмерени широки крачки Слейд се отправи в посока, противоположна на къщата – не към конюшните, а на север, към семейната гробница.

Докато вървеше, съзнанието му се изпълни със спомени от миналото. Той и Елизабет, еднакво ненаситни. Студена пот изби по морното му тяло. Не искаше да си спомня – нито сега, нито за в бъдеще. Никога!

Гробницата се намираще на върха на хълмистото възвишение на десет минути път пеша. Там бе погребан най-внушителният човек от семейството – Алехандро Деланза, човекът, който бе сложил началото на всичко, след като получил земите на Мирамар от мексиканския губернатор. До него почиваше в мир първата му и единствена съпруга – бабата на Слейд, Долорес. Двата бяха имали друг син преди Рик, който умрял още като невръстно дете. Негов беше най-старият гроб на могилата. Рик имаше още един брат, погребан тук – жертва на трагична злополука. Съпругата на Себастиан се върнала при родителите си на изток и впоследствие се омъжила повторно. Семейството на стария Деланза бе дало живот на трима сина и нито една дъщеря и Рик бе продължил тази родова традиция. И както най-големият син на Алехандро беше изпреварил баща си в гроба, така и Джеймс намери смъртта си преди Рик.

Наскоро гробището бе отделено от околността с бяла варосана ограда. Още щом се приближи, погледът на Слейд попадна върху пресния гроб на брат му. Когато прекрачи тежката врата, стъпките му замряха.

В съзнанието му се лутаха безпътни образи от миналото. Беше видял Елизабет във всяка позната нему поза, а те бяха толкова много, че спомените му бяха накъсани и замъглени. Не за пръв път тази сутрин стомахът му се преобърна.

Формален брак. Каква нелепа шега!

Слейд пристъпи досама гроба на Джеймс. Някой бе оставил свежи цветя наскоро – бели и оранжеви рози, откъснати от гъстите храсти на двора. Жозефин, помисли си Слейд. Стана му трудно да диша.

Надгробният камък от бял мрамор изглеждаше изрядно почистен и нов в сравнение с другите в гробницата – остарели и износени от времето и бурните ветрове. Той впери поглед в плътните букви на камъка: Джеймс Уърд Деланза – предан и любящ син; 1873 – 1899.

Буквите бяха размазани – а може би зрението му беше замъглено? Господи, този надпис не казваше нищо – и същевременно внушаваше безброй неща. Беше толкова несправедливо Джеймс да умре в разцвета на младостта си, в началото на житейския си път. Джеймс наистина беше предан и любящ – и не само предан и любящ син, но и предан брат, и любящ мъж.

А той, Слейд, беше мошеник и предател.

– Джеймс – пророни измъчено той, – не исках да консумирам този брак. Наистина!

Но угризенията бяха безсмислени. Слейд имаше една тайна, която пазеше дълбоко в душата си. Тайната му беше, че през последните десет години е водил най-благородния и достоен живот, който би могъл да си позволи – само за да докаже на всички, които се интересуват да забележат, че мнението на баща му е погрешно. Да докаже пред себе си, че Рик греши. А сега всичко се оказваше безполезно. През изминалата нощ на повърхността бе изплувала голата истина. Той беше само един долен измамник. Не беше достоен и благороден човек, целият му живот беше само безсмислена поза. В цялото семейство Деланза единствено Джеймс притежаваше чест и достойнство.

А той, Слейд, беше само едно себично копеле, както Рик обичаше да го нарича. Тя го имаше за приказан герой. Но представата ѝ беше погрешна и нелепа. Колко беше наивна!

Господи, как би могъл да я люби по този начин! Как би могъл да забрави дори и за миг, че тази жена е годеницата на Джеймс, че брат му искрено я е обичал!

– Прости ми! – извика безпомощно той. – Джеймс, прощавай! – Но дори и в този миг се чувстваше като предател. Защото в главата му

напираше един предизвикателен рефрен. Но аз също я обичам!

Не, отхвърли упорито той натрапчивата мисъл. Не е вярно. Не можеше да бъде вярно, ако наистина обичаше Джеймс. През изминалата нощ просто се беше възползвал от тялото ѝ, нищо повече.

Но това не беше само евтин секс. Тогава не се бе почувствал изменен. Едва сега се чувстваше изменен.

Слейд впи скованите си пръсти в надгробния камък и извика в съзнанието си образа на Джеймс. Беше дошъл да помоли за неговата прошка. Не беше дошъл да се рови в сърцето си, да предава Джеймс отново, и отново.

– Джеймс! – извика той и вдигна лице към небето. – Прости ми! – Слейд затвори очи, заслушан в бодрата песен на птичките. Гробът не му отговори. Но дали наистина бе очаквал отговор? И как би могъл да го открие?

И тогава Слейд осъзна, че извинението му не беше напълно искрено. Упоритият бунтар, който се спотайваше в едно кътче на душата му, настойчиво нашепваше, че и той има право на щастие, че сега тя е негова съпруга, че Джеймс е мъртъв – мъртъв, по дяволите, – и че сега той също изпитва отчаяна нужда от нея.

Но трябваше да намери сили. Трябваше да удържи на думата си. Трябваше да се бори с онази част от себе си, която продължаваше да предава Джеймс. И трябваше да намери сили да я победи, защото в противен случай никога нямаше да живее в мир със себе си.

– Заклевам се... – промълви дрезгаво той, с надеждата да бъде чул. – Никога повече! Беше грешка. Никога повече няма да се повтори. Тя не означава нищо за мен! Кълна се!

Слейд чакаше. Джеймс не се материализира. Нямаше отговор, нямаше опрощение. Нямаше и следа от присъствието на Джеймс, нито някакъв знак, че грехът му е опростен. Беше глупаво от негова страна да очаква нещо различно, защото Джеймс отдавна беше мъртъв. Мъртъв и погребан. Само децата вярваха в духове, не и истинските мъже. В този момент Слейд осъзна, че от лицето му капят сълзи.

Той покри очите си с ръце. Трябваше да преодолее това. Джеймс беше мъртъв, смъртта беше невъзвратима и никога нямаше да получи опрощение за безумното си деяние. Може би с малко късмет един ден щеше да получи прошка от самия себе си.

Слейд обърна бързо гръб на студения гладък камък. Време беше да напусне всичко това – не само старинната гробница, но и Мирамар, и нея. Най-после беше осъзнал своята слабост, не можеше да остане с нея

тук и сега. След като беше кривнат от пътя веднъж, най-вероятно щеше да повтори грешката. И тогава може би щеше да настъпи такъв повратен момент, в който изобщо нямаше да съжалява за грешките си. Не се осмеляваше да остане.

Слейд се спусна по стръмния хълм и бавно закрачи към къщата. Пред очите му изникна скелетът на величественото имение. Той залитна от изненада – защото при дървената порта, редом с брезентовата му чанта, стоеше самият Рик.

Слейд бързо се съвзе и намести безразличната маска на лицето си. Това не биваше да се случва! Надяваше се поне очите му да не са червени от безсънието и горчивите сълзи. Той продължи уверено напред, докато стигна входа към задния двор.

– Къде, по дяволите, си се запътил? – попита баща му. – И какво е това? – Той посочи обвинително към чантата е оскъдният му багаж.

– Заминавам.

– Заради нея ли?

Внезапно го прониза пристъп на гняв – защото за пореден път Рик беше налучкал истината.

– Мотивите ми изобщо не ти влизат в работата.

– И защо не? Аз съм твоят баща, нали така?

За миг Слейд бе неспособен да отговори.

– Ти загуби правото да се наричаш мой баща преди много време.

Рик изскърца със зъби.

– А може би ти загуби правото да се наричаш мой син в момента, в който напусна дома ми преди десет години!

За един кратък миг Слейд бе склонен да повярва, че баща му наистина се чувства предаден и наранен, но в следващия момент реши, че това е само игра за въображението му или наивна мечта.

– Обвинявай ме, щом така предпочиташ. Ти самият никога ли не си правил грешки?

– Не съм казал такова нещо. – Рик отново насочи показалеца си към брезентовата чанта. – И този път ли ще избягаш от мен?

– Да.

– Ще ме напуснеш отново?

В онази призрачна нощ преди десет години Рик го бе оставил да си отиде, без да се опита да го спре. Но тогава той не беше наследник на бащините си имоти, беше само един никому ненужен втори син. Стомахът го присви болезнено. Несъзнателно душата му се изпълни с напрегатното очакване. Рик изглеждаше почти разстроен.

– Разбирай го както искаш.

– И как иначе бих могъл да го разбирам?

Слейд вдигна небрежно рамене.

– Няма да я отведеш със себе си!

Слейд едва не се разсмя.

– Повярвай ми, старче, тя е изцяло на твое разположение! – Не биваше да изпитва такава болка – та нали добре познаваше баща си, знаеше, че едва ли някой по света се интересува по-слабо от своя собствен син. Но болеше. Болеше повече от всякога – вероятно защото през тази сутрин беше загърбил твърде много несподелени чувства и сърцето му още кървеше.

– Получи всичко, което поиска от мен – пророни остро той. – Трябва да си дяволски щастлив. Сега имаш Мирамар, имаш и своята богата наследница. А аз приключих с нея. Приключих и с теб.

– Знаеш ли, ти си един глупав кучи син! – просъска гневно Рик.

– Мисля, че не за пръв път чувам от устата ти тези думи. И знам достатъчно за миналото си, за да ги възприема буквално. Но знаеш ли какво? Не намесвай майка ми в нашите отношения.

– Невъзможно е – отсече Рик. – Тя също ме изостави, без да се замисли. Ти си същият като нея.

Слейд беше не по-малко бесен от баща си. Искаше да избухне, да предизвика нечовешка болка. Също като ранено животно той премина в яростна атака.

– Но общото между двама ни си самият ти, нали? Ти си я прогонил, не е ли така? Тя не те е напуснала – ти си я прогонил!

Рик пребледня.

Слейд се приготви да нанесе съкрушителния удар.

– Но нямаш тази власт над мен. Вече не, не и сега. Преди време ти ме прогони от дома. Сега си отивам, защото сам го искам.

Рик се овладя. Тъмносините му очи, които толкова напомняха за тези на Слейд, излъчваха същия несдържан гняв, същата неударима болка.

– Добре! Върви. Мислиш, че ще съжалявам? Мислиш, че искам да останеш? Мислиш, че се нуждая от теб? – Смехът му се извиси в утринната тишина – остър и груб. – Никога!

Слейд посегна към брезентовата си чанта.

– С налудничавите си идеи само ще преобърнеш това място с кратката нагоре – извика Рик зад гърба му.

Слейд не му отговори. Рик крещеше:

– Освен това вече имам нея! Проклет да си! Нямам нужда от теб, хлапе, и никога няма да имам!

Слейд трепна, но продължи уверено напред. Не можеше да остане безразличен, не и вътре в себе си, където болката разяждаше плътта му. Сърцето го болеше, сякаш някой бе забил нож в гърдите му и сега завърташе острието. Безмилостно. Но крачките му останаха твърди и уверени.

Когато стигна до изхода, гласът на Рик отново го застигна – по-висок и по-настойчив отпреди.

– Кога ще се върнеш отново?

Слейд не му отговори. Отговорът беше, че никога няма да се върне отново – ново болезнено завъртане на острието. Да напусне Мирамар завинаги, беше също толкова мъчително, колкото и да остави всичко останало зад гърба си.

– Ще се върнеш. Винаги се връщаш! – извика Рик подире му, сякаш бе прочел негласния му отговор.

Слейд отново не му отговори. И понеже за последен път кракът му стъпваше на родна земя, силно му се прииска да се обърне назад. Но не го направи. И макар вече да бе направил своя избор, макар да се отдалечавате от къщата с широки крачки, една част от него все още чакаше – чакаше някакъв протест, последен протест от страна на баща му. Само че той така и не го изрече.

Слейд стигна до хамбарите и хвърли брезентовата чанта в една каруца. И докато кобилата нагаждаше крачките си според неговите, той се запита дали острата болка в гърдите му се дължеше на баща му, на брат му, на Мирамар или на жената, която все още спеше в неговата стая. Жената, която беше негова съпруга и която се бе осмелил да обича – само за една нощ.

Никога преди Реджина не се беше чувствала по-щастлива. Събуди се доволна и усмихната, неспособна да мисли за нищо и никой освен за Слейд. Слейд, нейния съпруг. Слейд, нейния любовник.

При тази мисъл би трябвало да се изчерви, но вече бе над тези неща. Помисли си, че едва ли някога отново ще се изчерви при мисълта за споделената си любов. Тя се облече припряно, питайки се къде ли е той и какво ли ще си кажат след тази дива, безумна нощ. Тялото ѝ беше изтощено, но душата ѝ пееше възторжено. Това беше истинска любов, каквато не бе изпитвала никога преди.

Докато се обличаше, Реджина си представяше как ще се държат, когато се срещнат отново. Той ще ѝ се усмихне, когато я види да се приближава – истинска усмивка, бавна и съблазнителна, която несъмнено щеше да я подсети колко порочни могат да бъдат двамата в леглото.

А може би щеше да прекоси стаята с твърди, решителни крачки, да я вземе на ръце и да я завърти бурно във въздуха, наситен с несдържан смях. После щеше да я целуне и да ѝ признае колко много я обича. Щеше да ѝ обещае да я обича завинаги и да ѝ каже, че го е направила най-щастливия човек на света.

Той така и не ѝ бе признал чувствата си през изминалата нощ. Тогавана не беше казал почти нищо освен колко е красива. Разбира се, Реджина знаеше, че той я обича по същия начин и със същата страст, с каквато и тя го обичаше. Беше го доказал с ръцете си, с устните и тялото си – и скоро, много скоро, щеше да го изкаже с думи.

Днес започваше техният нов живот. Реджина танцуваше от удоволствие, докато пригладваше грижливо косата си. Двамата бяха съпруг и съпруга, бяха страстни любовници, а скоро щяха да станат и много повече. Щяха да опознаят душите си. Да станат приятели. Да започнат да си вярват един другиму. Скоро щяха да имат дете. А после друго и друго. Щяха да се превърнат в сплотено любящо семейство. Реджина сияеше от радост. Представи си как ще запознае Слейд със своето семейство и потръпна от радостно очакване. Майка ѝ и сестра ѝ щяха да останат поразени от вида му, от мъжествената му сила, от харизматичния му чар. А братята ѝ незабавно щяха да се привържат към него. Защото, макар да бяха израснали в различни светове, и тримата притежаваха онзи магически ореол, който отличаваше изключителните мъже от посредствените. Първоначално баща ѝ нямаше да се зарадва на новината, защото не беше дал личното си одобрение за венчавката, но постепенно щеше да осъзнае, че точно Слейд е мъжът, от когото дъщеря му се нуждае, и двамата щяха бързо да станат неразделни приятели. Преди тази нощ Реджина изпитваше известни съмнения относно общото им бъдеще, но вече не.

Тя се засмя, вперила поглед в собственото си отражение в огледало го. Очите ѝ проблясваха закачливо като жълти сапфири, лицето ѝ излъчваше любов и безоблачно щастие. Приличам на влюбена, жена, каза си тя. Приличаше на една от най-щастливите жени на света.

Наближаваше пладне, когато Реджина най-после излетя като пеперуда от стаята на Слейд. Насочи се право към трапезарията с надеждата, че той е там и отдавна я очаква. Но помещението беше празно. Нямаше

ником и в дневната. Разочарована, Реджина спря и се запита къде ли би могла да го открие. До слуха ѝ долетя тракане на съдове откъм кухнята. Тя се забърза натам и нетърпеливо пъкна глава през процепа на вратата. Жозефин се обърна и когато я видя на прага, лицето ѝ придоби печално изражение. Реджина беше озадачена от такова посрещане.

– Добро утро. Виждала ли си Слейд?

Жозефин сякаш се поколеба.

– Не и тази сутрин, мила.

– О!

– Но Рик спомена, че иска да говори с теб. Той е в кабинета си.

Реджина засия отново. Рик със сигурност трябваше да знае къде е отишъл Слейд. Тя напусна забързано кухнята и се понесе по коридора. Вече познаваше къщата, сякаш е истинска господарка. Не без удоволствие Реджина осъзна, че като съпруга на Слейд сега наистина е господарка на имението, наравно с Виктория. Сега Мирамар беше нейният дом, а кой не би се радвал да притежава дом като този? Струваше ѝ се, че всеки миг ще полети от радост.

Вратата на Рик беше широко отворена и той я забеляза, преди да го извести за присъствието си.

– Влизай спокойно.

Усмивната, Реджина прекрачи прага.

– Добро утро.

– Седни, Елизабет.

При тези думи щастието ѝ бе мигновено помрачено от разяждащо чувство на вина.

– Нещо не е наред ли? – В миг дишането ѝ замря. Дали Виктория или Едуард най-после не го бяха уведомили, че в действителност тя не е Елизабет? Дали Рик знаеше истината? Мислите ѝ препускаха с невероятна бързина. Ако Рик бе разбрал, трябваше незабавно да каже и на Слейд.

– Нещо не е наред – отвърна провлечено Рик. – Но едва ли е чак толкова зле, че да изглеждаш като покосена от куршум.

Кратката му усмивка я накара да се отпусне поне временно. От погледа ѝ обаче не убягна, че усмивката не стигна до очите му. Страх скова душата ѝ. Дали все пак не знаеше истината?

– Какво се е случило?

– Виж, мила, няма приятен или тактичен начин да ти го съобщя, така че ще ти го кажа направо. Слейд замина.

Рик говореше на английски, но със същия успех би могъл да

използва който и да е чужд език, защото думите му изобщо не достигнаха до съзнанието ѝ.

– Заминал?

– Тази сутрин.

– Аз... нищо не разбирам.

Слейд реши да се върне в Сан Франциско, където живя през последните няколко години.

– Би ли повторил?

Рик повтори думите си буква по буква.

– Без мен? – прошепна удивена Реджина.

Рик се поколеба.

– Без теб. Той знае, че тук ще се грижим добре за теб.

Отне ѝ доста време да проумее пълния смисъл на думите му.

И тогава целият ѝ грижливо изграден свят рухна в краката ѝ.

– Мила, няма да припаднеш, нали? – Рик мигновено скочи на крака и застана плътно до нея. – Почакай, нека ти донеса някаква напитка. Мисля, че имаш нужда.

Реджина беше вцепенена, невярваща, сломена. Наистина се намираще на ръба на нервния срив.

– Искаш да кажеш – прошепна натъртено тя, – че Слейд ме е напуснал?

– Е, не бих го нарекъл точно така – увърташе смутено Рик. – Просто се върна към обичайния си живот на Север.

Реджина се вираше сяпао пред себе си. Беше безчувствена, вцепенена, в състояние на пълен шок. Слейд бе заминал. Беше се върнал в Сан Франциско, където е живял преди брака, без нея. Току-що се беше оженил за нея и вече я бе напуснал. След изминалата нощ той я бе напуснал.

Гневът надделя над болката и изумлението.

– Добре ли си? – Рик ѝ подаде услужливо чаша с ликьор, но тя не я прие и дори не му отговори. Почти не чуваше гласа му. От самото начало Слейд ѝ бе заявил, че се жени за нея заради парите ѝ. Тя се беше омъжила от любов – същата тази любов, която през изминалата нощ я бе подтикнала да отиде неканена в стаята му. А той я беше любил, както страстен мъж люби проститутка, а не законната си жена. А днес... днес я бе напуснал.

– Елизабет, това не променя абсолютно нищо. Той все още е мой наследник, а ти все още си негова съпруга. – Рик отпусна успокоително ръка върху рамото ѝ. – Все още си добре дошла при нас, не се

притеснявай за това.

Разстроена, Реджина тръсна гневно глава.

– Този е долен негодник!

– Е, понякога наистина е точно такъв.

– Той се ожени за мен и веднага ме изостави. Проклет да е! Изобщо не е имал намерение да остане до мен като мой съпруг!

– Е, предполагам, че тук си права.

– Проклет да е! – извика през сълзи Реджина. Дали наистина го обичаше? Нима беше възможно? Сега проумяваше каква детинска глупост е било от нейна страна да вярва, че този мъж изпитва чувства към нея. През изминалата нощ той не беше отговорил на любовта ѝ – беше се възползвал от тялото ѝ! Беше задоволил долните си страсти! А колко съжаляваше тя в този миг за своята слабост!

– Виж, той ще се върне. Слейд винаги се връща – промълви Рик, но без привичната си самоувереност. – И когато го стори, вие двамата ще имате възможност да изгладите нещата помежду си.

– Кога? Идната година?

Рик остана неподвижен и безмълвен.

Реджина се изправи и закричи неспокойно из стаята като уловено в капан животно. Бяха я отблъснали като жена! Никога преди не беше изпитвала такива всепоглъщащи емоции. Сега изпитваше дива, неудържима, изгаряща омраза. Господи, как му бе позволила да я използва по този долен начин! Фактът, че от глупост и наивност бе попаднала в капана на хищника, не бяха никакво извинение за действията ѝ. Но все още съществуваше някакво решение. Едно-единствено решение.

– Къде е той в момента?

– Във Фриско.

– Знаеш ли къде точно бих могла да го откроя?

Рик изглеждаше облекчен.

– Да.

– Чудесно.

– Смяташ да го последваш? – попита я Рик.

– О, да. – Реджина се усмихна, но в усмивката ѝ липсваше топлота.

– Ще го последвам, за да му поискам развод.

– Почакай, почакай! – извика припряно Рик. Реджина отново отблъсна ръката му. – Не бива да действаш импулсивно. Помисли за Мирмар! Сега тук е твоят дом, Елизабет, и това е най-важното в момента. След време Слейд ще се върне и...

– Аз не съм Елизабет!

Рик замръзна.

– Не съм Елизабет! – повтори настоятелно Реджина и изпита някакво странно задоволство от въздействието на думите си. Знаеше, че не бива да обвинява Рик за действията на сина му, но не можеше да се сдържа. – Казвам се Реджина Шелтън, лейди Реджина Браг Шелтън и съм роднина на семейство Браг от Тексас и семейство Браг от Ню Йорк. Съвсем случайно баща ми е граф Драгмор от Англия, а майка ми е графиня. Наистина съм богата наследница. И нямам нужда от вашия Мирамар, благодаря.

– Разбирам – отвърна провлечено Рик.

– Нямам нужда и от вашия Слейд.

– Не смяташ ли, че паметта ти се върна малко внезапно?

Реджина беше твърде заслепена от гнева си, за да се притеснява, че току-що са я уличили в лъжа.

– Спомних си всичко два дни преди сватбата. Но наивно мечтаех да се омъжа за твоя чаровен син, и това нямаше нищо общо с Мирамар. – Тя долови как изражението на Рик се прояснява, но това също не я интересуваше. – Е, вече си научих урока – добави разпалено Реджина. – Смятам незабавно да се разведа със Слейд и да се върна у дома при своето семейство. А той може спокойно да си намери друга наследница, която да спасява безценния му Мирамар!

ВТОРА ЧАСТ
РАЗКРИТИЯ

17

В деня, след като научи, че Слейд безмилостно я е напуснал, Реджина пътуваше за Сан Франциско.

Часът беше четири и половина. Тя седеше скована и кършеше напрегнато ръце. От вчера адреналинът напираше бясно във вените ѝ. Откакто бе научила какъв долен мерзавец е нейният съпруг, не беше способна да мисли за нищо друго освен за неговото предателство. Безсънието бе изписало тъмни кръгове около очите ѝ, а цялото ѝ лице бе подпухнало от плач. Защото макар и обхваната от гняв, сърцето ѝ се късаше от болка.

Едуард се наведе към нея и стисна окуражително разтрепераните ѝ ръце. Той сам ѝ бе предложил да я отведе при брат си; в действителност той беше настоял да я придружи. Цялата тази ситуация ѝ се струваше болезнено унижителна – колко ли млади булки биваха изоставени от съпрузите си след първата брачна нощ? Разбира се, тя би предпочела да пътува сама – но истинските дами никога не пътуваха сами. Затова прие. Но беше резервирана и сдържана. Защото колкото и безсмислено да беше, в момента изпитваше омраза не само към самия Слейд, но и към цялото му семейство.

Както винаги, Едуард беше грижовен и очарователен спътник. Бяха хванали влака от Темпълтън и пътуваха малко повече от осем часа. През цялото време Едуард поддържаше приятен и неангажиращ разговор – само колкото да я разсейва. На два пъти остроумните му забележки успяха да извикат дори бледа усмивка на устните ѝ. Цялата ѝ стаена неприязън към брата на Слейд се изпари. Как би могла да му се сърди? Той вероятно беше узнал истината за нея дълго преди тя да заяви истинската си самоличност пред Рик, и може би я бе споделил със своята майка, но това беше вече минало.

Сега единствено непринудената му любезност имаше значение. Реджина го погледна с благодарност и без всякакъв гняв. Дори и сега, след като през целия ден се беше държала с него необщително и дори малко грубо, Едуард се опитваше да я разсее и успокои. А в момента повече от

всичко на света Реджина се нуждаеше от утеха и временна разтуха.

Тази мисъл заплашваше да сломи грижливо скроената ѝ маска на безразличие. Реджина извърна глава, за да скрие издайническите сълзи в очите си. В момента повече от всякога се нуждаеше от самообладание. Защото когато се изправеше срещу Слейд, не биваше да пророни и сълза.

Нито пък щеше да прави излишни сцени. Предния ден се бе държала като обидена глупачка – беше крещяла и нападала Рик, макар да осъзнаваше, че той няма никаква вина за безотговорните действия на сина си. Днес трябваше да остане хладна и сдържана. Слейд недвусмислено ѝ бе доказал, че не зачита никакви морални норми и задръжки, но тя нямаше да изпадне до неговото поведение. Беше добре възпитана и благоприлична дама. Трябваше да се придържа към добрите маниери, каквото и да ѝ костваше това. Трябваше. И в никакъв случай не биваше да показва пред онзи мерзавец какво ѝ е причинил и как болезнено се гърчи душата ѝ.

Реджина успя да се усмихне мило на Едуард – кротка награда за любезните му усилия – и извърна припряно глава. Вчера пред Рик бе забравила всякакви правила за поведение. Но падението ѝ не се изчерпваше с това. Всеки път, когато си спомнеше първата си брачна нощ – своето безотговорно, скандално поведение – душата ѝ потръпваше от срам. Ако имаше начин да изтрие тази нощ от миналото си, щеше да го стори незабавно. Слейд я бе използвал безмилостно – а тя му бе отвърнала с любов. В онзи момент тази необяснима любов беше единственото ѝ извинение за недопустимо дръзките ѝ действия. Днес съзнанието ѝ не приемаше извинения, защото след броени часове щеше да се изправи срещу Слейд, и в неговото съзнание също щяха да изплуват спомените от онази нощ. Тази мисъл я убиваше.

Не можеше да си прости също наивната илюзия, че дори и за миг този мъж е отвърнал на чувствата ѝ. Никога повече нямаше да се държи като невръстна глупачка.

Влакът вече намаляваше скоростта и навлизаше в огромната шумна и оживена гара. През прашните му прозорци Реджина виждаше тълпи от пътници и посрещани. Реджина дочуваше учестените удари на сърцето ѝ да отекват в ушите ѝ. Скоро щеше да се изправи срещу Слейд и да му поиска развод. Трябваше незабавно да приключи с този проблем.

Тя се размърда в удобната си седалка. Адреналинът кипеше във вените ѝ. С какво нетърпение очакваше този момент! Трудно беше човек да принуди Слейд на извърши каквото и да било, но тя не се съмняваше,

че ще успее да го убеди да ѝ даде развод. Все пак, след като ясно му покажеше, че не може да разчита на нейните пари, той нямаше да има никаква облага от този брак. Смяташе да запази в тайна истинската си самотичност – поне докато Слейд сложи подписа си под документите за развода, защото можеше да се окаже фатално да разкрие колко огромно е в действителност състоянието ѝ и колко значими са връзките ѝ в обществото.

Това означаваше, че трябва да действа бързо. Нямаше да успее да се срещне с него тази вечер – възнамеряваше да отиде право при чичо си, Брет Д'Аршан, за да може той незабавно да извади необходимите документи за развода. Брет беше изключително състоятелен човек, което означаваше, че държи в ръцете си неоспорима власт. Реджина нямаше да се изправи срещу Слейд, докато не получи нужните документи. Надяваше се да успее преди утре вечер. И несъмнено щеше да получи така бленувания подпис. А ако съпругът ѝ се осмелеше да ѝ откаже, за нея това би означавало война – и то от онези, които Слейд не беше в състояние да спечели. Защото Реджина щеше без колебание да използва срещу него цялата власт и всичките връзки на своето заможно семейство.

Този мъж не заслужаваше никаква милост от нейна страна – и все пак Реджина се размърда неспокойно на седалката си. Беше ѝ неприятно да си представи колко лесно взаимните усилия на чичо ѝ, баща ѝ и дядо ѝ биха могли напълно да разрушат живота му. Поне пред себе си можеше да бъде откровена. Тя ненавиждаше този мъж – това си беше самата истина. Но мисълта за отмъщение бе чужда на природата ѝ. Не можеше да търси разплата за грешките му – просто не го мразеше достатъчно, за да го поиска. Трябваше сама да уреди този развод. И кой знае защо, мисълта да види Слейд сам, безпомощен срещу властта на нейното семейство, всяваше ужас в душата ѝ.

Едуард нямаше представа за тайните ѝ планове. Реджина не знаеше дали той подозира дори за намерението ѝ да му поиска развод, макар че Рик навярно трябваше да го е уведомил.

– Искаш ли да прекараш нощта при моя чичо? Предполагам, че там ще се чувстваш удобно и приятно – каза тя.

Едуард изглеждаше озадачен.

– При чичо ти?

– Да. – Реджина се усмихна. – Не знаеше ли, че имам роднини в този град? Брет Д'Аршан, корабният магнат, е мой чичо. Смятам да отседна у тях.

– Не мислиш ли, че е редно да отидеш при съпруга си?

В очите ѝ проблесна опасен пламък.

– Не, тази вечер няма да го потърся.

За миг Едуард остана безмълвен.

– Разбирам. И кога възнамеряваш да се видиш със Слейд? Предполагам, че той е причината да измениш целия този път.

– Мисля, че утре. – Реджина беше повече от съдържана. Не искаше да окуражава Едуард да навлиза по-дълбоко в тази тема.

Той обаче се показва като истински кавалер.

– Искаш ли да остана с теб в дома на чичо ти, за да мога утре да те придружа до дома на брат ми? – Гласът му остана любезен, въпреки нейния недружелюбен тон.

Реджина прехапа устни. Как ли бе успял този мъж да се досети, че въпреки разяждащия гняв в душата ѝ тя истински се боеше от перспективата да види Слейд?

– Не е нужно да го правиш.

Но съзнанието ѝ настойчиво нашепваше, че ако съпругът ѝ поне малко приличаше на брат си, сега тя нямаше да бъде героиня в тази нелепа драма.

Най-после влакът спря. Двамата с Едуард слязоха на перона. Един стюард услужливо донесе чантите с багажа им и с ъгълчето на окоото си Реджина забеляза как Едуард пхна в ръката му сребърен долар. Разбира се, нормално беше момчето да получи бакшиш, но тя съвсем не бе очаквала Едуард да прояви такава щедрост – защото той не разполагаше с пари в излишък, това поне със сигурност го знаеше. В случая щеше да свърши работа и монета от пет цента.

Улицата гъмжеше от пътници, слезли от току-що пристигналия влак. Около дузина луксозни карети търпеливо чакаха пред гарата клиенти, готови да платят високите такси, а отсреща няколко трамвая и тролей, теглени от коне, предлагаха по-бавен транспорт за по-неплатежоспособните. Миг по-късно двамата с Едуард бяха в кабината на един файтон и Реджина даде адреса на чичо си на „Калифорния стрийт“.

– „Ноб Хил“? – попита Едуард.

– Да – отвърна Реджина и мигновено подразбра насоката на мислите му. „Ноб Хил“ беше богаташкият квартал с най-величествените имения. В миналото не беше така. Когато Реджина бе посетила чичо си още като малко момиченце, неговият грандиозен дом с четиридесет стаи внушително се извисяваше над останалите къщи на улицата. А когато след няколко години навести отново големия град, беше изумена да види квартала, обсипан с монументални резиденции, всяка от тях по-

голяма и по-внушителна от тази на съседа.

– Чарлз Ман също живее в „Ноб Хил“ – отбеляза спокойно Едуард.

Реджина се скова. Понеже не беше счела за нужно да обсъжда с него личността на своя съпруг, тя нямаше никаква представа къде живее, къде работи и с какво конкретно се занимава Слейд. Реджина се поколеба, после реши да зададе въпроса, който я вълнува, но без да издава крещящото си любопитство:

– Ами Слейд?

– Той живее под наем в старомодна къта на „Гаф стрийт“, макар че рядко се отбива там. Обикновено остава до късно в офиса и често се връща да довърши работата си в абсолютно безбожни часове. Обикновено вечеря в дома на Ман. Струва ми се, че брат ми използва дома си само за сън.

Реджина преглътна. Сега беше близо шест часът. Представи си, че скоро ще минат покрай резиденцията на Чарлз Ман и че Слейд по всяка вероятност ще е там. Тази мисъл ѝ донесе странна възбуда. Озадачена, тя осъзна, че се поти, въпреки хладния въздух и лепкавата вечерна мъгла.

– Къде се намира офисът му?

– В сградата на „Фелдкрест“, която е собственост на Ман.

Реджина впери поглед през прозорчето на каретата, без да забелязва ярките светлини на „Маркет стрийт“, която в момента прекосяваха. По това време улицата бе задръстена от огромния поток от хора, които се прибираха след работа у дома, така че им отне повече от десет минути да излязат от тълпата. Реджина не знаеше нищо за живота на съпруга си в Сан Франциско. И не искаше да знае. Но това не ѝ попречи да попита:

– Какви са взаимоотношенията между Слейд и този господин Ман?

Едуард я погледна замислено.

– Ман го прибра под крилото си, когато брат ми беше самотен петнайсетгодишен хулиган.

Реджина се опитваше да си втълпи, че не бива да се чувства заинтригувана.

– В какъв смисъл „хулиган“?

– В големия град има разбойници, които кръстосват улиците през нощта – а понякога и по светло. Занаятът им е да обират чужденци и преди всичко китайци. От времето на Депресията в душите на хората от народа се бе натрупал много гняв. Обикновените човеци твърдо вярваха, че китайците са отговорни за Депресията и за липсата на работни

места. Аз се съмнявам в тази теория.

– Това е много тъжно.

– Да, така е. Лично аз смятам, че тези хора са едно необходимо зло за града – те са жиливи и усърдни работници. Но, разбира се, не бих изложил мнението си публично. Както и да е, нощните хулигани не бива да те притесняват, освен ако нямаш намерение да посещаваш китайския квартал в странни часове. – Едуард отново ѝ отправи ослепителна усмивка. – Слейд пристигна в този град, след като напусна Мирамар, още като дете. Останал бездомен и без всякакви средства в големия град, брат ми се присъединил към една от местните банди. За щастие на бандитите им хрумнало да оберат Чарлз Ман. Този човек е много интересна птица – ти ще имаш възможност да го прецениш. Сега е около шейсетгодишен, но тогава е бил в разцвета на силите си, а и той самият е израснал с уличните тайфи, макар и в Източен Ню Йорк, а не в задния двор на Сан Франциско. Той подгонил момчетата от бандата и заловил Слейд. Така се сложило началото на странните им взаимоотношения.

Реджина наистина не искаше да изпитва никакъв интерес. Тя беше обидена, наранена и изключително разгневена от безскрупулния си, неморален съпруг. Но не можеше да не изпита искрица на симпатия към невръстното момче, което е било отблъснато от своето семейство и безмилостно принудено да превземе улиците на Сан Франциско като „нощен хулиган“. Въпреки вътрешната си неприязън, тя попита:

– И какво се случило?

– Предполагам, че Ман е съзрял добрата страна на Слейд или е видял у него нещо от собствената си пропиляна младост. Затова вместо да го отведе в полицията, го прибрал в дома си. Дал му легло, храна и работа. Слейд започнал като разносвач на писма. Днес ръководи огромна част от империята на Ман.

Реджина премигна объркано.

– И с какво точно се занимава господин Ман?

– Спечелил е много пари по време на прословутата треска за сребро в Комсток в края на петдесетте и началото на шейсетте. И е бил достатъчно умен да продаде всичко преди грандиозния срив в цените. Успял е да инвестира добре парите си. По време на сребърната треска е притежавал половината от Виржиния Сити. Днес е собственик на „Гранд хотел Ман“, чието реноме отстъпва единствено на „Ралстън палас“, и на ранчото „Никазио“, което е единствено по рода си в Марин. Притежава също около една десета от цялата налична собственост в този град. Чува съм, че бил един от най-големите инвеститори в „Октопод“.

– „Октопод“? – промълви колебливо Реджина. *И Слейд беше дясната ръка на този заможен предприемач?*

– Това е галеното – и не толкова галено – име на предприятието „Южен Пасифик“ – отвърна Едуард. – Собствениците му, притежават по-голямата част от транспортните връзки, хиляди мили железопътни релси, милиони акра земя и са доста влиятелни в щатските политически кръгове. – Той се усмихна накриво. – И това са само малка част от всичките му дейности, Реджина. Както и да е, Чарлз Ман е доста важна клечка и един от най-богатите хора в Сан Франциско.

Реджина не му отговори. Но гневът я обзе с нова сила. И този мерзавец се осмеляваше да ѝ причинява това! Очевидно се опитваше да се представи за един от онези нощни хулигани – но той отдавна не беше такъв – о, не! Защо се държеше като отхвърлен бунтар, щом беше респектиращ бизнесмен?

Едуард сякаш прочете мислите ѝ.

– Когато се прибира къщи, Слейд коренно променя поведението си, както змията сменя зимната си кожа. Сега може и да не го разпознаеш, Реджина.

– Това вече няма никакво значение – отвърна остро тя. – Честно да ти кажа, вече не бих променила мнението си за него дори ако беше самият Чарлз Ман.

Едуард потръпна.

– Пристигнахме – каза тя, когато най-после разпозна величествения дом на чичо си. Докато Едуард плащаше на кочияша, тя слезе пред къщата, сияеща от облекчение. След изживените перипетии домът на чичо ѝ я примамваше като дълго лелеян подслон. Искаше ѝ се да прелети по алеята, да изкачи стръмните стълби към входа и да се хвърли в обятията на добрата леля Сторм.

Роднините ѝ би трябвало да я очакват, защото веднага след онзи злополучен разговор с Рик, когато бе разбрала за подлото предателство на Слейд, тя им бе изпратила телеграма, с която ги уведомяваше, че е добре и че пристига в града при първа възможност. И все пак Реджина не успя да съдържи изненадата си, когато лично леля ѝ отвори широката входна врата.

Леля Сторм, която беше висока и привлекателна жена с величествена осанка в края на петото десетилетие от своя живот, изкрещя като малко момиченце, когато видя обичната си племенница. Тя прегърна здраво Реджина и я придърпа в преддверието, без да обърне никакво внимание на търещия се подире им Едуард. Реджина се притисна

силно към нея, готова всеки момент да избухне в сълзи. Как само ѝ се искаше да излее душата си пред обичната леля Сторм!

– Къде беше? – извика възбудено леля ѝ. – Щяхме да се поболеем от притеснение! Имаш ли представа, че в момента бедните ти родители са някъде из Атлантическия океан и няма начин да им съобщим, че си добре, докато не пристигнат в Ню Йорк?

– Съжалявам. – За Реджина това си беше самата истина. Тя забеляза величествената фигура на чичо си, застанал зад гърба на съпругата си, а лицето му беше едновременно мрачно и щастливо. Тя познаваше отлично това изражение – баща ѝ често изглеждаше така, не заради самата нея, а заради постъпките на непокорната ѝ сестра, която вече беше дукеса. В този момент тя си спомни за присъствието на Едуард.

– О, боже! – извика смутено Реджина и му направи път. Сега чичо Брет изглеждаше напрегнат и подозрителен. – Чичо – каза тя, ослепително усмихната, за да изтрие мрачните мисли от съзнанието му, – нали виждаш, че съм добре?

– Да, виждам, и се надявам да имаш много добро обяснение за неочакваното си изчезване.

– Имам обяснение, но нека първо те запозная с моя приятел, Едуард Деланза.

– Твоят приятел? – извиси глас чичо Брет. Той погледна навъсено Едуард, без да му подаде ръка за поздрав.

Сърцето на Реджина се обърна.

– Не може да се каже, че е точно мой приятел – отвърна тя, порумения от смущение. – Той е мой девер.

Едуард прояви съобразителност и се оттегли в стаята си с извинението, че е твърде изморен от пътуването. Реджина обаче разбра, че той просто ѝ е влязъл в положението и е решил да я остави сама да реши проблема си. Сега тя стоеше в центъра на огромната библиотека и кършеше нервно ръце. Леля ѝ стоеше точно до нея, твърде неспокойна, за да седне на стол и да слуша невъзмутимо. Брет беше единственият, който поне вършеше нещо – в момента си наливаше двойна доза уиски.

– Нека да говорим направо – каза той и се обърна директно към нея. – Ти си се омъжила за Слейд Деланза, така ли е?

Реджина кимна утвърдително.

– Да се върнем малко назад. Скочила си от онзи влак по време на обир и при удара в земята си изгубила паметта си. Семейство Деланза са

те открили и са те взели за друга жена и през цялото това време са те имали за Елизабет Сейнт Клер.

Тя кимна отново.

– Кога си възвърна паметта? – попита отсечено Брет.

– Само преди няколко дни – прошепна Реджина.

– Нужен ни е най-добрият лекар в щата – извика разпалено чичо й.

– И Господ ми е свидетел, че още утре ще ти го осигурия. – Тонът му се смекчи. – Ти добре ли си?

– Да.

Брет Д'Аршан се намръщи.

– Деланза?

Реджина се напрегна.

– Познаваш ли го?

– Не много добре. Очевидно се движим в едни и същи кръгове, но той се държи на разстояние от всички – с изключение на Чарлз Ман. В действителност не знам почти нищо за него, освен че е усърден работник и е предан на своя работодател. – Брет се намръщи отново. – И какво, по дяволите, те накара да се омъжиш толкова припряно? Това не е в твой стил. Знаеше ли коя си, когато се омъжи за него?

Реджина не можеше да излъже – вече твърде много лъжи тежах на съвестта й.

– Да.

– Дори да ме убиеш, не мога да си представя що за двойка сте вие двамата – пророни навъсено Брет. – И все още не разбирам.

Реджина се колебаеше. Не знаеше дали това е най-подходящият момент да изплюе камъчето и да поеме такава тежка вина.

– Аз обаче разбирам – намеси се леля Сорм. – Мисля, че вие двамата прекрасно си подходите. – Тя се усмихна към Реджина и понеже беше по-хитра и проникателна от своя навъсен съпруг, в погледа й също се четеше любопитство и подкана. – Дамите в този град ще останат много разочаровани.

Въпреки озлоблението и болката Реджина почувства как сърцето й се обръща.

– Така ли?

– Предполагам, че тази загадъчна мистерия около неговата личност кара половината жени в този град да въздишат и безмилостно да го преследват. Разбира се, той наистина е един привлекателен джентълмен и явно никога досега не е смятал да слага край на ергенския си живот. – Щом обаче видя гневно стиснатите устни на Реджина, любезната

възрастна дама побърза да успокои племенницата си. – Той обаче никога не е обръщал внимание на никоя дама, която познавам. Между другото, струва ми се, че господин Деланза изобщо не се интересува от дами. Винаги го срещам в компанията на Ман и други джентълмени, погълнати в сериозен разговор. Той не си пада по жени, мила моя.

Реджина неохотно промърмори:

– Това няма никакво значение.

– Реджина! – Леля й пристъпи загрижено към нея. – Какво не е наред?

Реджина си пое дълбоко дъх.

– Няма значение – повтори решително тя. – Вижте, аз... аз се развеждам с него.

Библиотеката потъна в тишина.

– За целта имам нужда от помощта ви – добави припряно Реджина. – Трябва да ме снабдите с необходимите документи за развода. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Леля Сторм стисна невярващо ръката й.

– Какво? – попита чичо Брет, сякаш някой го бе жегнал с нагорещена игла.

– Развеждам се.

– Правилно ли съм разбрал, че двамата сте се венчали едва преди два дни?

– Това беше грешка.

– Реджина, какво, по дяволите, си направила с живота си? – извиси глас Брет.

– Това е дълга история. – Тя преглътна. – Ще го направя, Брет. Мислех, че мога да разчитам на теб. Надявах се да ми помогнеш. Но дори да ми откажеш подкрепата си, сама ще се снабдя с нужните документи. Сигурна съм, че с моето име мога да ги получа почти толкова бързо, колкото и ти самия.

Видът на чичо й предвещаваше гръмотевична буря.

– Не съм казвал, че няма да ти помогна.

Леля Сторм го хвана припряно за ръката и настоятелно го поведе към вратата.

– Остави ни да си поговорим двете, скъпи – подкани го тя. – Като жена с жена.

– Нали знаеш, че брат ти Ник ще пребледнее, когато научи за този брак – и още повече за предстоящия развод – отвърна разпалено Брет. – Опитай се да стигнеш до дъното на нещата, Сторм. – Брет отправи един

последен поглед към Реджина и напусна стаята.

Реджина беше чула всяка негова дума. Но тя нямаше намерение да разкрива всичко пред загрижените си роднини и дори не й се мислеше за реакцията на баща ѝ. Той положително щеше да побеснее, задето се е омъжила без неговото разрешение. А реакцията му към предстоящия развод дори не подлежеше на обсъждане. Реджина обожаваше баща си, но в момента той беше последният човек, пред когото би искала да се изправи.

Когато леля ѝ пое загрижено ръцете ѝ в своите, за миг тя затвори очи. Не можеше да повярва, че животът ѝ е стигнал до такава задънена улица. След този развод никога нямаше да успее да изтрие петното от името си. Повечето жени никога не биха могли да се омъжат повторно след подобно падение, но, разбира се, граф Драгмор щеше да се погрижи да я омъжи незабавно, и то изгодно. Реджина се отпусна сковано до малката червена масичка. Чувстваше се на ръба на истерията. Ако си позволише да се отдаде на черните мисли за живота си, несъмнено щеше да изгуби и последните остатъци от своя самоконтрол.

– Трябва да го убедиш да ми помогне. Ако не го направи, ще се втурна сама из града да си намеря адвокат, който несъмнено ще види огромната облага от очевидната ми неопитност и наивност. Всеки адвокат с удоволствие ще ми предостави необходимите документи за развода, макар в момента да съм с празен джоб.

– Никога няма да бъдеш с празен джоб, мила. – Сорм се настани удобно до нея. – Знаеш, че винаги ще ти дадем нужните пари. Това обичайна свада между любовници ли е?

– Не.

– Консумирахте ли вече брака?

Реджина се поколеба.

– Да.

– Той прелъсти ли те, Реджина? Затова ли сключихте брак толкова прибързано?

– Не.

Сорм не откъсваше поглед от нея, очевидно объркана и озадачена.

– Мила моя, познавам те, откакто си родена. Постъпката ти е типична за сестра ти Никол, но не и за теб. Ти си знаела коя си, когато си се омъжила за него. Мога само да предполагам, че си се влюбила в този мъж.

– Не! – Реджина клатеше диво глава, в очите ѝ напираха тежки сълзи. – Той е толкова привлекателен! Завъртя ми главата! – Тя вдигна

поглед от ръцете си, очите ѝ излъчваха странен блясък. Трудно ѝ беше да обясни създалата се ситуация, след като твърдо беше решила да не изрича повече лъжи. Защото не можеше да вини амнезията за злополучната си женитба. Вероятно истината беше тази, която щеше да я спаси. – Повярвах, че не е безразличен към мен. А той ме взе за своя съпруга, за да спаси скъпоценния си дом! Ожени се за мен не от любов, направи го заради парите ми. А вчера ме напусна, лельо Сторм!

И в този момент лицето на добродушната жена загуби благого си изражение.

В два часа следобед на следващия ден Реджина получи така мечтаните документи.

Брет и Сторм все пак бяха решили да ѝ помогнат. Сега мисълта, че Слейд се е оженил за нея заради парите ѝ, за да спаси Мирамар от неизбежен фалит, ги вбесяваше също толкова, колкото и наранената им племенница. Реджина досетливо бе пропуснала да спомене простичкия факт, че през цялото време е била осведомена за намеренията му. Тя внимателно прикриваше степента на увлечението си към този мъж, както сега предпочиташе да нарича чувствата си към него. И все пак роднините ѝ изпитваха известен скептицизъм по отношение на предстоящия развод. Те чувстваха не по-зле от самата нея, че такава спонтанна женитба е напълно нетипична за нейния уравновесен характер.

Роднините ѝ не желаеха да я оставят сама да ангажира адвокат, защото всеки можеше да се досети, че една наивна млада жена може да стане лесна плячка и обект на изнудване. Ако трябваше да има развод, Брет възнамеряваше да потули целия излишен шум около събитието. Не биваше да допуска скандал около личността на своята племенница. Все пак не му допаднаше идеята Реджина да се разведе със Слейд също толкова прибързано, колкото се беше омъжила. Опита се дори да я убеди да изчака пристигането на баща си, преди да предприеме такова жизнено важно действие. Но семейството ѝ едва ли щеше да пристигне, преди да изминат поне десетина дни или дори цяла седмица. Реджина не искаше и да чуе за подобен вариант.

Тя успя да извоюва също пълната ненамеса от страна на чичо си. Познаваше твърде добре и двамата им със Слейд. Брет беше изключително темпераментен човек, а в момента се ръководеше изцяло от неудържимия си гняв. При такива обстоятелства Слейд едва ли щеше да отстъпи. Ако го притиснеха до стената, най-вероятно щеше да прояви

прословутото си твърдоглавие. Реджина се опасяваше, че двамата мъже могат да стигнат и до размяна на юмруци, защото нейният съпруг беше по-избухлив дори и от чичо ѝ.

Нито за миг Реджина не успя да се отпусне. Както предварително ѝ бе обещал, Едуард се качи заедно с нея в каретата, която бяха взели от конюшните на Брет. Девер ѝ вече я бе осведомил, че сградата на „Фелдкрест“ била нова, десететажна постройка от варовик и гранит, разположена на ъгъла на „Ван Нес авеню“ и „Еди Стрийт“. Отдавна вече бяха поели по „Ван Нес“ – една от основните пътни артерии на града – и в момента пътуваха на юг. Пред тях вървеше един трамвай и видимо забавяше движението. Задмина ги тролей, теглен от коне, а после и две вагонетки, натоварени с бира и мляко. Накрая успяха да се промушат покрай оживения трафик и да задминат електрическата кола. Реджина видя автомобил, пълен с ухилени млади мъже, но не се усмихна. Макар и безбожно скъпи, с всеки изминал ден автомобилите ставаха все по-популярни. Тази кола приличаше на автомобила на братовчедка ѝ Луси, прекрасната „Дурая“.

Повечето сгради по улицата бяха триетажни, с търговски помещения на първия етаж и жилищни апартаменти на останалите. Но вляво от пътя се открояваше висока офис-сграда. Реджина беше почти сигурна, че точно това е крайната им цел. Подозренията ѝ се потвърдиха, когато кочияшът зави наляво в следващата пресечка.

Пулсът ѝ се учести. Макар денят да беше приятен и мек, тялото ѝ се потеше. Съзнанието ѝ бе обладано от образа на Слейд, а изражението му неизбежно беше мрачно и непроницаемо или хладно и разярено. Облечените ѝ в ръкавици длани стиснаха плетената дамска чанта и големия кафяв плик. В плика се намираха документите по развода, които Слейд задължително трябваше да подпише.

Двамата с Едуард слязоха от каретата, прекосиха мраморното фоайе и спряха пред внушителния асансьор. Реджина осъзна, че въздухът не ѝ достига.

– Половината от десетия етаж е зает от служителите на Ман – обади се Едуард, когато двамата влязоха в асансьора.

Реджина не успя да му отговори. Гърлото ѝ беше стегнато от напрежение.

Когато вратите на асансьора се отвориха пред тях, Едуард пое кавалерски ръката ѝ. Той я въведе в широкия коридор, интуитивно доловил, че в момента повече от всякога снаха му се нуждае от неговата подкрепа. Изнервяше я мисълта, че всеки момент ще се изправи лице в лице

със съпруга си, който безмилостно я бе напуснал. Едуард премина през няколко врати, всичките с огледални стъкла, и спря пред последния кабинет вляво на коридора. Той почука на вратата. Отговори му гласът на Слейд:

– Влез.

Едуард отвори широко вратата и отстъпи встрани, за да пропусне Реджина пред себе си. Разтреперана от вълнение, тя спря за миг, за да възвърне присъщата си самоувереност. Сега беше твърде късно за отстъпление. Защото Слейд вече я бе забелязал.

18

Слейд седеше зад огромно бюро с гръб към прозореца, който гледаше към оживения трафик на „Еди стрийт“. Изглеждаше погълнат от купичка канцеларска работа, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Още от пръв поглед Реджина забеляза фината му риза от гладък памук и висококачествената вратовръзка, небрежно разхлабена на врата му. Зад гърба му висеше черно вълнено сако. Изглеждаше невероятно различен от човека, който само преди три дни беше станал неин съпруг. В момента погледът му се взираше изумено в крехката ѝ фигурка.

Реджина също го гледеше втренчено и същевременно чувстваше бесните удари на сърцето си.

В следващия момент тя забеляза, че съпругът ѝ не е сам в кабинета си. Ако Реджина беше очаквала да види някой при него, то това несъмнено трябваше да е Чарлз Ман. Но в помещението нямаше друг мъж. Точно зад облегалката на стола му с гръб към прозореца стоеше неподвижно висока и стройна жена, която можеше да се нарече красива по всички съществуващи стандарти на света.

– Здравсти, братле! – поздрави го усмихнат Едуард. – Нямах представа колко се радвам да те видя. – Но погледът му се плъзна покрай Слейд и настойчиво се установи на високата брюнетка зад гърба му.

Жената огледа внимателно Едуард, преди да насочи вниманието си изцяло върху Реджина.

Неподвижна и скована, Реджина стоеше права до вратата. Другата жена беше по-възрастна от нея, вероятно по-възрастна и от самия Слейд, но изглеждаше в най-цветущата възраст за една жена – началото на трийсетте. Умело нанесените пудра и червило подсилваха зашеметяващия ефект от нейната външност. Реджина бе пронизана от измамната

стрела на болката. Гневът нахлу в душата ѝ с нова сила. Вече разбираше защо съпругът ѝ толкова е бързал да се върне в Сан Франциско.

Слейд не стана да я посрещне. Лицето му видимо помръкна, докато се привеждаше напрегнато напред на стола си.

– Какво правиш тук?

За пореден път Реджина трябваше да си напомни, че е изискана дама. Дамите никога не дават израз на настроенията си. Ослепителната жена в тъмночервен костюм очевидно не беше дама, защото в противен случай не би поддържала отношения със Слейд, без да е сключила брак с него. Тази мисъл още повече я извади от равновесие. Никога нямаше да падне до тяхното ниво. Когато най-последно проговори, гласът ѝ беше сдържан и спокоен, сякаш говори с напълно непознат човек:

– Извинявай, че те обезпокоявам на работното ти място.

– Здравей, Ксандрия – каза тихичко Едуард, сякаш двамата с тази жена бяха съвсем сами в помещението.

Ксандрия наблюдаваше Слейд и Реджина с широко отворени, напрегнати очи. Срещна погледа на Едуард само за миг, преди отново да съсредоточи вниманието си изцяло върху Реджина. Очите ѝ бяха огромни и сини.

– Какво правиш тук? – попита отново Слейд. Имаше вид на човек, който се готви всеки миг да избухне. Гледаше я така, сякаш е склонен да извърши убийство.

– Дойдох по работа – отвърна спокойно Реджина.

– Каква работа?

– Лична. Надявам се да ми отделиш малко време.

Той се взираше сяпао в нея. Думите ѝ бяха последвани от пълна тишина.

Другата жена, Ксандрия, наруши напрегнатата тишина.

– Виждам, че е по-добре да си вървя.

Повече от всичко Реджина искаше тази жена да си отиде. Присъствието ѝ заплашваше да сломи грижливо изграденото ѝ самообладание. Тя отчаяно се опитваше да не трепери и да запази маската на ледено безразличие.

– Извинете, но мисля, че никога преди не сме се срещали.

Ксандрия се закова на място и хвърли кос поглед към Слейд, сякаш очакваше неговото одобрение. Той се изправи и мрачно промълви:

– Ксандрия, това е моята съпруга. Елизабет, това е Ксандрия Кингсли.

Ксандрия изглеждаше искрено изумена.

За миг Реджина изпита известна симпатия към тази жена. Любовницата на Слейд очевидно нямаше представа, че той се е оженил съвсем наскоро. Това само потвърждаваше какъв мръсник е съпругът ѝ.

Внезапно Ксандрия се усмихна.

– За мен е изключително удоволствие да се запозная с вас.

Реджина се сепна, но не се помръдна от мястото си. Вероятно тази жена я имаше за наивна глупачка, която лесно може да бъде подлъгана с подобен театър, че връзката ѝ със Слейд е само платонична. Тя протегна сковано ръка:

– Приятно ми е. – Реджина обаче едва потисна непознатия досега подтик да се нахвърли върху тази жена и да издере очите ѝ с нокти. Не по-малко ѝ се искаше да издере очите на собствения си съпруг.

Ксандрия погледна Слейд и стисна плътните си устни.

– Имам уговорена среща – промърмори тя. Гласът ѝ беше естествено дрезгав и приглушен. – Извинете ме.

Реджина кимна едва доловимо. Изражението ѝ беше напълно непоницаемо за околните, но не можа да се сдържи да не погледне към Слейд. Лицето му беше напрегнато и гневно.

Едуард веднага пристъпи услужливо напред.

– Ще се видим отвън – обърна се той към Ксандрия.

Реджина го погледна крадешком и видя начина, по който гледаше ослепителната амазонка. Струваше ѝ се нормално всички мъже да се лепят върху ѝ като пчели върху мед.

Ксандрия го изгледа продължително.

– Благодаря.

После подаде ръка на Слейд и безшумно се плъзна през широко отворената врата. Едуард я последва, очевидно неимоверно облекчен.

Двамата със Слейд останаха сами.

Внезапно през отворените прозорци нахлуха всички възможни шумове от оживената улица – звън на звънци, вой на сирени, тракането на колелата по паветата, чаткане на конски копита, полицейски свирки и възбудени викове. А над всичко това се извисяваше протяжното гукане на гълъби.

Внезапно Слейд се изправи и заобиколи бюрото си.

– Какво правиш тук?

– Вероятно аз би трябвало да ти задам този въпрос – отвърна любезно Реджина.

– Очевидно съм зает с работа.

– Очевидно.

Той стисна зъби.

– Какво, по дяволите, правиш тук?

– Може и да си забравил – отвърна Реджина по-разпалено, отколкото й се искаше, – но мястото на една жена е до нейния съпруг.

– Не и в нашия случай. Болката я връхлетя като прилив на вълна.

– Не. Не и в нашия случай. Ти беше напълно категоричен по този въпрос.

– Никога не съм давал обещания да остана – отвърна й Слейд, но гласът му секна, а очите му останаха приковани в нейните.

Реджина потръпна. Беше издала изгарящата я болка, но вече беше твърде късно.

– Никога не си ми обещава каквото и да било!

– Ти никога не си ме молила!

Двамата се взираха напрегнато един в друг. Реджина трепереше и чувстваше, че всеки момент ще й прилошее. Искаше й се да излее болката и гнева си. Искаше да върне времето назад. Искаше да избухне и да нарани съпруга си така, както той я бе наранил. А повече от всичко й се искаше да крещи, да изкрещи високо въпроса, чийто отговор така копнееше да узнае. Как можа да я напусне след такава нощ? Как можа да я изостави?

Но не биваше да се оставя на разрушителните си пориви. Тя остана неподвижна и само учестеното повдигане на гърдите й издаваше чувствата, които бушуваха в душата й.

Слейд изглеждаше тъжен и някак гузен.

– Прости ми.

Идваше й да заплаче.

– Н-не приемам твоето извинение.

Той се поколеба за миг, после посегна да я докосне. Реджина отблъсна гневно ръката му.

– Не ме докосвай!

Слейд отпусна безпомощно ръце покрай тялото си.

– Имаш пълното право да се чувстваш разстроена.

Реджина не си направи труда да му отговори. Думата „разстроена“ беше твърде бледа и безлична, за да определи онова, което чувстваше. Освен това изобщо не искаше да показва пред този мъж колко е разстроена в действителност и какви болезнени терзания разкъсват душата й.

– Не трябваше да идваш тук, Елизабет – каза настоятелно Слейд. – Защо ти беше да идваш? Искам да останеш в Мирамар.

Реджина стисна болезнено зъби.

– Докато ти си тук. – В другия си живот, добави мислено тя, с онази жена. – Какъв мерзавец!

Тежкото обвинение го жегна право в сърцето.

– Такъв съм. Знам го по-добре от всеки друг.

Реджина премигна. Не беше очаквала подобен отговор. И все пак тя знаеше, че има твърде изкривена представа за този човек. Някога беше в състояние пламенно да го защитава; някога, преди време го беше поставила на величествения пиедестал на добродетелите. Преди време щеше да му възрази. Но вече не. Въпреки че предателските пориви да се поддаде на добрата представа за него все още се бореха с неверието в душата ѝ.

Слейд пхна смутено ръце в джобовете си. Изглеждаше искрено притеснен, защото е предизвикал сълзите, напирасчи в очите ѝ.

– Аз те нараних. Не исках да става така.

Прииска и се да се размее. Гласът ѝ излезе накъсан, като сподавено стенание.

– Колко си грижовен само!

– Добре – извика гневно той. – Но нека първо ти припомня, че не бях аз този, който дойде в леглото ти онази нощ. Ти дойде при мен. Никога не съм имал намерение да консумирам нашия брак. Но, по дяволите, ти сама ми се предложи!

Душата ѝ ридаше. Брутално откровените му думи бяха като шамар в лицето ѝ. Но най-много я заболя от мисълта, че той никога не е имал намерение да консумира женитбата. Несдържаната ярост в очите му почти я отхвърли назад.

Той се отдалечи бавно от нея и впери поглед през прозореца.

Все още скована от острите му думи, Реджина го гледаше с широко отворени очи и се бореше да подреди обърканите мисли в главата си.

– Никога не си искал истински брак с мен?

Той не се обърна да я погледне.

– Не.

Реджина се бореше за глътка въздух. Най-после Слейд се обърна.

– Вярно е, че не бях достатъчно откровен с теб. Предполагах, че ти ще бъдеш доволна да се омъжиш и че ще бъде напълно достатъчно да ти предоставя своя дом и своето име.

– Предположението ти е напълно погрешно.

Слейд се намръщи.

– По дяволите, съжалявам. Съжалявам повече, отколкото би могла да си помислиш.

Реджина не пророни и дума, защото не можеше.

– Тази вечер ще те настая в хотела. Утре можеш да хванеш първия влак и да се върнеш обратно в Темпълтън. Едуард те доведе тук, той ще се погрижи и да те отведе у дома.

Преди време Реджина се бе заблуждавала, че поне малко познава и разбира този човек. Сега обаче осъзнаваше, че никога не би могла да го разбере.

– Не.

Слейд трепна от изненада.

– Не можеш да останеш.

– Точно така. – Тя отвори припряно огромния кафяв плик и мислено се помоли Слейд да не забележи горчивите горещи сълзи, които настоячиво напиреха в очите ѝ. – Затова искам развод, Слейд, и то незабавно.

– Какво?

– Искам развод.

Той не се помръдна, нито пък ѝ отговори.

– Защо си чак толкова изненадан?

Много бавно Слейд насочи погледа си към нея и отвърна:

– Може би не съм никак изненадан.

Не ѝ харесваше мрачния израз на болка в очите му. Тя беше тази, която страдаше в момента. Не я интересуваше дали и той не страда – той трябваше да страда, не му дължеше дори и единствена капка съчувствие.

– Мислех, че искаш да бъдеш господарката на Мирамар.

– Не. – Искаше ѝ се да изкреши в лицето му, че това е било само заблуда, че всичко, което някога е искала, е да бъде негова съпруга, че е искала да бъде не господарка на Мирамар, а господарката на сърцето му. Но това беше недостижима мечта. – Не искам да имам нищо общо с Мирамар.

Той впери поглед в разхвърляното си бюро.

– Мисля, че е редно да те осведомя, че няма да позволя да получиш и едно-единствено пени от моето наследство.

– Това някакъв вид отмъщение ли е?

– Наричай го както искаш. – Брадичката ѝ се вирна упорито. – Вероятно е отмъщение. Предполагам, разбираш, че няма смисъл да продължаваме този формален брак.

– Но ти вече не разполагаш със своите пари. След венчавката цялата собственост на жената преминава в ръцете на нейния съпруг.

Трябваше вече да си се досетила.

Може би би било така, ако тя беше Елизабет Сейнт Клер. Но в нейния случай беше различно. Баща ѝ щеше да ѝ повери наследството едва след нейната женитба. И вероятно точно това щеше да направи. Но тя не биваше да го споменава пред Слейд. Не можеше да го направи, без да му разкрие истинската си самоличност, а тя предпочиташе да избегне това. Очевидно през цялото време нейният съпруг се бе интересувал единствено от парите ѝ. Ако узнаеше, че тя има нещо общо със семейство Браг, едва ли някога щеше да се съгласи на развод.

Разтреперана, ръката ѝ стискаше здраво документите за развода.

– Остави ме да си отида, Слейд. Вероятно ще успеем да постигнем някакво парично споразумение. – Нейният адвокат беше предложил тази възможност като последен изход от ситуацията. И все пак я бе посъветвал да не засяга подобна тема. Но това бе последната ѝ възможност, защото наистина беше стигнала до задънена улица.

Лицето му помръкна.

– И колко струва за теб този развод?

Кой знае защо, сърцето я заболя по-силно отпреди.

– Н-не знам.

Усмивката му беше отблъскваща и грозна.

– Защо? – той пристъпи заплашително към нея.

Реджина отстъпи крачка назад. Не ѝ харесваше изражението на лицето му, нито опасния блясък в очите му.

Той продължи да настъпва към нея, докато я притисна с гръб към стената.

– Защо не знаеш? Искам да кажа, че след като смяташ да ми платиш, трябва да имаш предвид някаква конкретна цена.

Пулсът ѝ се ускори. Не искаше да усеща тялото му толкова близко до своето. Близостта му я смущаваше не по-малко от неприкрития му гняв.

– Правиш нещата да изглеждат толкова... мръсни.

– А не са ли мръсни?

Реджина затвори очи.

– Да. – Разводът наистина беше най-мръсното нещо, което ѝ идваше наум.

– Колко? – озъби се Слейд – На каква сума ме оценяваш? Реджина беше изплашена. Гърбът ѝ обаче бе опрян в стената и нямаше начин да му се изплъзне.

– Нашите адвокати...

– Без адвокати! – извика той и изтръгна документите от ръката ѝ. – Никакви адвокати, никакви обезщетения, нищо подобно няма да се случи!

– Какво искаш да кажеш? – извиси глас Реджина.

Слейд навря лицето си съвсем близо до нейното.

– Казвам не. Н-Е. Не!

Реджина се вцепени. Слейд оголи равните си зъби.

– Само това мога да отговоря на твоята молба, Елизабет. – С двете си ръце, той вдигна документите във въздуха. Подразбрала неговите намерения, Реджина извика болезнено. Напълно обезумял от гняв, Слейд ги скъса на две. После ѝ се усмихна.

Най-после истерията надделя над всякакви останали емоции.

– Ще съжаляваш за това! Ще ми платиш! Когато баща ми узнае за всичко това, ще те накара да съжаляваш до края на живота си! Той ще се погрижи...

– Баща ти?

Твърде късно Реджина осъзна колко наивно е развързала езика си. Тя пребледня като смъртник.

– Джордж Сейнт Клер е мъртъв.

Реджина притисна гърба си плътно към стената. Сърцето ѝ препускаше като обезумяло. Как бе успяла да допусне такава фатална грешка?

Слейд я сграбчи грубо за раменете и я придърпа към себе си – гърди в гърди, бедра в бедра.

– Кой е баща ти? Коя си ти? Коя си, проклета да бъдеш?!

– Слейд, пусни ме! Нека ти обясня!

Ръцете му изследваха грубо лицето ѝ. За миг Реджина се побоя за живота си.

– Коя си ти?

Тя навлажни нервно устните си. Стига да поискаше, Слейд несъмнено щеше да размаже лицето ѝ в силните си длани. А ако престанеше да разсъждава трезво, наистина щеше да го направи.

– Казвам се Реджина Браг Шелтън – прошепна тя. – Спомних си всичко.

Невярващ, Слейд се взираше напрегнато в очите ѝ.

– О, господи – прошепна изтощена тя. – Щях... щях да ти го кажа.

Слейд очевидно беше изпаднал в дълбок шок. В следващия момент стисна още по-силно лицето ѝ.

– Кога? От колко време знаеш истината за себе си?

Реджина знаеше, че е в безизходица. Една лъжа щеше да я спаси, но

само временно, защото Едуард знаеше истината, а това несъмнено означаваше, че и Слейд ще я научи.

– Точно преди сватбата.

Той се взираше в очите ѝ – разярен, но неподвижен като скала.

– Проклетата да си!

Реджина видимо трепереше.

– М-моля те, пусни ме! – Трябваше да се махне от този човек, щеше да се върне, но някой друг път. Сега толкова много се боеше от него!

Слейд обаче не я освободи. Времето сякаш спря. Гневът обсеби тялото му, проблесна в очите му. Погледът му беше убийствен, поглед на напълно обезумял човек.

– Ще с-се върна някой д-друг път.

Ръцете му притискаха болезнено лицето ѝ.

– М-моля те! – Това беше вик на болка и безпомощност.

Внезапно ръцете му увиснаха във въздуха. Слейд отстъпи крачка назад.

– Махай се! Върви си още сега! В ада да гориш, проклетнице!

Реджина не можеше да се помръдне.

– Вън! – Той се извърна рязко и я погледна. – Върви си, преди да съм те наранил!

Реджина нямаше нужда от втора покана. Тя побягна като обезумяла от стаята. А зад гърба ѝ долетяха смразяващи звуци – Слейд стовари тежък юмрук върху бюрото си.

19

– Изненада ме – прошепна Ксандрия.

Двамата с Едуард току-що бяха излезли на „Ван Нес авеню“. Той ѝ се усмихна.

– Надявам се изненадата да ти се е сторила приятна.

Ксандрия спря и го погледна – леко развеселена и изключително съблазнителна.

– За тях ли ми говориш – или за себе си?

Едуард се ухили по хлапашки.

– И двамата прекрасно знаем, че говоря за себе си – и за нас.

– Нима може да се говори за „нас“?

Нито за миг Едуард не бе свалил очите си от изразителното ѝ лице.

– А ти как мислиш?

– Мисля, че ни най-малко не си се променил от последния път, когато се опита – и не успя – да ме съблазниш.

Едуард се разся.

– Мила моя, тогава не те съблазнявах, а те утешавах, и понеже съм такъв, се въздържах да се възползвам от дълбоката ти скръб.

Ксандрия изглеждаше спокойна и развеселена.

– Едуард, тогава ти не беше никакъв джентълмен, а се съмнявам и сега да си истински джентълмен. И не ти си се въздържал, а аз те спрях.

– И, разбира се, оттогава съжаляваш за неуместната си постъпка – нощем лежиш будна в леглото и безнадеждно копнееш да ме зърнеш отново.

Ксандрия се разся. После внезапно придоби сериозно изражение и втренчи в него огромните си сини очи.

– Честно казано, веднъж или два пъти през годините ми се случи да мисля за теб.

Едуард изглеждаше също толкова сериозен и замислен.

– Хм. Това поне е някакво начало. Надявам се мислите ти да са били неприлични, порочни и скандални.

– Една истинска дама никога не издава мислите си докрай, Едуард.

И двамата се усмихнаха.

– Сякаш не са изминали цели четири години, Ксандрия – каза замислено Едуард. – Надявам се да не си си изгубила ума и да си извършила нещо наистина глупаво – като например да се омъжиш повторно.

– Не, не съм. В действителност през последните две години, откакто свалих траура, внимавам да държа на разстояние всички настоятелни ухажори.

Едуард погледна с възхищение сочното ѝ, съвършено изваяно, тяло.

– А несъмнено те не са били един и двама.

Ксандрия въздъхна.

– Бяха много, но никой не беше честен като теб. Боя се, че наследството, което получих от Ричард, моя съпруг, и от татко, се оказа тлъста примамка за доста кандидат-богаташи.

– Не се продавай евтино – вметна навъсено Едуард. – Наистина ли имаш среща? И ако е така, дали не мога да те придружа дотам?

– Аз имам много срещи – отвърна Ксандрия с крива усмивка. – Не бива да забравяш, че съм главният управител на „Грандхотел Ман“.

– Наистина съм впечатлен.

– Мислех, че можеш да се впечатлиш единственото от фигурата и лицето на една жена.

– Сега ти ме подценяваш. Това ли е твоята карета?

Ксандрия кимна утвърдително. Двамата с Едуард прекосиха оживената улица.

– Променила си се – отбеляза замислено Едуард. – Няма и помен от наивната, потънала в скръб, вдовица, която срещнах преди четири години.

– Значи все пак си забелязал? – Ксандрия изглеждаше поласкана.

– Определено забелязах. – От погледа му струеше искрено възхищение.

– Ти също си се променил – не се сдържа Ксандрия. – Вече не си малко момченце.

– Скъпа, и двамата знаем, че дори на осемнайсет не бях момче, а се надявам да имам възможност да те убедя, че съм всичко друго, но не и малък.

Те спряха пред спретнатата двуколка. Ксандрия го гледаше вече без да се усмихва. Не се съмняваше, че мъжът насреща ѝ говореше самата истина и че при първа възможност ще ѝ даде доказателства. Несъзнателно мислите ѝ се върнаха назад във времето, когато се притискаше полуразсъблечена в прегръдките му, отдадена в плен на горещо плътско желание. В слабините ѝ нахлу гореща влага.

При последната им среща преди четири години тя беше вдовица от няколко месеца. Едуард пък беше привлекателен и самонадеян младеж. Сега, от позицията си на зряла жена, Ксандрия можеше да разбере как неговата любезност и чар я бяха подтикнали да се остави на горещите му ласки. За щастие тогава бе успяла за запази капка трезв разум и не беше позволила пламенните му целувки да я предизвикат да стигне подалече. Да, прекрасно си спомняше онова изживяване. А той бе приел благосклонно отказа ѝ да довършат това, което бяха започнали, и несъмнено бе намерил облекчение в прегръдките на някоя друга.

Идеята, че го е тласнала в ръцете на друга жена, ни най-малко не я притесняваше, макар преди четири години да беше дълбоко разтърсена от краткото и страстно преживяване помежду им. Не изпитваше и никакво чувство на вина. А сега всичко беше толкова различно.

През изминалите години бе постигнала зашеметяващ успех в професионалната сфера, а заедно с успеха бе спечелила почти неограничена власт в ръцете си. Самоуверената жена в разцвета на жизнените си сили твърде малко напомняше за онова неопитно, наивно момиче отпреди четири години. Сега беше напълно независима жена, способна да се чувства прекрасно в кожата си и сама да определя целите и намеренията си.

Сама бе избрала да не се омъжва повторно. Мъжете оставаха привлечени от ослепителната ѝ външност и неограничените средства, с които разполагаше. Но през последните години тя упорито отблъскваше всеки настоятелен ухажор около себе си, а те, както Едуард бе предположил, не бяха един и двама. Отношението ѝ към мъжете нямаше нищо общо със скръбта по изгубения ѝ съпруг, макар приживе да беше силно привързана, но не и влюбена в него.

Нежеланието ѝ да се омъжи повторно се дължеше единствено на онова, което се бе борила да постигне през всичките тези години. Въпреки острите протести на баща си тя бе работила дълго и упорито, за да стане това, което в момента беше. Бе започнала от самото дъно като общ чиновник, за да се издигне на върха и да стане главен мениджър на „Грандхотел Ман“. Сега беше независима жена и уважавана бизнесдама. Много хора я считаха за ексцентричка, но това само ѝ даваше повод още повече да се гордее с постигнатото. Никога не би се отказала от всичко това, за да се омъжи отново. Защото един евентуален брак означаваше да сложи край на досегашната си кариера и да се отдаде на домакинството на мъжа си. А това беше абсолютно немислимо.

Известно време след смъртта на съпруга си Ксандрия установи, че е изключително страстна жена. Но винаги внимаваше да запази дискретност. Баща ѝ никога нямаше да ѝ прости, ако узнаеше за тази част от живота ѝ. Беше старомоден и консервативен човек и за нищо на света не би я разбрал. А тя беше толкова привързана към Чарлз, че никога не би позволила той да узнае истината. И понеже обичаше Слейд като свой роден брат, не беше безразлична и към неговото мнение за нея. Но и неговите морални норми бяха остарели и старомодни. Ако някога дори заподозреше, че през изминалите години е сменила няколко любовници, благоразумният Слейд щеше да остане шокиран и безкрайно разочарован. А за нея мнението на близките ѝ означаваше много повече от елементарното задоволяване на либидото.

– Имаш ли нещо против да вечеряме заедно довечера? – обърна се тя към Едуард.

За миг по лицето му премина сянка на изненада. Дори и най-ексцентричните представителки на нежния пол никога не канеха мъжете на срещи. После лъчезарната усмивка разцъфна на устните му.

– С огромно удоволствие, мила моя.

– Чудесно. Късно ли ти се струва девет часа? Можем да вечеряме в моя офис в хотела. Ще имаш възможност подробно да ми разкриеш как-во става между Слейд и неговата съпруга.

Едуард я погледна закачливо.

– Надявам се да имам възможност и да ти разкрия различни неща.

Макар да се смяташе за модерна и освободена жена, Ксандрия се изчерви.

Няколко часа по-късно Слейд захвърли химикала си на бюрото и разпалено изруга. Мاستилото се разля по белия лист. Той се изправи на крака и впери поглед през прозореца. Гледаше към „Еди стрийт“, но не виждаше нито хората, нито сградите под себе си. Съзнанието му бе обсебено от образа на наранената му съпруга.

Все още му се струваше невероятно, че тя не е Елизабет Сейнт Клер, не е годеницата на Джеймс, че брат му никога не я е познавал и тя никога не го е виждала. Идваше му да извърши убийство всеки път, когато си напомниме за безсънните часове на копнеж и очакване, за разяждащата вина, която бе обхванала душата му.

Беше минал през самия ад.

Лъжата беше наистина монументална. Нямаше никакво приемливо извинение за постъпката ѝ. Но освен неудържимият гняв в душата му се загнезди разочарованието. Тази жена имаше лика на ангел, говореше като ангел, държеше се като ангел, а беше толкова далече от това понятие. Не беше истинска дама. Дамите никога не лъжеха. Всичко беше преструвка, долна симулация. Тя беше изумително добра актриса, невероятно обиграна лъжкия.

Болеше го от това предателство. Не можеше да повярва, че ослепително красивата жена с лице на светица е способна на подобно деяние.

Не можеше да вникне в подбудите ѝ. Не проумяваше какво я бе накарало да се омъжи за него, след като си бе възвърнала паметта. Все пак фактът, че е част от семейство Браг и че е аристократка по произход, ѝ даваше възможност да склучи далеч по-изгоден брачен съюз. Дали не беше в плен на някакво увлечение по него? Вероятно дори след като си бе спомнила своето минало, в сърцето си е изпитвала дълбока благодарност към него. Но сега това нямаше никакво значение. Трябваше незабавно да му признае истината. Нямаше извинение за подобна измама.

Реджина беше далеч по-богата наследница от Елизабет Сейнт Клер. Каква ирония на съдбата! Изведнъж тази мисъл го поразил. Как би могъл Рик, който на два пъти е виждал Елизабет, да изпадне в подобно заблуждение? Слейд не можеше да бъде лесно подлъган – Рик несъмнено е бил наясно с истината от самото начало и се е поблазил от

възможността да присъедини към семейството една наследница на фамилията Браг. Не само Реджина го бе измамил – баща му също беше участник в този долен фарс.

Слейд потръпна от възмущение и закричи нервно из офиса.

В момента яростта му пречеше да изпитва съжаление, задето я бе наранил с внезапното си заминаване. Преди това потресавашо разкритие беше покъртен до дъното на душата си от болката, която бликаше от очите ѝ. Презираше се за долната си постъпка, макар че нямаше какво друго да стори, след като я смяташе за любимата на Джеймс. Сега можеше да се изсмее над тогавашните си душевни терзания. Тази жена не принадлежеше на брат му, така че нямаше нищо грешно в неговата любов към нея, във връзката помежду им. Ако имаше представа коя е в действителност, никога нямаше да я напусне. Само ако знаеше, сега щеше да плува в блажените облаци на рая, а не да се раздира от болката на предателството.

Колко ли далече щеше да стигне тя в усилията си да получи развод? За миг му прилоша от внезапно връхлетялата го мисъл, че без значение дали тази жена е истинска дама, или не, тя със сигурност го мразеше до мозъка на костите си, щом бе потърсила изход в един обществено скандален развод.

Слейд присви устни. Колкото и нелепо да беше, самата идея за развод го отблъскваше. Нямаше какво да извлече от този брак. Той я мразеше; тя го ненавиждаше. Този брак щеше да се превърне в ад и за двамата им.

Опита се да си представи един евентуален развод. Отново го заля вълна на отвращение. Не е възможно, опитваше се да си втълпи Слейд. Не беше възможно след такова долно предателство все още да таи в душата си топли чувства към тази жена. Не биваше да изпитва нищо друго освен омраза и гняв. Но колкото и да се опитваше да извика някаква омраза към нея в душата си, търсеното чувство някак му се изплъзваше.

Слейд се чувстваше по-разстроен от всякога. Той настоятелно се опитваше да си напомни, че е отказал развод в състояние на афект, че единствената причина за проявеното вироглавие е разпаленият му гняв. Просто не обичаше да бъде заплашван, насилван и мамен – от никого, а най-малко пък от тази жена.

Опитваше се също да си втълпи, че чувствата му към нея могат да се нарекат само плътско желание и нищо повече.

Не беше нужно да напруга силно въображението си, за да си спомни всяка подробност от първата им брачна нощ. При тази мисъл се

възбуди невероятно. Невъобразимият глад по тялото на тази жена все още владееше разсъдъка му. Нещо повече – сега, когато най-после бе освободен от всякаво чувство за вина, страстта му изглеждаше по-силна и по-първична отпреди. Дъхът му секна. Това би било най-глупавата причина да остане свързан в брачен съюз с тази лъжкия, но нямаше да е нито първият, нито последният мъж, оставил се да го водят грубите инстинкти на тялото.

Костваше му неимоверни усилия да откъсне мислите си от секса. Реджина бе намекнала, че ще се бори докрай, за да получи този развод. Той щеше да бъде пълен глупак, ако се изправи незащитен срещу властта и обществените връзки на баща ѝ и цялото ѝ семейство. Но никога преди не бе развявал бяло знаме преди битка. За него това бе поредното неустойимо предизвикателство. Също като всички Деланза, Слейд водеше битките докрай и не обичаше да губи. Но... нима можеше да се изправи сам срещу една от най-мощните фамилии в света?

Твърде разстроен и превъзбуден, за да вземе окончателно решение, Слейд крачеше неспокойно из офиса и се опитваше да освободи животинското напрежение в тялото си. Помисли си за своя роден дом. Мирмар имаше нужда от нея, от парите ѝ. Сега, след като го бе измамила по този подъл начин, Слейд нямаше угризения да се възползва от средствата ѝ. Но несъмнено, ако тя се опиташе да окаже съпротива, нямаше да бъде никак лесно да сложи ръце върху наследството ѝ. Той беше в бизнеса от достатъчно дълго време, за да е наясно, че дори само името на съпругата му е достатъчно основание банката да постави под запрещение парите ѝ, докато двамата постигнат някакво изгодно и за двама им споразумение. А семейството ѝ можеше да води война с него неограничено дълго време, но Мирмар не разполагаше с време.

Внезапното кратко, познато почукване по вратата поне за миг успя да разсее мрачните мисли, които бушуваха във възбуденото му съзнание. Слейд се обърна, за да поздрави своя шеф, съветник и приятел. Чарлз спря за миг, преди да прекрачи прага на кабинета му, без да дочака покана. Това беше стар ритуал между двама им. Чарлз отдавна знаеше, че не е нужно дори да чука на вратата на своя доверен служител.

– Става късно – каза той вместо поздрав. Стоманеносивите му очи огледаха преценяващо Слейд.

Слейд вдигна рамене с ясното съзнание, че това не е обществено или делово посещение.

– Забелязах. – Чарлз се усмихна. – Така и не успях да разбера как изобщо успяваш да откриеш нещо на това бюро.

След като Слейд го бе обърнал в пристъп на гняв, сега работното му място изглеждаше по-разхвърляно от всякога.

– Обикновено си водя записки.

– Аз пък записвам всичко ето тук. – Чарлз почука с показалец по дъното на тъмното си бомбе. – Все пак твоят вид хаос е доказателство за гениалност.

Слейд се изчерви от удоволствие.

– Не преувеличавай.

– Знаеш, че никога не преувеличавам – освен когато очаквам изгодна бизнес сделка. А ти наистина си гениален. Какво ли щях да правя без теб?

– Аз съм тук, Чарлз.

– Чудесно. Помислих си, че сега, след като се ожени, би могъл да се върнеш в Мирамар.

Слейд се усмихна накриво и посочи стола пред бюрото си.

– Точно това е проблемът.

Чарлз не се възползва от поканата. Той обгърна бащински раменете на Слейд със силната си десница.

– Да вървим да изпием по нещо в хотел „Палас“.

– Какво? Защо не в „Грандхотел Ман“?

– Защото искам да се отпусна. Още повече искам ти да се отпуснеш. Освен това „Палас“ е по-близо до офиса.

Слейд понечи да откаже. Откакто Реджина го посети, работата му не беше никак продуктивна и бе решил да остане до късно в офиса, за да навакса пропуснатото. Но когато отново погледна Чарлз, осъзна колко силно се нуждае да излее душата си пред някого. Слейд кимна утвърдително.

Хотел „Палас“ беше внушителна сграда на седем етажа, украсена с огромни стъклени прозорци. Терасите на стаите гледаха към изискания двор и често бяха обсипани с любопитните гости на хотела, които изгаряха от нетърпение да видят какво става долу. Елитът на Сан Франциско често привършваше деня си именно там с чашка качествен алкохол. Най-богатите и най-властни мъже в града можеха да бъдат забелязани в сенчестите кътчета на двора по всяко време на деня, увлечени във важни делови разговори. Съпругите им също посещаваха често това място обикновено следобед. Сега милосърдието беше на мода и когато тези жени не бяха увлечени в безполезните си клюки, идваха тук, за да събират пари за различни популярни благотворителни каузи. Младият вестникар Уилям Рандолф Хърст често изпращаше там някой от

многобройните си новинари или идваше сам с надеждата да попадне на сензационна история преди дългоочаквания юбилей на медията.

Слейд и Чарлз прекосиха уверено двора. Двамата мъже незабавно бяха разпознати от някои от посетителите и трябваше да кимат с глава в знак на поздрав във всички посоки. Краката им потъваха в меките ориенталски килими. Огромните тропически палми придаваха известен уют в огромното преддверие, покрито с бял мрамор. Те избраха едно кътче в ъгъла, далече от пианиста, настаниха се удобно и си поръчаха бърбън с лед.

– Коя е тя? – попита Чарлз.

– Реджина Браг Шелтън. – Слейд умишлено наблегна на прочутото ѝ бащино име. Дори да беше казал Рокфелер или Астор, едва ли щеше да предизвика по-голяма изненада в погледа на Чарлз.

– Наистина ли? Слейд, не мога да ти опиша колко съм разочарован, че си запазил брака си в тайна от мен.

– Ксандрия ли ти каза?

– Веднага щом е излязла от офиса ти.

Слейд въздъхна.

– Чарлз, не бих казал, че съм се опитвал да го запазя в тайна. И не става дума за истински брак, не и в общоприетия смисъл. В противен случай никога не бих я оставил в Мирамар.

– Да, трудно ми беше да повярвам, че си предпочел да изоставиш младата си булка въщи.

Слейд се наклони напред, докато облеченият в бял костюм негър сервираше питиетата им на масата.

– Ожених се за нея заради парите ѝ, Чарлз, само заради парите ѝ.

Чарлз очевидно не вярваше на ушите си.

– Така ли? Това ми се струва съвсем нетипично за теб. Ти никога не си отдавал особено значение на парите.

Слейд се видя принуден да обясни тежкото финансово състояние, в което бе изпаднал Мирамар. После обясни на своя отдавнашен приятел, че Реджина бе изпаднала в амнезия и че всички, включително и той самият, я бяха взели за Елизабет Сейнт Клер, годеницата на Джеймс, и как обстоятелствата го бяха принудили да се ожени за нея заради богатото ѝ наследство.

– Това трябваше да бъде само формален брак, заради Джеймс. Тя беше уязвима, а аз сякаш да и предоставя дом и закрила в замяна на нейните пари, които трябваше да спасят Мирамар.

– Интересна история – промълви замислено Чарлз и остави чашата

си на масата. – Защо не ме помоли за помощ? Аз имам солидни връзки в повечето банки по света.

– Чарлз, повярвай ми, че ако можеше да ми помогнеш, несъмнено щях да те помоля за това. Не забравяй, че във времето, в което работя за теб, аз също съм извадил някои солидни връзки. Но в момента не можем да си позволим нов заем. За момент дори ми хрумна да те поканим за наш партньор в Мирамар, но Рик никога не би допуснал подобен изход от кризата. А дори и да бяхме привлекли инвеститор, който не е част от семейството, сумата, която би трябвало да внесе, незабавно му дава правото на контрол върху Мирамар, а това е напълно немислимо.

– А какво ще кажеш за един личен заем? – попита Чарлз. – Само между нас. Нима не знаеш, че винаги съм насреща, когато имаш нужда от нещо?

Слейд изглеждаше смутен.

– Признавам, че и тази мисъл ми мина през ума. Но никога не бих се осмелил да ти поискам подобна услуга.

– Знам, че не би го направил – отвърна Чарлз. – Ти винаги даваш всичко от себе си, но не обичаш да получаваш нищо в замяна. За цели десет години, откакто сме неразделни приятели, никога не си ме помолил за услуга. Затова се опитвам да ти втъпя, че съм готов да ти дам заем и не е нужно дори да ме молиш за това.

Слейд го погледна внимателно и се опита да прикрие горещите чувства, които предизвикаха в душата му сърдечните думи на неговия приятел. Защото дълбоко в себе си бе изпитвал страх да го помоли – страх да не му откажат, да не го отхвърлят, да не се окаже, че не е чак толкова значим за Чарлз Ман, че да заслужи подобна подкрепа.

– Чарлз, говоря ти за огромна сума пари – каза неуверено той. – Трябва да погасим вноските си за две години назад, имаме нужда от свеж прилив на капитал, за да превърнем ранчото в съвременно селскостопанско предприятие и да работим през следващите пет години. Поне пет години.

– Това наистина изисква солидна сума – съгласи се Чарлз. – Но аз бих ти заел парите, стига само да поискаш.

Слейд преглътна.

– Благодаря. – Той въздъхна с облекчение. Поне тук бе намерил благоприятен отговор на съмненията си. Чарлз винаги щеше да му се притече на помощ. Трябваше да има повече вяра в тяхното приятелство, трябваше отдавна да е разбрал колко здрава и трайна е връзката помежду им. – Но ще оставя това като последен изход. Рик няма да се съгласи;

подозирам, че дори би изпаднал в истерия. А и ще измине доста време, преди да успея да ти върна парите. Засега разполагам с известно време. Банката едва ли ще предприеме нещо толкова скоро след сватбата ми с наследница от семейство Браг. Поне от това преимущество мога да се възползвам.

– Браг е силно име – съгласи се Чарлз. – Убеден съм, че тя наистина разполага с парите, от които се нуждаеш.

Слейд впери поглед в недокоснатата си чаша с бърбън. Гневът го заля с нова сила.

– Преди време изпитвах известни колебания, дали да се възползвам от наследството й. Но не и сега. Тя ме излъга. Никога няма да забравя това, никога няма да й простя. Никога повече няма да й се доверя. Тя е истински дявол с ангелско лице.

– И за какво те е излъгала?

– Възвърнала си е паметта още преди венчавката. – Гласът му се задави. – Аз, глупакът, си мислех, че е годеницата на Джеймс, а тя е знаела истината, но не ми каза.

За миг Чарлз остана неподвижен, после се наведе и стисна здраво ръката на Слейд.

– Успокой се, синко.

Слейд поклати безмълвно глава. Гневът го заслепяваше, правеше го неспособен дори да говори.

– Обичаш ли я?

Той поклати глава отрицателно. Не я обичаше, вече не. И никога нямаше да признае, дори и пред себе си, че бе проявил тази глупост, тази лудост – и тази непочтителност към мъртвия си брат – да се влюби в нея в момент, в който я смяташе за Елизабет Сейнт Клер. Гласът се изтръгна от устните му с усилие.

– Но минах през ада, Чарлз, през всичките кръгове на ада, докато си мислех, че е жената на Джеймс.

– Значи все пак изпитваш нещо към нея.

– Не и любов – отвърна дрезгаво Слейд.

– Съмнявам се, че щеше да изглеждаш толкова разстроен, ако тази жена ти беше напълно безразлична.

– Е, да, изпитвам известни чувства към нея. Но те са свързани единствено с леглото.

Чарлз потръпна.

– Да не би да се опитваш да ме шокираш? Защото няма да се получи. Аз те познавам по-добре от всеки друг.

– Съжалявам. Но се чувствам съкрушен. Тя иска развод. Тя изисква развод. Не можем да се понасяме един друг, но не мисля, че ще отстъпя. – Слейд премълча, че парите не бяха единствената причина за твърдоглавия му отказ.

Чарлз го потупа приятелски по ръката.

– Защо не позволиш природата сама да вземе нужното решение? Все пак тя се е омъжила за теб, въпреки че е знаела коя е в действителност. Това означава нещо, въпреки че на теб очевидно не ти говори нищо. А ти едва ли би могъл да попаднеш на по-изгодна партия за женитба. Ксандрия ми каза, че съпругата ти е не само ослепително красива, но и изтънчена, и добре възпитана. И двамата знаем, че Ксандрия има безпогрешни инстинкти, а тя смята, че Реджина Враг Шелтън е най-подходящата жена за теб. Мисля, че ти отдавна се нуждаеш от съпруга, Слейд. От съпруга и уютен дом.

Слейд не вярваше на ушите си.

– По дяволите, Чарлз, тя съвсем не е изтънчена дама! Ксандрия греши. Не чу ли какво ти казах? Тя не е никаква дама, тя е една подла лъжкinya.

Чарлз се усмихна с разбиране.

– Синко, ако бях на твоето място, щях най-напред да се запитам защо тази жена се е омъжила за мен. А най-добре ще е да попиташ самата нея.

20

Чарлз беше прав. От дълго време насам Слейд си задаваше въпроса защо, но усилията му да си обясни мотивите за постъпката ѝ оставаха напразни. Сега възнамеряваше да ѝ зададе въпроса директно и без заобикалки.

Твърдо решен този път да стигне до дъното на нещата, той натисна звънеца на внушителната къща, собственост на семейство Д'Аршан. Часът за вечеря отдавна бе отлетял, но не можеше да чака повече. Въпросът му не можеше да чака.

Вратата отвори дребничък прислужник, който с пълно право го изгледа подозрително, защото никой не отиваше на гости неканен по това време. Слейд се представи.

– И моля ви, уведомете госпожа Деланза, че съпругът ѝ е тук. В очите на момчето проблесна изненада.

– В този дом няма човек с такова име, сър.

Слейд почувства как кръвта кипва във вените му. Тя дори не изпозваше неговото име! Трябваше да се досети. Очевидно съпругата му възнамеряваше да получи развод тайно, така че никой никога да не узнае, че е била негова жена. Без да дочака покана, Слейд прекрачи прага и пристъпи покрай прислужника във фойето.

– Тогава кажи на госпожица Шелтън, че съпругът ѝ е тук.

Прислужникът очевидно се стъписа.

Но преди да се съвземе, във фойето нахлу величествената фигура на Брет Д'Аршан. Слейд отдавна го познаваше. Беше проникателен и мъдър бизнесмен – и най-важното, изключително честен и принципен човек. Всеки, който го познаваше, неизменно изпитваше респект и възхищение към него. Имаше слава на любезен и отзивчив събеседник. Но не и тази вечер. Слейд се подготви за неприятен сблъсък.

– Търсите ли някого? – попита сухо Д'Аршан.

– Дойдох да се видя с жена си.

– Ако бяхте подписал документите още днес, нямаше да се налага да идвате тук сега.

– Но не ги подписах, нали?

Д'Аршан се възползва от предоставената му възможност.

– Защо не ги подписахте?

– Не ви дължа никакво обяснение. Къде е тя?

– Нека да ви призная нещо, Деланза. Аз съм в пълно недоумение. Струва ми се, че вие бихте могли да бъдете доста състоятелен човек, ако не работехте за Чарлз, а за самия себе си. Но очевидно за вас парите никога не са били от особено значение. И изведнъж вие се оженихте за моята племенница, за да се доберете до огромното ѝ наследство. Не правите впечатление на изпечен зестрогонец. Защо?

– Както вече казах, не възнамерявам да ви давам обяснение за действията си. Имам пълното право не само да разговарям с Реджина, но и да я отведа от вашия дом. Съветвам ви да я доведете веднага, преди да съм решил да се възползвам от всичките си законни права.

– Заплашвате ме в собствения ми дом? – Брет изглеждаше изумен – и разярен.

– Само защото не ми оставяте друг избор.

– Напуснете дома ми! Преди да съм ви изхвърлил.

– Виждам, че нямам избор – за съжаление. – Слейд направи крачка напред. Щом се налагаше, щеше да претърси цялата къща, но задължително щеше да говори с нея още тази нощ.

Брет пристъпи заплашително към него.

– Спрете! – долетя откъм стълбите гласът на Реджина.

И двамата мъже замръзнаха по местата си. Реджина се спусна бързо по стълбището.

– Брет, всичко е наред. Щом Слейд иска да разговаря с мен, добре. – Очите ѝ срещнаха погледа на Слейд. Беше бледа като мъртвец. – Днес не успяхме да довършим разговора си.

Брет отпусна ръката на Слейд.

– Дори не си и помисляйте да я изведете от дома ми – каза предупредително той.

– Нямам такова намерение – отвърна Слейд, но очите му не се откъсваха от Реджина.

Брет сякаш се поотпусна и внимателно огледа настръхналите съпрузи насреща си.

– Добре – отсече той. – В такъв случай оставям ви насаме. – Но никой от тях не го слушаше. Стори му се дори, че никой от тях не го е чул. Намръщен, Брет се обърна и излезе от стаята.

Реджина навлажни устните си.

Навъсен, Слейд се взираше втренчено в нея.

– Защо не поседнем ето там? – Тя посочи малката уютна зала встрани от преддверието.

Слейд кимна и безмълвно я последва. Беше му непосилно трудно да повярва, че тази жена не е онова, за което се представя. Невъзможно му беше да повярва, че не е благоприлична дама – най-съвършената от всички жени на света. Очарованието се съдържаше не само в красотата на лицето ѝ или в елегантното облекло. То бликаше от откровения ѝ поглед, от скромната ѝ външност, от деликатните маниери, от нейната грация, от милата ѝ женственост. За миг Слейд се запита дали подлата измама и онзи маскарад не са били само някакъв сън.

За съжаление не бяха.

И все още съществуваше онзи въпрос, който бе твърдо решен да зададе.

Той се обърна и припряно затвори вратата на уютното салонче.

– Какво правиш? – попита го нервно Реджина.

Той я погледна напрегнато.

– Искам да говорим насаме.

Бледа и разтреперана, тя кимна в знак за съгласие. После седна до една масичка с притиснати едно в друго колене и безмълвно склучи ръце в скута си. Слейд с болка осъзна, че съпругата му е не само нервна,

но и притеснена и може би дори изплашена от присъствието му. Бе толкова разстроена че дори не му бе предложила да седне или да вземе освежителна напитка. Не че този пропуск имаше някакво значение за него. Слейд искрено съжаляваше, задето бе обърнал бюрото в офиса си по-рано този ден. Подозираше, че тя трябва да е чула трясъка и несъмнено бе предположила какво точно се е случило. И макар да изпитваше несдържан гняв към нея, последното му желание бе тя да се бои от него.

– Защо ме излъга?

При директния му въпрос от устните ѝ се изтръгна болезнен стон.

– Реджина... – Той се намръщи. – Все още ми е трудно да те наричам с истинското ти име. Защо?

Тя поклати глава.

Слейд забеляза, че кокалчетата на ръцете ѝ са тебеширенобели. Той пристъпи и седна до нея. Тя се отдръпна встрани като опарена. Очите ѝ бяха огромни и светли.

– Каж ми – повтори настоятелно той. – Трябва да знам.

Тя сведе очи.

– Ти спаси живота ми, не помниш ли? Бях ти б-благодарна за това.

– Значи ме излъга от благодарност?

Реджина присви устни и отново тръсна глава.

– Докато бях в състояние на амнезия, се увлякох по теб. Или поне така си мислех.

Слейд се вцепени. Тялото му замря с изключение на сърцето му, което пулсираше в мощни и болезнени тласъци.

– Но всичко е било илюзия.

Реджина преглътна мъчително.

– Дали е било илюзия?

– Д-да! Н-не! Искам да кажа, да!

– Да или не?

– Проклет да си! Добре – извика тя, твърде развълнувана, за да прикрива емоциите си. – Беше по малко и от двете. Д-доволен ли си сега?

– Била си ми благодарна. Била си увлечена по мен. – В душата му вече нямаше болка. Думите му бяха сподавен шепот.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

– Да! Бях благодарна! Бях увлечена по теб!

– Дори и след като си спомни, че не си Елизабет Сейнт Клер?

– Какво искаш да кажеш?

– Все още ли беше увлечена по мен?

Реджина се изправи и закричи неспокойно из стаята. Нямаше никакво намерение да отговаря на въпроса му.

– Признай си – предизвика я Слейд. Значи тя се бе почувствала привлечена към него. С пълното съзнание за истинската си самоличност Реджина Шелтън е била увлечена по него – толкова увлечена, че доброволно е пожелала да се омъжи за него. Преди това, заслепен от гнева си, той възприемаше всяко обяснение за действията ѝ за неоснователно. Но не и сега. Слейд беше поразен.

– Не! Това беше грешка! – извика Реджина и се обърна с лице към него.

Той също се изправи и я погледна, измъчван от нечовешки угризения.

– С други думи – каза пресипнало Слейд, – ти си знаела коя си и все още си искала да станеш моя съпруга.

Раменете ѝ се разтърсиха от ридания.

– Беше само от благодарност. И от привързаност в началото. Благодарността не е любов. Привързаността не е любов!

– Не – изрече замислено Слейд. – Благодарността не е любов. – Той предпочете да премълчи, че привързаността не е далече от определението за любов.

Реджина отново му обърна гръб, за да се пребори с напирашите в очите ѝ сълзи.

– Нима това вече има някакво значение? Не искам да обсъждам своята наивност. Искам да обсъдим нашия развод.

Възторжената песен в сърцето му замря. Тя може и да се беше омъжила за него доброволно, но вече не искаше да бъде негова съпруга. Най-после се беше опомнила.

– Аз пък не искам да обсъждам никакъв развод. Защо просто не ми каза истината? И бездруго вече бяхме решили да се оженим.

– Защото предполагах, че в момента, в който се разкрия, всички ще се втурнат да търсят истинската Елизабет Сейнт Клер. Все пак Рик искаше съюз с нея, а не с мен.

Слейд изръмжа.

– Рик не може да бъде заблуден толкова лесно, Реджина. Сигурен съм, че от самото начало той е знаел, че си наследница на семейство Браг и с нетърпение е пресмятал сумата, която ще се влее в банковата му сметка.

Реджина се вцепени.

– И аз самата отдавна си задавам този въпрос. Но Рик трябва да е

знаел, Виктория несъмнено му е казала истината.

– Виктория?

– Тя знаеше. Не съм сигурна откъде, но знаеше. Някой бе преровил вещите ми и откраднал медальона със снимка на майка ми – Джейн Шелтън – и моите инициали. Сигурна съм, че е била тя. Украшението ми бе откраднато в ношта, в която ти обяви нашия годеж, а тогава тя напусна вечерята с гръм и трясък. Във всеки случай едва ли е било толкова трудно да се стигне до истината. Точно в деня, в който ти ме заведе в Мирамар, чичо ми е бил в Темпълтън и е предлагал награда за всякаква информация, свързана с мен. Ако бях останала, несъмнено би ме открил.

Сега вече Слейд беше сигурен, че Рик е знаел, защото дори Виктория да не му бе казала истината, той несъмнено би могъл и сам да сглоби отделните части от пъзела.

– Проклет да е! – Слейд стисна здраво зъби. – Проклет да е!

Баща му беше отговорен и за неговите страдания, защото го бе накарал да повярва, че се жени за Елизабет Сейнт Клер.

– Не искам да ставам причина за нови раздори между теб и баща ти – заяви решително Реджина.

Думите ѝ го изненадаха.

– Все още не си безразлична. – Думите се изтръгнаха от устата му, преди да успее да ги спре.

– Не. Грещиш. Нямах представа колко грещиш. Повече от всичко на света искам д-да се разведа с теб.

– Тогава защо плачеш?

– Н-не плача.

Слейд можеше лесно да я обори. От очите ѝ се стичаха горчиви сълзи. В този момент с всяка глътка въздух, която си поемаше, той съжаляваше, че е напуснал тази жена. Никога не беше искал да я нарани.

– Ще се почувстваш ли по-добре, ако отново ти повторя, че съжалявам, задето съм ти причинил болка?

Реджина поклати ожесточено глава. Сълзите се стичаха неудържимо по гладката ѝ кожа. Думите му, изглежда, само ѝ причиняваха още повече мъка.

Слейд се поколеба.

– Ако знаех, никога нямаше да те напусна.

Реджина се изсмя истерично.

– Думите са безсмислени. Само действията значат нещо. А твоите действия говорят повече от всякакви думи. Всичките ти действия.

Слейд не проумяваше напълно смисъла на думите и; боеше се да вникне в значението им. Очевидно беше само едно: тази жена го ненавиждаше дотолкова, че непреклонно искаше развод. Тя вече го бе осъдила, беше приела, че личността му е лишена от всякакви добродетели. Душата го болеше. Не можеше сяпко да отмени нейната присъда, макар че през годините, в които бе отблъскван от толкова много хора, би трябвало да е привикнал с несдържаните порицания.

Изглеждаше също, че чувствата ѝ към него са били твърде крехки и нетрайни. Логично. Това обясняваше рязката промяна в нейното поведение. И все пак съществуваше една възможност, една незначителна възможност, която не можеше да отмени, не биваше да пренебрегне.

– Реджина, преди време си изпитвала топли чувства към мен. Те могат да се възвърнат.

– Не! Чувствата ми бяха горчива заблуда!

Слейд се сепна и надяна непроницаемата маска на лицето си. Някога тази жена го бе обожествявала като герой, но сега считаше чувствата си за горчива заблуда. Някога огромната пропаст между техните два свята не значеше нищо, но сега тя го мразеше и нямаше път между сърцата им. Хрумна му, че вероятно е най-добре да отстъпи и да ѝ даде развода, за който така настоятелно го молеше. Вместо това Слейд промълви:

– Ще довършим този разговор някой друг път.

– Не! – извика отчаяно тя. – Искам да сложим край още сега! Брет има копие от онези документи. Моля те, подпиши ги!

Слейд изправи рамене.

– Не, Реджина.

– Не?

Слейд вече бе взел своето решение – неразумно и глупаво, противно на всякаква логика.

– Няма да се разveda с теб.

– Не? Това ли е последната ти дума?

Той пристъпи решително до вратата и спря.

– Това е последната ми дума.

– Мили боже, защо? Защо ми причиняваш това?

– Защото между нас вече не стои призрактът на Джеймс.

Реджина изкачваше бавно широкото мраморно стълбище, плъзгайки ръка по величествения парапет от ковано желязо. Пръстите ѝ

опипваха замислено гладкия метал. Защо ли ѝ я бе потърсила Ксандрия Кингсли? Реджина бе подготвена за една наистина грозна сцена. Трябваше от самото начало да откаже да се срещне с нея, но нещо я възпря.

През изминалата нощ не бе успяла да поспи дори за миг. След посещението на Слейд бе останала стресната, изплашена, разгневена. Той бе имал наглостта да ѝ намекне, че би могла да възвърне топлите си чувства към него – след като я бе напуснал, след като имаше друга жена в живота си. Новият ден обикновено носеше нов късмет, но и днес Реджина не можеше да изхвърли от ума си мислите за жестоката конфронтация помежду им от предната вечер. А сега ѝ предстоеше нов сблъсък, вероятно не по-малко жесток и унищожителен от предния.

Икономът – дребничък японец с безстрастно изражение – я въведе в дневната. Стаята беше просторна и светла. Макар подът да бе покрит със същия жълтеникаво-кафяв мрамор, с който бе облицовано и стълбището, върху него беше проснат огромен ръчно тъкан китайски килим в златисти краски. Цялото помещение бе издържано в различните нюанси на жълтото, и независимо от гъстата утринна мъгла извикваше в този ранен час свежест и бодро настроение.

Ксандрия седеше на обширен диван с пъстра окраска, облечена в красив цикламено-червен костюм. Сакото беше отлично скроено и идеално подчертаваше тънката ѝ талия и закръгления бюст, а полата се спускаше малко над коленете и деликатно намекваше за сочните ѝ бедра. Дори ръкавиците, захвърлени небрежно на дивана, бяха в същия цикламено-червен цвят. Когато видя Реджина, Ксандрия се усмихна приветливо и се изправи да я посрещне.

Реджина я поздрави толкова вежливо, колкото изобщо ѝ бе възможно, имайки предвид вцепенението, което сякаш бе обхванало цялото ѝ същество. Без да предложи освежителна напитка, тя седна на другия край на дивана и погледна в очите своята неканена гостенка. Ръцете ѝ лежаха здраво преплетени в скута.

– Поднасяте ми голяма изненада, госпожа Кингсли.

– Не искам да се натрапвам, госпожо Деланза – отвърна сърдечно Ксандрия. – Но не крия желанието си да ви опозная по-отблизо.

Реджина нямаше никаква представа какво търси в дома ѝ тази жена. Но не възнамеряваше да участва в подмолните ѝ игрички.

– Ще бъда откровена, госпожа Кингсли – отвърна ѝ хладно тя. – Нямам никаква представа на какво се дължи това неочаквано посещение. Мога само да предполагам, че ме считате за кръгла глупачка. Уверявам ви, че не съм такава.

Ксандрия я зяпна изумена.

Без да се опитва да прикрива гнева си, Реджина продължи:

– Не ме интересува какви отношения поддържате със съпруга ми. Ако той не ви е осведомил, ще се радвам аз да ви го кажа: развеждам се с него. А когато всичко това приключи, ще напусна завинаги живота му и ще го оставя изцяло във ваши ръце.

– О, Господи! – възкликна удивена Ксандрия.

Реджина се изправи. Кой знае защо, изпитваше гореща омраза към жената насреща си. Не би трябвало да дава голяма воля на въображението си, но не преставаше да се пита дали Слейд използваше любовницата си по същия начин, по който бе употребил нея. Нямахше причини да се съмнява в това. Другата жена определено притежаваше висока класа и неподражаем стил.

– Госпожо Деланза, опасявам се, че сте си изградили напълно погрешно впечатление за мен.

– Моля! – Реджина посочи недвусмислено вратата.

Ксандрия се изправи грациозно. Бе доста по-висока от Реджина.

– Повярвайте ми, не поддържам никакви лични взаимоотношения със съпруга ви – освен като близки приятели.

– Разбира се!

– Госпожо Деланза, Слейд ми е близък като истински брат! От десет дълги години го познавам и се грижа за него като сестра! От времето, когато беше малък непокорен бунтар. Нима смятате, че двамата с него ще поддържаме интимни отношения под носа на баща ми?

Сега Реджина бе напълно ужасена. Някакво смътно подозрение проблесна бегло в съзнанието ѝ.

– Кой е баща ви?

Този път беше ред на Ксандрия да изглежда изумена.

– Чарлз Ман.

Подът сякаш се срути под краката на Реджина. Тя приседна колебливо на дивана.

Ксандрия побърза да седне до нея.

– Добре ли сте?

Реджина отчаяно отказваше да приеме каква невероятно грандиозна грешка е допуснала. Лицето ѝ поруменя от стеснение. Заслепена от гнева си, подведена от неконтролируема ревност, бе побързала да обвинява и осъжда. Сега бе твърде късно да съжалява.

– Господи! Моля ви, простете ми!

Ксандрия я потупа успокоително по ръката.

– Няма какво да ви прощavam. Разбира се, че няма откъде да знаете, че съм дъщеря на Чарлз Ман. Този глупак Слейд! Защо не ви е казал?

Реджина прехапа стеснително устни. Все още не се осмеляваше да погледне гостенката си в очите.

– Той нямаше представа какво съм си помислила. – Можеше само да се надява съпругът ѝ никога да не узнае каква ужасна грешка бе допуснала.

– Госпожо Деланза! – Внезапно на устните на Ксандрия заигра ведра усмивка. – Не се притеснявайте. Тази тайна завинаги ще си остане между нас.

Превъзбудена, готова всеки момент да избухне в сълзи, Реджина най-после намери сили да срещне погледа на жената срещу себе си. Ксандрия ѝ намигна закачливо.

– Благодаря ви! – изхлипа Реджина.

– Искам само да бъда ваша приятелка – отвърна протичко Ксандрия.

Реджина упорито се взираше в ръцете си.

– Разбирам. – Трябваше да намери сили да погледне жената, която несъзнателно бе успокоила най-болезнените терзания на сърцето ѝ и неволно се бе превърнала в неин съучастник. – Госпожо Кингсли, била съм изключително заблудена в преценката си за вас. Извинете – подхваната умолително Реджина.

Ксандрия вдигна рамене, развеселена и усмихната.

– Не го приемайте толкова навътре. Нека ви разкрия една моя тайна: жените около мен рядко ме харесват. Все пак аз съм вдовица, която е предпочела да не се омъжва втори път. В мен виждат някаква заплаха. Така че, мога да разбера невинната ви грешка. – Тя се засмя. Смахът ѝ беше дрезгав и невероятно съблазнителен. – Все пак е забавно. Доколкото разбирам, не познавате добре съпруга си.

– Не, съвсем не го познавам.

Ксандрия я погледна замислено.

– Слейд не се увлича по жени.

Тишина.

Реджина не можа да се съдържи. Едва вчера леля ѝ бе заявила същото нещо, само че с различни думи.

– Така ли?

– Да. – Ксандрия я гледаше втренчено. – Слейд е не само високо морален, той е отчайващо старомоден.

Реджина беше повече от изумена.

– Както виждате, дойдох тук като защитник на Слейд.

Реджина потръпна. Втораченият поглед на Слейд и напрегнатият му въпрос: *Дали не би могла да си възвърнеш топлия чувства към мен?* заплашваха да сломят твърдата ѝ решимост.

Реджина се сепна. Не биваше да отстъпва пред пламенните му думи. Както бе заявила и пред него, само действията наистина значеха нещо не своеволните изявления. Може и да беше сбъркала в преценката си за отношенията му с Ксандрия Кингсли, но беше факт, че той я напусна. Ако поне малко се интересуваше от нея, дори да я смяташе за Елизабет Сейнт Клер, не би могъл да я напусне след такава бурна нощ.

И все пак вместо да я отпрати да си върви, Реджина вдигна обнадежден поглед към другата жена. Една част от нея си оставаше безнадеждно любопитна за онова, което Ксандрия Кингсли можеше да ѝ разкрие за същността на нейния съпруг. Без да се замисля, Реджина промълви:

– Слейд определено не прави впечатление на старомоден мъж.

Ксандрия се разсмя.

– Мога ли да ви наричам Реджина? Може ли да говорим неофициално?

Реджина кимна, неспособна да откъсне мислите си от спомена за първата си брачна нощ.

– Обичам Слейд като свой роден брат. Ако не бях толкова привързана към него, едва ли щях да се опитвам да ти повлияя. Не мога да ти опиша колко се зарадвах, когато разбрах, че най-после си е намерил съпруга! А после бях ужасена да узная, че не те е довел със себе си в града, и още по-лошо – че живеете разделени.

– Той ме напусна, госпожо Кингсли – прошепна унило Реджина, а погледът ѝ упорито шареше по ръцете ѝ, безнадеждно притиснати в скута.

– Обидил те е.

Реджина вдигна очи. На повърхността изплува болката, която не можеше да бъде изтрита и заличена толкова лесно, колкото разяждащия гняв.

– Да.

Ксандрия се приведе напред.

– Обичаш ли го?

Реджина се поколеба, неспособна да надникне в собствените си разрушителни емоции.

– Обичах го. С-сега н-не знам.

Ксандрия взе нежно ръцете ѝ.

– Слейд е изключително добър и мил човек. Вие двамата сте създадени един за друг. Повярвай ми!

– Вие сте една непозната, макар и добронамерена. Моля ви, не ме молете да ви се доверя! Не ме убеждавайте да се върна при Слейд! Не мога да рискувам още един крах на мечтите си.

– Проклет да е този Слейд! – възкликна Ксандрия, обзета от внезапен пристъп на гняв. После въздъхна с примирение. – Той не е лесен човек – знам това не по-зле от теб. Но нима не можеш поне да опиташ? Слейд го заслужава, мила. И ако не се върнеш при него, рано или късно той ще те замени с някоя друга.

Изненадана, Реджина осъзна, че мисълта да го загуби заради друга жена ѝ се струва противна и отблъскваща.

– Не зная... как да постъпя.

– Щом не познаваш добре съпруга си, нека аз да ти разкажа някои неща за него. Той е изключително себеотрицателен и лоялен човек. Враговете на баща ми неведнъж са му предлагали безбожни подкупи, за да предаде своя работодател – подкупи от хора, които ще се радват да видят Чарлз Ман победен и съкрушен. Предлагали са му огромни суми само за да напусне баща ми и да работи за конкуренцията, но Слейд винаги е отказвал. И освен това, вместо да работи за Чарлз Ман, би могъл повече от успешно да работи за себе си. Но Слейд е себеотрицателен. Винаги оставя собствените си интереси на последно място.

Реджина слушаше с широко отворени очи, зяпнала от изумление.

Изненадата ѝ не остана скрита за Ксандрия, която стана още по-настъпателна.

– Не знаеше ли? Слейд е изключително загрижен и за моята безопасност. Трябва да призная, че неведнъж е раздавал юмуци само защото някой мъж се е осмелил да ми хвърли неприличен поглед. Сега ти си негова съпруга. Макар да сте разделени, можеш да разчиташ безусловно на пълната му подкрепа. Във всяко отношение. – Ксандрия се усмихна едва доловимо. – Точно заради това ми се стори смешно, че си ме взела за негова любовница. Слейд никога не би нарушил брачния си обет към теб. Никога!

Реджина се почувства безпомощна да потисне опияняващата тръпка на вълнение при мисълта, че Слейд ще ѝ остане верен – завинаги.

– Но той ме изостави. Това не е нито почтено, нито достойно за уважение.

– Доколкото разбрах, той те е смятал за годеницата на Джеймс.

Внезапно засрамена, Реджина кимна утвърдително. Нима Слейд бе разказал всичко на тази жена?

– Слейд не е такъв тип човек, който с готовност ще се ожени за любимата на своя мъртъв брат, без да изпитва угризения на съвестта. Дори ако допуснем, че самият той те е обичал съпяло.

– Но той не ме обича.

Ксандрия повдигна иронично елегантно изписаните си вежди.

– Това вече е нещо, което ти трябва да знаеш по-добре от мен.

Реджина погледна изпитателно изисканата жена насреща си. Ксандрия очевидно смяташе, че Слейд е влюбен в нея!

– Грешите! – отвърна несигурно тя. Вече нямаше смисъл да се заблуждава – сърцето ѝ заби учестено, озарено от смътна надежда.

– През всичките години, откакто го познавам, Слейд не е проявил интерес към нито една от изисканите дами в този град. Не е преживял дори и един кратък романс, никога. Освен това – добави откровено Ксандрия, – никога не е издържал любовница. Мога чистосърдечно да заявя, че е един от най-харесваните мъже в града, но той дори не посещава модните заведения. Никога и никоя дама не е успяла да спечели вниманието му, а още по-малко – сърцето му...

Реджина можеше лесно да довърши онова, което Ксандрия остави неизказано: *докато срещна теб*. Ксандрия бе твърдо решена да постигне целта си. Реджина се боеше да ѝ го позволи.

Обнадеждена, Ксандрия продължи разпалено:

– Не мога да пропусна и факта, че Слейд е изключително щедър човек. Прекалено щедър! Както сама се досещаш, той не разполага с много пари, защото работи за Чарлз на заплата. Но е изключително скромен и пестелив и рядко харчи пари за себе си. Твърди, че можел да преживява с оскъдни средства. И какво, мислиш, прави той със своите спестявания? Подарява ги.

– Какво?

– Слейд е твърде скромен и едва ли някога ще ти признае заслугите си, но най-новото мисионерско сиропиталище в града е построено изцяло с негови средства. Той сам осигури цялата сума, която бе необходима за изпълнението на проекта. С годините съм забелязала, че Слейд е изключително привързан и милостив към сираците.

– Привързан към сираците – повтори замислено Реджина. Прииска ѝ се да заплаче. Такива благородни пориви бяха доста красноречиви и достойни за възхищение. Слейд очевидно намираще някакво духовно сходство между себе си и бездомните дечица.

Реджина се замисли за респектиращия бизнесмен, с който се бе сблъскала в неговия офис и за изтънчения джентълмен, който изисканите дами в Сан Франциско се надяваха да прелъстят. Мислеше за човека, който работеше усърдно и всеотдайно за друг, не за самия себе си, и който живееше като аскет, за да построи домове за сираците. Този човек бе неин съпруг, но за нея си оставаше напълно непознат. А нима всичко това наистина бе чак толкова изненадващо? Нима от самото начало не бе съзряла добрината и благородството в душата му? При първата им среща го бе възвеличала като свой герой, беше го възприела като истински джентълмен, прикрит зад фалшивата непроницаема маска на грубостта и безразличието. Навярно все пак вече знаеше за него всичко, което ѝ бе нужно да знае.

– Не бива да се отказваш от Слейд – прошепна приглушено Ксандрия.

Реджина само клатеше глава, докато си възвърна способността да говори.

– Зная, през цялото време съм знаела, че дълбоко в себе си той е добър човек. – Тя избърса припряно очите си. Слейд беше повече от добър човек – но, проклет да е, той я изостави, напусна я, направи живота ѝ непоносим.

Ако знаех, никога нямаше да те напусна.

За миг Реджина сякаш забрави да диша. Нима така грижливо пазената ѝ фалшива самоличност наистина бе от такова огромно значение за нея? Можеше ли да се осмели да даде още един шанс на сложния и труден човек, който все още бе неин съпруг? Защото, ако останеше негова съпруга, двамата ги очакваше или опияняващо щастие, или потресаваща катастрофа – средно положение нямаше. Можеше ли да рискува чувствата си отново?

– Ако просто си седиш тук, в къщата на чичо си, никога няма да го опознаеш – долетя до слуха ѝ приятният глас на Ксандрия. – Ако Слейд ти даде развод и се върнеш при роднините си в Англия, със сигурност никога няма да разбереш що за човек е.

Реджина вдигна очи към жената срещу себе си, а решимостта ѝ сякаш се топеше. А нима вече не бяха натрупали непреодолима доза отчуждение помежду си – вчера в неговия офис, когато се видяха за пръв път след злополучната раздяла?

– Не бива да действаш прибързано. – Ксандрия стисна окуражително ръката ѝ. – И заповядай на вечеря днес. Моля те, ела. Опитай се да опознаеш съпруга си поне малко, преди да предприемеш решителната

крачка.

Това звучеше разумно и логично. Но нямаше нищо разумно в първобитното вълнение, което неочаквано се зароди в гърдите ѝ. Реджина кимна – безмълвен знак, че поканата на Ксандрия е приета безрезервно.

21

Часът беше седем и пет минути вечерта. Слейд се опита да изглежда безразличен, докато поглеждаше крадешком към величествения часовник „Тифани“, инкрустиран с осемнайсеткаратово злато, поставен на бялата мраморна масичка. Той си наля припряно бърбън, обърнат с гръб към просторния салон, където Ксандрия, Чарлз и Едуард водеха неангажиращ разговор в очакване на последния гост.

Едуард и Чарлз обсъждаха последните предложения за реформи на майор Фелан, насочени към мерки за снижаване на корупцията в местното правителство. Ксандрия изглеждаше непривично притихнала. Слейд колебливо пристъпи към един от високите двойни прозорци и лекичко повдигна тежката изумруденозелена завеса. Звучите от разговора почти не достигаха до слуха му. Заедно с прилива се бе спуснала вечерната мъгла, но през нея ясно се виждаше притихналата улица отдолу. Навън все още беше светло, но до осем слънцето щеше напълно да залезе, а градът да потъне в призрачните бледоморави сенки на вечерта.

Тя закъсняваше. Вече се питаше дали изобщо ще дойде.

В ранния следобед Ксандрия се бе отбила в офиса му да го покани на вечеря – и да го уведоми, че съпругата му също ще бъде техен гост.

Вчера бе взел окончателно решение да не се развежда с нея. Стана съвсем спонтанно. Оттогава бе прекарал дълго време в размишления над многобройните възможности, които предлагаше техният брак. Беше почти съкрушен. От едната страна стояха мечтите му – неизказани, невъзможни мечти, а от другата – жестоката груба реалност.

Отдавна се бе освободил от гнева от нейното предателство. Реджина не го бе предала. Беше го измамил, връхлетяна от болезнени съмнения, че в момента, в който му признае истината, той ще се втурне да търси истинската Елизабет Сейнт Клер. Бе премълчала истинската си самоличност и така в измама се бе омъжила за него, водена единствено от горещите си чувства. Колко лесно му се струваше сега да ѝ прости!

Но чувствата ѝ вече принадлежаха единствено на миналото. Сега бе обидена, наранена и твърдо решена да се разведе с него. Очевидно не му

вярваше, че ако бе разбрал истината по-рано, никога не би я напуснал така коравосърдечно. Хрумна му, че би могъл да прекара поне десет години в опити да я убеди в своята невинност – и това би било твърде ниска цена за тяхното общо бъдеще. Една мисъл настойчиво бродеше в съзнанието му и не му даваше миг покой: *щом го е обичала веднъж, би могъл отново да спечели любовта ѝ*. През целия си съзнателен живот той беше упорит и решителен човек. Това бе отличителна черта на мъжете от семейство Деланза. Но докъде ли се простираше търпението му? За ради нея би могъл да чака даже цял един живот.

Но сега обстоятелствата бяха други и нито за миг Слейд не се осмеляваше да се самозаблуждава. Съпругата му вече не беше изпаднала в амнезия жена, която всички смятат за Елизабет Сейнт Клер. Призракът на Джеймс вече не стоеше помежду им, но бариерите по пътя им изглеждаха още по-непреодолими. Тя беше английска благородничка и наследница на семейство Браг. Дори при най-благоприятните обстоятелства двамата никак не си подхождаха. Дори и да успееше да постигне примирие между тях, какво ли щеше да последва след това?

Само няколко дни след венчавката тя вече му бе поискала развод. Ако отново спечелеше любовта ѝ, колко ли трайна щеше да е тя? Година? Две години или даже пет? Дали една знатна благородничка като нея би могла да приеме живота, който той бе в състояние да ѝ предложи? Можеше ли да бъде истински щастлива с мъж като него?

Слейд се боеше. Съзнанието му непрестанно премисляше възможности – коренно противоположни, едновременно вълнуващи и ужасяващи. Какво ли им носеше бъдещето? Безоблачно щастие или наново разбити сърца?

Той обаче бе твърдо решен да разбере. И макар да беше далеч сигурно и безопасно да подпише онези проклети документи, никога нямаше да го направи. Не можеше да понесе мисълта, че връзката им ще бъде безвъзвратно разрушена. Не искаше да я отблъсне от себе си, не искаше да се отдалечи от нея. Вероятно разсъждаваше като кръгъл глупак. Но вече беше късно – жребият отдавна беше хвърлен.

Внезапно откъм „Калифорния Стрийт“ се зададе луксозна карета, теглена от прекрасни сиви жребци. Сърцето му подскочи. Обхвана го необяснима нервност.

Колкото е възможно по-небрежно Слейд се отдръпна от прозореца и оправи вратовръзката и маншетите си. В желанието да се покаже в най-добрата си светлина и да впечатли изисканата си съпруга бе облякъл най-хубавия си вечерен фрак. Когато срещна погледа на

Ксандрия, се насили да се усмихне и да си придаде безразлично изражение. Проклетата вещица бе казала на Реджина, че съпругът ѝ бил „отчайващо старомоден“. А по-късно през деня безмилостно му бе подхвърлила отделни фрагменти от техния разговор. Дори бе намекнала, че съпругата му ще бъде податлива на настоятелни опити за сдобряване. Последното не му се вярваше, но самата мисъл извикваше непознато вълнение в душата му. И понеже обичаше да дава напътствия, Ксандрия го предупреди да се държи естествено и очарователно. Ксандрия беше ангажирана бизнесдама и най-малко от нея можеше да се очаква подобно сватовничество, но Слейд не можеше да не ѝ бъде благодарен за навременната ѝ намеса в този случай.

Реджина бе въведена в салона от изискания английски иконом на Ман. Слейд се опита да не вторачва поглед в нея, докато Ксандрия се изправяше да я поздрави. Както винаги, Реджина изглеждаше шеметно красива. И очевидно се бе постарала да се облече подобаващо – златиста рокля с голи рамене, прилепнал корсаж, обсипан с топаз и надиплени поли, които шумоляха съблазнително. Косата ѝ бе грижливо вдигната на кок и разкриваше елегантната извивка на врата ѝ, голите ѝ рамене блестяха, гладки и закръглени, в прелестните оттенъци на слоновата кост. Златистата ѝ рокля беше дълга, но не прикриваше примамливите извивки на тялото ѝ и настойчиво му напомняше пламенното изживяване да я държи в ръцете си. Реджина изглеждаше точно така, както се очакваше да изглежда дъщерята на един английски граф – елегантна, самоуверена, съдържана и болезнено красива. Под лустрото на благоприличното ѝ поведение не прозираше и намек за страстната ѝ натура и Слейд се чувстваше уверен, че е единственият мъж на света, който някога я е видял в миг на жарка страст, който някога е почувствал голата ѝ кожа, доверчиво опряна в бедрата му. Сърцето му трепна от странно и непознато за него усещане – страстна гордост.

– Реджина, толкова се радвам, че дойде – усмихна се приветливо Ксандрия.

Реджина кимна, а погледът ѝ се плъзна покрай гостоприемната домакия и настойчиво се залепи за Слейд.

– Беше мило от твоя страна да ме поканиш.

– Заповядай, нека те запозная с баща си. Чарлз, това е съпругата на Слейд. – Ксандрия сияеше от удоволствие.

Чарлз пое двете ѝ ръце между топлите си длани и приветливо я поздрави.

– Мога ли да целуна булката?

За Реджина не остана скрит напрегнатия му поглед. Досега не беше сигурна какво трябва да очаква, но сега бе приятно изненадана от видяното. Чарлз беше хубав мъж към шейсетте, с живи и умни очи и приветливо лице. Прегръдката му изразяваше едновременно удоволствие и безрезервно приемане. Този човек беше всичко, което бе очаквала, и много повече. Тя погледна предпазливо Слейд, който я наблюдаваше сковано откъм прозореца. Не беше помръднал и на сантиметър, откакто я въведеха в стаята. Но въпреки съмненията си и въпреки обстоятелствата, тя искрено се радваше, че такъв прекрасен човек е негов искрен и верен приятел.

Очите на Слейд срещнаха нейните. Сърцето ѝ потръпна в отговор.

– Разбира се, Чарлз – промълви усмихнат той.

Реджина поднесе лицето си за топлата целувка на възрастния човек. Погледът на Слейд беше интимен, гласът му – дрезгаво приглушен. Опитваше се да разгадае странното му настроение. Внимателно го наблюдаваше, докато прекосяваше помещението, и уверено се насочваше към нея. И ако преди миг сърцето ѝ се обръщаше от новото вълнение, то сега препускаше в галоп.

Слейд беше поразително красив, невероятно елегантен, непривично изискан. Струваше ѝ се убийствено привлекателен.

Никога преди не го беше виждала, облечен във вечерен фрак. Как бе могла дори за миг да си помисли, че този човек няма да се чувства комфортно в нейните среди? Той щеше да подхожда на всякакви среди, щеше да се чувства у дома си дори на аудиенция при кралицата.

Слейд се закова до нея, без да направи и опит да я докосне.

– Здравей, Реджина.

За миг двамата останаха безмълвни, вторачени един в друг. И тогава се намеси Едуард. Той пристъпи уверено напред и се изправи срещу Реджина.

– Опасявам се, че ще се наложи да прекъсна тази трогателна среща.

– Той се усмихна любезно, пое ръката на Реджина и кавалерски я целуна. – Ако брат ми е онемял от изумление, това е напълно разбираемо, сестричке. Тази вечер ти си по-очарователна от всякога. Когато Слейд те представи на градската общност, несъмнено ще избухне истински фурор.

Реджина се изчерви, но така и не успя да откъсне поглед от Слейд. За нейна изненада той меко промълви:

– Брат ми е напълно прав.

Това беше комплимент! Реджина бе толкова развълнувана, че щеше

да избухне в сълзи. Тя извърна бързо глава, за да прикрие мощните емоции, които простичките думи незабавно извикаха в душата ѝ. Едва сега напълно осъзнаваше, че е като мек памук в ръцете на този мъж. Преди време бе наранил дълбоко чувствата ѝ; сега ѝ доставяше райско удоволствие. Реджина се боеше – боеше се да не остане отново наранена, ако позволиеше този брак да продължи. Но как би могла да му откаже един последен шанс? И нима присъствието ѝ тук тази вечер не показваше, че вече е взела своето решение?

Настаниха се в салона с по чашка аперитив в ръка. Въпреки че разговорът се водеше основно от Чарлз, който умело насочваше вниманието предимно към нея, Реджина чувстваше наелектризиращото присъствие на Слейд, който бе избрал стола точно до нея. Макар вече да бе узнала, че съпругът ѝ води двойствен живот, очакваше да види у него поне намек за предишния Слейд. Но до нея седеше напълно нов човек. Напрежението, което бликаше от тялото му, нямаше нищо общо с онзи гняв. Беше достатъчно зряла, за да проумее, че съзнанието му е обсебено единствено от нея.

– Как ти се струва нашият прекрасен град, мила моя?

– Обожавам го. Винаги съм го харесвала. Често идвах тук преди, за да навещавам своите роднини, семейство Д'Аршан.

– О, да. Брет и неговата съпруга са наистина прекрасни хора. Кажете ми сега, познавах ли добре града?

– Не твърде.

Чарлз веднага се обърна към Слейд.

– Допускаш сериозен пропуск, синко. Пренебрегваш прекрасната си съпруга, за да се грижиш за моите дела. Това трябва незабавно да се промени.

За нейна изненада Слейд се усмихна.

– Напълно си прав, Чарлз.

Чарлз отвърна на усмивката му.

– Защо не ѝ покажеш града? Заведи я в консерваторията, покажи ѝ вкусните деликатеси и пенливо вино на „Кърми стрийт“, обиколете нашите музеи и арт галерии. Заведи я и в китайския квартал. Ходила ли си някога в китайския квартал?

– Не.

– Струва си да се види.

Реджина погледна колебливо съпруга си. Идеята той да я разведе из града ѝ се струваше вълнуващо примамлива, макар да се предполагаше, че няма търпение да получи развод. С всяка изминала секунда

разрушителните ѝ намерения избледняваха.

В момента го гледаше втренчено. Не можеше да прикрие изумлението си. Това не беше мъжът, за когото се омъжи в Мирамар – видът му в момента беше най-красноречивото доказателство за това. При всяка тяхна среща, откакто бе пристигнала в града, той сякаш разкриваше нови и нови страни от загадъчната си личност, които не бе забелязвала досега. Копнееше да узнае още, всичко за него.

– Какво ще правиш утре? – попита я внезапно той с напрегнато изражение на лицето.

Реджина с мъка осъзна, че е почти неспособна да му отговори.

– Н-нищо – заекна тя и потръпна от силата на погледа му. – Искам да кажа, че нямам конкретни планове за деня.

– Ще те взема в десет.

Трябваше да му откаже. Разумът ѝ нашепваше, че още в този момент трябва да стане и да напусне този дом. Присъствието на Слейд ѝ се струваше по-опасно от всякога. Истината беше, че от момента, в който за пръв път го зърна, този мъж я очароваше, хипнотизираше я. Караше я да забрави всичко останало, включително колко болезнено бе наранил душата ѝ. Реджина обаче последва зова на сърцето си, с надеждата, че по-късно няма да съжалява за малодушното си отстъпление.

– Ще бъда готова.

Очите на Слейд проблеснаха, изпълнени с чувства, които Реджина се боеше да назове. Надяваше се да са нещо повече от обичайното мъжко задоволство. А Чарлз плесна одобрително с ръце.

– Много добре! А теб, Слейд, не искам да те виждам в офиса през остатъка от седмицата.

На вечерята Чарлз помоли Реджина да седне отдясно на него като почетен гост. През цялото време възрастният човек беше усмихнат и очевидно изключително доволен да домакинства на това приятно събиране на семейството и техни близки приятели. Слейд небрежно се настани на стола до нея. Срещу нея седеше Ксандрия, която изглеждаше зашеметяваща в кървавочервената си рокля с дълбоко деколте. До нея се разположи Едуард, очарователен, както винаги, и ослепителен в бялото си официално сако и черна вратовръзка.

Вечерята беше превъзходна – истинско кулинарно чудо, сътворено от ръцете на готвача французин. Подредбата на масата и обслужването бяха безупречни. Блюдата бяха поднесени върху белгийска ленена покривка във френски кристал и изискан порцелан. В центъра бе разположена изящна ваза с тропически цветя. Сякаш Реджина се намираше в

някой изискан аристократичен дом в Лондон.

По време на вечерята съпругът ѝ остана мълчалив, но мълчанието му не бе така потискащо, както в Мирамар. От една страна, изглеждаше ѝ по-отпуснат и спокоен, отколкото някога го бе виждала; от друга страна, Реджина инстинктивно долавяше, че той се притеснява от присъствието ѝ не по-малко, отколкото тя от неговото.

Разговорът се лееше свободно и от прекрасните вина „Бордо“ и „Совиньон“, и двете от прочутите винарни „Ротшилд“ във Франция. Чарлз, Ксандрия и Едуард до насита се насладиха на вкуса на божествения еликсир. Когато накрая им поднесоха десерта, Ксандрия каза:

– Татко, какво ще кажеш вие, господата, да не се оттегляте след вечеря в библиотеката, за да вземем заедно по едно последно питие?

– Нямам нищо против. – Чарлз погледна въпросително Едуард и Слейд. – Какво ще кажете, джентълмени?

– Аз съм съгласен – отвърна провлечено Едуард и извърна лениво поглед към сияещата Ксандрия. – Компанията определено ми допада.

Тя му се усмихна топло.

– На теб винаги ти допада компанията на красиви жени – каза сухо Слейд и се намести удобно на стола си. Очите на Реджина се разшириха, когато почувства допира на ръката му.

– За разлика от теб – отвърна Едуард развеселен, – който не би обърнал внимание, дори ако най-красивата жена на света влезе в помещението.

Слейд се усмихна.

– Тази вечер забелязах.

Реджина неволно извърна очи към него. Подобно на останалите мъже Слейд бе изпил доста вино по време на вечерята. Но не изглеждаше никак замаян. И наистина я бе забелязал, когато я въведоха в стаята – дори открито бе вторачил поглед в нея.

– Е, ако ти не забележиш прекрасната си съпруга, то някой друг несъмнено ще я забележи – отвърна натъртено Едуард, докато им сервираха шери и портвайн.

Съвсем невъзмутим, Слейд се размърда под масата и Реджина почувства допира на коляното му до своето. Пулсът ѝ очевидно това и чакаше, защото сега неудържимо се разбунтува.

– Горко му на онзи, който се осмели да погледне жена ми със задна умисъл. Твърде благовъзпитан съм, за да спомена в присъствието на дами каква точно ще бъде съдбата му.

Реджина го гледеше невярващо.

Едва доловимо, той ѝ се усмихна. Допирът на коляното му я смущаваше. Дъхът ѝ замря. Какво ли ставаше със съпруга ѝ? В шо за настроение бе изпаднал? И какво ли трябваше да означава подобно поведение?

Внезапно мислите ѝ бяха прекъснати от намесата на Чарлз.

– Може ли за момент да ви помоля за внимание – каза той и потропа с лъжица по празната си чаша. Всички насочиха вниманието си към него. В драматичната тишина Реджина внезапно бе връхлетяна от смътно подозрение за онова, което щеше да последва.

Чарлз бръкна в джоба на самото си и извади някакъв плик.

– Преди всичко бих искал да вдигна тост за младоженците.

Реджина се напрегна. Подозренията ѝ се оказваха основателни. Тя се осмели да погледне предпазливо Слейд с ъгълчето на окото си. Погледът ѝ се плъзна по изсечените черти на лицето му. Определено бе очаквала да види у него следа от гняв или несдържан протест, но вниманието му бе изцяло насочено към нея самата, не към Чарлз. После почувства как грапавите му пръсти се плъзнаха по голото ѝ рамо – само веднъж, за кратко.

– Дадено – каза усмихнат Едуард и се изправи. Ксандрия го последва.

– Нека щастието и, надявам се, любовта, никога да не напускат вашия дом – извиси възторжено глас Чарлз и вдигна чашата си.

Едуард и Ксандрия вдигнаха наздравица и отпиха. Реджина поруменя. Този път дори не се осмели да погледне към съпруга си. Той все още не беше отместил ръка от рамото ѝ. Чарлз вдигна плика във въздуха.

– Това е един от най-приятните моменти в целия ми живот – подхвана той, внезапно развълнуван. – Слейд, от десет години ти си ми мил и от роден син. Реджина, ти си най-добрата съпруга за Слейд. Двамата си подходите повече, отколкото бихте могли да предполагате. Това – той размаха плика в ръката си, – е нашият сватбен подарък – от мен и моята прекрасна дъщеря. – Чарлз го подаде на Слейд.

Той го пое леко усмихнат и очевидно слисан.

– Чарлз, не трябваше. – Слейд подхвърли преценяващо плика. – Вътре има нещо тежко. Сребърен долар?

Чарлз се разсмя от сърце.

– Хайде, отвори го.

Слейд се обърна да погледне Реджина, която стоеше смаяна до него, неспособна да откъсне поглед от щастливото му лице.

– Вътре има нещо тежко – каза ѝ той. – Тежко и метално.

Тя нямаше сили да му отговори. Но точно в този момент разбра, че няма да се разведе с него. Щом този мъж можеше да се държи така, значи двамата имаха шанс, бракът им имаше шанс. А тя щеше да направи всичко възможно да го има до себе си такъв, какъвто го видя тази вечер – усмихнат, спокоен и щастлив.

Слейд отвори плика и извади отвътре някакъв ключ. Изражението му мигновено се промени. Той вдигна поглед към Чарлз и много тихичко попита:

– Какво е това?

– Събирайте си багажа – каза усмихнат Чарлз. – Защото това е ключът за „Франклин Стрийт“ 1700.

Слейд изглеждаше напълно слисан. Реджина се вкопчи в ръката му.

– Какво е това?

Но той дори не я погледна. Очите му не се откъсваха от ключа.

– Ключ за дома „Хенеси“ – промълви той толкова развълнуван, че думите излизаха почти неразчленени от устата му.

– Вие двамата го заслужавате – пророни благо Чарлз. – Идеален дом за прекрасни млади хора като вас.

Ръката на Слейд трепереше, обгърнала здраво ключа.

– Мисля, че не мога да приема такъв подарък. – Той все още не събираше сили да погледне нито Чарлз, нито когото и да било.

– Документите вече са на твоето име. Удоволствието е изцяло мое, синко.

Реджина се взираше в грубо изсечения му профил. Слейд изглеждаше разочувстван до сълзи. Много внимателно и нежно тя докосна ръката му.

Той премигна смутено и я погледна усмихнат през сълзи. Думите му бяха все още тихи и накъсани и Реджина трябваше да напрегне слуха си, за да го чуе:

– Това е едно малко имение.

Тя кимна. Горещи сълзи замъгляваха очите ѝ. Най-после Слейд вдигна очи и погледна Чарлз в лицето.

– Аз... Аз съм потресен, не съм го очаквал. Не зная какво да кажа.

– Слейд, нямаш представа колко се радвам за теб. И макар да подозирам, че сега истинската ти цел е Мирамар, искам да знаеш, че винаги ще имаш дом и тук, и твоят дом ще те очаква. Мога само да добавя, че къщата е доста близо и до мен. – Чарлз се усмихна. Очите му бяха блестящи и влажни. – Но, синко, ако предпочиташ да я продадеш, ще те

разбера. Знаеш, че под собствения ми покрив винаги ще има място и за теб.

Слейд поклати глава, неспособен да пророни и дума. Реджина безуспешно се опита да надникне в очите му. Никога нямаше да забрави този момент. Нищо чудно, помисли си тя, че Слейд предпочита Сан Франциско пред Мирамар. Сега всичко ѝ се проясни.

Внезапно тя осъзна, че Слейд обгръща раменете ѝ с ръка и силно я притиска към себе си.

– Благодаря ти, Чарлз. Благодаря ти, ние ти благодарим. – А после се разсмя и смехът му отекна като ведра музика в ушите ѝ.

22

Реджина не можа да заспи. В съзнанието ѝ отново, и отново се проектираха паметните събития от дома на Чарлз Ман. Слейд изглеждаше толкова спокоен и ведър, сякаш бе напълно различен човек. Ведрите му усмивки, сухият хумор и топлият напрегнат поглед бързо се превърнаха в най-скъпите спомени в ума ѝ. И онова деликатно подчертано собственическо докосване по рамото. Или онзи незабравим момент, в който всички станаха свидетели на безграничната любов от страна на неговия работодател и верен приятел.

В този миг Реджина се оказа неспособна да сдържи собствените си щастливи сълзи – плачеше със Слейд и заради Слейд, разтърсена до дъното на душата си и благодарна, че поне тук има истински баща, който го обича безусловно.

И понеже сънят упорито ѝ се изплъзваше, Реджина неволно сравняваше това кратко време с вечерите, прекарани в Мирамар. И неизменно, колкото и да беше несправедливо, съпоставяше Чарлз и Рик. Разликите бяха космически. Топлината и сладкият уют в дома на Ман създаваха атмосферата, която трябваше да цари във всяко семейство. Тази мисъл я изпълваше със съжаление, изпълваше я с гняв. Никога не бе видяла подобна топлина в дома на Виктория и Рик. И все пак тя прекрасно знаеше, че Рик обича Слейд не по-малко от Чарлз Ман. Би заложила цялото си наследство на това свое убеждение. И защо ли Рик бе толкова заслепен, че отказваше да разкрие пред сина си своята безгранична любов? Защо трябваше непрекъснато да го дразни, да го обижда?

Но и Слейд далеч не беше същият в Мирамар. Защо ли не можеше просто да се отпусне и да покаже пред Рик и добрата си страна?

Реджина започваше да подозира, че съпругът ѝ умишлено предизвиква баща си, че целенасочено се стреми към безсмислените му обиди. Но защо? Откъде ли бяха тръгнали странните им взаимоотношения? Тя можеше само да се радва, че поне в Сан Франциско Слейд има второ любящо семейство в лицето на двамата Ман.

Реджина бе твърдо решена да стигне до дъното на блатото; тя искаше отговори. Искаше да види между Слейд и Рик отношения, които поне да не ѝ напомнят час по час за озлобени кучета, озверели за капка чужда кръв. Каквито и вражди да бяха имали в миналото, сега нямаха причини да стоят настръхнали един срещу друг. Време беше и двамата мъже да заровят томахащата.

Кой ли беше истинският Слейд? Интуицията ѝ подсказваше, че това са две страни на един и същи човек. В съзнанието ѝ внезапно изникна сравнението между пустинята и топъл парник: в горещите пясъци на пустинята оцеляваха само най-силните, най-жилавите екземпляри, но в плодородната почва на оранжерията дори и най-крехките видове разцъфваха в пълната си красота. Мирамар цъфтеше, но беше емоционална пустош. Слейд трябваше да подхранва силата на своите емоции, ако искаше да оцелее там. Бе имал нещастieto да бъде изоставен от майка си още като невръстно момче и да попадне на баща, поставил на пиедестал по-големия си син, неспособен да дава воля на чувствата си към него самия. В обкръжението на семейство Ман обаче нямаше нужда от предпазна броня. Крехките му чувства, уязвимата му страна бе обградена с любов и съчувствие. Тук той можеше да бъде себе си самия.

През изминалата нощ Реджина отново се бе влюбила в своя съпруг.

В този момент утринната тишина на предверието бе нарушена от настойчивия звук на входния звънец. Обхвана я безпаметно очакване. Струваше ѝ се, че е прекарала целия си живот в очакване на Слейд. В действителност от предната вечер Реджина нямаше търпение да го види отново. Как ли щяха да подхванат този нов етап в своите взаимоотношения? За нея поне това беше едно ново начало. Слейд очевидно го възприемаше по същия начин.

Миг по-късно съпругът ѝ бе въведен в приемния салон. Реджина спря да крачи неспокойно из стаята и грижливо прикри всякакви следи от нервност по лицето си. Когато се обърна, очите ѝ срещнаха погледа му. При вида му очите ѝ се разшириха от изумление, сърцето ѝ замря.

Не знаеше какво е очаквала да види, но със сигурност не беше

елегантният господин, който стоеше невъзмутимо пред нея. Облечен в бяло сако с двуредно закопчаване, ушито по последния вик на модата, и мръснобелите панталони, Слейд бе самото възплъщение на класическата небрежна елегантност. На краката му блестяха меки, бели спортни обувки. Косата му бе гладко причесана настрани. Носеше дори бяла сламена шапка, макар Реджина да не можеше да си представи как ли ще изглежда с нея.

Сащисана, Реджина не съумяваше да прикрие откритото възхищение в погледа си. Но той самият бе толкова погълнат от нейната външност, че лицето ѝ поруменя от удоволствие. Тази сутрин се бе облякла по-внимателно от всякога с единствената надежда да го впечатли. Паселният костюм в кремави тонове подчертаваше тена на кожата ѝ и идеално подчертаваше фигурата ѝ. А Слейд определено изглеждаше впечатлен: в погледа му проблясваха искрици на нескрито одобрение. Реджина се смути, сякаш двамата не бяха вече споделили цялата гама от интимности, възможни между мъж и жена.

В неговата усмивка обаче нямаше и искрица свян. Гласът му прозвуча, преливаш от обещания:

– Здравей.

– Добро утро... Слейд.

Той пристъпи напред и кавалерски ѝ предложи ръка.

– Навън е студено. Имаш нужда от връхна дреха.

Кой знае защо, милата му загриженост и собственическият жест ѝ доставиха невероятно удоволствие. Тя наметна припряно плътната си пелерина. Докато излизаха от къщата, с всичките си сетива Реджина се наслаждаваше на допира на неговата ръка върху тялото. Слейд внимателно я насочваше по широкото каменно стълбище и покрай добре поддържаната морава досами градския тротоар. Отвън ги очакваше спретнатата двуколка с прекрасни кестеняви коне.

– Обичам сам да управлявам конете – заяви бодро Слейд, след като я повдигна нагоре и сам се настани до нея. – Имаш ли нещо против?

Тя поклати глава. Усещаше топлината, струяща от тялото му, което се намираще едва на няколко инча разстояние от нея.

Реджина стисна ръце в скута си. Колкото и отчаяно да се опитваше да потисне спомените, нито за миг не бе забравила своята първа брачна нощ. Помнеше усещанията, които я разтърсваха, докато ръцете му изследваха извивките на голото и тяло. Реджина потръпна, неспособна да овладее мислите си. В този момент Слейд шибна юздите и кестенявите кобили нетърпеливо подскочиха напред.

– Реших, че в този ранен час най-добре ще е първо да посетим парка Голдън Гейт. – Слейд се обърна въпросително към нея. Очите му изследваха чертите на лицето ѝ, докато се установиха жадно върху плътните ѝ устни.

– Нямам нищо против. – Искаше ѝ се да види къщата на „Франклинстрийт“, техния сватбен подарък от Чарлз. Но се боеше да го помоли, опасяваше се, че това ще бъде твърде недвусмислен намек за новите ѝ намерения да остане негова съпруга. Реджина прехапа устни. – Онова, което направи снощи Чарлз... Беше невероятен жест от негова страна.

– Така е.

Реджина го погледна колебливо.

– Той те обича като син.

– Аз съм късметлия – отвърна тихичко Слейд. – Чарлз също означава твърде много за мен.

Тя се запита дали и той като нея не мислеше за Рик в този момент. Неспособна да се въздържа, Реджина се размърда неспокойно на седалката.

– Слейд, Рик също те обича.

Той се напрегна. Лицето му потъмня. Когато най-после извърна очи към нея, в погледа му проблясваха необуздан гняв. В него отново бе проговорил старият Слейд.

– Недей да разваляш всичко.

Реджина преглътна несдържания коментар, който напираше на устните ѝ. Досега не беше осъзнавала колко лесно би могла да прогони щастливия Слейд и да върне на мястото му разярения.

– Извини ме – прошепна тя и наистина го мислеше.

– Няма нужда – отвърна остро Слейд. – Вината не е твоя. – После добави някак небрежно, без да я погледне в очите: – Тази нощ ходих дотам.

Реджина не го разбра.

– Къде?

Той я погледна напрегнато, сякаш се опитваше да я остави без дъх.

– В къщата „Хенеси“.

Реджина се вцепени.

– Разбирам.

Слейд се обърна напред и вторачи поглед някъде отвъд ушите на бързоногите кобили.

– Аз също бих искала да я видя.

Слейд се обърна рязко към нея.

– Наистина ли?

– Да. – Реджина си пое дълбоко дъх и за миг улови погледа му. – Много ми се иска.

Внезапно устните му се озариха от широка усмивка и той обърна рязко конете в обратна посока. Цялото му същество излъчваше някакво странно вълнение и несдържан възторг.

– Чудесно! – възкликна той. – Защото аз много искам да ти я покажа, Реджина.

– Това е – прошепна Слейд, но не понечи да слезе от файтона. Реджина погледна високата триетажна къща пред себе си.

Мъглата вече се бе вдигнала и денят обещавахе да бъде слънчев и спокоен. Къщата наистина наподобяваше малко имение. Беше изградена от червен камък и измазана с бяла мазилка. Входната врата напомняше порта на старинен замък. Точно над нея бе разположен кръгъл прозорец с интересен листовиден дизайн, подкрепян от две бели колони. Над него се издигаше висока кула. Централната част на къщата беше асиметрична и се извисяваше до покрива, който се спускаше стръмно над фронталната кула. От другата страна на главната постройка имаше още една кула. На последния етаж се открояваха три арковидни прозореца, укрепени с колони. Самият покрив беше мансарден. Етажите бяха разделени от корнизи, спираловидни резби и розетки. Детайлите биха изглеждали твърде претрупани, ако къщата не беше толкова огромна. Сградата беше построена в крак с последната архитектурна вълна. От пръв поглед Реджина Шелтън се влюби в това място.

– Е? – попита я Слейд и небрежно захвърли самото си на седалката между тях.

– Красиво е.

– Винаги съм се възхищавал от това място. Тук всичко е грандиозно, но не и натруфено, издържано в детайлите, но не и глупаво. Искаш ли да разгледаш вътре?

Погледът ѝ се склочи с неговия.

– Разбира се.

Слейд я подкрепи на слизане. Стори ѝ се, че дланите му се задържаха на талията ѝ малко по-дълго от необходимото, но тя предпочете да го премълчи. В момента обърканите обстоятелства като цяло я изнервяха повече от настойчивото му докосване. Нищо не изглеждаше наред. Слейд беше неин съпруг, но тя се чувстваше необяснимо нервна в негово присъствие. Двамата живееха разделени, но не можеше да мисли за тази къща по друг начин, освен като за техен общ дом. Освен това

Слейд непрестанно се държеше като неин съпруг. В момента сваляше плътната пелерина от раменете ѝ с думите:

– Това няма да ти е необходимо.

Слънцето отдавна бе прогонило утринната мъгла, така че неговото сако също остана в двуколката.

Двамата изкачиха бавно стълбите към входната врата. С всичките си сетива Реджина попиваше присъствието на този мъж. Не я свърташе на едно място, докато той пъхаше и завърташе ключа в бравата. Преди да отвори вратата, той я погледна изпитателно.

Реджина инстинктивно долавяше, че нещо неизвестно за нея се върти в главата му.

– О! – успя само да пророни тя, когато погледът ѝ обгърна обширното преддверие. Помещението изглеждаше далеч по-внушително, отколкото можеше да се предполага отвън. Липсата на всякаква мебелировка засилваше усещането за някакво необятно пространство, а розово-белият мраморен под приковаваше погледа на посетителя. Стените бяха боядисани в розово-оранжев цвят.

Над главите им се процеждаше късче небесна синева, а слънчевите лъчи заслепяваха очите им. Реджина се обърна към Слейд, внезапно осъзната, че той я наблюдава с блеснали от напрежение очи. По тялото ѝ пропълзя гореща тръпка.

– Прекрасно е.

Той наклони леко глава и приела безмълвната му покана, Реджина прекрачи прага на сградата. Все повече я смущаваше фактът, че двамата са сами в тази грамадна празна къща. Плахите им стъпки, тихите им гласове отекваха оглушително между каменните стени. Реджина спря на прага на огромна бална зала със сводест таван. Някой беше забравил два тежки, позлатени и безумно грозни стола, опрени с гръб към стената. Другата стена бе изцяло покрита с огледала. Ефектът беше крайно интригуващ. Двойни френски врати водеха към терасата над градината, осяяна с ароматни цветя.

Слейд стоеше безмълвен зад нея.

С всяка изминала секунда Реджина чувстваше нарастващо нервно напрежение. Тя преглътна мъчително и прекоси помещението, за да хвърли поглед на китната градина отвън. Усещаше напрегнатия поглед на Слейд в гърба си.

Едва доловимо тя се обърна и погледна силуета му в огледалото. Изражението му беше гладно, необуздано, свирепо. Тънките косъмчета на тила ѝ се изправиха. Но така и не се помръдна.

Наблюдаваше го безмълвно в огледалото, докато той прекосяваше стаята и заставаше мълчаливо зад гърба ѝ. Шумът от стъпките му отекваше оглушително. Кожата ѝ настръхна. Зърната на гърдите ѝ изпъваха ефирната материя на бельото ѝ. Хрумна ѝ, че намеренията му да ѝ покаже къщата едва ли са били толкова добронамерени. Но отново не се помръдна. Бяха женени едва от няколко дни, но ѝ се струваше, че мъчителната агония на раздялата продължава вече дълги години. Реджина обгърна раменете си с ръце, но не се обърна към него. Не беше нужно, защото с ъгълчето на окото си все още наблюдаваше силуета му в огледалото.

Той се спря точно зад нея.

– Е?

– Харесва ми. – Думите се изтръгнаха накъсани от устата ѝ и отеконах в тишината на празното помещение. Гласът ѝ проехтя, повторен стократно.

– На мен също ми харесва. – Ехото настойчиво повтори неговите думи. После ръцете му се плъзнаха по раменете ѝ.

– Слейд... – Докосването му беше едва доловимо, но тялото ѝ потръпна неудържимо, изпълнено с познатия копнеж. Устните му докоснаха нежната кожа на шията ѝ. Слейд. За миг, както си стоеше пред него, а устните му изследваха нежно извивките на врата и, на Реджина ѝ се стори, че отново е промълвила неговото име. Но не беше. Беше стаята, която насмешливо повтаряше след нея, сякаш ѝ се подиграваше, а гласът ѝ звучеше странно – дрезгав, прелъстителен, пълен с надежда и отчаяние.

– Но най-много от всичко харесвам това – прошепна Слейд, а немите стени върнаха гласа му. Харесвам това... Харесвам това.

Реджина стоеше притихнала, поразена едновременно от насмешливия кънтеж на стените и странното усещане за неговото твърдо и възбудено тяло, притиснато здраво към нажежената ѝ плът. Слейд не откъсваше устните си от настръхналата кожа на врата ѝ. Дори да намереше в себе си сили да се отдръпне и да си отиде, това пак би било невъзможно, защото ръцете му я държаха здраво и решително. Задъхана, Реджина си пое дълбоко въздух. Накъсаният звук проехтя в тишината. Ръцете му се плъзнаха надолу, помилваха корема ѝ и спряха досами потрепващата извивка между краката ѝ.

– Слейд! – протестът ѝ бе лишен от всякаква настоятелност. – Може да влезе някой. – Слейд... Може да влезе някой.

Ръката му се плъзна по-надолу и се притисна интимно към плътта ѝ, въпреки надиплените фусти на лягната ѝ рокля.

– Заклучих вратата. – Стаята напяваше своя рефрен.

Тръпнеща, Реджина затвори бавно очи. Слейд очевидно внимателно бе планирал това, но въртеливите движения на топлата му длан насочваха мислите ѝ в друга посока. Той разтвори пръсти и ожесточено замачка плътта ѝ по-грубо и по-дълбоко. Всичките ѝ дрехи, дори и бельото, бяха копринени, а ефирната материя помежду им правеше изживяването непоносимо. Реджина нададе мъчителен стон. Стаята ѝ отвърна със стон.

Въпреки деликатната копринена материя, сърчно и безмилостно Слейд проникна във влажния отвор между краката ѝ. Реджина тръпнеше неудържимо. А в следващия момент от устните ѝ се изтръгна мъчителен стон на удоволствие.

Викът ѝ се удари в стените и проехтя в просторната зала. Кулминацията вече бе отминала, но Реджина все още дочуваше собствения си вик и потръпна от смущение. Засрамена от себе си, тя се опита да се освободи от Слейд, но той нямаше намерение да я изпуска от прегръдката си. Вместо това я изтика решително пред себе си, без нито за миг да отлепи тялото си от нейното.

– Не, сладка моя, не – прошепна задъхано в ухото ѝ. Членът му беше напрегнат и болезнено твърд. – Реджина, не казвай не, не и сега.

Реджина, не казвай не, не и сега...

Гласът му отекна двукратно – дрезгав, еротичен, чувствен звук. Той я тикаше припряно към позлатения безвкусен стол, като същевременно надипляше палите ѝ високо на гърба, плъзгаше ръце по голите ѝ бедра и смъкваше ефирните бели гащички от нея.

Реджина нямаше избор. Едната му ръка уверено я направляваше и я притискаше надолу и напред. Ръцете ѝ се вкопчиха безпомощно в дървената облегалка на стола.

Слейд целуваше бясно врата ѝ и притискаше възбудения си член към голия ѝ гръб. Реджина простена и се изви в остра дъга, за да му позволи да плъзне горещата си длан по чувствителната кожа на бедрата ѝ и нагоре между тях. Несдържан вик се изтръгна от устните ѝ, когато ръката му притисна пламналата плът между краката ѝ. Този път Слейд вкара в нея два пръста – грубо и настъпателно.

Реджина се гърчеше съдържано. Стоновете ѝ едва бяха заглъхнали, когато задавеният ѝ хленч отекна глухо в помещението. Тя беше ужасена, дълбоко потресена от несдържаната какофония от звуци, която сама създаваше, но тялото ѝ настойчиво изявяваше неотложните си нужди, които не се поддаваха на никакъв привиден контрол. Плътта около

пръстите му пулсираше неудържимо. Още миг и щеше да го помоли да я обладае – за несравнимото удоволствие да го почувства между краката си, твърд и горещ. Но в този миг Слейд пхна пръстите си още по-дълбоко и нямаше време да се сдържи. Тялото ѝ се разтресе в нови опияняващи спазми.

Риданията ѝ отекнаха във въздуха около тях.

– Да! – викаше Слейд като обезумял. – Да!

Ехото върна думите му, примесени със затихващите звуци от собствените ѝ неудържими стонове. В следващия момент той плъзна внушителната си мъжественост дълбоко в недрата на тръпнещата ѝ плът.

Реджина нададе екзалтиран вик. Стаята го върна умножен, докато Слейд придържаше с опитните си ръце бедрата ѝ и нахлуваше е яростни гласъци в нея. Реджина се чу изумена да го окуражава, и то не веднъж, а цели три пъти. Чу се да го моли, а всеки звук, изтръгнат от устата ѝ, отекваше като разбунен хор, сякаш стаята около тях имаше свой собствен глас и се надсмиваше над примитивната им страст.

Слейд повдигна нагоре бедрата ѝ, а гласъците му ставаха все почести, по-яростни, напълно безмилостни. Реджина потръпна отново, плътта ѝ се впусна в бесни конвулсии, а от устните ѝ отново се изтръгна неговото име. Слейд нададе яростен вик.

Стаята се завъртя около нея. Слейд... Слейд... Слейд. Стените пееха в странен хор. Тя политна напред, но силните ръце на Слейд я притискаха здраво. Притисната в облегалката на стола, Реджина слушаше ехото от собствените си вопли, докато гласът ѝ затихна и накрая съвсем замря.

Тя потръпна. Внезапно си спомни за огледалото и любопитно се извърна натам. Изглеждаше точно толкова дива и безсрамна, колкото бе прозвучал и гласът ѝ преди миг. Косата ѝ се бе измъкнала от стегнатата хватка на изящния ѝ кок. Застанал плътно зад нея, Слейд притискаше ребрата ѝ и изтикваше гърдите ѝ нагоре и напред. Позата ѝ беше крайно прелъстителна. Роклята ѝ беше надиплена в безпорядък високо на гърба, задните ѝ части блестяха в ослепителната си белота, притиснати плътно към слабините на Слейд. Той бе облечен само с бялата си риза. Очевидно във върховния момент бе изритал панталона си далече встрани.

Реджина затвори очи. Обля я гореща вълна. Не биваше да поглежда в огледалото. И, мили боже, целият този шум! Никога нямаше да забрави тези звуци. Но споменът за неудържимите стенания, съчетан с онова, което се отразяваше в огледалото, я накара отново да потръпне от

желание.

Беше също толкова хубаво, колкото и последния път. Слейд дишаше тежко във врата ѝ.

– Ужасно – успя да прошепне Реджина. – Беше ужасно. – После потръпна, защото просторната стая за тържества не беше свършила с ироничното си представление и нетърпеливо върна думите ѝ – по-силни и стократно умножени. Ръцете му подсилиха желязната си хватка.

– Ти го искаше точно толкова, колкото и аз самият. Не се опитвай да отричаш.

Ти го искаше точно толкова, колкото и аз самият... Не се опитвай да отричаш.

Гласът му възбуди сетивата ѝ. Беше дрезгав, приглушен и примамливо сексапилен, когато изпълни напрегнатата тишина на стаята. Тя не му отговори. Нямаше смисъл да отрича очевидното.

Слейд извърна глава и Реджина разбра, че съзерцава отраженията им в огледалото.

– Слейд – опита се да протестира тя с натежал от сласт глас. Той посегна да повдигне предната част на полата ѝ.

– Не – прошепна тя, а стаята повтори шепота ѝ. Накрая не се съдържа да не погледне какво се случва в огледалото.

Луксозната материя разкри глезените и закръглените ѝ прасци. Под полата лъснаха изваяни крака, обвити в тънки чорапи. Слейд оголи коленете ѝ. Почувства се замаяна, но не намери в себе си сили да погледне встрани. Носеше дантелени жартиери, поръбени с розови панделки. Когато полата ѝ се устреми по-нагоре, Реджина понечи да протестира, да му нареди да спре, но така и не издаде звук.

Слейд повдигна полата ѝ още повече. Голите ѝ бедра бяха съблазнително изваяни и блестяха в цвета на слонова кост. Реджина потръпна. Зад нея членът на Слейд се издигна неудържимо и се притисна в голото ѝ седалище. Той вдигна полата над пъпа ѝ.

– Не – сепна се Реджина, но собственото ѝ голо тяло в огледалото я изпълваше с непознати досега емоции.

Не, отекна задъхано стаята, а отчаянието се преплиташе с несдържано желание. Не.

Слейд плъзна свободната си ръка по гладката кожа на корема ѝ и нетърпеливо я зарови в къдравите косъмчета на слабините ѝ.

– Ти ме желаш – прошепна приглушено той. Дори не се опитваше да сниши гласа си. Очевидно се забавляваше с присмехулното ехо на стаята.

Реджина тръсна глава, докато думите му отекаха в смълчаната тишина.

Той се измя – грубо, безочливо, похотливо. Смехът му вибрираше настойчиво в пространството около тях, а пръстите му настоятелно разгръщаха плътта между краката ѝ. Реджина се притискаше към него.

– Моля те! – извика диво тя. – Моля те! Моля те!

– Молиш ме за това? – Запита грубо Слейд, а пръстите му проникнаха по-надълбоко в плътта ѝ.

– Да. – Гласът ѝ бе сподавен стон. Осмели се да погледне отново в огледалото. Вече не изглеждаше шокирана и ужасена. Тялото ѝ бе твърде напрегнато, гърчещо се от горещо желание.

Внезапно Слейд я завъртя и я постави седнала на стола. Вместо да сваля полата ѝ надолу, той я повдигна още по-високо. Преди Реджина да успее да протестира, Слейд сграбчи брадичката ѝ и зацелува диво устата ѝ. Неспособна да му се противопостави, тя грабна лицето му и страстно отвърна на целувката. Устните им се сляха, езиците им нетърпеливо се преплетоха.

Изведнъж Слейд се плъзна пъргаво на пода и разтвори широко бедрата ѝ. Реджина изкрещя неистово, поразена от сръчната атака на езика му. С палците на ръцете си той придържаше плътта ѝ широко разтворена, а езикът му настъпваше дълбоко в нея – настойчив и безмилостен завоевател. Тялото ѝ бе разтърсено от диви тръпки, а погледът ѝ случайно попадна върху огледалото.

Твърде късно. Беше твърде късно да протестира и твърде късно да спре. Тя се вкопчи несдържано в косата му и отметна глава назад, а безумните ѝ крясъци изпълниха въздуха около тях и отекаха отново и отново. Когато най-сетне се облегна назад, отмаляла от изтощение, виковете ѝ все още отекаха в наелектризираната тишина. Слейд се изправи пъргаво на крака, пхна ръка под седалището ѝ, за да я повдигне към себе си, и отново нахлу във влажната ѝ пещера. Миг по-късно той наклони стола назад, така че гърбът ѝ се опря в стената. Подхвърляно от мощните му тласъци, тялото ѝ подскачаше неудържимо и отново се отпускаше. След малко Слейд реши, че и това вече не го задоволява. Той се отпусна бавно на пода и отнесе Реджина със себе си. После отново нахлу безмилостно в нея.

Реджина вече не се чувстваше изморена. Тя се вкопчи неистово в него, високо го окуражаваше, подтиквана от луда страст и несдържано вълнение. Тежкото дишане на Слейд отекаше в стаята. Във въздуха се извисяваше шумното пошляпване на телата им. Нейните неудържими

письци ехтяха в пространството. Слухът им вибрираше от шумове. Дишането му премина в кресчендо. Унесена в първичния ритъм на любовта, Реджина премина отвъд ръба. Той я последва, този път крещящ от облекчение.

За пореден път Реджина се оказва неспособна да повярва какво са извършили. Лежеше просната на голия, хладен под, гола до кръста. Слейд беше плътно притиснат към нея, обгърнал собственически с ръка голите ѝ гърди.

Тя не съжаляваше за стореното. Изненадана беше, че нейната благоприлична натура доброволно е участвала в подобна развратна сцена, но не съжаляваше. Все още неопомнила се, Реджина придърпа полата си надолу. После погледна крадешком към Слейд и видя, че е развеселен. Но тя остана озадачена не от игривата усмивка на устните му, а от разнеженото изражение на лицето му.

– Не е нужно да се криеш от мен. – Гласът му беше мек и предизвикателен. Усмихна се, когато думите му отекнаха в празната стая.

– Аз и не искам – отвърна Реджина, като се опитваше да говори възможно най-тихо. – Просто мисля, че така е редно.

Това го разсмя. Реджина се вцепени. Смехът подчертаваше тъничките бръчици около очите му. След миг Слейд придоби отново сериозно изражение и я погледна настойчиво в очите.

– Това, че държиш на благоприличието, може само да ме радва. Искам да бъдеш благоприлична, Реджина. Ти си такава знатна дама, че аз дори не мога да проумея как е възможно да желаяш мъж като мен. Но не искам у тебе никакви задръжки, докато двамата правим любов.

Лицето ѝ се обля в гъста руменина.

– Мисля, че в това отношение няма за какво да се притесняваш. – Реджина беше развълнувана. Много съпрузи биха я порицали за страстната ѝ натура, биха я нарекли порочна, но той не го направи. Каква късметлийка беше само!

– Не – съгласи се и Слейд с доволна усмивка. – Не мисля. – После започна да дразни с връхчетата на пръстите си чувствителното зърно на едната ѝ гърда.

Стори ѝ се много странно, но цялото ѝ тяло откликна на допира му и закопня да получи повече. Отново.

– Никога няма да ти се наситя – прошепна Слейд досами ухото ѝ. – Толкова си красива! И така... съвършена.

Реджина се чувстваше всичко останало, но не и съвършена, само че в момента не възнамеряваше да обсъжда това със Слейд. Очите ѝ

плувнаха в сълзи.

– Ти също си красив.

– Но не и съвършен.

Погледът ѝ, насочен досега към ръцете му, които си играеха нежно с гърдите ѝ, в миг се вдигна към очите му. Тя въздъхна от облекчение, когато зърна закачливата му усмивка.

– Не, не и съвършен. Но за мен това няма значение.

Очите му потъмняха. Слейд сграбчи реверите на жакета ѝ и решително я притегли под себе си. Реджина лежеше напълно неподвижна. Той се наведе обещаващо над нея.

– Опростени ли са греховете ми?

Тя така и не разбра дали съпругът ѝ говореше за начина, по който я бе напуснал.

– Да.

Слейд впери в нея очи, натежали от страст, а после бавно, едно по едно, започна да разтваря копчетата на копринената ѝ риза.

– Искам те гола. – Гласът му бе дрезгав и неудържимо съблазнителен. – Искам да те видя гола. Искам този път, когато те взема в ръцете си, никакви прегради да не застават между нас.

Ехото повтори думите му стократно.

23

Слейд прекрачи прага на дома си на „Голф стрийт“. Коридорът тънеше в мрак, въпреки че отвън слънцето още не беше залязло. Той включи осветлението, но дори и не понечи да изкачи стръмната стълба нагоре.

Какво, по дяволите, правеше?

Току-що бе оставил Реджина в дома на чичо ѝ, след като ѝ обеща да я потърси на следващата сутрин. След като напуснаха къщата „Хенеси“, двамата бяха прекарвали следобед в усмивки и безоблачно настроение. Допреди няколко часа дори не се беше надявал нещата да потръгнат толкова лесно. Никога преди не се бе чувствал толкова спокоен и щастлив и със сигурност никога в живота си не бе изпитвал такова пълно задоволство. А Слейд имаше достатъчно опит, за да съзнава, че изживяванията през този следобед са били цялостни и завършени, далеч извън сферата на елементарното физическо задоволяване.

Но увереността му се стопи в момента, в който я остави в чуждата

къща. На нейно място се загнезди съмнението.

През изминалия ден бяха поставили основите на един процес, който можеше да доведе само до един изход: одобряване. Слейд искаше двамата да се сдобрят. Желаше тази жена. Никога не беше искал нещо толкова отчаяно, колкото в момента искаше своята съпруга, и то не само физически. Но, Исусе, веднъж вече тя се бе опитала да го напусне. Сега двамата отново бяха любовници, бяха изживели цялата гама от интимност, която съдържаха това понятие. Но той искаше да отиде по-далече, да навлезе по-дълбоко, да надникне в душата ѝ.

Защото днешният ден бе означен с още едно грандиозно решение. Нямаше да вземе парите от нейното наследство. Не можеше да я използва по този начин. Трябваше да вземе заема, който Чарлз услужливо му бе предложил. А скоро щеше да се върне в Мирамар, за да започне трудното и амбициозно начинание – да превърне ранчото в съвременно печелившо предприятие. И ако дотогава успееше да се помири с жена си, несъмнено щеше да я вземе със себе си у дома.

Там ги очакваше скромен и пестелив живот. Щяха да изминат много години, преди да успее да ѝ осигури живота, с който бе свикнала. Дали Реджина би могла да се адаптира към такъв простичък начин на живот? Би ли могла елегантна дама като нея да възприеме задълженията на съпруга на собственик на ранчо? Щеше ли да бъде щастлива в Мирамар? Слейд искрено се надяваше това да е възможно. Искаше му се да вярва, че точно така ще стане. Но не можеше да бъде сигурен.

Внезапно съзнанието му бе обхванато от тежко униние. Това беше най-светлият и същевременно най-нерадостният етап от живота му. Слейд се чувстваше безпомощен, сякаш от него се очакваше да стреля по призраци в тъмното. Обхвана го и бурна ярост. Не знаеше точно кое или кой са предизвикали гнева му. Със сигурност не беше Реджина. Слейд подозираще, че трябва да насочи чувствата си към самия себе си, задето не можеше да ѝ даде всичко онова, което искаше и трябваше да ѝ даде.

Той въздъхна тежко и изкачи стълбите към своята спалня. Малкото двойно легло беше застлано, но разхвърляно. Слейд предпочете да не обръща внимание на купчината дрехи върху пода и се залови да сваля вратовръзката си. После съблече сакото и панталоните си и ги захвърли на облегалката на стола, а чорапите и бельото си заряза направо на пътеката. Накрая прекрачи прага на тясната баня и напълни ваната.

В спалнята отекна шум от стъпки. Слейд се приведе към ръба на порцелановата вана и надникна в стаята си. Едно дребно китайче

мигновено се закова досами вратата.

– Миста Слейд! Вие дома!

Слейд се ухили.

– Какви ги вършиш, хлапе?

– Работи в кухня – отвърна Ким засмян.

Слейд се съмняваше в това. Ким не можеше да готви, а и в кухнята нямаше никакви прибори, но хлапето вероятно чистеше от време на време.

– На бюрото има чанта с храна за вечеря.

Живите очички на момчето проблеснаха с нетърпение.

– Ребрата на Джо Рибхауз?

– Нали това си пожела? – Слейд се намести удобно във ваната.

– Искате изтрие гърба?

– Изчезвай, хлапе! – изръмжа Слейд. Ким просто го дразнеше, защото знаеше, че Слейд никога не му позволява да му трие гърба. Момчето излетя от стаята, несъмнено твърдо решено да си устрои пиршество с ребрата на Джо Рибхауз.

Макар да беше доста късно, Слейд се облече като за работа в офиса. Не му се вярваше да свърши някаква ползотворна работа – не и докато мислите му кръжаха като омагьосани в една и съща посока, но беше длъжен поне да опита. Той се спускаше безшумно по паянтовата стълба, когато някой внезапно почука на вратата.

Сърцето му прескочи няколко удара. Първата му мисъл бе, че това е Реджина. Но не беше изминал и половин час, откакто я остави в дома на чичо й. Не, една истинска дама като неговата съпруга никога не би тръгнала на посещения по това време.

Той отвори рязко вратата. На прага стоеше баща му, здраво стиснал в ръка малка туристическа чанта.

– Добре че те намирам у дома, момче.

Слейд беше сачисан. Никога досега Рик не го бе посещавал в големия град, нито веднъж Хрумна му обаче, че никога преди той не е бил женен за наследница на семейство Браг, до чиито пари баща му несъмнено копнееше да се докопа. Макар и неохотно, Слейд отстъпи встрани, за да позволи на баща си да влезе.

– Наистина успя да ме изненадаш.

– Обзалагам се. Тук ли е Едуард?

– Едуард идва и си отива. Какво искаш?

– Какво искам? – Рик остави малката си чанта на земята. – Прекарал съм целия ден в някакъв нажежен влак! Това ли е всичко, което ще

ми кажеш?

– Това е. Защото не ми се вярва това да е приятелско посещение от страна на любящ баща.

– Е, грешиш – не се предаде Рик. – В коридора ли ще трябва да стоим?

Слейд вдигна безразлично рамене и последва баща си в гостната, която се намираше точно срещу входната врата. Никога не използваше тази стая. Точно затова всичко там бе изрядно подредено.

Рик мигновено забеляза масичката с пръснати по нея бутилки и наля по едно питие и за двама им.

Слейд не бе изпитвал желание да пийне нещо през целия ден с изключение на единствената чаша вино, която двамата с Реджина споделиха по време на обяда си късно следобед. Сега обаче охотно прие парливия бърбън.

– Нека да не го увъртаме – каза меко Слейд.

– Окей – съгласи се баща му и се огледа мрачно наоколо си. – Това място е най-долнопробната бърлога, която някога съм виждал.

Слейд мислено се съгласи. Понеже бе взел къщата под наем, беше наел и фирма, която да я обзаведе. Нищо тук не пасваше на вкуса му. Диванът беше твърде голям, тапицериата – ярка и безвкусна, тапетите – твърде красиви, а антикварните предмети – кичозни и ненужни. Масата отляво бе обсипана с черно-бели фотографии с дървени рамки, но той не познаваше никой от хората на тях. И ако трябваше да говори открито, днес просто не беше в настроение за ожесточена словесна битка.

– Хм, е, аз и бездруго рядко се завъртам тук.

– Къде е жена ти?

Слейд се напрегна.

– Значи най-после стигнахме до въпроса.

– Тук ли е? Искам да поздравя малката дама.

– Не.

– Не е тук? – Рик изглеждаше изумен. – Не си й дал развод, нали?

Слейд стисна здраво зъби.

– Не, не съм.

Рик изглеждаше искрено облекчен.

– Не забравяй, че тя държи ключа към бъдещето на Мирамар.

– Не съм забравил. През цялото време си знаел истината, нали? Знаел си, че е наследница на семейство Браг?

Очите на Рик се разшириха.

– Не е вярно!

Слейд реши въпреки всичко да задълбае въпроса, който непрестанно го терзаше.

– Не ти вярвам, Рик!

Рик вдигна безмълвно ръце.

– По дяволите, добре. Предполагам.

– Знаеш ли какво? – Слейд позеленя от гняв. – Ти си един долен кучи син!

– Направих го заради теб!

– Направил си го заради себе си! Заради Мирамар!

– Направих го също заради себе си и Мирамар – отвърна решително Рик. – Но ако тя не беше такава очарователна и мила дама и ако ти не беше толкова запленил от нея, Бог ми е свидетел, че никога не бих го направил!

Слейд гледаше невярващо баща си.

– Ти имаш нужда точно от такова момиче, и двамата го знаем! Нуждаеш се от добре възпитана млада дама, която да ти стане съпруга, и от цяла сюрсия дечурлига! От години се нуждаеш от весел и спокоен семеен живот!

Слейд присви замислено очи. Рик беше прав, дяволски прав. Нуждаеше се от Реджина Шелтън. Нуждаеше се от нейните изискани маниери, от доброто ѝ възпитание, от извънмерната ѝ щедрост, от милото ѝ съчувствие и горещите усмивки. Нуждаеше се от пламенната ѝ страст. Нуждаеше се от нея и точка. А ако тя пожелаеше да го дари с деца... Сърцето му се обърна. Но пред всичко това имаше едно голямо „ако“. Слейд скръсти предизвикателно ръце.

– Трудничко ми е да повярвам, че си решил да играеш ролята на сватовник.

Рик се ухили.

– Да, но точно това направих. Ти можеш да вярваш в каквото си поискаш. Но ако ми кажеш, че не я харесваш, ще те нарека лъжец.

Неспособен да приеме мисълта, че баща му е действал, воден от нещо друго освен от себични подбуди, Слейд предпочете да смени темата.

– Чарлз ни предложи заем.

– Не.

Слейд отдавна бе наясно, че Рик не би приветствал идеята да стане длъжник на Ман. Той самият все още се притесняваше да вземе заем от верния си приятел, но не чак толкова, колкото да използва парите на Реджина.

– Възнамерявам да го приема, освен ако своевременно не намериш

друг начин да се добием с пари, за да внесем дължимите суми в банката и да управляваме ранчото през следващите пет години.

– Тая няма да я бъде! – възкликна Рик, излязъл от кожата си от гняв. – Няма да приема и пукнат цент от Чарлз Ман! – Той захвърли гневно празната си чаша на масата. – А твоята малка женичка случайно е богата наследница!

Слейд премълча. Не влизаше в работите на Рик да узнава, че синът му няма въобще да закача парите на богатата си съпруга. А Рик неведнъж го бе подхлъзвал, така че щеше да оправи сделката с Ман на четири очи.

– Къде е тя? – попита отново Рик.

– Отседнала е при роднините си, семейство Д'Аршан.

– Това вече е страотно! Не трябва ли една жена да живее при законния си съпруг? Трябва незабавно да оправиш нещата между вас, момче. – Рик предпочете да премълчи, че разчита на нейното наследство и че с мъка на душата брои дните до обявяването на ипотеката за пресрочена.

Вътрешно Слейд кипеше. Дълбоко в себе си неистово копнееше да живее в един дом с Реджина. През изминалия ден на няколко пъти изпитваше пориви да я попита дали не е променила решението си за развода, откровено да я помоли да се премести в неговия дом. Но така и не го направи. Това щеше да бъде финалната крачка към окончателното им одобряване. И не разяждащите съмнения го възпряха да помоли съпругата си да се върне при него, а някакъв дълбоко вкоренен в душата му страх.

– Виж какво, старче, това изобщо не е твоя работа. Вярно е, че ти си този, който ме подтикна към тази женитба, но това си е моят брак и смятам сам да се справя с проблемите си.

– А дали ще се справиш? – попита насмешливо Рик. – Как ще стане това, след като живеете разделени.

Слейд отпи огромна глътка бърбън. Костваше му неимоверни усилия да запази присъствие на духа. В този момент наистина не изпитваше желание да си създава допълнителни главоболия. Без да каже и дума, той извика в съзнанието си ангелското лице на Реджина. Подейства му успокояващо.

Рик изглеждаше озадачен от липсата на всякакъв отговор.

– И така, защо тя не е тук, където ѝ е мястото? Или още по-добре, защо и двамата не сте в Мирамар, където ви е мястото?

Слейд внимателно постави чашата си на масата.

– Наистина ли мислиш, че тя би могла да живее в Мирамар? За неограничен период от време?

Рик се намръщи насреща му.

– Що за въпрос е това? Разбира се, че мисля. Какви нелепи мисли се въртят в главата ти този път?

Слейд изпита безумния порив да разкаже всичко на Рик, да излее изцяло душата си, но това би било неразумно от негова страна.

– Тя определено не е провинциален тип жена.

– И какво от това? Все още не съм срещал нормален човек, който да не се влюби в Мирамар рано или късно.

Слейд премълча. Рик, разбира се, беше предубеден, но нали когато ставаше дума за Мирамар, и той самият не беше безразличен?

– Виж какво – подхвана Рик и насочи показалец към сина си, – не се опитвай да гониш вятърни мелници. Просто я доведи у дома и всичко ще се нареди. Сега тя е твоя съпруга, или трябва да ти напомням и това? Мястото и на двама ви е в Мирамар, при мен, а не тук, при някакъв си шибан непознат.

– Не е нужно да ми напомняш – отвърна мрачно Слейд.

– На мен обаче не ми изглежда така. Поне говорил ли си с нея, откакто е пристигнала в града?

– Говорих. – Слейд не сдържа усмивката си при милия спомен. – Видях се с нея. – Изненада се от себе си, че с такава готовност уведомява баща си за своя живот. – Прекарахме деня заедно. Заведох я в „Клиф хаус“ на обяд.

Рик засия.

– Радвам се да го чуя! – Той пристъпи напред. – Като заговорихме за храна, гладен съм като вълк. Да отидем някъде да хапнем.

– Току-що се нахраних – отвърна лаконично Слейд. – Сега имам работа в офиса. Ако искаш да отидеш някъде, аз ще те закарам. – Той се обърна и с решителна крачка напусна помещението. Така и не видя разочарованието, което се изписа по лицето на баща му.

Реджина погледна въпросително малкото момче, което стоеше срещу нея с бележка в ръка.

– От Слейд?

– Да, миси, от миста Слейд. – Детето засия.

Реджина не успя да се усмихне в отговор. В душата ѝ се прокраднаше тревога. Слейд вече закъсняваше. Беше обещал да я вземе точно в

десет и половина, но вече приближаваше единайсет. А сега нямаше нужда да чете тази бележка, за да се досети, че съпругът ѝ изобщо няма да дойде.

Скъпа Реджина, за съжаление изникна неотложен проблем, който изисква незабавното ми внимание. Ако успея да оправя нещата навреме, ще ти се обадя вечерта. Все пак, ако имаш други планове, не се съобразявай с мен.

Винаги твой: Слейд.

Реджина смачка бележката в дланта си. Разочарованието я връхлетя с такава сила, че крайниците ѝ се разтрепериха. Непрестанно се питаше дали наистина е изникнал чак толкова неотложен проблем, или просто съпругът ѝ предпочиташе работата си пред нейната компания. За времето, което бе прекарала в града, тя бе проумяла какво огромно значение има работата за него.

– Миси иска изпрати бележка? – попита нетърпеливо момчето.

Реджина едва го чу. Съкрушена, тя поклати отрицателно глава. Хлапето се поклони и прекрачи прага заднешком, после се обърна и се втурна лудешки надолу по стълбите към изхода. Тя почти не го виждаше, когато то внезапно смени посоката и се пхна под живия плет на съседите, за да скъси разстоянието.

Предният ден бе толкова приятен – твърде приятен очевидно. След като напуснаха новата къща „Хенеси“, Слейд я заведе на обяд в „Клиф хаус“, откъдето се разкриваше зашеметяваща гледка към Тихия океан. През цялото време двамата се гледаха влюбено, усмихваха се един на друг и се наслаждаваха на неприличното си щастие. Почти не бяха разговаряли. Реджина с нетърпение очакваше да обсъдят своите взаимоотношения, но искаше той да повдигне въпроса.

А Слейд така и не я попита дали все още иска развод.

Не я помоли да се премести в неговия дом.

И дори не я попита какво ще правят с бъдещето си – с общото им бъдеще.

Реджина, от своя страна, се боеше да повдигне тези въпроси. Подобен подход не беше приличен и щеше да се възприеме като непростима агресивност. Като мъж и глава на семейството редно беше Слейд да определя границите и да обявява правилата. Той сам трябваше да поиска двамата да сложат край на неуместната си раздяла. Но той не го направи. След прекрасната вечеря просто я отведе у дома. В каретата я целува

дълго време, преди да се откъсне от нея и да я остави пред вратите. В този миг Реджина бе изпитала твърдата увереност, че съпругът ѝ истински я обича. А сега се питаше дали всичко не е било само изблик на животинска страст.

Потънала в мрачни мисли, Реджина се отпусна в канапето в преддверието. Чувстваше се безсилна да вземе каквото и да било решение. Не беше сигурна дори дали Слейд щеше да ѝ се обади на вечерта. Може би просто се опитваше да отвлече вниманието ѝ с празните си думи. Вероятно предпочиташе двамата да живеят в отделни жилища. В Лондон поне това бе общоприето.

Внезапно Реджина се изправи. Искаше истински и пълноценен брак. Още от самото начало, когато все още се мислеше за Елизабет Сейнт Клер, целта ѝ беше истински брак със Слейд. Чувстваше се изпълнена с такава отчаяна решителност, че би могла да махне с ръка на всички установени норми и да се премести в дома му със или без неговото разрешение. Но нямаше да стигне чак толкова далече. Все пак по закон беше негова съпруга, а това определено ѝ даваше и някои права. Вероятно мъжът ѝ нямаше да се разстрои чак толкова, ако си позволише поне за миг да надникне в дома му.

А там цареше пълна суматоха.

Вратата ѝ отвори невърстният прислужник, който ѝ бе отнесъл бежежката. Реджина премигна. Коридорът тънеше в такъв гъст мрак, че очите ѝ едва привикнаха с тъмнината.

– Миста Слейд не тук – заяви отсечено момчето.

– Знам – отвърна Реджина. Без да му поиска разрешение, прекрачи прага и включи неугледната стенна лампа. – Така е доста по-добре.

Тя се огледа внимателно наоколо си. Къщата изглеждаше мрачна и сива. Коридорът имаше нужда от освежаване, което лесно можеше да се постигне с една-две пъстри картини в рамки и още една стенна лампа. Подът изглеждаше прашен, стар и износен. Имаше нужда от солиден пласт прясна боя. Реджина започна да се усмихва.

Тя надникна предпазливо в гостната. Мебелите бяха нови, но безкусни, а въздухът – прашен и застоен. Реджина дръпна тежките завеси с лимонен цвят и отвори широко прозореца за свежата струя чист въздух. Стана ѝ приятно да види оживената улица отдолу, а не каменната ограда на съседната резиденция.

– Може ли помогна? – попита нетърпеливо малкото момче.

– Надявам се да можеш. Слейд използва ли тази стая?

Хлапето заклати енергично глава.

– Никога, миси.

Реджина не се изненада да го чуе. Всички мебели в помещението бяха покрити поне с един инч прах, с изключение на малката масичка пред дивана, където стояха две недовършени чаши с уиски.

– Някой е идвал тук наскоро – отбеляза тя.

– Миста Слейд и баща.

– Господин Ман?

– Не, миста Рик.

Реджина беше изненадана, но побърза да довърши първоначалния си оглед. Тя дръпна всички завеси в помещението и отвори и другите два прозореца. Промяната беше видна и с просто око – цялата стая се изпълни със слънчева светлина. Но Реджина още не беше привършила с промените. По-късно щеше да се отърве от този ужасен диван, който в никакъв случай не би отнесла със себе си в къщата „Хенеси“, но засега няколко приятни на вид възглавнички вероятно щяха да отвличат вниманието от яркия му жълто-зелен цвят. Тук подът също се нуждаеше от излъскване, а килимът – от едно добро изструпване. Лицето ѝ сияеше. Като законна съпруга на Слейд не би могла да обърне гръб на неговия дом, нали?

Тя прекоси решително коридора и спря пред вратата на неговия кабинет. Цялото бюро беше отрупано с документация и поне половин дюза тежести за книги. Рафтовете по стените се огъваха от книги, а няколко стояха отворени на земята, вероятно защото нямаше място за тях по бюрото. Момчето прислужник се суетеше усърдно около нея.

– Миста Слейд казал никога не пипа тук – каза разпалено то. – Никога! – повтори натъртено хлапето.

– Хм, благодаря за предупреждението. Как се казваш, момче?

– Ким.

– И си прислужник на мистър Слейд?

Ким кимна утвърдително, докато Реджина решително затвори вратата на кабинета зад гърба си.

– А сега искам да се видя с прислугата.

– Прислуга?

– Да. Преди всичко с общите прислужници. Ако искат да запазят работата си, ще трябва незабавно да се захванат на работа.

Ким изглеждаше смутен.

– Няма прислужници.

– Няма прислужници?

– Аз чисти.

– Ти чистиш?

Детето кимна.

Реджина беше удивена. Децата прислужници никога не чистеха. Всяка пестеливост си имаше своите граници. Слейд просто се възползваше от ситуацията. Тя премина към трапезарията, където също беше мрачно и миришеше на застояло. За пореден път Реджина дръпна завесите и отвори широко прозорците. Очевидно съпругът ѝ никога не използваше и трапезарията в дома си. Но тогава къде ли вечеряше?

Докато вървеше забързана надолу по коридора, а Ким я следваше неотлъчно по петите, на Реджина ѝ хрумна, че от момчето вероятно се очакваше да чисти, но то очевидно не вземаше на сериозно задълженията си. А Слейд очевидно не се вълнуваше особено от този факт.

– Готвачката в кухнята ли е? – попита тя, макар вече да подозираше какъв ще бъде отговорът.

Ким подскочаше енергично около нея.

– Няма готвачка.

Реджина се закова на мястото си.

– Да не се опитваш да ми кажеш, че от теб се очаква и да готвиш? – Защото, ако беше така, тази вечер щеше да проведе един сериозен разговор със Слейд.

Ким поклати глава.

– Не може готви.

– И къде тогава вечеря мистър Деланза?

– Миста не яде тук.

– Разбирам. – Картината определено започваше да се избистря в съзнанието ѝ. Какъв ли хаос цареше в кухнята. Твърдо решена да не се поддава на страха, Реджина смело прекрачи прага.

И изпита искрено облекчение. В мивката имаше само две мръсни чаши. Скоро ѝ стана ясно защо кухнята е единствената подредена стая в цялата къща. Кутиите за лед бяха празни. Килерът беше празен. Шкафовете за чинии бяха празни с изключение на две чаши, две чинии, две купички и две вилици. Напълно слисана, Реджина се обърна към Ким.

– Ти поне не се ли храниш тук?

– Миста Слейд носи храна от ресторант. – Момчето се ухили. – Не може готви, помниш?

– Трябва ли да разбирам, че ти си единственият нает служител на господин Слейд?

– Какво?

– Само ти ли работиш за мистър Деланза?

Момчето кимна утвърдително.

Реджина незабавно се зае да пресмята наум. Щеше да наеме една постоянна прислужница и две временни, един иконом и, разбира се, готвач. Но когато влезе в спалнята му и видя камарата мръсни дрехи на пода, незабавно прибави към списъка и перачка.

– Кой пере тук, Ким?

– Аз – изграчи момчето. – Но само във вторник. Днес не вторник.

Реджина кимна.

– Разбирам. – На устните ѝ се разля широка усмивка. Моментално трябваше да осигури персонал за тази къща. Чакаше я много работа!

– Миси луда?

– Не – отвърна тя, докато погледът ѝ обхождаше преценяващо леглото. Беше твърде тясно. Реджина се смути от собствените си мисли. Определено щеше да внесе известни подобрения и в тази стая. Слейд едва ли щеше да се оплаче. – Кажи ми, Ким – подхвана тя, когато двамата с момчето се върнаха на първия етаж, – от колко време работиш за мистър Деланза?

– Четири години – отвърна то с готовност.

Реджина се вцепени.

– На колко си години?

– Скоро единайсет.

Тя беше потресена.

– Но как така! Та това е грях! Слейд те е взел направо от люлката, ограбил е детството ти! – Момчето изглеждаше развито за възрастта си и правеше впечатление на поне тринайсетгодишно.

Няма лошо. Миста Слейд много добър.

– Харесваш ли го?

– Как не! – то закима ентузиазирано.

– Ами твоето семейство? Не ти ли липсват майка ти, баща ти, братята и сестрите ти?

– Мама умря, татко бум-бум, кака курва. Няма брат. Слейд мойто семейство.

Реджина остана изумена.

– Какво означава „бум-бум“?

Ким изкриви ръката си, сякаш държеше въображаем пистолет, и го опря в слепоочието си.

– Па!

Потресена до дъното на душата си, Реджина затвори очи. Ким не беше обикновено момче, наето за домашен прислужник. Беше бездомен сирак, който Слейд бе прибрал в дома си. Тя погали нежно пухкавата му косица.

– Щастлив ли си тук, Ким?

– Много!

Слейд прекрачи прага на дома си и мигновено са запита дали не е объркал вратата.

Вместо да намери коридора потънал в мрак, всичко се къпеше в светлина. На стената висяха две красиви картини с цветя. Подът блестеше от чистота, очевидно току-що боядисан. Той изостри подозрително нюха си. От противоположното крило на къщата долитаха странни аромати. Някой сякаш готвеше бифтек – в неговата къща!

– Кой дявол се е вмъкнал в дома ми? – изръмжа начумерено Слейд.

Той се насочи направо към гостната и се закова на прага. Дори отстъпи несъзнателно крачка назад, когато пред погледа му изплува феевичното видение, облечено в лимоненожълто.

На натруфения диван в яркожълта рокля седеше самата Реджина, стиснала благоприлично ръце в скута си. Очите ѝ бяха насочени право към него.

Слейд я гледаше втренчено. За миг се почувства като в сън – много сладък и невероятен сън. В крайна сметка той нямаше красива съпруга, при която да се прибира вечер, нито вкусна храна, нито пък чист уютен дом. Но, изглежда, не сънуваше. Устните му се извиха в лека невярваща усмивка.

– Истинска ли си?

При звука от дрезгавия му приятен глас Реджина несъзнателно се отпусна на възглавничките.

– Да.

Той остави куфара си на земята и колебливо пхна ръце в джобовете си. Пулсът му се учести. Огледа внимателно стаята. Килимът изглеждаше по-ярък, по мебелите нямаше и следа от прах, завесите бяха дръпнати и разкриваха приятна гледка към мъгливата вечер отвън. Той погледна несигурно жена си. Изглеждаше красива, шеметно красива. Диванът сякаш не изглеждаше толкова грозен, докато тя седеше на него. В този момент Слейд осъзна, че безвкусната мебел е отрупана с дузина миниатюрни възглавнички, които успешно прикриваха грозната му

тапицерия.

Обзе го още по-голямо изумление, когато в стаята влезе някакъв мъж. Висок, слаб и мрачен, той носеше сребърен поднос с една-единствена чаша, пълна с така предпочитания от Слейд бърбън.

– Кой, по дяволите, си пък ти? – попита слисан той.

– Бринкс, сър. – Мъжът имаше отчетлив английски акцент, съвършено безизразно изражение и също толкова безстрастна интонация.

Реджина стана от дивана и стисна изящните си ръце.

Слейд, това е Бринкс. – Тя сякаш се поколеба. – Твоят иконом.

– Разбирам. – Той взе чашата, която очевидно бе предназначена за него. – Благодаря ти, Бринкс.

– Нещо друго, сър? – попита любезно икономът.

Слейд погледна въпросително Реджина.

– Попитайте моята съпруга.

– Мадам?

– Не, благодаря ви. О... – Тя преглътна. – Слейд, ще бъдеш ли готов за вечеря след четиридесет и пет минути?

Той вторачи нетрепващ поглед в нея.

– Разбира се.

– Бринкс, предай на мосю Бертран, че господин Деланза е вече у дома и ще вечеряме в девет.

– Много добре, мадам. – Бринкс напусна стаята.

Слейд все още не откъсваше поглед от жена си.

– Надявам се да не си твърде разстроен – прошепна тя, затаила дъх.

– Бях разстроен през целия ден.

– Така ли?

Той остави чашата си върху масичката.

– Изпратих ти съобщение, но ти така и не ми отговори.

Очите ѝ се разшириха.

– Не знаех, че си очаквал отговор.

– Очаквах.

– Извинявай.

– Какво става тук, Реджина?

– Аз... Дойдох да видя дали нямаш нужда от нещо. – Тя зае отбранителна поза. – Все пак аз съм твоя жена.

– Това ми става все по-ясно с всяка изминала минута.

Реджина изглеждаше притеснена.

– Това място е такава... такава ергенска бърлога...

Слейд не сдържа усмивката си.

– И ти реши да поставиш нещата на мястото им?

– Ами, да – призна смутено тя. – Не можех да оставя така твоя дом. Затова наех прислужница, иконом и готвачка. Дори откраднах мою Бертран от семейство Крокър. – Усмивката ѝ беше гузна и блага. – Надявам се да си заслужава усилието.

– Ако ароматите, които се носят от кухнята, могат да бъдат някакъв критерий, вероятно си заслужава.

Тя го погледна обнадеждена.

– Имаш ли нещо против да се качиш горе и да облечеш нещо по-удобно?

Едва сега Слейд осъзна, че тя все още не е отговорила на въпроса му. Какво ли ставаше тук? Стомахът му се сви на болезнена топка. Дали бе променила намеренията си за развода? Поне така изглеждаше. Очевидно бе дошла в дома му с намерението да остане. Изглежда, бе решила да предприеме решителната крачка, да го освободи от отговорността да поеме инициативата за окончателното им сдобряване. Слейд беше развълнуван. Беше сащисан. Нещата се подреждаха толкова бързо!

Реджина го наблюдаваше тревожно. Последното нещо, което му се искаше в момента, беше да я разочарова, да я отблъсне от себе си. Ако тя очакваше от него да се качи на втория етаж – а интуицията му подсказваше, че и там го очакват солидни промени – нямаше причини да не удовлетвори желанието ѝ. Импулсивно той сграбчи брадичката ѝ и целуна меките ѝ устни. После рязко се завъртя и полетя нагоре по стълбите.

Миг по-късно Слейд спря на прага на стаята си и се замисли за нея, за тях. Старото му удобно легло беше изчезнало от мястото си. На негово място сега стоеше луксозно легло с кралски размери, тапицирано с красива бургундска дамаска. Как, по дяволите, бе разбрала, че бургундско червеното е любимият му цвят?

Той се приближи още по-плътно към леглото. Докато опипваше меката материя и си я представяше в него, съзря кадифения смокинг, който някой бе приготвил за него. Никога не беше обличал тази дреха, подарена му от Ксандрия преди години. На пода пред него стояха и чифт чисто нови, неупотребявани чехли. Сърцето му, което бе учестило ритъма си, откакто я видя в гостната на дома си, сега се обърна.

Докато сваляше стегнатата си вратовръзка, самото и ризата, Слейд оглеждаше внимателно стаята. Беше сложила свежа дантелена покривка на неугледната масичка под прозореца и ваза с прясно откъснати лилии. Ароматът им изпълваше стаята. Каната на бюрото, която бе оставил

полупразна, сега беше напълнена с прясна вода. Чашите на подноса бяха чисти, а един поглед отблизо му подсказа, че освен това са и съвсем нови. Всъщност самият сребърен поднос също му беше непознат.

Значително отрезвен от новостите, които го заобикаляха, Слейд влезе и в банята. Тоалетните му принадлежности бяха грижливо подредени върху друг огромен и също толкова непознат сребърен поднос. В дъното на помещението беше поставила саксия с разкошна папрат, а на новата месингова закачалка висяха снежнобели хавлии. Бе сменила и комплекта от стари завеси, които отдавна бяха покрити с плесен. Новите пердета блестяха в свежите си бели и бургундско червени райета.

Съпругата му бе внесла много промени в дома му – и то към добро. Но кой знае защо, една мисъл не му даваше мира: откъде бе намерила пари, за да накупи всичките тези красиви неща? Той самият не би могъл да си ги позволи. След като беше взел жизненоважното решение да не докосва и с пръст наследството ѝ, тя харчеше през пръсти само за да му достави удоволствие. Да, трябваше да си признае, че е трогнат от нейната загриженост, дори повече от трогнат, но всичко това можеше да ги отведе само до едно място: в тъмен тунел без светлинка в дъното.

– Слейд?

Той тъкмо обличаше кадифения си смокинг, когато гласът ѝ го сепна. Воден от несигурния ѝ глас, той пристъпи към вратата на спалнята си.

– Ядосан ли си? – попита го колебливо тя.

– Не.

По лицето ѝ се изписа облекчение.

Слейд обгърна раменете ѝ и я притисна силно към себе си. По тялото му плъзна нетърпелива тръпка.

– Това е като сън, Реджина – прошепна тихичко Слейд.

Тя вдигна към него очи, в които проблясваха сълзи на щастие.

– Харесва ли ти?

– Харесва ми – отвърна дрезгаво той. Искаше му се да ѝ каже още много, но нямаше сили да говори сега. Без предупреждение Слейд се нахвърли жадно върху меките ѝ устни и потисна приглушения ѝ стон на изненада.

После тя се разсмя гръмко, преизпълнена с щастие, и се зарови дълбоко в гърдите му.

– Ами... леглото?

– Да го изпробваме – прошепна той и мигновено тялото му се разтърси от пламенна тръпка. – Да го изпробваме още сега!

– Не можем! – Реджина изглеждаше възмутена. – Мосю Бертран ще ни напусне, още преди да е започнал работа.

– Реджина, моля те! – Слейд с лекота я повдигна в ръцете си. – Искам да те любя! Сега!

Притихнала и неподвижна, тя се притискаше плътно към него.

– Имам нужда от теб – прошепна той и нежно я остави на леглото. – Толкова се нуждая от теб!

– Аз също се нуждая от теб, Слейд – прошепна тя, твърдо решена да потисне ненавременните сълзи в очите си. После понечи да каже още нещо, но горчиво прехапа устните си.

– Не! – извика Слейд и настойчиво плъзна ръце по раменете ѝ. – Кажи го! Не го премълчавай. Кажи ми! Кажи ми, че ме обичаш – дори да ме излъжеш, кажи ми!

– Слейд...

Задъхан, той целуваше копринената кожа на шията ѝ, ръцете му не търпеливо изследваха тялото ѝ.

– Реджина?

– Да – простена тя. – Обичам те, Слейд. Господи, колко те обичам!

24

Следващият ден измина неусетно в безоблачната мъгла на щастие-то. Реджина не беше възнамерявала толкова скоростижно да се премести в дома на Слейд и да се залови с организацията на къщата и прислугата, но в действителност точно това бе сторила. А след приказната вечеря, която доказа, че Мосю Бертран си заслужаваше и последното пени, тя се озова отново в леглото, в страстните прегръдки на Слейд. А когато най-после заспа след дългите и бурни часове на ласки, той не я събуди, за да я изпрати у дома. На следващата сутрин откри какво удоволствие е да се събужда до него – отпочинала и свежа, изпълнена с нова енергия и с много, много любов.

Беше очаквала Слейд да повдигне въпроса за техните отношения. Той обаче не го направи. Може би след като и бездруго бяха женени, нямаше смисъл да се ровят в пепелта на миналото. Нали все пак той бе този, който твърдо ѝ отказа развод! Вероятно съпругът ѝ се опасяваше докде би могъл да ги отведе такъв един откровен разговор. Тя поне се боеше. При самата мисъл се чувстваше на тръни. Но едно нещо знаеше със сигурност: не искаше да се връща в дома на чичо си. Мястото ѝ

беше в дома на Слейд, рамо до рамо със съпруга ѝ. Нямаше желание да напуска дома му дори за да си събере багажа. Слейд сам ѝ спести това задължение. Веднага след закуска – и все още в леглото – небрежно ѝ предложи да изпрати някой прислужник, който да ѝ донесе нещата. Реджина прие с целия си ентузиазъм. Изглежда, двамата негласно бяха стигнали до споразумение да продължат разклатения си брак. Но кой знае защо, безмълвният им пакт изглеждаше някак крехък и нетраен.

През следващите няколко дни Слейд се държеше с нея така, сякаш са все още в процес на ухаждане. Взе си няколко свободни дни, специално за да я разведе из града. Прекараха меден месец, който Реджина никога нямаше да забрави. Слейд я заведе в Италианския квартал и за пръв път в живота ѝ я запозна с макароните, които мигновено се превърнаха в едно от любимите ѝ блюда. Отидоха в Ембарсадеро и вечеряха в „Майес Ойстер Хауз“ пресни миди и морски деликатеси, обилно полети с леденостудена бира. Насладиха се на невероятно шоу в Музикалната академия на Лъки Болдуин, което дотолкова им хареса, че се върнаха да го изгледат втори път.

Един ден взеха ферибота до Саусалито и дълги часове караха водни колелета покрай брега. Яздиха буйни коне в парка „Голдън гейт“ и караха лодка в езерото Стоу. Една сутрин посетиха баните Сутро. Никога преди Реджина не беше виждала нещо подобно. Предлагаха шест вида баня – сладка, солена, топла, студена, плитка и дълбока. Вътре в музея се провеждаха игри и състезания за хора от всички възрасти. Слейд успя да я убеди да опита уменията си на пързалката и това се оказа едно от най-вълнуващите събития в живота ѝ.

И през цялото време двамата бяха съпътствани от своята страст, която сякаш не избледняваше с времето. Слейд беше безмилостен. От самото начало ѝ даде да разбере, че не смята да свързва любовните изживявания единствено със спалнята. Реджина не можеше да забрави как двамата правиха любов в каретата, и то цели два пъти, нито пък горещите му целувки до пързалката в баните Сутро. Любиха се пламенно на брега на океана и за малко щяха да ги хванат. Слейд я заведе и при руините на стара църква на юг от града.

Всеки път, когато помислеше за съпруга си, дъхът ѝ секваше. Искаше ѝ се и днес да беше останал с нея, вместо да се върне на работа в офиса. Тази мисъл извика друг спомен в съзнанието ѝ, при който лицето ѝ се обагри в червено. Снощи Слейд бе настоял да се отбият до офиса, за да вземе някакъв договор, който трябвало да прочете вечерта. Но когато отидоха в офиса, дори не си направи труда да погледне

многобройните документи в кабинета си. Вместо това се приближи до нея с обещаваща усмивка и без всякакво предупреждение я просна отгоре на бюрото си, а по пода се разпиляха записки и документи. После повдигна полата ѝ, без да обръща внимание на велите ѝ протести, и я люби направо върху книгата. Реджина отчаяно се надяваше никога да не се досети какво се е случило в кабинета му през тази бурна вечер. Тя подозираше, че Слейд предварително е планирал всичко и никога не е имал намерение да се занимава със скучните си договори.

Този мъж беше невъзможен. Обичаше го от цялата си душа. Само ако можеше някак да се увери и в неговата любов!

А в това отношение Реджина изпитваше мъчителна несигурност. Страстта му към нея беше очевидна и Реджина не можеше да не се надява, че това е сигурен знак и за неговата привързаност. И все пак мъжете непрекъснато поддържаха любовници, които редовно изоставяха само с едно махване на ръка. Реджина не можеше да го проумее, но мъжете очевидно не изпитваха нужда от любов, за да излязат страстта си към някоя жена. Искаше ѝ се поне веднъж Слейд да ѝ разкрие какви чувства храни към нея. Но той никога не разкриваше тайните на душата си.

Съмненията ѝ се подсилваха от факта, че извън неограничената физическа интимност, която често споделяха в леглото, в живота им извън спалнята липсваше всякаква емоционална интимност. Слейд не ѝ даваше всичко от себе си. Сигурна беше, че съпругът ѝ винаги оставя едно малко пространство само за себе си, че изгражда непреодолима стена около чувствата си, че влага всички свои сили, за да не задълбочи прекалено духовната си връзка с нея, своята съпруга. Преди няколко дни бе изтръгнал от устните ѝ пламенно любовно признание, но Реджина започваше да се опасява, че никога няма да получи подобна декларация от него.

Опитваше се да си втълпи, че това не е толкова важно, че може да живее и без любов, стига само той да е до нея. Но сърцето и душата ѝ копнееха за повече, за много повече.

Когато Слейд за пръв път се върна от работа след безмълвно сключеното между тях примирие, Реджина сама го посрещна на вратата. Цялата сияеше. При вида ѝ на устните му също разцъфна широка и ведра усмивка.

Тя пое куфара от ръката му и го притегли в преддверието.

– Здравей! Как мина денят ти?

Слейд обгърна раменете ѝ с ръка.

– По този начин ли ще ме поздравяваш всеки път, когато се

прибирам у дома?

– Да – прошепна тя, а топлите ѝ длани се плъзнаха по силния му гръб.

– Предполагам, че това е моментът да похваля преимуществата на брака – пошегува се той и горещо я целуна. Реджина се притисна към него. Струваше ѝ се, че са изминали дълги дни, а не броени часове, от както за последно се е видяла с него.

Когато най-после дългата скандална целувка приключи – все пак, прислугата беше наоколо, – Реджина го дръпна припряно в салона.

– Имам нещо да ти покажа.

– Обзалагам се, че е така – отвърна закачливо той.

Тя го изгледа внимателно и посочи дивана пред себе си. Слейд сякаш се вцепени, усмивката му се стопи. Диванът беше покрит с различни по десен парчета плат.

– Какво е това?

– Мостри – отвърна ведро Реджина. – Първо ще обзаведа твоя апартамент. В новия ни дом на „Франклин стрийт“. Какво мислиш? – Тя се втурна към дивана, преизпълнена с ентузиазъм, и вдигна във въздуха парче зелено като мъх кадифе. – За мек и удобен стол в кабинета ти? А това – за твоя диван? И понеже знам колко много обичаш бургундско, помислих си, че може да харесаш това за леглото. – Тя размаха във въздуха мек плат с индийски мотиви и нетърпеливо погледна мъжа си. Слейд не каза нищо.

Реджина върна плата на дивана, а усмивката ѝ мигновено се стопи.

– Не ти ли харесват? Нито един от тях?

– Не е там работата.

– Не разбирам.

Слейд стисна зъби.

– Няма да се местим в къщата „Хенеси“.

Тя се смути.

– Защо не?

– Защото не мога да си го позволя – отвърна решително Слейд.

Реджина беше смаяна. След миг, изглежда, се отърси от вцепенението.

– Разбира се, че можеш! Разполагаме с моето наследство, не помниш ли? Татко ще пристигне всеки момент и незабавно ще прехвърли сумата в твоята банка и...

– Не!

Реджина премигна объркана.

– Моля?

– Казах не.

– Не те разбирам, Слейд. – Не й харесваше мрачното му затворено изражение. Тя приседна смутено на няколко мостри. Тялото й видимо трепереше.

– Няма да се възползвам от твоето наследство.

– Какво?

Той прекоси безмълвно стаята и си наля чаша уиски.

– Не искам да взема и цент от парите ти.

Пред очите й притъмня. Ледена тръпка плъзна по тялото й. Той не искаше парите й, не и сега, след като се бе оженил за нея преди всичко заради наследството й.

– Имам си гордост. Не искам да използвам съпругата си заради нейните пари.

– О, Слейд. – Реджина се изправи и преплете отчаяно ръце. Едва ли се ръководеше само от гордост. Вероятно се притесняваше заради нея.

Слейд я наблюдаваше мрачно и бавно отпиваше от парливото бренди.

В следващия миг съзнанието за пълната значимост на онова, което се случваше, я връхлетя като гръм.

– А Мирамар? Ти се нуждаеш от пари, за да спасиш Мирамар!

– Заех известна сума от Чарлз.

Реджина отново седна на дивана и трескаво премисли ситуацията.

– Значи Мирамар е в безопасност?

– Няма да е лесно. – Той я гледаше втренчено. Гласът му съдържаше някакво смъртно предупреждение. – Следващите пет години ще бъдат тежки за нас. Ще трябва да живеем скромно, в лишения. Но до пет години се надявам да извадя първите печалби.

– Разбирам. – Реджина се взираше сяпко пред себе си. – Но не е ли глупаво да живеем по този начин, след като разполагаме с всичките пари, които някога могат да ни потрябват?

– Не. Казах, че няма да взема пари от теб и не възнамерявам да се отричам от думите си.

Внезапно у нея припламна гневна искрица.

– Но това е нелепо! И какво ще правим с новата си къща?

– Ще я затворим. Може и да я продадем. Обмислям вариантите. Ако не я продадем, след пет или десет години ще можем да я отворим и да я използваме за уикенди и ваканции. Дотогава, ако пожелаеш, можеш да я използваш, когато идваш в града.

– Слейд! – Тя се изправи. – Това е абсурдно. Имаме прекрасен дом и няма да ти позволя да го продадеш!

Той я погледна право в очите.

– Няма да ми позволиш да го продам?

Реджина знаеше, че трябва да отстъпи, но не го направи.

– Не.

Той просто я гледаше безмълвно, а лицето му потъмня от гняв.

Реджина трепереше и вече не се чувстваше никак смела, но независимо от всичко продължи:

– Нито пък да я затвориш за десет години! Моля те, размисли! Ти знаеше, че съм богата наследница, когато се ожени за мен – в действителност ти точно затова се ожени за мен. Защо е нужно да изнемогваме и да живеем като просяци, щом не се налага? Това е нелепо!

– За трети път ме обвиняваш, че говоря нелепости! – Тонът му стържеше като трион.

– Не! Не съм искала да...

– Няма да живеем като просяци, Реджина – прекъсна я грубо Слейд. – Поне не и според моите стандарти. Но може би според твоите стандарти ще живеем в пълна нищета! Искаш ли да ме напуснеш?

Последният въпрос беше толкова неочакван, че я свари неподготвена.

– Не! Разбира се, че не!

– Значи въпросът е приключен – отбеляза сухо Слейд и тръшна чашата си върху масата. После се обърна и излезе от помещението.

Реджина потъна в меката тапицерна на дивана. За миг остана напълно неподвижна, разстроена и разтреперана. После взе в ръката си една от мострите – зеленото като мъх кадифе – и го притисна мъчително към гърдите си. Една сълза се изтърколи по лицето ѝ и навлажни меката пухкава материя.

Слейд бе заявил, че всичко е решено, но тя изпитваше болезненото предчувствие, че проблемите едва започват. В съзнанието ѝ нарязваше мъчителната мисъл, че току-що е отворила кутията на Пандора.

Ксандрия беше впечатлена.

Бе въведена в гостната от безупречен иконом, а миг по-късно спретнатата прислужница ѝ донесе поднос с чай и вкусен кейк. Тя се огледа усмихната наоколо си. Чудовищният диван беше сменен, организираният хаос, толкова присъщ за Слейд, се беше изпарил, а краката ѝ

потъваха в мек ориенталски килим. Многобройните промени безспорно бяха освежили стаята и ѝ бяха придали атмосфера и неподражаем уют. Ксандрия искрено се радваше, че миналата седмица Реджина се е върнала при Слейд и че способностите ѝ на декоратор не подлежат на обсъждане.

Двамата не бяха уведомили никого за примирието помежду си. Ксандрия не беше виждала Слейд от онова празненството, което дадоха в дома на баща ѝ за младоженците. Дори нямаше да узнае, че са се сдобрили, ако Едуард не я бе уведомил – в доста неподходящ момент при това. Устните ѝ се разтегнаха в ленива усмивка при спомена за онези минути, в които тръпнеше в прегръдките на Едуард, с разкопчана до кръста риза, смъкнат корсет и вдигната над кръста пола – и то в нейния офис, за бога! По средата на работния ден, докато личната ѝ секретарка си седеше, нищо неподозираща, отвъд отключената врата на кабинета ѝ. Едуард очевидно проявяваше към риска същата безразсъдна склонност, каквато изпитваше и към правенето на любов. А тя, кой знае защо, нямаше нищо против.

В този миг в гостната влезе и самият дявол.

Чаят се разплиска от порцелановата ѝ чашка. Тялото ѝ мигновено реагира на присъствието му.

– Каква изненада, господин Деланза.

Той се ухили хлапашки.

– Добро утро, госпожа Кингсли.

Размениха си съучастнически погледи. Ксандрия се изчерви при мисълта, че в момента той вероятно си спомня как слънцето ги бе събудило в една от стаите на „Грандхотел Ман“ и как, преди да се измъкне незабелязана, той бързо я доведе до див, разтърсващ оргазъм. За по-сигурно Едуард бе предпочел да запази стая в хотела, вместо да се настани в дома на брат си. Така можеха лесно да си уреждат срещи. Ксандрия никога не би склонила да заведе мъж в собствения си апартамент, въпреки че служителите ѝ несъмнено биха запазили нужната дискретност.

– Изглеждате доста сънен днес, мистър Деланза. Да не би да сте прекарали тежка нощ? – думите ѝ бяха съпроводени с погледа на най-невинните очи в света.

– Изключително тежка, мадам. Виждате ли, тази нощ бях притиснат до стената да забавлявам един мой приятел, който не изпитваше видим респект към времето. Освен това очевидно много му допадаха забавленията, които му предложих – дотолкова му допадаха, че не прояви никаква загриженост за моя сън.

– Може би е нужно да прецените отношението си към този приятел, господин Деланза.

Бгълчетата на устните му подскочиха саркастично. Очите му я пронизваха, разсъбличаха я.

– Не мисля така, мадам. Този мой приятел е способен да раздава наслади със същата усърдност, с която ги и получава. Всъщност трябва да призная, че в момента с нетърпение очаквам следващата ни среща.

До момента Ксандрия си бе създала ясна представа какво ще представлява тази среща, но не и кога точно ще се състои. Огнен пламък облиза бедрата ѝ. Само думите му бяха достатъчни, за да събудят заспалата страст в тялото ѝ. Тя наистина си беше безсрамно, невъзпитано момиче, но и Едуард беше безсрамен развратник. Очевидно добре си подхождаха.

И тогава тя забеляза опасния пламък в очите му.

– Не си го и помисляй! – Тя вдигна предупредително ръка, сякаш жестът ѝ щеше да го спре.

Невъзмутим, Едуард продължи да се приближава към нея.

– Защо?

Ксандрия се опита да го отблъсне.

– Реджина ще влезе всеки момент.

Ухилен като непослушно дете, той я притегли в прегръдките си и я възнагради с дълбока и прочувствена целувка. Когато най-сетне я отпусна, тя бе останала без дъх и склонна да моли за още.

– Ти си гадно копеле, Едуард – прошепна тя, но без злоба.

– А ти си моят тип жена – отвърна ѝ топло той.

И двамата едновременно дочуха приближаващите се стъпки. Все още ухилен като немирен хлапак, той се отдръпна на разстояние от нея.

– Изглеждаш очарован от себе си – отбеляза заядливо Ксандрия. Един бърз поглед в огледалото ѝ подсказа, че лицето ѝ се къпе в руменина, а няколко непокорни косъмчета са избягали от стегнатия кок и сега се спускат закачливо около лицето ѝ.

– Така е – отвърна невъзмутимо Едуард. – Но съм очарован и от теб.

Този мъж винаги успяваше да я развълнува и да извика порочни мисли в съзнанието ѝ. Имаше късмет, че е зряла и опитна жена, защото в противен случай отдавна щеше да е хлътнала до уши по този неподражаем чаровник. Дори съжаляваше наивните млади момичета, които биха имали глупостта да се изпречат на пътя му.

На прага застана Реджина.

– Ксандрия, каква прекрасна изненада! Дватама с Едуард току-що приключихме късната си закуска. Мога ли да ти предложа нещо?

– Не, не, всичко е наред. – Ксандрия напрегнато разглеждаше любезната си домакиня. Не знаеше какво точно е очаквала – може би светнала от щастие булка. Но Реджина не изглеждаше сияйна и щастлива – изглеждаше по-скоро уморена.

Едуард целуна небрежно Реджина по бузата.

– Най-добре ще е да вървя. – Той отправи прощален поглед към Ксандрия и напусна помещението.

– Радвам се, че дойде – промълви Реджина, когато двете жени се настанаха удобно една срещу друга. Ксандрия похвали Реджина за подобренията, които бе внесла в къщата. Реджина, от своя страна, с удоволствие описа в подробности какво точно е променила.

– Как е Слейд? – попита накрая Ксандрия, като се опитваше да не разглежда Реджина с прекалено любопитство.

Реджина се усмихна, но сякаш не от сърце.

– Добре е. Вчера се върна на работа.

– А ти как си?

Реджина отново се усмихна.

– Добре съм. Справям се.

– Изглеждаш изморена.

– Е... – Реджина се поколеба. – Бях доста заета напоследък... да подреда прилично дома на Слейд и да пазарувам за къщата „Хенеси“.

– Значи вие двамата все пак ще се преместите там? – Ксандрия изглеждаше зарадвана от новината.

Реджина въздъхна, а ведрото ѝ изражението най-после отстъпи място на откровена загриженост.

– Не знам. Не знам.

– Нещо не е наред ли? – Ксандрия докосна приятелски ръката ѝ.

– Няма нищо наистина. Просто Слейд е доста твърдоглав. – Тя замълча за миг. – Мисля, че ще се наложи да затворим къщата на „Франклин стрийт“ за няколко години, докато Мирамар стъпи на крака.

– Разбирам. – Известно време Ксандрия остана безмълвна. Каквото и да ставаше в този дом, то не беше нейна работа, колкото и да ѝ се искаше да се намеси. – Мога ли да помогна за нещо? Ако Слейд се нуждае от една прилична лекция, винаги съм насреща.

Реджина звънко се изсмя.

– Не, но все пак ти благодаря, Ксандрия. – Тя се наведе импулсивно и стисна ръката на по-възрастната жена. – Радвам се, че си толкова

загрижена за Слейд. И съм щастлива от факта, че двете се превръщаме в доверени приятелки.

– Аз също. – Ксандрия се усмихна топло и погледна своята домакиня откровено в очите. – Дали ще имаш нещо против, ако двамата с татко организираме парти в чест на вашия брак?

Очите на Реджина проблеснаха.

– Обичам партита!

Ксандрия се засмя.

– Аз също! Значи всичко е решено. Ще го насрочим за идния петък вечер. Ще бъде грандиозно празнично тържество. Ще поканим всеки, който си е създал някакво име в този град. Знаеш ли, че вашата женитба е най-разискваната клюка в града? Хората просто умират да те видят, а аз умирам да те покажа! Ще се превърнеш в истинска кралица на града, мила моя!

Реджина стоеше права до прозореца и махаше с ръка на Ксандрия, която тъкмо се качваше в луксозната си карета. Ведрата усмивка, което си бе наложила пред своята гостенка, мигновено се стопи на устните ѝ.

Опита се да си втълпи, че всичко ще се оправи. Всички женени двойки рано или късно стигаха до принципи не съгласия. Но дистанцията, която бе доловила, че Слейд поддържаше през изминалата седмица, сякаш се бе задълбочила снощи по време на вечеря и след това. Едва когато се върнаха в леглото, той се обърна към нея и я любил с цялата жар, на която беше способен. А след първата истинска свада в общия им семеен живот тя му отвърна със също толкова дива и безумна страст.

Тази сутрин, докато се излежаваше в леглото, а той се обличаше за работа, бе уловила напрегнатия му поглед върху себе си. Беше му се усмихнала, но той не намери сили да ѝ се усмихне в отговор. А преди да излезе, я целуна по бузата и заяви, че нямало да се върне за вечеря, защото имал важна делова среща.

Реджина достатъчно познаваше мъжа си, за да проумее, че и той като нея, е притеснен от проблема, който бе възникнал помежду им предната вечер. Беше почти убедена, че Слейд няма да се върне за вечеря, защото сега между тях стоеше въпросът за нейното наследство. Очевидно мъжът ѝ възнамеряваше незабавно да постави физическа и емоционална бариера помежду им. Тази мисъл я ужаси.

Все още не можеше да повярва, че Слейд ще откаже да приеме нейното наследство, след като то би могло да разреши всичките им

проблеми. Надяваше се скоро той да се овладее и да размисли. След няколко дни, когато се поуспокоеше, щеше да повдигне въпроса отново. Но ако Слейд не променеше становището си, щеше безусловно да приеме неговото решение. В никакъв случай не би си и помислила да го напусне, защото се налагаше да променят стандарта си на живот. Трудно ѝ беше дори да повярва, че той е способен да си помисли такова нещо за нея.

Слейд не беше споменал кога точно смята да се върнат в Мирамар. Очевидно щеше да е скоро. От една страна, Реджина очакваше събитие то с нетърпение и се вълнуваше от подобна възможност; тя вече се бе влюбила неудържимо в ранчото, а и нали това бе родният дом на Слейд. От друга страна, мисълта я изпълваше с притеснения, защото, ако дотогава не разрешаха въпроса с нейното наследство помежду си, семето на раздора щеше да се подхрани от проблемите, които несъмнено ги очакваха в Мирамар. Реджина се замисли за странните отношения между съпруга ѝ и неговия баща. Чувствата ѝ не се бяха променили. Тя инстинктивно усещаше, че би било невъзможно да живеят щастливи в Мирамар, ако Рик и Слейд не стигнеха до някакво споразумение помежду си. Каквато и да беше първоначалната причина за конфликта, време беше проблемът да се изкорени и враждата да остане в миналото.

Реджина въздъхна. Едва вчера следобед се носеше на безоблачните вълни на щастието. А днес беше не само разстроена и притеснена, но се боеше от онова, което ще ѝ предложи бъдещето.

Тя понечи да се отдръпне от прозореца и да се подготви за посещението в дома на чичо си и леля си. Не беше ги виждала, откакто се върна при Слейд. Оттогава им беше изпратила няколко бележки с подробни обяснения и уверения, че разводът не е вече на дневен ред, но чувстваше, че им дължи лично обяснение. Преди да отстъпи от прозореца обаче, видя луксозна карета, която спря пред входа на дома ѝ. Веднага разпозна колата – принадлежеше на чичо ѝ Брет. Реджина се усмихна жинерадно. Очевидно роднините ѝ идваха на крака, за да се уверят с очите си, че при нея всичко е наред. В този момент от каретата слезе и самият Брет. Реджина се наведе през прозореца, за да му помахва и да го поздравя с пристигането му. Но думите замряха на устните ѝ.

Защото мъжът отдолу не беше Брет. Беше баща ѝ, граф Драгмор.

Графиня Драгмор първа прекрачи прага на новия ѝ дом. Реджина извика от радост и прегърна топло майка си. Беше дребничка жена, по-

ниска дори от дъщеря си. Когато най-после Джейн се отдръпна от Реджина, в очите ѝ проблясваха несдържани сълзи.

– Какво се е случило с теб? Толкова ме изплаши!

– Не мога да ти опиша колко съжалявам, мамо! – възкликна Реджина и отново я прегърна.

Баща ѝ сграбчи раменете ѝ в силните си ръце и открито срещна погледа ѝ.

– Чичо ти току-що ни разказа всичките ти патила. Слава богу, че си добре!

– Кога пристигнахте? – попита ги Реджина.

– Още миналата седмица бяхме в Ню Йорк. Брет ни писа в телеграма, че си добре, но отказа да отговори на многобройните ми въпроси. Реджина, долетяхме тук с такава скорост, че сигурно сме поставили рекорд за презокеанско пътуване. Току-що оставих Брет и Сторм в дома им. Доста си поговорихме. Мисля, че тъкмо започвам да свързвам парчетата на тази невероятна история. Наистина ли си добре?

Реджина кимна. Очите ѝ бяха широко отворени и напрегнати.

Лицето на Никълъс Шелтън се смрачи.

– Добре! Значи мога хубавичко да ти се накарам, задето ни трябва да минем през всичките кръгове на ада. Вярно ли е? Че си имала амнезия? Затова ли не получихме и думичка от теб, след като изчезна от онзи влак?

– Вярно е, татко. Знаеш, че никога не бих изчезнала нарочно.

– Не, не и ти. Това е нещо, което бих могъл да очаквам от сестра ти, но не и от теб.

– Никълъс! – възкликна укорително Джейн. – Сега Никол е истинска благоприлична дама.

Никълъс погледна остро жена си.

– Скъпа, повярвай ми, че макар сега да е дукеса, дъщеря ни не е благоприлична отпреди. Мъжът ѝ е принуден непрекъснато да върви след нея и да замазва следите от поредния скандал. – Той отново се обърна към Реджина. – А сега ми обясни как стана така, че се омъжи за този човек. Брет ми каза, че паметта ти се е възвърнала още преди венчавката. Не мога да повярвам, Реджина. Ти никога не си се проявявала като импулсивна и безотговорна дъщеря.

Реджина преглътна мъчително. Нямаше грешка – в гласа на баща ѝ звучеше неприкрито заплашителна нотка. Но тя отдавна знаеше, че рано или късно ще се стигне и до този момент. Никълъс не би могъл да остане очарован от тази женитба.

– Татко, той е добър човек.

– Вярно ли е, че се е оженил за теб заради наследството ти? – Никълъс беше директен и безцеремонен.

Реджина се вцепени.

– Е? Казала си на Брет, че този мъж те е взел заради парите ти.

Реджина навлажни внимателно устните си.

– Но това вече е минало. Сега Слейд не иска парите ми.

– О! Така ли? Е, това поне е добре, защото, ако останеш омъжена за него, ще те оставя без пукнат шилинг.

Реджина простена.

– Никълъс! – извика възмутена Джейн. – Не можем ли просто да седнем и да обсъдим проблема като цивилизовани хора?

– Не виждам нищо цивилизовано в един развратен зестрогонец, който е прелъстил дъщеря ми и се е оженил за нея зад гърба ми!

– Той не ме е прелъстявал! – прошепна Реджина, ужасена от насоката, която бе приел този разговор. Никога не беше предполагала, че нещата ще тръгнат толкова зле.

Баща ѝ беше изключително хитър и проницателен човек.

– Той може и да не те е прелъстил преди венчавката, Реджина, не и в леглото, но е завъртял главата ти с красиви думи. И можеш ли да ми заявиш, че не те прелъстява и сега? Доколкото разбрах, в един момент ти си дошла на себе си и си го напуснала с намерението да получиш развод. Очевидно обаче този мъж е успял отново да те примами при себе си. Ще те изчакаме, докато опаковаш багажа си.

Реджина тъкмо се канеше да обори напълно погрешните предположения на баща си, когато последните му думи я вцепениха.

– Моля?

– Допуснала си сериозна грешка, но всичко може да се оправи. – Тонът му внезапно омекна. – Не е нужно да се притесняваш за репутацията си, мила. Аз ще се погрижа за всичко. Мога да ти издействам незабавен развод, а когато се върнем вкъщи, ще те омъжа за някой подходящ човек. Скандалът ще бъде изтрит още в зародиш. Маркиз Хънт няма търпение да се ожени за теб. Той ще бъде следващият херцог Кардам, Реджина. С такъв съпруг няма от какво да се боиш.

Реджина го слушаше слисана.

– Няма да напусна Слейд! Той е мой мъж! Нищо не може да промени този факт.

– Един развод моментално ще го промени.

– Не!

Никълъс явно губеше самообладание. Джейн докосна успокоително ръката му.

– Никълъс, моля те, това не е правилният подход! Зная, че си разстроен, но трябва да се успокоиш и да обсъдим разумно проблема.

– Не виждам какво има да се обсъжда! Онзи негодник е измамил и прелъстил дъщеря ми, Джейн. Това няма да му се размине лесно.

– Слейд не ме е мамил! Аз знаех, че се жени за мен заради парите ми, и въпреки това се съгласих. Моля те, татко! Аз го обичам!

– Ти обичаше и Хортензи.

– Не! – извика импулсивно Реджина. – Никога не съм обичала Рандолф! Само така си мислех!

– Нужно ли е да добавям нещо?

Смисълът на думите му беше ясен – според него Реджина и този път само се заблуждаваше, че обича Слейд.

Тя знаеше, че в момента не е способна да спечели словесната битка с баща си. Но беше твърдо решена да спечели войната. Трябваше да го постигне! Реджина си пое дълбоко дъх и промълви:

– Моля те, татко, нека да влезем в салона и да поговорим спокойно. Мога да ти обясня. Скоро Слейд ще се върне у дома, така че ще имаш възможност да се запознаеш с него и да видиш с очите си що за човек е. Моля те!

– Не, Реджина! Няма какво да обсъждаме освен твоя развод.

Реджина отново си пое дълбоко дъх, този път за кураж.

– Тогава изобщо няма какво да обсъждаме. Моля те, татко, върви си.

Никълъс изглеждаше изумен.

– Ти ме отблъскваш? Отблъскваш ме и ми заповядваш да напусна дома ти?

Очите ѝ се наляха със сълзи. Не можеше да си спомни друг момент в живота си, когато да е отказала да се подчини на баща си.

– Да, татко, опасявам се, че е така.

* * *

– Влез.

Слейд дори не вдигна поглед от записките си. Когато привърши с тях, подаде листовете на асистента си.

– Незабавно предай тези документи на Роб Левин, Харолд!

– Да, сър – отвърна младежът. Той подмина забързано посетителя и напусна помещението.

Едва тогава Слейд погледна новодошлия. И веднага, още преди човекът да се е представил, осъзна че насреща му стои бащата на Реджина. Убеждението му се дължеше изцяло на непогрешимия му инстинкт, а не на смътните външни прилики, които откриваше в чертите на лицето му. Мъжът срещу него притежаваше мощния ореол на силен авторитет и власт, присъщи на един граф. Слейд едва видимо се напрегна и стана да посрещне своя гост.

– Господин Шелтън?

Стойката на Никълъс не предвещаваше нищо добро.

– Умен сте, Деланза – отвърна остро той. – Но аз и не съм очаквал друго. Всеки мъж, който би могъл в разстояние на няколко дни да убеди моята интелигентна и благоприлична дъщеря да сключи неизгоден за нея брак, трябва да е доста умен.

Слейд се подготвяше за битка.

– Или просто сте я прелъстил? – попита насмешливо Никълъс. – Тя твърди, че не сте, но аз имам известни съмнения.

– Дори не съм я докоснал преди венчавката – отвърна решително Слейд.

– Колко благородно от ваша страна.

– Кога смятате да ме разстреляте? – запита навъсено Слейд.

– Още сега – отвърна твърдо графът. – Можете да бъдете напълно сигурен в това. Сестра ми и зет ми споделиха с мен, че сте се оженил за дъщеря ми заради парите ѝ. Реджина също го призна. Слава богу, че не е способна да ме излъже. Изпитвам искрено отвращение към търсачи на несметни богатства, Деланза.

Слейд се вкопчи в ръба на бюрото си с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Нямаше навик да остава безучастен, когато го нападаха. Но не искаше да вода война с бащата на своята съпруга.

– Знаете ли, правите нещата твърде сложни.

– Нима? Надявам се да е така. Искам да видя как се гърчите.

– Не – озъби се насреща му Слейд. – Не ме разбрахте правилно. Затруднявате ме да спазвам добрия тон, затруднявате ме да се въздържа да не вляза във вашия маниер на разговор.

– Е, можете да се чувствате напълно свободен – отвърна хладно Никълъс. – С огромно удоволствие ще се възползвам от възможността да ви размажа носа.

– Но аз не искам да размазвам вашия.

– Защо не?

– Защото сте баща на Реджина.

Никълъс го изучаваше внимателно.

– Дори да откажете да се биете с мен, това нищо няма да промени. Възнамерявам да видя дъщеря си разведена с вас и омъжена за човек с нейното обществено положение. Ако все пак остане ваша съпруга – а можете да бъдете сигурен, че аз контролирам всеки цент от наследство-то ѝ – няма да получите и пукната пара. Така че хайде, опитайте се да ми размажете носа. – Никълъс се напрегна, очите му проблясваха заплашително.

Слейд поклати глава.

– Имам нужда от пари, за да спася своя дом и това не е тайна за никого. И в случай че не ви е казала, аз бях откровен с дъщеря ви от самото начало. Реджина знаеше защо искам да се ожена за нея и въпреки това ме прие за свой съпруг.

– За мен обаче това е само още едно доказателство за вашите способности на прелъстител.

Слейд стисна зъби.

– Уморих се от долните ви клевети. Най-сетне го проумейте, Шелтън: аз не искам наследството на дъщеря ви. Вече намерих друг изход от ситуацията. Нямам нужда от нейните пари.

– Не ви вярвам.

– Преди пет минути бих се заинтересувал дали ми вярвате, или не. Но не и сега.

– Тя ще се разведе с вас, Деланза. Аз лично ще се погрижа за това.

Слейд се поколеба.

– Ако Реджина реши да ме напусне, няма да се опитам да я спра.

Никълъс зяпна от изненада.

– Защо?

Слейд предпочете да замълчи.

Никълъс обаче продължи безмилостната си атака.

– Защо? Защото без своето наследство тя е напълно безполезна за вас, нали?

– Грешите! Вече не искам парите ѝ. Снощи дори ѝ го заявих! Истината е, че Мирмар не е приказан английски замък, а работещо ранчо. Там няма да има балове и тържества, няма да има нужда от феерични рокли и блестящи бижута. Ще водим скромен и пестелив живот.

– Исусе! – възкликна Никълъс. – Дъщеря ми никога няма да бъде щастлива, ако остане с вас.

Колкото и да се притесняваше Слейд от тази именно перспектива, сега бе изненадан да осъзнае, че е готов със зъби и нокти да брани своя

брак.

– Тя знае какво я очаква. От самото начало бях откровен с нея. Реджина прекрасно осъзнава, че следващите пет години ще бъдат тежки за нас.

– Това е още една причина да ѝ дадете развод – отвърна Никълъс, този път тихо и без злоба.

Слейд просто го погледна.

– Аз няма да ви дам парите ѝ, за да уредите живота си. Реджина ще бъде нещастна. Познавам дъщеря си, Деланза. Още от малко момиченце тя ненавиждаше провинциалния живот и копнееше за големия град. Сега, когато вече е зряла жена, Реджина обича изящните неща – рокли, бижута, произведения на изкуството, френски вина – мога да продължавам безкрайно. Тя не е от типа жени, които ще бъдат щастливи или доволни да живеят в някакво си изолирано ранчо.

Слейд търсеше в душата си сили да отговори.

– Аз ще я направя щастлива. – Думите му прозвучаха като шепот.

– Може и да успеете. – Никълъс го гледаше съсредоточено. – Но за колко време?

Бащата на Реджина обличаше в думи собствените му най-тъмни страхове – страхове, които нарастваха като лавина, откакто съпругата му бе решила да се върне при него.

– Вървете си – прошепна Слейд.

– Ако наистина държите на дъщеря ми, ще я оставите да си отиде. У дома вече съм ѝ уредил брак с човек, който един ден ще стане херцог. В момента Реджина може и да си мисли, че е истински щастлива, но тя заслужава много повече, отколкото вие някога можете да ѝ дадете.

– Вървете си – извика отново Слейд, разярен. – Вървете си!

В очите на Никълъс проблесна триумф, докато спокойно се обръщаше и се отправяше към вратата. На прага се спря и се обърна.

– Мисля, че все пак не сте безразличен към нея. Тогава ще трябва да направите онова, което е най-добро за нея, нали?

25

– Мадам, мистър Деланза е у дома.

През целия един час, откакто се бе изправила решително срещу баща си, Реджина остана затворена в гостната стая. Дори не бе помръднала от дивана и през цялото време бе изпитвала натрапчивото чувство, че

всеки момент ще припадне. Все още не можеше да повярва докъде е стигнала в гнева си. Не само че бе отказала да се подчини да баща си, но му бе наредила да напусне дома ѝ.

Щом обаче думите на Бринкс стигнаха до слуха ѝ, Реджина мигновено се изправи на крака. Вече беше пладно и Слейд очевидно бе решил да се прибере у дома за обяд. В момента повече от всичко се нуждаеше от неговата сила и подкрепа.

Но миг по-късно Бринск въведе в салона не нейния мъж, а Рик Деланза и Виктория.

– Рик, Виктория, радвам се да ви видя.

Виктория я изгледа скептично и обходи с презрителен поглед малкия салон. Рик обаче я прегърна сърдечно.

– И аз се радвам да те видя, момиче.

Смутена, Реджина си припомни последната си среща с Рик, когато избухна и ожесточено му заяви, че възнамерява незабавно да се разведе със сина му. В следващия миг си спомни също, че при последната си среща с Виктория все още се преструваше на Елизабет Сейнт Клер и че другата жена несъмнено бе разгадала двуличната ѝ игра. Погледът ѝ се насочи към Виктория.

Усмивката на възрастната жена беше хладна като стъкло.

– Здравей, Реджина. Какъв приятен малък дом.

Реджина се вцепени. Рик погледна жена си предупредително.

– Дойдох да ви видя и Виктория настоя да ме придружи. И двамата се радваме да видим, че двамата със Слейд сте изгладили недоразуменията помежду си. Нали така, скъпа?

Очите на Виктория потъмняха от гняв, но все пак кимна утвърдително с глава.

Реджина едва не се разсмя. Двамата със Слейд едва бяха започнали да градят отношенията си и нищо помежду им не вървеше гладко. Недоразуменията помежду им не пораждаха никакъв оптимизъм в душата ѝ. В действителност тя се чувстваше на ръба на нервна криза.

Рик я изучаваше внимателно.

– Вече сме едно семейство, нали? – Той обгърна окуражително раменете ѝ. – Можеш спокойно да ми кажеш какво те притеснява. Някой да не е умрял?

Неговата навременна любезност и загриженост бяха толкова неочаквани, че я затрогнаха до сълзи. В нейното състояние мъжката сила на Рик беше повече от добре дошла.

– Не. Никой не е умрял.

– Значи не е чак толкова непоправимо. – Той се усмихна бодро.

В този момент се намеси Виктория.

– Мисля, че просто меденият месец е приключил. Ако изобщо някога е започвал.

Реджина усети прилив на див гняв срещу тази жена, но с огромно усилие на волята успя да запази присъствие на духа.

– Защо не седнеш, Виктория? Много мило от твоя страна, че си решила да направиш подобна светска визита. Да ти предложи ли чаша чай?

Виктория седна и вдигна небрежно рамене.

– По кое време се прибира Слейд? – попита Рик.

– Тази вечер ще закъснее. Но по всяка вероятност можеш да го откриеш в офиса.

– Всъщност не съм дошъл, за да се видя с него. Двамата имаме възможност да поговорим миналата седмица. Искях да видя теб. – Рик се усмихна. – И двамата искахме да те видим. Искаме също да знаем кога смятате двамата със Слейд да се върнете у дома.

– Не зная. Не сме обсъждали този въпрос.

– Може би все пак ще предпочетат да останат в града – намеси се Виктория. – Носи се слух, че Чарлз Ман ви е подарил за сватбата някакво невероятно имение. Истина ли е това?

– Истина е. – С тълчето на окоото си Реджина забеляза как Рик потръпна. – Но няма да се преместим там, дори няма да отваряме къщата. Слейд иска да се върнем в Мирамар, просто не зная кога ще стане.

Виктория рязко се изправи.

– Не ми се вярва ти – една принцеса от семейство Браг – да се чувстваш щастлива като съпруга на фермер.

– Виктория, млъкни! – извика предупредително Рик.

Реджина също се изправи в целия си ръст.

– Аз съм щастлива със Слейд и винаги ще уважавам решенията му!

– На мен не ми изглеждаш особено щастлива – отвърна язвително Виктория.

Рик започна да губи търпение.

– Нали се разбрахме да не започваш отново!

Виктория не му обърна никакво внимание. Нито пък Реджина.

– Знаеше ли коя съм аз преди венчавката, Виктория?

Другата жена се усмихна.

– Можеш да заблудиш всеки друг, но не и мен.

За миг Реджина погледна към Рик, преди да продължи

настъпателно:

– Ти ли прерови багажа ми?

– Да. Онзи безличен медальон те издаде. – Хладният триумф в очите на тази жена окончателно влуди Реджина.

– Ако някога отново си позволиш да се бъркаш в личния ми живот, ще те накарам да съжالياваш.

Виктория гръмко се разсмя.

– Ти ме обвиняваш в безчестие? Не аз, а ти беше тази, която си уст-ройваше маскаради, мила моя. И определено не беше много благородно от твоя страна.

– А ти защо не се намеси? – атакува я отново Реджина.

– Защото макар да знаех, че не си Елизабет Сейнт Клер, няхах представа, че си наследница на семейство Браг. Мислех те за заблудена измамница, която преследва богатство и охолан живот.

Реджина кипна. Но Виктория беше съпруга на Рик и двете трябва-ше да се разберат, ако искаха да живеят заедно за в бъдеще.

– Виктория, колкото и да ти се иска, не можеш да промениш моя произход. Затова ще трябва просто да изгладим споровете помежду си. Ще оспориш този факт?

– Не – отвърна невъзмутимо Виктория. – Вероятно не мога да про-меня произхода ти, но може и да не се наложи. Защото в момента, в кой-то размислиш трезво, ти сама ще осъзнаеш, че мястото ти е в големия град, а не в някакво си ранчо. Защо двамата със Слейд просто не се пре-несете в приказното си имение и не уредите живота си с парите от на-следството ти?

– Това е невъзможно, Виктория – отвърна Реджина, вече по-спо-койно. – Виждаш ли, аз прекрасно съзнавам, че сърцето и душата на Слейд винаги ще принадлежат на Мирамар. И обичам Слейд дотолкова, че съм готова да живея с него там до края на живота си. Не мога да пос-тъпя по друг начин.

Очевидно излязла от кожата си от гняв, Виктория напусна стаята с широки крачки. Реджина остана втренчена след нея. Почти бе забравила за присъствието на Рик, докато гласът му не прозвуча зад гърба ѝ.

– Тя ще се справи. Ти как си?

– Добре съм.

Рик се усмихна.

– Имала си повече кураж, отколкото човек би предположил. Няма смисъл да се притесняваш от нея. Тя обича да лае, но никога не хапе.

– Не се притеснявам – отвърна искрено Реджина. В момента

съзнанието ѝ бе обременено от толкова проблеми, че последната ѝ грижа беше враждебното отношение на Виктория.

– Виж какво, мила – обади се начумерен Рик, – защо не поседнем за малко?

Реджина послушно приседна на дивана, любопитна да чуе онова, което Рик очевидно се канеше да ѝ разкрие. Той се изкашля.

– Трябва да ти призная нещо.

Тя дори не се помръдна.

– Знаеш, че аз те харесвам, много те харесвам, и то още от момента, в който те видях за първи път. Няма смисъл да те убеждавам в това. – Рик се размърда неспокойно на мястото си. – Отчасти може да се каже, че и аз знаех истината, и то от самото начало.

– Отчасти?

– Добре, знаех коя си в действителност. Компаньонката ти ми разказа всичко, броени минути преди да умре.

– О, Рик.

– Виж, мила моя, не е чак толкова лошо, колкото ти се струва в момента! – Той вдигна умиротворително ръце. – Признавам, че в първия миг бях воден от мисълта, че богата наследница като теб би могла да спаси ранчото от незавидната му съдба. Но после видях как гледаше Слейд – и той как те гледаше. Искам да кажа, че ако някога съм виждал двама души, които определено да са родени един за друг, то това несъмнено сте точно вие двамата.

Разчувствана, Реджина сведе замислено глава.

– Какво има? Сърдиш ли ми се?

Тя поклати глава.

– Не мога да ти се сърдя, Рик. От самото начало те харесвам. – Реджина се насили да се усмихне. – И наистина ти вярвам, защото знам колко много обичаш Слейд.

Рик поруменя от смущение.

– Е, добре... Сега, след като Виктория я няма, спокойно можеш да ми разкажеш какво не е наред.

Реджина изпитваше необясним порив да излее душата си пред този човек. Той имаше сложен и труден характер, но пред нея винаги се разкриваше откъм добрата си страна, която несъмнено беше щедра и благородна. Но Слейд никога нямаше да ѝ прости, ако разкриеше семейните им проблеми пред баща му. И понеже му дължеше лоялност, тя поклати глава.

– Всичко е наред наистина.

Рик изглеждаше разочарован, може би заради липсата на доверие от нейна страна.

Реджина реши да смени темата.

– Ксандрия Кингсли и Чарлз Ман организират в петък тържество по случай нашия брак. Ще дойдеш ли, Рик?

Рик се начумери.

– Това покана ли е?

– Определено.

– Хм, не смятам да ходя на никакво тържество.

Усмивката замря на устните ѝ.

– Защо? Не можеш ли да останеш в града още няколко дни?

– Вероятно мога, но няма да го направя. Не съм дошъл да споря за някакво си тържество.

– Тогава защо дойде, Рик?

Той се пое дълбоко дъх.

– Реджина, ще бъде откровен с теб. Искам двамата със Слейд да се върнете у дома. Моля ви да се върнете у дома.

Реджина остана напълно неподвижна. Сърцето ѝ замря. Без значение какви притеснения изпитваше относно неразрешените проблеми със Слейд не можеше да остане безразлична пред думите на Рик. Той искаше синът му да се върне у дома.

– Ще трябва да помолиш него самия – отвърна твърдо тя.

– По дяволите, ти си негова жена. Кажй му, че е време да се върне у дома, където му е мястото.

Реджина остана все така неподвижна и скована. После промълви много тихо:

– Трябва да му кажеш, че ти искаш той да се върне у дома, Рик.

Възрастният човек изглеждаше смутен.

– Преди всичко не съм бил аз този, който го е помолил да си тръгне. И със сигурност не мога да го помоля да се върне у дома. Но ти можеш да го направиш.

Реджина поклати глава.

– Няма да го моля вместо теб.

Рик стана и закрачи нервно из стаята.

– И ти ли си твърдоглава като него?

– Понякога. Надявам се глупавата гордост да не застане пак между вас.

Рик се задъха.

– Госпожичке, думите ти надхвърлят всякакви допустими граници!

– Може и така да е.

Рик сякаш не вярваше на ушите си.

– Никога няма да го моля да се върне! Той напусна дома си по собствена воля! И то не само веднъж, проклет да е. Понякога си мисля, че ме мрази до мозъка на костите си. Дори ако ми липсваше – а аз не казвам, че е така – никога няма да му го призная!

Силно обезпокоена от думите му, Реджина се изправи.

– Мисля, че е крайно време да проявиш малко честност, Рик. Първо пред себе си, а после и пред сина си.

– Ти недей да се месиш в нашите отношения! – Очите му проблясваха заплашително.

– Струва ми се, че е време някой да се намеси. Защо не дойдеш на тържеството в петък? Синът ти ще бъде почетен гост. Сигурна съм, че Слейд ще се зарадва да те види там. Може и да се преструва на безразличен, но дълбоко в себе си, сигурна съм, ще се зарадва.

– Дори и за милион долара не бих стъпил в дома на Чарли Ман!

Едва в този момент Реджина осъзна колко наранен се чувства Рик от отношенията на Слейд с Чарлз Ман. Беше обиден и разгневен. За миг тя се запита колко ли време беше потискал и крил своите чувства от сина си и околните. Слейд бе напуснал дома си преди десет години. Вероятно чувствата му са се натрупвали през всичкото това време.

– Рик. – Тя пое нежно ръката му. – Чарлз Ман не е родният баща на Слейд. Той е само негов добър приятел. Ти си неговият баща и това никога няма да се промени. Слейд изпитва топли чувства към Чарлз, но това не означава, че не го е грижа за теб и твоята обич.

Рик беше блед като тебешир.

– Това момче никога не е знаело значението на думи като „семејство“ и „обич“! Също като майка си! Знаеш ли, че майка му беше блудница? Беше толкова красива, че се ожених за нея и я отведох в дома си с намерението да я превърна в истинска дама. Ха! Тя не познаваше каквото и да е благоприличие. Когато си тръгна, не я помолих да остане у дома. Няма да моля и него. Той е точно като проклетата си майка!

Реджина пребледня. И все пак тя знаеше, че Рик не говори истината. Слейд не беше като майка си, той имаше чувства и висок морал. Тя поклати глава, увлечена от спомена за начина, по който Слейд не я допускаше близо до себе си при тайните на сърцето си. Вероятно целенасоченото му отчуждение имаше нещо общо с факта, че тази жена го е изоставила още като бебе. Сега повече от всякога се чувстваше решена да остане до съпруга си – без значение какво ще ѝ коства това.

– Ако той предпочита да се преструва, че Чарлз Ман е негов баща, това не ме интересува. Но нищо не може да промени факта, че Слейд е завинаги свързан с Мирамар. Само че проклет да съм, ако кракът ми някога стъпи в дома на Ман!

Реджина гледеше вторачена Рик, който крачеше решително към изхода. В името на изконната връзка между баща и син тя направи още едно последно усилие:

– Рик, можеш да се преструваш колкото си искаш, че не те е грижа, но и двамата с теб знаем, че това е само маска. Единственият, който не го знае, е самият Слейд. Не мислиш ли, че е време да го посветиш в нашата тайна?

Тишината в офиса му го потискаше. Бизнес вечерята отдавна бе свършила, но ненамерил в себе си сили да се върне у дома, Слейд отиде в сградата на „Фелдкрест“. Обичайно въздухът тук бе изпълнен с какофония от звуци: тракане на пишещи машини, телефонен звън. Но тази вечер в тишината отекваха единствено учестените удари на собственото му сърце.

Слейд не можеше да изхвърли от съзнанието си онзи разговор с бащата на Реджина. Знаеше, че Никълъс Шелтън е напълно прав. Всяка казана от него дума тежеше точно на мястото си. Реджина бе родена със синя кръв и възпитана да заеме мястото си сред английската аристокрация; заслужаваше херцог, а не обяднял собственик на ранчо. Сега се чувстваше щастлива, но колко ли дълго щеше да трае това?

Колко дълго, за бога?

Слейд прекоси мъждиво осветения си офис и застана до прозореца. Улицата отдолу беше осветена, но нямаше почти никакво движение. Две проститутки се шляеха безцелно наоколо, до тях стоеше един-единствен педераст, а на отсрещния тротоар чакаше самотен фойтон. Слейд се взираше сяпао пред себе си. Изведнъж решението само изплува в съзнанието му: без значение колко прав беше Никълъс Шелтън, той нямаше да постъпи по благородния начин. Нямаше да сложи край на отношенията си с жена си.

Нямаше да го направи.

Трябваше поне пред себе си да признае бруталната истина. Обичаше тази жена. Обичаше я отдавна, може би от момента, в който я видя за първи път. Тя беше всичко, което бе мечтал да види у една жена, и много повече. Не искаше да се прибира вечер в пустата си тъмна къща,

не искаше да се връща към мрачния си безсмислен живот. След като бе видял всичко онова, което тя можеше да му предложи, след като бе имал късмета да сключи идеалния брак, не можеше дори да си представи живота си без нея.

Нямаше да го направи. Без значение какво щеше да му коства това, нямаше да сложи край на брака си.

Слейд се изправи и въздъхна с облекчение. Не биваше да мисли за бъдещето, трябваше да живее с настоящето и да поглъща алчно всеки миг, който животът щедро му предлага.

Но дори след като напусна кабинета, не успя да се почувства в мир със себе си.

Защото подозираше, че в момента проявява дори повече благородство, отколкото някога е смятал, че е способен да даде.

Реджина крачеше неспокойно из спалнята, облечена в тънката си нощница и елегантния халат. Поредният поглед към часовника ѝ подсказва, че минава полунощ. Тя въздъхна и стисна до болка ръце. Къде ли беше Слейд?

Светлините откъм улицата отдолу привлякоха вниманието ѝ. Тя се втурна нетърпеливо към прозореца, но видя само бавно отдалечаващ се автомобил. И тогава вратата на спалнята се отвори зад гърба ѝ. Реджина рязко се обърна. На прага стоеше Слейд и внимателно се взираше в нея.

Реджина преглътна вик на изненада и един неизказан въпрос. Неспособна дори да се усмихне, тя просто го гледаше втренчено.

Той пристъпи сковано в стаята и затвори вратата зад гърба си. После свали самото си и тихичко промълви:

– Не беше нужно да ме чакаш.

Тя му отвърна напълно искрено:

– Не можах да заспя.

Той я гледаше вторачено, докато разхлабваше възела на вратовръзката си. Вперила поглед в него, Реджина почувства желанието да я обзема с такава сила, че краката ѝ се подкосиха. Когато беше в ръцете му, цялата грозна действителност сякаш изчезваше. Прегръдката му беше покрив и убежище, и целият останал свят просто губеше значението си. Тя почувства тръпка на отчаяно желание, ужасна нужда да се слее с него, да почувства топлината и целебната сила на ръцете му. Но не се помръдна.

Без да сваля поглед от нея, Слейд свали вратовръзката си и се зае да

разкопчава ризата. Тя обгърна раменете си с ръце.

– Как... Как мина денят ти?

– Отвратително.

Реджина прехапа устни. Познаваше добре баща си. През целия ден се бе притеснявала, че той ще се изправи срещу Слейд с абсурдните си искания за развод и съкрушителните си заплахи. Подобен сценарий я ужасяваше. Бе толкова лесно да си представи как двамата мъже, които най-много е обичала в живота си, си разменят остри реплики и преминават към физическа разправа.

– К-какво се е случило?

– Знаеш ли, че баща ти е в града?

– Слейд! – извика тя и се втурна лудешки към него. Когато склочи ръце около него и го притисна с всичката си сила, той отговори на прегръдката ѝ със същата несдържана страст. – Баща ми е идвал при теб? – Тя повдигна лице от гърдите му.

– Не искам да говоря – прошепна Слейд. Внезапно обгърна лицето ѝ в шепите си и жадно я целуна. Тялото ѝ, обзето от сладостна отмала, сега потръпна от яростната му атака. Езикът на Слейд решително настъпваше към нейния. Миг по-късно той я вдигна на ръце и двамата се озоваха в леглото.

– Липсваше ми – прошепна Реджина, докато той разтваряше халата ѝ и развързваше дантелените връзки на нощницата ѝ. Горещите му целувка възпламеняваха голата кожа на гърдите ѝ.

– Ти също ми липсваше – отвърна Слейд, а ръцете му разтвориха краката ѝ под тънката копринена материя на нощницата ѝ.

Очите им се срещнаха. Реджина остана без дъх. Слейд я желаше с такава ненаситна страст, че просто не можеше поне малко да не я обича.

Целунаха се. Слейд се суетеше с непокорните копчета на панталона си. Засмяна, безумно щастлива и грейнала, Реджина му помогна и побърза да го насочи към тръпнешката плът между бедрата си. Миг по-късно Слейд се движеше на мощни тласъци дълбоко в нея, а тя го прегръщаше в забрава, сляпа и глуха за всичко останало, освен за този кратък миг и за този мъж, когото безумно обичаше.

Облекчението я връхлетя толкова бързо и с такава сила, че дори самата тя бе изненадана. От устните ѝ се изтръгна накъсан звук, едновременно чувствен и ликуващ. А след миг и той извика и се отдаде на екстаза с такава сила, каквато Реджина никога не беше виждала у него.

Двамата лежах, ревностно вкопчени един в друг. В ръцете на съпруга си Реджина чувстваше неземно блаженство. А после реалността

придоби нормалните си очертания. Не искаше да си припомня събитията от деня, но беше неизбежно. Реджина впери поглед в тавана и вече не се чувстваше никак щастлива.

Слейд стана да свали обувките и остатъка от дрехите си. Вече напълно сериозен, той се обърна отново към нея.

Реджина преглътна и придърпа ношницата над гърдите си.

– Наистина ли баща ми е идвал при теб?

Слейд стисна зъби. Болезнено.

– Не бих казал, че беше точно светска визита.

– Какво се случи?

– Поговорихме.

Реджина не успяваше да проникне през безизразната маска на лицето му.

– Баща ми дойде и тук. Не е никак щастлив от нашия брак, поне засега, но несъмнено ще се примири. – Реджина чу гласа си. Не звучеше убедително дори и за самата себе си.

– Мислиш ли?

– Да, той ще го приеме. Сигурна съм в това!

Слейд приседна на леглото.

– Защо трепериш? Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще заплачеш. Какво ти е казал баща ти?

За нищо на света Реджина не искаше да му разкрива истината, защото в нея мъждукаше искрица надежда, че старият Шелтън няма да е отправил и към него същите заплахи, които бе изрекъл пред нея. Но, кой знае защо, не залагаше много на подобна възможност.

– Н-никога не съм го виждала толкова ядосан. Не мислех, че ще бъде чак толкова лошо.

Слейд я гледаше вторачено. Тя успя да се усмихне.

– За баща ми е нормално да бъде ядосан, а аз лесно се разстройвам. Моля те, не се притеснявай за татко. Моля те!

– Ти си страхотен дипломат.

– Не, не съм.

– Очевидно се притесняваш за него и очевидно си много разстроена.

– Не се притеснявам. Наистина. Просто съм малко напрегната, това е всичко.

– Така ли е наистина?

– Да!

– Не се опитвай да ме излъжеш, Реджина.

Тя потръпна.

– Не ми допада идеята да заставам между вас с баща ти! Никак не ми допада!

Очите ѝ се разшириха.

– Слейд, двамата с баща ми имаме силна и трайна връзка помежду си. Всичко ще се оправи, ще видиш. Може би не толкова бързо, колкото съм очаквала, но ще се оправи.

– Не ми изглеждаш напълно убедена.

Реджина не му отговори. Знаеше, че Слейд е прав. Не беше сигурна в думите си. Никога досега не беше отказвала да се подчини на баща си, никога досега той не бе оставал така разярен от действията ѝ, така че нямаше откъде да знае как ще свърши всичко това. Но не биваше да позволява на Слейд дори да заподозре за нейните съмнения. Тя реши просто да смени темата.

– Твоят баща също беше тук днес.

Очите му се разшириха.

– Какво, по дяволите, искаше?

– Слейд! Рик иска да се върнеш у дома. Исква двамата да се върнем у дома.

– Той ли те помоли да ми го кажеш?

– Всъщност помоли ме, но аз му отговорих, че е по-добре да ти го каже сам. Все пак си помислих, че е редно да знаеш, че е бил тук и за какво сме разговаряли.

– Не се намесвай в тези неща.

Реджина се вцепени.

– Да не се намесвам? Слейд, аз съм твоя жена!

Той придърпа завивките нагоре. Очите му пръскаха гневни искри.

– Реджина, може и да си моя жена, но това не ти дава правото да се бъркаш в моите работи!

– Да се бъркам?

– В момента дори не желая да мисля за Рик – отвърна ожесточено Слейд. – И ако иска да ми каже нещо, може и сам да го стори.

Реджина го гледеше втрещено. Испита остра болка. Испита и гняв. Внезапно тя се изправи в леглото.

– Баща ти те обича, Слейд. Двамата с него трябва да изгладите недоразуменията помежду си. В противен случай животът ни в Мирамар ще се превърне в истински кошмар.

Слейд не вярваше на ушите си.

– Току-що ти казах да не се месиш в отношенията ни!

Реджина обгърна раменете си. Очите ѝ плуваха в сълзи.

– Какво точно очакваш от мен, Слейд. Да ти топля леглото? Очевидно. Да се грижа за дома ти? Очевидно. Но не и да участвам в живота на семейството ти – или на твоя собствен?

Той отметна завивките и се изправи.

– Какво, по дяволите, означава всичко това?

– Означава точно това, което казах – отвърна предизвикателно Реджина. – Искаш да бъда иконом на дома ти и твоя любовница – и нищо повече!

Слейд я гледеше вторачено. Дълго време не намери сили да проговори.

– И какво точно искаш да бъдеш за мен, Реджина?

Думите му я извадиха от равновесие.

– След като сам не си се досетил, няма смисъл да ти го казвам.

Той я наблюдаваше внимателно, докато покриваше лицето си с ръце. После много тихичко пророни:

– И какъв точно искаш да бъда аз?

Реджина беше неспособна да му отговори. Слейд излезе от стаята и не се върна, докато тя заспа.

Беше денят преди тържеството. Реджина крачеше нервно из салона. Надяваше се, че постъпва правилно. Но през целия ден не успя да превъзмогне подозрението, че вечерта ще бъде пълен провал. Защото бе поканила родителите си за вечеря.

Не беше виждала баща си от деня, в който семейството ѝ пристигна в града. Тогава той бе поискал от нея да напусне Слейд. Но с майка си се виждаше всеки ден. Именно от Джейн беше узнала, че баща ѝ е все така непреклонно решен да сложи край на този брак.

И отново Джейн беше тази, която предложи малкото семейно събиране.

– Не можеш да оставиш отношенията си с баща си в такава задънена улица, мила – беше ѝ казала тя. Джейн винаги проявяваше завидна чувствителност в отношенията си с хората. – Може би ако Никълъс опознае Слейд по-отблизо, ще промени и мнението си за него.

Реджина отдавна бе посветила майка си във всичките си чувства. Двете открай време бяха изключително близки, но сега повече от всякога. Реджина беше силно разчувствана, когато на сутринта след свадата с баща ѝ Джейн я посети в дома ѝ. Тя незабавно ѝ изля душата си – не

само любовта си към Слейд, но и съмненията си относно този брак. Майка ѝ беше твърдо убедена, че нещата скоро ще се оправят.

– След като не иска парите ти, скъпа, трябва да е сериозно влюбен в теб.

Но до момента не бе получила доказателство, че думите на Джейн са основателни. Защото, ако бе така, защо ли пропадта между двама им със съпруга ѝ се разрастваше с всеки изминал ден?

През последните няколко дни и двамата се движеха едва ли не на пръсти в присъствието на другия и внимателно избягваха всякакви въпроси, които се отнасяха до техния брак. Слейд прекарваше все повече време в офиса – излизаше рано и се прибираще късно вечер, което осезателно намаляваше времето, прекарано заедно. И понеже продължаваха да се любят всяка вечер, времето им за разговори беше сведено до минимум. Така поне имаше по-малка вероятност да навлязат в опасна територия. Реджина не можеше да обвинява съпруга си. В момента тя също не искаше да се задълбочава във въпроси, които биха разрушили и бездруго крехките устои на брака им.

Слейд знаеше, че е поканила родителите си за вечеря. Миналата вечер бе намерила удобен момент да му го съобщи. Той бе приел новината доста стоически. Дори ѝ обеща да се държи възможно най-добре.

– Това не е необходимо, Слейд – напомни му Реджина.

Той само повдигна едната си вежда.

– Имаш моята дума, Реджина. Каквото и да се случи.

Думите му предизвикаха някакво лошо предчувствие в душата ѝ, което не я напусна през целия ден.

Както бе очаквала, Никълъс и Джейн пристигнаха точно навреме. Реджина се чувстваше напрегната. Тя се суетеше безутешно около Бринкс, докато той поемаше палтото от раменете на майка ѝ, и наблюдаваше баща си с тревожно изражение. Той, от своя страна, я гледаше също толкова напрегнато.

– Благодаря ти, че дойде, татко.

– Защо трябва да отказвам поканата на собствената си дъщеря?

– Това означава ли, че вече не си ми ядосан?

– Напротив, ядосан съм. Но повече ме боли. – Погледът му беше мрачен. – Все още не мога да повярвам, че ме изгони от дома си.

– И на мен самата ми е трудно да го повярвам – прошепна тя. – Моля те, нека се опитаме да прекараме една приятна вечер.

– Не съм дошъл да воювам.

Реджина искрено се надяваше да е така.

– Нека почакаме Слейд в салона.

Родителите й я последваха в гостната.

– Той не е ли вече тук? – попита Джейн.

– По-рано днес ми изпрати бележка, че може да го задържат малко повече от обикновено и че все пак ще се опита да дойде навреме.

– Съпругът ти знае ли, че тази вечер ще бъдем ваши гости? – попита сухо Никълъс.

– Да, татко. Никога не бих направила зад гърба на мъжа си нещо, което би могло да го разстрои.

Баща й въздъхна.

– Реджина, кога най-после ще дойдеш на себе си? С всеки изминал ден става все по-трудно да го напуснеш.

Доброто й настроение рухна окончателно.

– Нужно ли е отново да обсъждаме това? Тази вечер? Ти вече си срещнал със Слейд. Нима не си забелязал какъв добър и отговорен човек е съпругът ми?

– Да, не е точно това което очаквах – призна неохотно баща й. – Но той не може да ти осигури живота, с който си привикнала.

– Ти за каква ме имаш? – извика отчаяно Реджина.

– Аз познавам собствената си дъщеря – избухна Никълъс. – Знам, че в Мирамар няма да бъдеш щастлива! Нима не се чувстваше нещастна и отегчена всеки път, когато отсядахме в провинцията на Драгмар?

Реджина прехапа горчиво устни.

– Но сега е различно! Тогава не бях влюбена в прекрасен мъж, чийто дом представлява центъра на живота му.

В този момент Джейн реши да се намеси.

– Никълъс, никой не се съмнява, че познаваш отлично дъщеря си. Но дъщерите порастват и се превръщат в жени. Реджина вече е зряла жена – това е очевидно за всеки. Досега е водила напълно задоволен живот, защото двамата с теб не сме искали да я лишаваме от нищо. Сега тя е длъжна сама да се изправи срещу действителността и да направи най-трудния избор в живота си. Ти трябва да се гордееш с нея, скъпи. Дъщеря ти е безумно влюбена в Слейд Деланза и иска да го подкрепи във всяко начинание.

Никълъс изсумтя.

– Аз наистина се гордея с теб, Реджина, и ти прекрасно го знаеш.

– Не, татко, не го знам. Вместо това ми изглежда, че си разочарован и дяволски ядосан от мен.

– Ядосан съм, защото си избрала съпруг без моето съгласие.

Разочарован съм, защото си готова толкова лесно да пренебрегнеш моето мнение. И искам да те предпазя от най-сериозната грешка в живота ти.

– Не правя грешка, татко, уверявам те.

– За разлика от майка ти аз ни най-малко не съм убеден, че ти наистина обичаш този мъж – не и след като с очите си съм те виждал увлечена десетки пъти, откакто си излязла от възрастта на късите поли. И със сигурност не вярвам, че си влюбена в този мъж достатъчно, за да се откажеш от всичко онова, с което си свикнала да живееш.

Реджина се поколеба. Това беше нейният шанс. Трябваше да се възползва от късмета си.

– Татко, не е нужно да се отказвам от онова, с което съм привикнала. Не и ако ми дадеш моето наследство.

Никълъс мълчеше.

– Татко, ние имаме нужда от тези пари! Наистина!

– Това поне е очевидно.

– Нужно ли е да моля? – извика отчаяно Реджина. – Как бих могла да те убедя да ми дадеш проклетото наследство? Моля те, татко, моля те!

Никълъс я гледаше напрегнато. В този момент до слуха ѝ долетя някакъв звук откъм вратата. Реджина видя Слейд на прага, макар изобщо да не беше чула шум от приближаването му. Тя се втурна към него. Когато обаче видя студения му поглед, всичко ѝ се изясни. Каква ли част от спора с баща ѝ бе успял да чуе?

– Скъпи – извика припряно тя и го хвана под ръка, – не мога да ти опиша, колко се радвам, че все пак успя да се върнеш толкова рано у дома!

Очите му срещнаха погледа ѝ. Реджина замръзна. У него нямаше топлина; изглеждаше така, сякаш с мъка съдържа гнева си.

– Ела – пророни неуверено тя. На всяка цена трябваше да създадат в очите на родителите ѝ впечатлението, че двамата са здрава и единна двойка. – Зная, че двамата с татко вече сте се срещали, но мисля, че трябва да започнете познанството си отначало. Освен това никога не си се виждал с майка ми.

Без да пророни и дума, Слейд ѝ позволи да го отведе при родителите си. Докато го представяше на майка си, Реджина успя да го погледне крадешком. Може би само си бе въобразила, че е разгневен. Лицето му бе непроницаемо, мислите му – недостижими.

– Татко – пророни тревожно тя, – не бихте ли могли със Слейд поне

да се поздравите като джентълмени?

Никълъс видимо стисна зъби, но протегна ръка за поздрав.

– Здравейте, Деланза.

Не по-малко напрегнат, Слейд пое протегнатата му десница.

– Шелтън. Добре дошли в скромния ни дом.

– Ти си ми сърдит.

Облечен вече само в свободна риза, Слейд скръсти предизвикателно ръце и се облегна на вратата, водеща към салона.

– Какво те кара да мислиш така? – попита хладно той.

Реджина се напрегна. През цялата вечер инстинктивно долавяше, че съпругът ѝ е разярен. Но очевидно беше повече от разярен, защото сега я наблюдаваше така, както се изследва непознато насекомо през микроскоп. По време на вечерята бе наблюдавал внимателно всички на масата. И не беше разговарял, освен когато не го попитаха нещо. Реджина бе направила всичко възможно да поддържа разговора, подпомагана единствено от майка си. Вечерта беше пълна катастрофа, а Слейд през цялото време се държа като абсолютен грубиян.

Но макар и да знаеше, че е ядосан, нямаше представа, че е толкова зле. Думите му сякаш забиваха ледени иглички по кожата ѝ. Ако не ставаше въпрос за нейния съпруг и ако не бяха така наскоро венчани, Реджина несъмнено щеше да си помисли, че този човек е не просто враждебен, но изпълнен с омраза към нея.

Тя бе свалила високите си обувки и в момента ги държеше в ръка. Бяха изпратили родителите ѝ преди броени минути. А сега почти се боеше да се приближи към съпруга си, макар че неизбежно трябваше да мине покрай него, за да излезе от стаята.

– Съжالياвам – прошепна Реджина и наистина го мислеше.

– За какво точно съжالياваш?

Тя трепна под враждебния му поглед.

– Съжالياвам, че поканих родителите си за вечеря. Нямах представа, че ще се получи такава потискаща вечер.

– Разбира се, че си нямала представа. В твоя приказан живот това вероятно е единствената „потискаща“ вечер, която някога си прекарвала.

Обувките се изплъзнаха от ръката ѝ.

– Нима си подслушвал?

– Никой човек на този свят не може да подслушва в собствения си

дом – отвърна остро Слейд. После пристъпи към бара и си наля двоен бърбън. Реджина отдавна бе престанала да брои напитките му. Никога не го беше виждала да пие толкова, и то с такава мрачна решителност. И все пак не ѝ изглеждаше пиян. – След като не си искала да чувам нещо от разговорите ти, просто не е трябвало да говориш открито в моя дом – добави ожесточено той.

Реджина трепна. Опита се да прецени доколко е замаян от алкохола. Някои мъже ставаха непоносими след злоупотреба с алкохол. Никога преди не беше изпитвала страх от Слейд, но сега инстинктите ѝ подсказваха, че е опасно да се върти около него. Защото гневът му определено беше насочен към нея самата.

– Слейд, съжалявам за всичко. Моля те! – Реджина направи опит да се приближи към него. – Да отидем в леглото. – Тя докосна нежно ръката му.

Той мигновено я отблъсна.

– Не ме докосвай.

Изумена, Реджина отстъпи крачка назад.

– Мисля, че вече ти достатъчно.

Слейд сякаш се сепна.

– Не съм пиян. Още не. Но със сигурност ще се напия, преди тази противна нощ да свърши.

– Какво толкова съм направила? – прошепна унило Реджина.

– Ти си виновна за всичко! – Изящната чаша полетя надолу и с трясък се разби на пода. – Махай се отгук. И не си прави труда да ме чакаш. В момента сексът е последното нещо, за което бих си помислил.

От устните ѝ се изтръгна болезнен стон. Думите му бяха съкрушителен юмрук, и то целенасочено жесток. Реджина не можеше да повярва, че Слейд е в състояние да говори толкова грубо и пренебрежително за вълшебната интимност, която бяха изживели заедно.

– Защо правиш това? Защо се опитваш да ме оскърбиш?

Той я гледаше безмълвно.

– Ако се опитваш да спечелиш омразата ми, няма да го постигнеш. – Разумът отстъпи място на бурните ѝ чувства. Реджина плачеше безгласно, а сълзите свободно се стичаха по болезнено сгърченото ѝ лице. – Виж, можеш да се държиш като безчувствено копеле, щом толкова го искаш, но нищо няма да промениш. Аз съм твоя съпруга, за добро или за лошо.

Ако Слейд беше шокиран от грубия ѝ език – за пръв път, откакто се познаваха – то той с нищо не го издаде.

– Питам се – отвърна остро той, – жена ли си, или светица?

Реджина поклати мъчително глава.

– Не искам светица за съпруга!

– Не съм! Не съм!

Слейд вече й бе обърнал гръб.

– По дяволите, махни се оттук, Реджина, преди да съм казал още нещо! Веднага излез оттук!

Но тя не се помръдна. Дъхът й замря, а сърцето й се свиваше от страх, но вече не се боеше за себе си. Боеше се за своя брак. Бяха достигнали до кризисен момент в своята връзка, и макар Реджина да нямаше представа как се е стигнало дотук и дори защо е трябвало да се стига, беше твърдо убедена, че трябва да разговарят незабавно. Дори не се притесняваше вече от сълзите си.

– Моля те, кажи ми какво толкова направих? – изхлипа тя. – Моля те, Слейд.

Той се обърна рязко.

– Проклетата да си! По дяволите всичко! Щом ти няма да се махнеш, аз ще го направя!

Реджина простена, когато Слейд се втурна покрай нея и излезе в коридора.

– Не! – извика тя и отчаяно се опита да го догони. Той отвори вратата. – Слейд! Почакай! Трябва да говорим! Трябва! – Реджина знаеше със сигурност, знаеше с цялата си душа, че не бива да му позволява да излезе през тази врата – и извън нейния живот.

Но Слейд пренебрегна молбите й. Прекрачи прага на дома си, а силуетът му мигновено потъна в нощната мъгла.

26

Тя се облече с невероятно старание.

Повдигна яркорозовите дипли на роклята си и бавно плъзна ефирната материя на копринените си чорапи – прозрачни и бели – по дългите си и грациозни крака. После внимателно намести съблазнителните жартиери, поръбени с бяла дантела и обсипани с розови пъпки. Накрая плъзна одобрително длани по сочните си бедра и спусна роклята надолу.

Елизабет Сейнт Клер се обърна и критично погледна отражението си в огледалото.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Кръвта ѝ винаги кипеше при мисълта за прелъстяване. И макар днес това да беше само желана възможност на хоризонта, не можеше да остане безразлична към отправеното предизвикателство.

Беше ослепително красива и напълно го съзнаваше. Доволна от себе си, тя се усмихна на образа си в огледалото. Слейд Деланза не можеше да остане безразличен към нейния чар. Никой мъж не оставаше безразличен.

Елизабет внимателно нагласи розово-червената филцова шапка на главата си, грабна изисканите ръкавици, които идеално пасваха на тоалета ѝ, и напусна хотелската стая. Пиколото в преддверието незабавно ѝ поръча карета. Елизабет нареди на кочияша да я откара до сградата на „Фелдкрест“, на ъгъла на „Ван Нес“ и „Еди стрийт“.

Тя се облегна удобно на износената кожена седалка и плъзна ръце по заобления си корем. Жалко, че трябваше да се стигне дотук. Ако не беше забременяла, нямаше да има нужда да се омъжва. Елизабет въздъхна. Не можеше да съжалява за начина си на живот през последната година – или по-точно, през последните години.

Баща ѝ я изпрати в частно училище в Лондон още когато беше тринайсетгодишна. Споменът за онези събития извика усмивка на устните ѝ. Свариха я в конюшната с набитото ирландско момче, което се грижеше за конете. Двамата бяха увлечени в занимания, които нямаха нищо общо с конете, но бяха твърде близки до язденето.

Кевин не беше нито първият, нито последният ѝ любовник. Но независимо от това тя му бе отредила свидно място в спомените си, защото беше пряко отговорен за нейното изпращане в онова богаташко училище. Откакто се помнеше, Елизабет ненавиждаше скучния провинциален живот в малкото градче Сан Луис Обиспо. Възможността да я изпратят в Лондон мигновено я бе изпълнила с трепетно вълнение.

Елитната частна академия за млади дами съвсем не беше по вкуса на Елизабет. Тя бързо се научи да се измъква тайно през нощта. Винаги беше изглеждала по-голяма за годините си и за кратко време се превърна в неразделна част от вълнуващия нощен живот на Лондон.

Разбира се, през деня продължаваше усърдно да се преструва на благоприлична млада дама. Когато за кратко се връщаше у дома, не предизвикваше и капчица съмнение в очите на роднините си, че животът в академията не я е променил издъно. Обстоятелствата я принудиха дори да се сгоди. Когато за пръв път срещна Джеймс Деланза, Елизабет реши, че той е достатъчно приличен съпруг, макар да беше малко отегчителен.

Все пак беше изключително привлекателен мъж и несъмнено първите няколко години от брака им можеха да бъдат съвсем задоволителни.

А миналото лято издъхна баща ѝ. Елизабет съжаляваше за смъртта му, защото беше искрено привързана към Джордж, но трябваше да си признае, че той не би могъл да намери по-подходящ момент да я остави сама. Защото след неговата смърт цялото му състояние преминаваше в нейни ръце и вече не беше нужно да чака до брака си, за да получи своето наследство.

И понеже не беше глупачка, Елизабет продължи добре обмисления си маскарад. Лятото прекара в Сан Луис Обиспо, привидно потънала в скръб по баща си, а Джеймс идваше да я утешава всеки уикенд. За съжаление неговата представа за утешаване беше твърде различна от нейната. Когато наближи началото на последната ѝ учебна година, тя с готовност се върна в Лондон. Но така и не стъпи повече в онова училище. Установи се в прилична градска къща и подхвана начин на живот, който успешно подражаваше на маниера на английската аристокрация, в чиито кръгове се движеше.

Би останала в Лондон неограничено дълго време, въпреки предстоящата си женитба, ако едно разтърсващо събитие не бе преобърнало коренно живота ѝ. Този път, за пръв път в живота си, Елизабет се озова в положението на отблъсната и изоставена, и то по най-хладнокръвния и безмилостен начин. По онова време любовникът ѝ беше властен и изключително красив английски граф, в когото беше влюбена дотолкова, доколкото беше възможно за жена с нейния нрав и начин на живот. Елизабет не обичаше да се чувства отблъсната и постъпката му неизбежно предизвика смут и несдържан гняв в душата ѝ. Дори се опита да го привлече отново към себе си, но всичките ѝ усилия останаха безуспешни. Той не само че скъса окончателно с нея, но има наглостта да ѝ каже, че смята да сключва брак – и най-важното, че искрено обича годеницата си.

Елизабет побърза да се върне в Америка. В края на май, веднага след пристигането си в Сан Луис Обиспо, тя изпрати на Джеймс известие, че прекратява петгодишния им годеж. Доведената ѝ майка се омъжваше повторно и противно на всякакви правила за любезно поведение Елизабет си нае едно малко имение и огромен персонал, което несъмнено щеше да накара Сюзън да позеленее от завист. Скоро си намери и нов любовник, но така и не успя да изтрие от съзнанието си образа на английския граф.

Когато разбра, че е бременна в третия месец, Елизабет с мъка

осъзна, че не може да живее повече по този начин и че незабавно трябва да намери изход от ситуацията. Едно нещо беше да се преструва на благоприлична дама и същевременно да прави каквото си иска, и съвсем друго – да се окаже в положение на бременна и неомъжена жена. Любownikът ѝ обаче беше женен – в противен случай щеше да го принуди да сключат брак. И понеже не разполагаше с никакво време за действие, Елизабет реши да поднови връзката си със семейство Деланза.

Смъртта на Джеймс Деланза беше благоприятно обстоятелство в тази насока. Той не прие добре новината за прекратяването на техния годеж. Понеже беше експерт по отношение на мъжете, Елизабет подозираше, че Джеймс е бил безумно влюбен в нея, но тя го смачка като досадно насекомо, както английският граф бе разбил нейното сърце. В крайна сметка бе разкрила твърде много за самата себе си. Ако Джеймс бе оживял в онова наводнение, би било невъзможно да се сдобри с него сега.

Рик обаче имаше още двама сина. Елизабет не смяташе за необходимо дори да се замисля за втория. Макар да беше богата наследница, на нея дори и през ум не ѝ минаваше да се омъжи за Едуард, който нямаше абсолютно нищо – дори и смътна надежда един ден да наследи Мирамар. Но беше сигурна, че Рик с удоволствие ще се съгласи на съюз между по-големия си син и нея. Открай време тя живееше с мисълта, че Мирамар се нуждае от нейното наследство. През изминалите два месеца нещата не биха могли да се променят драстично. А досега в Мирамар би трябвало да са преодолели смъртта на Джеймс. В крайна сметка едва ли би могла да избере по-подходящ момент за атака.

Елизабет се усмихна. Извинението ѝ за това посещение при Слейд щеше да бъде поднасянето на нейните съболезнования за смъртта на брат му – колкото и пресрочени да бяха те. Той мигновено щеше да стане подвластен на чара ѝ, а тя щеше да се възползва от ситуацията с всички възможни средства. А ако все още беше разстроен от смъртта на брат си, щеше да го утеши така, както Джеймс никога не я бе утешавал. И щеше да действа много бързо.

Реджина долавяше как ударите на сърцето ѝ пулсират болезнено в ушите. Тази сутрин се чувстваше отпаднала. Файтонът спря, но тя дори не понечи да слезе от каретата. Кочияшът се извърна да я погледне.

– Мадам, стигнахме. Това е сградата на „Фелдкрест“. Дължите ми дванайсет цента.

– Да, да – сепна се рязко Реджина. Тя се разплати с кочияша и се смъкна тежко на тротоара. Не ѝ се влизаше в сградата.

Слейд така и не се върна предната вечер. Тя не заспа ни за миг. През цялата нощ плака, докато не ѝ останаха сълзи, защото виждаше как бракът ѝ се руши пред очите ѝ. През изминалите няколко дни, докато бездната помежду им се разрастваше, единствено преживяванията нощем в леглото все още ги свързваха и поддържаха илюзията за някаква близост между тях. Предната нощ за пръв път от началото на съвместния им брачен живот, Слейд не спа при нея. Този факт ѝ навяваше само зловещи предчувствия. И все още съзнанието ѝ отказваше да приеме, че са стигнали до такава повратна точка в отношенията си. А доскоро двамата бяха тъй щастливи. Или и това е било само илюзия?

Реджина се боеше да си отговори на този въпрос.

През цялата нощ и през целия ден Реджина не спираше да тъгува за загубеното щастие и да търси начин двамата да преодолеят огромната пропаст помежду си. Непрекъснато я преследваше образът на Слейд – такъв, какъвто го бе видяла снощи, непреодолимо студен и далечен. Ако целта му беше да я изтръгне от сърцето си, вероятно най-после бе успял да го постигне. Но ако се стремеше да я накара да го намрази, несъмнено се бе провалил.

Защото тя твърдо вярваше в думите си. Сега беше негова съпруга, за добро или за лошо, и нямаше така лесно да претъпи брачните си обети. Обещанията, които бе изрекла в деня на тяхната венчавка, излизаха направо от сърцето ѝ, както и решителността, която в момента изпълваше душата ѝ.

Реджина преглътна мъчително. Чувстваше се унила и неудържимо изплашена. Слейд не се беше върнал при нея през изминалата нощ, но тя изобщо нямаше да го споменава. Когато се изправеше срещу него, нямаше нито да крещи, нито да хленчи. Трябваше да се справи с тази ситуация с цялото достойнство, което природно носеше в душата си. Не можеше да му позволи да продължи да се отдалечава от нея – не можеше. Щеше да се бори за спасяването на своя брак. И щеше да започне с една безобидна покана за обяд.

Изпълнена с твърда решимост, Реджина влезе в просторното фойе. С широки крачки се приближи към асансьора, където чакаше още една жена. След като асансьорът пристигна, Реджина влезе след непознатата. И макар да беше напълно погълната от мислите си, от погледа ѝ не убягна, че жената натисна бутона за десетия етаж Там се намираха само офисите на Чарлз Ман, така че Реджина я огледа с неприкрито

любопитство.

Непознатата я изгледа доста надменно и Реджина бързо извърна очи. Беше видяла достатъчно. Другата жена беше ослепително красива, някъде около нейната възраст, но малко по-висока, с по-сочно тяло и с буйна руса коса. Във въздуха около нея се носеше някаква смущаваща чувственост, която донякъде напомняше за Ксандрия.

Реджина почти не беше спала през изминалата нощ и знаеше, че изглежда ужасно. Лицето ѝ беше бледо, очите – мрачни и подпухнали. Едва ли друг път в живота си бе изглеждала толкова невзрачна. При нормални обстоятелства никога не би понечила да се сравнява с друга жена, но днес нямаше как да не се почувства като повлекана край тази пищна и самоуверена непозната.

Когато асансьорът спря на десетия етаж, Реджина любезно я остави да излезе първа. Не можеше да проумее каква работа би могла да има подобна жена с някой от офиса на Чарли Ман. Преди малко непознатата бе свалила ръкавиците си и Реджина забеляза, че по ръцете ѝ няма сватбена халка, така че явно не се отбиваше да види своя съпруг. Вероятно някой от чиновниците беше неин обожател. Реджина се намръщи, когато жената се запъти към дъното на коридора. Там имаше само един кабинет. Тази мисъл я накара да се вцепени.

Каква ли причина би имала тази жена да посещава Слейд в офиса му? Каква работа би могла да има с него?

Жената спря пред бюрото на Харолд, асистента на Слейд. Той все още не беше забелязал Реджина, която се суетеше по средата на коридора. Но когато пред него се изправи съблазнителната непозната, на лицето му се изписа видимо вълнение. Въпреки голямото разстояние помежду им, Реджина забеляза смущението му и ярката руменина при вида на ослепителната ѝ красота.

Двамата размениха по няколко думи. Харолд се изправи и се запъти към кабинета на Слейд. Миг по-късно се върна и покани жената вътре. После затвори вратата зад себе си и отново зае мястото си зад бюрото.

Реджина пристъпи към него.

– Добър ден, Харолд.

Той се сепна.

– Госпожа Деланза! Не ви забелязах.

Реджина предпочиташе да пристъпи направо към въпроса.

– Харолд, коя беше жената, която току-що влезе в офиса на съпруга ми?

– Казва се Елизабет Сейнт Клер, мадам.

Неподвижна като статуя, Реджина седеше пред тоалетната си масичка. В огледалото лицето ѝ изглеждаше призрачно бледо и изпито. В едната си ръка стискаше изящната четка, инкрустирана с перли. Трябваше да среши косата си. На леглото зад гърба ѝ бяха разстлани роклята и бельото, които щеше да облече тази вечер за тържеството в дома на Чарли Ман.

Но в момента беше напълно забравила за четката в ръката си. През целия следобед съзнанието ѝ се луташе безуспешно. Преди време се беше смятала за тази жена, Елизабет Сейнт Клер. В продължение на седмица дори беше живяла като нея. А после, след като паметта ѝ се възвърна, продължи да се преструва на нея. Затова не можеше сега да не изпитва тръпка на вина, задето целенасочено е приела самоличността на другата жена.

В действителност двете никак не си приличаха. Нямаше каквато и да било прилика.

Елизабет Сейнт Клер.

Да, и двете бяха хубави блондинки, слаби и стройни жени. Но нямаше начин някой, който е срещал едната от тях поне веднъж, дори и за миг да ги обърка една с друга.

Разбира се, Рик вече ѝ бе признал, че е знаел истината от самото начало и Реджина отдавна вече му беше простила. Но никой друг в Мирамар не беше виждал Елизабет, с изключение на Джеймс, който отдавна бе мъртъв и погребан. Какво тогава търсеше тази жена тук? През целия ден този въпрос измъчваше съзнанието ѝ, докато накрая ѝ причини ужасно главоболие. Защото единственото логично обяснение беше, че е дошла да спечели сърцето на Слейд – и своето място в Мирамар.

Реджина се взираше напрегнато в собственото си отражение. Лицето ѝ изглеждаше измъчено и бледо. Опита се да си втълпи, че страхът ѝ е абсурден – сега тя беше съпруга на Слейд и това беше необратимо. Но Елизабет не би могла да намери по-неподходящ момент да нахлуе в техния живот. Сега появата ѝ беше още един удар, който трябваше да преодолее, още една пречка за брака ѝ, която трябваше да премахне. А Реджина чувстваше, че силите ѝ са на привършване.

Но трябваше да се справи.

Мислите ѝ бяха прекъснати от кратко почукване на вратата. В следващия миг Слейд застана на прага. Реджина го гледаше втренчено в огледалото. Той също я наблюдаваше. Накрая съпругът ѝ промълви:

– Нали тържеството е тази вечер?

– Да. – Гласът ѝ прозвуча удивително спокоен. Дали щеше да ѝ разкаже за посещението на Елизабет Сейнт Клер?

Той влезе в стаята и затвори вратата след себе си. Запъти се право към гардероба, където висеше изгладеният му смокинг, и започна бавно да се преоблича. А после, когато съблече ризата и я сви на топка в дланта си, се обърна към нея:

– Няма ли да кажеш нещо?

Реджина го погледна.

– За кое?

– За изминалата нощ.

– Какво искаш да кажа?

– Не знам. Повечето жени щяха да изпаднат в нервен пристъп, да избухнат в сълзи или да се заровят в леглото, завити през глава.

– Аз не съм „повечето жени“.

– Това поне го знам.

Реджина се поколеба.

– Добре. Съжалявам, че не се прибра миналата нощ. Съжалявам и се чувствам разочарована.

Слейд потръпна.

– Наистина знаеш как да ме накараш да се чувствам още по-зле, нали?

– Трябва да се чувстваш виновен, Слейд. Ако искаш да ми се извиниш, ще приема извинението ти.

– Знаеш ли какво? – отвърна дрезгаво той. – Наистина съжалявам. По дяволите, съжалявам за всичко.

Реджина обаче се боеше, че думите му се отнасят не за изминалата нощ, а за техния брак. Тя не намери у себе си сили да му отговори.

Слейд се обърна с гръб към нея и с резки, отривисти движения събу панталона си.

Реджина не можеше да чака повече.

– Няма ли най-после да ми кажеш?

– Какво да ти кажа? – Слейд наметна широкия си халат.

– За жената, която те посети в офиса ти днес.

Той сякаш се вцепени.

– Моля?

– За Елизабет Сейнт Клер.

Слейд пристъпи припряно към нея и срещна погледа ѝ в огледалото.

– Откъде знаеш, че е идвала в офиса ми днес?

– Видях я. Срещнахме се в асансьора, така да се каже. Дойдох с надеждата да обядваме заедно, но когато разбрах коя е... се разстроих.

– И си тръгна?

– Да.

Слейд се премести от другата ѝ страна, така че да я вижда директно. Тя се обърна към него.

– Какво, искаше?

– Не знам.

– Какво ти каза? – Гласът ѝ трепереше.

– Изпя ми някаква глупава тирада за това, колко много съжалявала за смъртта на Джеймс. Но всичко беше една тлъста лъжа. Тази жена не изпитва и капка симпатия към мъртвия ми брат – изсумтя гневно Слейд.

– Сигурен ли си?

– Напълно. Каза ми, че преди смъртта на Джеймс са имали някакви недоразумения и негласно са прекратили годежа. Затова не е пристигнала в Темпълтън, както се очакваше.

– Но никой не е знаел – прошепна Реджина.

– Точно така! – извика ожесточено Слейд. – Тя ме гледаше в очите и ме лъжеше, Реджина. Джеймс беше хлътнал до ушите по нея, макар че, след като я видях, не разбирам защо. Той никога не би прекъснал отношенията си с нея. Очевидно тя е скъсала с него, преди той да умре. Но защо, защо Джеймс не ми е казал нищо?

– Защото е бил наранен.

Слейд стовари юмрука си в стената.

– По дяволите! Направо ме убива мисълта, че Джеймс е умрял с разбито сърце. Проклета да е!

Реджина, която от дълго време слушаше само добри неща за Джеймс, вече се чувстваше така, сякаш наистина го познава. Затова не можеше да остане безразлична пред затрогващата му житейска драма.

– Може би все пак грешиш, Слейд.

– Не. Не греша. Тя остана поразена, когато научи, че вече съм женен. Всъщност след като разбра, че съм сключил брак с теб, мигновено промени поведението си като хамелеон. Ако наистина искаш да знаеш какво мисля по този въпрос, струва ми се, че тя се опитваше да се промъкне около мен с намерения, които нямат нищо общо с Джеймс – с единствената цел да се омъжи за мен.

– Така си и мислех – прошепна унило Реджина.

Слейд я погледна мрачно и отстъпи крачка назад. Реджина се

взираше в огледалото, сляпа и за неговото, и за своето собствено отражение. Беше се оказала права. Елизабет бе дошла да изяви претенциите си към Слейд и към Мирамар. Не й изглеждаше логично, след като само преди два месеца бе преустановила годежа си с Джеймс. Но това беше единственото възможно обяснение за внезапното ѝ нахлуване в живота им.

– Но защо ѝ е било първо да скъсва с Джеймс и после да иска да се омъжи за теб?

– Не знам и наистина не ме интересува – отвърна отсечено Слейд. – Забрави тази жена, Реджина. Тя вече е минало.

Слейд беше прав. Елизабет вече принадлежеше единствено на миналото. Известно време Реджина бе измъчвана от въпроси относно другата жена, но сега можеше спокойно да се отпусне. Някои от въпросите ѝ вече бяха получили своя отговор, а останалите едва ли някога щяха да бъдат разрешени. Но това вече нямаше значение.

Елизабет бе нахлула драматично в семейния им живот, за да поиска своето място в сърцето на Слейд и в Мирамар. Но появата ѝ беше закъсняла. След като известно време бе приела нейната самоличност, след като се беше мислила за нея и усърдно се бе преструвала на нея, Реджина отдавна изпитваше желание да се изправи срещу мистериозната си съперница. Преди време нейното нахлуване в живота им би могло да се окаже разрушително, но съдбата бе решила друго. Сега можеха лесно да я забравят. Тя вече бе докоснала живота им много по-дълбоко, отколкото някога щеше да предполага, защото без нея Реджина никога нямаше да бъде приета в семейство Деланза, да се омъжи за Слейд. Но нейната роля в тази драма беше приключена, веднъж и завинаги. Вероятно подсъзнателно Реджина през цялото време се бе притеснявала от истинската Елизабет Сейнт Клер. За пръв път обаче в мислите и в душата ѝ се възцари пълно облекчение.

Пред очите му се разкриваше най-възхитителната и най-болезнена гледка, която някога в живота си бе виждал.

Слейд стоеше в дъното на дансинга, смесен с разноцветната тълпа и същевременно безкрайно далече от нея. Огромната бална зала в имението на Ман беше на път да се пръсне по шевове. Мъжете бяха облечени в най-изисканите си фракове, а жените – в пищни бални рокли, пухени наметала и блестящи бижута. Под сводестия таван се разнасяше сподавеното бръмчене на оживени светски разговори, ведър смях и

жизнерадостната музика на четирите цигулки. Облечени в бели сака сервитьори предлагаха на гостите екзотични напитки, а масите по края бяха отрупани с не по-малко екзотични ястия. За украса Ксандрия бе избрала тропически мотиви. Помещението бе отрупано с портокалови дръвчета, а в четирите ъгъла на стаята като верни стражи стояха тридесетфутови тропически палми. Слейд обаче бе напълно сляп за този дискретен разкош, докато наблюдаваше феерията на танцьорите, окъпани в море от аромати и блестящи цветове. Защото сред тях беше и неговата жена.

В момента танцуваше с един негов познат. През последния половин час не се беше спряла на едно място. Слейд беше почти сигурен че Реджина се е отдала напълно на магията на танца, за да избегне неговото потискащо присъствие.

Двамата пътуваха до къщата на Ман в пълна тишина. Слейд се опасваше, че бракът му е неспасяем. Реджина, която само преди броени дни беше безгрижна и жизнерадостна, сега изглеждаше бледа и напълно затворена в себе си. Опитите ѝ да води неангажиращ разговор се оказаха безуспешни. Слейд не намираще сили да я подпомогне в усилията ѝ, погълнат от мисли за онова, което бе извършил по-рано през деня. Но в момента, в който пристигнаха в имението на Ман, Реджина изглеждаше коренно променена. Тя се движеше сред тъпата с такова оживление и ентузиазъм, сякаш в живота ѝ нямаше нищо нередно. Очевидно владееше отлично изкуството да води светски разговор. Бъбрееше с непознати, сякаш са нейни стари и близки приятели. Умееше да кара хората да се чувстват непринудено. Беше весела, сияйна и жизнерадостна. И неизменно всички наоколо попадаха в плен на неотразимия ѝ чар.

Слейд искрено ѝ се възхищаваше. Възхищаваше ѝ се от момента, в който я видя за първи път, но сега – повече от всякога. Умението ѝ да общува с хората беше напълно неподражаемо. Той по-добре от всички тук знаеше, че тя е притеснена от поведението му през изминалата нощ, поведение, за което той самият още не можеше да си прости, и че е силно разстроена от краткотрайното нахлуване на Елизабет Сейнт Клер в живота им. А макар срещата с Елизабет да бе оставила горчив вкус в устата му – защото той мигновено изпита безгранична неприязън към тази жена – Слейд успя лесно да я изхвърли от мислите си. Последната нощ обаче бе етап от живота му, който никога нямаше да забрави.

Никога нямаше да забрави вида на Реджина, която отчаяно молеше

баща си за своето наследство, никога нямаше да заглъхне в ушите му звукът от нейните молби. Защото, макар да ѝ бе заявил, че няма да се възползва от парите ѝ, тя очевидно не беше готова да се раздели с тях. Не можеше да я обвинява за тази проява на материализъм. Тя заслужаваше живот на принцеса; никоя жена не го заслужаваше повече от нея.

Думите на Шелтън също не излизаха от ума му. Очевидно той, Слейд, не беше първото любовно увлечение на малката му дъщеричка, и също като Шелтън се съмняваше, че ще бъде и последното.

А беше толкова лесно да повярва в онова, което сам бе пожелал да върва – че тя истински го обича. Каква наивна илюзия!

Двамата принадлежаха на различни светове. Той го знаеше от самото начало, но едва сега разликите се набиваха в очите му. Видът ѝ тук, тази вечер, докато се движеше свободно и непринудено сред елита на Сан Франциско, бе последното и най-категорично доказателство. Реджина обичаше този начин на живот и всичко, което той можеше да ѝ предложи; той го мразеше. Мразеше този безсмислен и празен разкош. Беше обикновен човек с простички потребности. Животът в Мирамар бе единственото, което винаги, макар и тайно, истински го бе привличало. Но Реджина сякаш разцъфтяваше в тази бляскава, суетна обстановка. Как бе могъл дори за миг да си помисли, че тази жена може да бъде щастлива в Мирамар? Тази вечер, на това тържество, Слейд най-после бе получил доказателство, че е постъпил наистина правилно.

С тази мисъл той се обърна и се изгуби сред тълпата.

Най-после Реджина отказа на петия или шестия си партньор, и дори не беше нужно да се извинява, защото беше очевидно, че е истински изморена. Вечерта сякаш нямаше край. Преди известно време този приказен бал щеше да ѝ достави истинско удоволствие. Сега обаче се нуждаеше от цялото си търпение и решителност, за да изглежда приветлива на гостите, дошли да почетат едно от най-важните събития в живота им със Слейд.

Съпругът ѝ не се виждаше наоколо, което почти я зарадва. Вгълбе-ното му изражение я плашеше. С всеки изминал час Слейд все повече и повече се отдалечаваше от нея. Реджина не знаеше в какво е съгрешила. Стараеше се да бъде весела и жизнерадостна и въпреки очевидното му нежелание, се опитваше да го включи във всеки разговор, в който тя самата участваше. Вече я обземаше отчаяние. Тази вечер бе идеалната възможност двамата да си възвърнат хармонията в брака, защото трябваше поне да се преструват пред хората, събрани тук, че са единна и щастлива двойка. Но се получи точно обратното. В душата ѝ се

прокрадваха ледените пръсти на ужаса и отчаянието.

Изморена, Реджина реши да се оттегли и да освежи грима си. Тя потърси с поглед Слейд сред разноцветната тълпа, но така и не го съзря. Родителите ѝ също бяха сред поканените и сега настойчиво ѝ махаха да се присъедини към тях. Тя им направи знак, че ще се върне след момент. Но тази вечер не желаше да разговаря дори и с тях. Само един поглед щеше да им стигне, за да я попитат какво не е наред.

Реджина се чувстваше нещастна. Беше нещастна и изплашена. Как двамата със Слейд щяха да се сдобрят, ако продължаваха да се отдръпват един от друг? И как да преодолее нарастващата бездна между тях, след като дори не знаеше в какво се крият причините за влошените им отношения?

Тя тъкмо преминаваше покрай отворените врати на терасата, когато случайно движение откъм призрачните сенки в градината привлече вниманието ѝ. Терасата бе осветена от безброй хартиени фенери, които висяха и проблясваха в мрака като малки прозрачни луни. Реджина спря и вперя поглед в познатия силует отвън.

Рик също я бе забелязал. Той вдигна смутено рамене и изплува от сянката на храсталака.

– Ти дойде!

– Е, да, по дяволите! – Изглеждаше смутен като хлапак. – Самата ти ме убеди.

Реджина се усмихна. Усмивката ѝ беше колеблива и все пак – първата ѝ искрена усмивка за вечерта.

– Не ми изглеждаш добре – отбеляза откровено Рик. – Достатъчно си се изморила за тази вечер. Слейд трябва да те откара у дома.

Погледът ѝ се замъгли от сълзи – сълзи, които нямаха нищо общо с налегналите я нещастни мисли. Тя посочи към салона.

– Той е някъде там. Върви при него, Рик.

Вместо да се помръдне, Рик промълви:

– Не трябваше да идвам тук.

– Не – отвърна припряно Реджина. – Трябваше да дойдеш. – Тя го хвана под ръка. Наистина се нуждаеше от малко освежаване, но това тук беше по-важно. – Ела с мен.

Рик неохотно ѝ позволи да го отведе в салона.

Накрая откриха Слейд, застанал сам под една саксия с огромно палмово дръвче. Хрумна ѝ, че самотната му стойка под дръвчето е също толкова умишлена и целенасочена, колкото и самоналожената изолация от живота в Сан Франциско – и също толкова безсмислена.

И тогава той ги видя. Очите му се разшириха от изненада.

Рик кимна към сина си.

– Хубаво тържество.

– Не вярвам на очите си – пророни Слейд. – От десет години живея в града и ти никога не си идвал да ме видиш. А сега, само за една седмица, идваш вече втори път. Нищо не разбирам.

Рик пхна смутено ръце в джобовите си.

– Дойдох в града да говоря с жена ти. Но след като тя отказа да те помоли да се върнеш у дома, реших сам да го направя.

– Какво?

– Чу ме добре. Ти си тръгна, Едуард също замина. Не мога да управлявам ранчото съвсем сам.

– Разбира се, че можеш, Рик. Дори докато Джеймс бе още жив, ти пак го управляваше сам.

Реджина реши, че е редно да се намеси.

– Слейд, баща ти току-що те помоли да се върнеш у дома!

– Чух. Ще помисля над това.

– И какво толкова има да се мисли? – избухна гневно Рик. – Нима предпочиташ тази мизерна дупка пред Мирамар? Там е истинският живот, момче! Това тук е само фантазия и нищо повече!

– Може би ще трябва да помисля колко време ти отне да ме повикаш у дома. И защо ме викаш сега, след като никога преди не си го правил.

– Престанете! – извика Реджина. – Защо и двамата просто не загърбите ненужната си гордост и не си признаете, че се нуждаете един от друг? Защо? О, вървете по дяволите! И двамата!

Реджина се обърна и излетя от стаята, преминала най-последно границите на търпението си. Не издържаше повече на това напрежение! Тя се откъсна от тълпата и се озова на терасата сама сред дузина хартиени луни. Впила пръсти в железния парапет, Реджина се бореше със сълзите.

– Проклет да си! – не й се мислеше за Слейд. – Безмилостен твърдоглав инат! – След като бе отказал да се помири с баща си, дали щеше да откаже и мира с нея? Какво трябваше да направи Рик, за да стигне до душата му? Какво трябваше да стори тя, за да спечели сърцето му?

– Реджина?

Тя се напрягна. В момента баща й беше последният човек, когото би искала да види.

– Моля те, остави ме!

– Не мога, не и когато си толкова разстроена. – Той обгърна нежно

раменете ѝ. – Защо съпругът ти не е до теб? Защо не се опита да те успокои?

Реджина го погледна безутешно.

– Защото имаме проблеми. Не се ли радваш да го чуеш?

Никълъс приседна до нея на дървената пейка.

– Искаш ли да ми разкажеш?

– Не.

– Обичам те, Реджина. Последното, което би могла да очакваш от мен, е да размахам пръст с думите: „Нали ти казах.“

Реджина покри лицето си с ръце.

– Всичко върви на зле, и макар да не зная защо, все още го обичам. Знам, че можем да оправим някак си нещата. Знам, че мога да го направя щастлив – че двамата можем да бъдем щастливи. – Тя вдигна глава и погледна предизвикателно баща си. – Но ако си дошъл да тържествуваш, ако си мислиш, че ще го напусна само защото не всичко върви по мед и масло, грешиш.

– Не съм дошъл да тържествувам – отвърна ѝ Никълъс. – Майка ти е права, Реджина – ти наистина много си пораснала, откакто те видяхме за последен път.

– Вярно е, татко. В Англия бях само едно наивно момиче – симпатично, но неопитно. Но не и сега. В момента съм готова да се боря за онова, което наистина желая.

– Знаеш ли, аз се гордея с теб.

Реджина се задъха.

– Какво каза?

– Че се гордея с теб. Може би ти искрено обичаш този мъж. Момичето, което оставих в Тексас, никога нямаше да устои на несполуките, които ти преживя, и никога нямаше да чака с гордо вдигната глава онези, които занапред предстоят. Трудно ми е да те позная, Реджина.

– Приемам думите ти като комплимент.

– Те са комплимент. Променила си се. Станала си завършена и силна личност. Трудно ми е да те оставя да се оправяш сама в живота. Майка ти непрестанно ми повтаря, че е време да те оставя да живееш свой собствен живот, да вземаш свои решения, за добро или за лошо. Аз съм свикнал да те предпазвам. Но сега осъзнавам, че трябва да се оттегля.

– Истината ли говориш? – извика развълнувана Реджина.

Никълъс въздъхна.

– Трябва също да ти се извиня. Опасявам се, че реагирах бурно на женитбата ти, когато пристигнах в Сан Франциско и бях внезапно

известен за твоето решение. Но тогава очаквах да ме поздрави малката ми дъщеря, а не пораснала и зряла жена. Каквото и да направиш със своя брак, аз съм готов да уважа решението ти.

Реджина остана безмълвна.

Никълъс пое в дланите си двете ѝ ръце.

– С други думи, ще подкрепя безусловно решението ти да останеш съпруга на Слейд Деланза.

– Татко! – Тя увисна на врата му като малко момиче. – Толкова много ти благодаря, че не си изгубил вратата си в мен.

– Ти напълно я заслужаваш. Разбира се, няма смисъл да те лишавам и от наследството ти.

Реджина отново го прегърна.

– Разбира се! Знаех си, че ще промениш решението си. Благодаря ти, татко. Не само за парите, от които Слейд се нуждае, но и за доверието, че ще постъпя по правилния начин.

Пристигнаха къщи в полунощ. Бяха оставили тържеството в разгара на веселбата. Реджина се чувстваше окрилена. Баща ѝ бе променил решението далеч по-скоро, отколкото беше очаквала. Сега се чувстваше готова за истински празник. Но когато се опита да хване Слейд под ръка, той се отдръпна.

Щом се озоваха сами в спалнята си, той се затвори в себе си. Стоеше далече от нея, самотна фигура до тъмния прозорец. Реджина реши, че това не е моментът да обсъждат баща ѝ и нейното наследство. Но определено беше крайно време да обсъдят своята връзка.

– Слейд, може ли да поговорим?

Той бавно се обърна. Лицето му беше по-мрачно от всякога.

– Да, трябва да поговорим.

Тя се вцепени.

– Защо ли ми се струва, че се каниш да ми кажеш нещо, което няма да ми хареса?

– Очевидно ме познаваш добре.

– Слейд, не те познавам и наполовина толкова добре, колкото бих искала.

Той си пое дълбоко дъх.

– Никак не ми е лесно. Не искам да ти причиня болка. Може да не ми повярваш, но обмислям това от доста време. – Очевидно му костваше неимоверни усилия да продължи.

Реджина беше ужасена. Защото инстинктивно долови онова, което щеше да последва.

– Не.

– Реджина, това беше една недопустима грешка още от самото си начало.

– Не – прошепна тя. – Не, не го казвай! Не беше грешка! Слейд, та аз те обичам!

Той трепна.

– Реджина, не можем да продължаваме по този начин. Аз поне не мога.

От устните ѝ се изтръгна болезнен стон.

– Най-добре ще бъде още утре да се преместиш в дома на чичо си – добави безмилостно той, без да откъсне поглед от прозореца. – Тази вечер ще спя в кабинета. – Той замълча за миг. – Съжалявам.

– Не. – Най-после гласът ѝ се възвърна, макар и висок и отчаян. – Това е нелепо. Аз те обичам. Просто преживяхме няколко по-лоши дни, това е всичко. Аз...

Той сграбчи бравата на вратата, кокалчетата му побеляха.

– Късно е вече. Днес заведох дело за развод.

ТРЕТА ЧАСТ
ОТКРОВЕНИЯ

27

Месец по-късно Слейд заключи къщата на „Голф стрийт“. Най-последно щеше да се върне в Мирамар. Отне му цял месец да намери подходящ заместник за мястото си и да го въведе в работата за Чарлз Ман. А сега не само затваряше къщата, в която бе живял толкова години, но и щеше да върне ключовете на собственика. Вътре оставаха заключени толкова много спомени, че не смяташе някога да се завърне пак при тях. Но спомените щяха да го преследват цял живот, колкото и да се опитваше да им се изплъзне.

Реджина го беше напуснала. Тръгна си в нощта на тържеството, малко след като той ѝ съобщи, че е задвижил нещата по развода. Това беше нощ, която отчаяно копнееше да забрави и която никога нямаше да изтрие от съзнанието си. Защото след като първоначалният ѝ шок премина, Реджина избухна в гняв.

– Как се осмеляваш да се отричаш от брачния си обет? – крещеше буйно тя. Миг по-късно към него полетя една ваза. Целият ѝ несдържан темперамент, грижливо прикрит до момента зад маската на благоприлична сдържаност, тогава изплува на повърхността.

Той трепна, изненадан от този изблик на емоции, но не каза нищо, защото просто нямаше какво да каже.

– Ти си само един малодушен страхливец, Слейд Деланза! Подви-ваш страхливо опашка при най-малкия намек за проблем. Но си също и глупак, защото двамата можехме да бъдем щастливи, безумно щастливи само ако ни беше дал този шанс! – По лицето ѝ се стичаха горчиви сълзи. – Но аз нямам достатъчно сила и за двама ни, вече не! Проклет да си!

Тя се втурна надолу по стълбите, преплитаща крака в дантелите на прекрасната си бална рокля. Миг по-късно Слейд осъзна, че и той се е втурнал след нея, разкъсан на две, безумно копнеещ да извика отчаяно подире ѝ. Но тя вече прекосяваше прага на неговия дом, без дори да си вземе палто, и потъна в тъмнината на нощта.

Искаше му се да хукне подир нея. Искаше му се да изкрещи истината зад гърба ѝ – че я обича и винаги я е обичал с цялото си сърце.

Беше готов да се отрече от предишното си решение. Но съзнанието му се изпълни със спомени от тази нощ – спомени за нея, облечена в ефирната си бална рокля и онези сияйни перли, унесена в ритъма на танца в ръцете на поредния banker или политик, пърхаща засмяна сред тълпата – безумно красива, съвършена, идеалната светска дама. Слейд не се втурна след нея. Дори не извика подире ѝ. Така беше по-добре за нея. Скоро щеше да се върне към живота, с който беше привикнала, и да се омъжи за своя херцог. Беше по-добре и за него. Но не се почувства по-добре. Сърцето го болеше. Но колко ли още болка го очакваше през идните години? Защото никога нямаше да я изтрие от сърцето си.

Слейд пхна ключа в джоба си и се вгледа в празната заключена къща. Господи, измина цял месец, а болката беше все така мъчителна. Нещо в него сякаш къвеше. Дали някога щеше да го превъзмогне? Щеше ли някога да я забрави?

Със замъглен поглед Слейд измина няколкото стъпала към изхода и се насочи към очакващия го фойтон. Ким отдавна беше натоварил чантите им. Обикновено момчето подскочаше въодушевено преди пътуване със Слейд, но не и този път. Откакто Реджина ги напусна, Ким беше непривично сериозен. Колкото и да се опитваше, Слейд не успяваше да прикрие терзанията си от малкото момче. А то бе единственият му източник на душевен комфорт – търчеше с приглушени стъпки да изпълнява безсмислените заповеди на господаря си, сякаш сутрешният вестник бе в състояние да влее малко светлина в обръкания му живот. Слейд не знаеше как би намерил сили да преживее последните няколко седмици, без Ким непрекъснато да се плете в краката му и да отправя остроумните си забележки с единствената цел да го разсмее. Но на няколко пъти на устните му наистина беше изгряла усмивка.

Но момчето беше далеч по-разстроено, отколкото Слейд бе предполагал, защото една нощ го намери да плаче в леглото си. Слейд бе пронизан от болезнено чувство за вина, защото бе направил нещастно детето, което имаше за собствен син. Ким обаче призна, че ужасно му липсвала „миси съпруга“. Тогава Слейд също плака, но тайничко, така че да не види Ким.

Сега, докато се приближаваше към фойтона, Слейд разтегна устни в най-жизнерадостната усмивка на света.

– Окей, хлапе – извика той. – Трябва да спрем само на едно място, за да се сбoguваме с Ксандрия и Чарлз, и потегляме на дълъг път.

Ким му върна колебливо усмивката.

– Довечера сме в Мирамар?

Слейд разроши с ръка черната копринена грива на момчето.

– Можеш да се обзаложиш. – Той повдигна детето в каретата и сам се настани до него. – Довечера сме в Мирамар. – Слейд даде знак на кочияша и каретата потегли.

Слейд се напрегна. Файтонът се понесе на изток по „Калифорния стрийт“ и пред погледа му се изпречи домът на семейство Д'Аршан. Нямаше смисъл да се напруга, защото тя не беше там и той добре го знаеше. И все пак съжаляваше, че не накара кочияша да мине по заобиколния път.

Ръката му се плъзна в джоба на самото. Пръстите му напипаха някаква бележка, толкова намачкана, че всеки момент можеше да се разпадне на парчета. Беше я чел стотици пъти и навярно още толкова щеше да я прочете. Разбира се, беше от Реджина.

Скъпи Слейд, аз се връщам у дома. Надявам се някой ден и ти да намериш куража да дойдеш у дома.

Твоя съпруга, Реджина

Бележката пристигна четири дни, след като ѝ каза, че е задвижил нещата по развода и след като го бе напуснала. В онзи момент изпита нечовешки порив да се втурне в дома на чичо ѝ и да я помоли да остане. Слава богу, намери сили да потисне този импулс. И именно тогава откри, че прилича на Джеймс повече, отколкото някога е предполагал; защото все пак се оказа себеотрицателен и благороден.

А сега знаеше, че се е върнала в Англия с родителите си и че вече не е в града. Беше се върнала у дома.

Но макар да го знаеше, не преставаше да размишлява над факта, че тя не бе направила нищо по отношение на развода им, формално двамата все още бяха съпруг и съпруга, макар да ги разделяше огромен океан. Беше подписала бележката си с твоя съпруга, Реджина. Какво ли означаваше това? Странният подбор на думи го озадачаваше. Озадачаваше го и го караше да търси някакъв таен смисъл.

Непрекъснато си повтаряше, че трябва да разсъждава трезво. Реджина не беше разполагала с време да ангажира адвокати и съветници, нито да се занимава с документите и бюрократичните детайли около един развод. Всеки ден очакваше известие от адвокатите ѝ в Лондон. Но нищо не се случчи.

Озадачаваше го и странната употреба на думите в останалата част от писмото. Защо не беше споменала просто, че един ден той ще се върне у дома? Реджина пишеше, че той ще си дойде у дома, сякаш се прибираще в техния дом, или сякаш се завръщаше при нея у дома. Беше написала също, че той ще има нужда от кураж, за да го стори, а последните й думи, отправени към него, го описваха като страхливец. Нямаше никаква логика. И именно липсата на логика го караше да мисли невъзможното. Слейд отчаяно отказваше да се поддава на фантазиите си. Реджина несъмнено беше в Лондон, готова да се омъжи за своя херцог. Тя не го очакваше в Мирамар, изпълнена с любов и себеотдаденост. Защото, ако тези безумни фантазии бяха истина, Слейд знаеше, че няма да намери сили да я отпрати втори път.

Не, не беше истина; той беше само един безумно влюбен глупак. И колкото повече се отдаваше на мечти, толкова повече болка щеше да изпита при сблъсък с реалността. Трябваше да се опита да я забрави, но това беше като да накара слънцето и луната да променят извечния си ход.

Господи, колко му липсваше!

Ксандрия и Чарлз вече го очакваха. Едуард също беше с тях. Слейд не беше изненадан от присъствието на брат си. Макар през последните дни да се беше изолирал от света, той знаеше, че те с Ксандрия са станали почти неразделни. Двамата имаха поне десет години разлика във възрастта и Слейд не проумяваше какво се върти този път в главата на отдавнашната му приятелка. Но ако преди време би я осъдил строго, сега нямаше право да съди. Надяваше се поне приятелството на Едуард да я накара да осъзнае, че е крайно време да си намери някой приятен мъж, когото да обикне и за когото да се омъжи.

Чарлз изглеждаше прекомерно сериозен; Ксандрия беше просълзена и подсмърчаше в смачканата си носна кърпичка.

– Ще ми липсваш, Слейд – прошепна тя. – Но не плача от себичност. Плача, защото се радвам да видя, че най-после се прибиращ у дома, където ти е мястото.

– Страхотно – вметна провлечено Едуард.

Слейд отстъпи назад от Ксандрия.

– Чувствам, че дължа това на Реджина.

Изведнъж всички замлъкнаха.

Слейд поруменя.

– Единственото нещо, което Реджина не можеше да понесе, беше непримиримата вражда между двама ни с Рик. Наречете го чувство за

дълг, ако искате. Но аз се прибирам вкъщи и двамата с Рик ще трябва да изгладим нещата помежду си веднъж и завинаги.

Чарлз пристъпи царствено напред.

– Крайно време беше, Слейд. Опитай се да не съдиш баща си твърде строго. И бащите понякога грешат.

Слейд се намръщи.

– Няма да е лесно, но ще дам всичко от себе си.

Чарлз го прегърна приятелски.

– Ти можеш да постигнеш всичко, стига само да решиш. Ти си също толкова решителен, колкото си умен и проникателен. Надявам се следващия път, когато се срещнем, раздорите с баща ти да са само смътен спомен в миналото.

Слейд не беше чак толкова ентузиизиран, колкото добрия стар Чарлз.

– Е, бъдещето ще покаже. Чарлз, искам отново да ти благодаря за заема. Нямах представа колко много означава за мен помощта ти. – Слейд говореше истината. Вече не смяташе да продава къщата „Хенеси“, за да събере още пари. Реджина обичаше това място. Той ясно си спомняше с каква настървеност го бе убеждавала да не го продава. Сега това също бе негов дълг.

Едуард го придружи чак до гарата. Чарлз и Ксандрия до последно махаха след тях за сбогом. После Слейд погледна брат си, седнал до него в каретата.

– Защо ли ми се струва, че искаш да ми кажеш нещо?

– Защото е така. Кога най-после ще се съвземеш и ще тръгнеш след нея?

Слейд се напрегна.

– Ти я обичаш. Това е очевидно. Недей да се правиш на твърдоглав глупак. Не зная какво се е случило и каква е причината да те напусне, но трябва да я последваш.

– Не се меси – изсумтя предупредително Слейд.

– Но аз вече съм замесен, със или без твоята благословия.

– Какво трябва да означава това? – Слейд се взираше мрачно в брат си.

– От самото начало знаех коя е тя.

Брат му изглеждаше стъписан. Едуард докосна успокоително ръката му.

– Не ти го казах, защото знаех, че имаш нужда от нея. Ти все още се нуждаеш от тази жена. Трябва да си го признаеш. Поне пред себе си признай тази истина.

– Добре! – избухна внезапно Слейд. – Аз се нуждая от нея, но тя няма нужда от мен. Това задоволява ли те?

– Не! Ти си сляп! Тази жена е влюбена в теб до мозъка на костите си! Нима не разбираш?

– Забрави тази тема!

– Не! Никога няма да забравя. Не ти казах истината, защото исках вие двамата да се ожените, да се опознаете и да бъдете щастливи! Но ти пожела да я отблъснеш. Не разбираш ли? – извика отчаяно Едуард. – След цели десет години си помислих, че най-после ще се освободя от натрапчивото си чувство за вина, че накрая ще изкупя греховете си!

– Грехове? Вина?

– През всичките тези години не можах да си простя, че те накарах да избягаш от дома.

Челюстта на Слейд увисна.

– Аз те прогоних от Мирамар. След онази кошмарна нощ ти никога повече не се върна у дома. А когато Реджина изникна в живота ти, и след като стана ясно, че ти ще наследиш някога Рик, по всичко личеше, че отново ще заемеш мястото си между нас. Тази жена беше дар от Бога. За мен решението да пазя нейната тайна беше начин да ти се отплатя за всичките тези години, в които ти беше нещастен.

– Полудял ли си! – извика гневно Слейд. – Бягството ми от дома нямаше нищо общо с теб! Не мога да повярвам, че през всичките тези години си влачил тази мисъл! – Той беше потресен.

Едуард вдигна отбранително ръка.

– Логиката няма нищо общо с чувствата на едно дете. Но това вече няма значение. Ти обаче имаш значение. Заслужаваш да бъдеш щастлив! Имаш нужда от нея! Намери я и я върни обратно в Мирамар. Открий щастието и ми дай елементарната утеха – че най-после съм платил за грешките си!

– Избий си го от главата! – Слейд беше объркан, потресен, изумен. – Вината не е твоя! Не можеш ли да си го вгълпиш в главата? А аз... Аз се прибирам у дома. И всичко ще бъде наред. А що се отнася до Реджина... Сега тя е щастлива. За мен това е по-важно от моето собствено щастие. Нещата помежду ни никога нямаше да потръгнат, Ед.

– Господи – прошепна Едуард, – ти наистина си глупак. Може би ще трябва да поема нещата в свои ръце – отново.

– Не си го и помисляй – пророни заплашително Слейд.

Едуард вдигна иронично ръце – безмълвен жест, че се предава. В очите му обаче не се четеше и намек за покорство.

Слейд бе изпратил телеграма до Темпълтън, така че пристигането му в Мирамар не би трябвало да бъде изненада за никого. И все пак не беше очаквал да го посрещне лично баща му, и то още преди да е слязъл от каруцата. На устните на Рик грееше широка – макар и някак предпазлива – усмивка.

Преди известно време – сега изглеждаше толкова отдавна – Слейд се бе надявал да се върне у дома заедно с Реджина, като негова вярна и любяща съпруга. Сега нея я нямаше, но той долавяше присъствието ѝ до себе си, сякаш наистина е някъде наблизо. Душевната болка, която така и не успя да удави през целия този дълъг месец, отново изплува на повърхността. Той кимна към баща си.

– Не съм очаквал да бъда удостоен с такова посрещане.

Рик се поколеба.

– Но, както виждаш, го получаваш.

Слейд присви подозрително очи.

– Да не си претърпял някаква злополука или нещо да те е удряло по главата?

– Не бих казал – отвърна сухо Рик. – Макар че от известно време една мъничка птичка не спира да чурулика в ушите ми. Цяло чудо е, че още не съм оглушал.

Слейд нямаше представа за какво говори баща му. Двата грабнаха по един огромен куфар и влязоха в двора. Слейд кимна на Ким и момчето нетърпеливо се втурна да разучава непознатата за него обстановка. Въпреки нерадостния крах на своята женитба Слейд се чувстваше развълнуван да стъпи отново на родна земя. Мирамар беше в кръвта му. Никога нямаше да бъде цялостна личност без своя дом.

Когато стигнаха пред вратите на неговата стая, Слейд попита:

– Мислиш ли, че дъждовете ще паднат рано тази година?

– Не знам. Тази година времето е непредвидимо. Първо онзи късен пролетен дъжд, после наводнението, а накрая и лятната буря. – Рик замълча. Слейд разбра, че също като него баща му отново мисли за Джеймс. – Не мисля, че можем да си позволим излишни рискове. Преди да е свършил месеца, ще трябва да подберем говедата и да ги приберем на сигурно място.

Слейд безмълвно се съгласи. После реши, че е излишно да отлага конфронтацията, която и бездруго щеше да се състои.

– Но аз няма да мога да ти помогна.

– Защо?

– Защото незабавно се залавям да разчиствам земята. Още утре се връщам в града да разлепя обяви, че набирам работници. Ще наема около дузина мъже. Предполагам, че разполагаме с един месец, освен ако лошото време не ни изпревари. Искам още в ранна пролет да засадя колкото се може повече акра земя.

Рик захвърли гневно чантата на Слейд.

– Все още не си си избил тази безумна идея от главата! Но ще стане само през група ми!

Слейд отпусна тежкия куфар в ръката си и решително отвърна:

– Нямаме друг избор. Как да те убедя, че съм прав?

– Ние не сме фермери, по дяволите! Можем да заколим още говеда. Обмислил съм този вариант и дори говорих с търговците в Чикаго. Те горят от нетърпение да им отворим повече работа.

– Нямам нищо против да заколим повече говеда, но това не решава финансовите ни проблеми.

– Може би, ако не беше отпратил жена си, щяхме да решим финансовите си проблеми, както го бяхме планирали, без да се превръщаме в глупави фермери!

– Остави Реджина настрана! – отвърна гневно Слейд. – А „ние“ никога не сме планирали каквото и да било. Аз лично отдавна възнамерявам да поема това ранчо в ръцете си и да го превърна в печелившо предприятие.

– Как? – предизвика го Рик. – Като заемеш още пари от Чарли Ман? Точно от това се нуждаем в момента, от още заеми, които после да възвръщаме!

– Заел съм тридесет хиляди долара от Чарлз – отвърна хладно Слейд. – Имаме достатъчно капитал, за да работим през идните няколко години. Но трябва или да превърнем Мирамар в печелившо предприятие и да му отредим достойно място в бъдещето, или да се изправим отново пред фалит. Ако не ми позволиш да действам така, както намирам за добре, тогава не само ще си тръгна, но и ще взема парите със себе си. – Това беше блъф, защото Слейд нямаше намерение да си върви, но той знаеше също, че Рик никога няма да му позволи да си тръгне с парите. – Вече изплатих старите ни дългове, но сам разбираш, че банката ще загуби търпение значително по-бързо този път, ако отново закъснеем с плащанията.

– Ти си гаден кучи син!

Слейд изглеждаше невъзмутим.

– Ще направим така, както ти казвам. В момента парите са на моя сметка. Ти не можеш и с пръст да ги пипнеш. Ако си тръгна, с мен заминават и парите. Нямах избор. – Слейд внимаваше да говори спокойно и сдържано, което си беше цял подвиг. Сега той знаеше, че Реджина е била права. Животът в Мирамар щеше да се превърне в кошмар, ако двамата с Рик не стигнеха до някакво споразумение. Най-малкото, двамата с баща му трябваше да работят заедно.

Рик изглеждаше разярен. Той крачеше неспокойно из двора и хвърляше гневни искри наоколо си.

– Ти си безчувствено копеле. Изнудваш собствения си баща!

– Съжалявам, че трябва да стане по този начин. Имаш ли нужда от време, за да размислиш?

– Предполагам, че нямам никакъв избор – озъби се Рик. – Добре, свободен си да ни превърнеш във фермери. Бедният ми баща ще се обърне в гроба си! Защо, по дяволите, изобщо те помолих да се върнеш у дома?

Думите дълбаеха пресни рани в душата му. Не искаше да е така, но беше. Но нямаше право да отстъпва назад, бе дошъл да остане у дома и трябваше да се добере до истината, колкото и болезнена да беше тя.

– Помоли ме да се върна у дома, защото имаш нужда от мен – отвърна горчиво Слейд. – Защото имаш нужда от парите, които ти нося. Не защото изпитваш някакви чувства към втория си син!

Рик пребледня.

Внезапно Слейд бе поразен от една потресаваща мисъл. Той искаше подкрепата на този мъж, копнееше за привързаността му и това правеше този миг на откровение още по-вълнуващ и болезнен.

Рик се съвзе пръв. Лицето му се обагри от гнева.

– Ти си този, който не изпитва синовни чувства към мен! – избухна гневно той. – Ти си този, който ме напусна! Аз никога не съм те напуснал! Или си забравил?

Слейд потръпна от дълго сдържаните си емоции: гняв, болка, отчаяние. И в този момент почувства до себе си присъствието на Реджина, сякаш наистина беше до него. От мига, в който кракът ѝ стъпи в Мирамар, тя отчаяно се бе опитвала да сдобри баща и син.

– А ти не се опита да ме спреш!

Рик изглеждаше сащисан.

– Ти беше решен да си тръгнеш! Твърдо решен! А когато ти решиш да сториш нещо, никой не е в състояние да те спре – и ти го знаеш не

по-зле от мен!

Слейд се вирише сляпо в баща си. Беше твърдо решен да остане в Мирамар завинаги. Тази земя винаги бе била огромната му мъка и любов. Сега пред нея стоеше единствено Реджина. Той бе отблъснал своята съпруга, но никога нямаше да се откаже и от Мирамар – единствената му надежда за щастие, макар че то беше непълно без Реджина. Да избяга от Мирамар – да избяга от Рик и от неговите чувства – вече не беше възможност за Слейд. А сега се боеше. Защото в душата му нахлуваха чувства, погребани преди много време.

Нямаше път за връщане назад.

– Но ти трябваше да се опиташ. – Слейд гледеше вторачено баща си и се чувстваше силен мъж на двадесет и пет и изплашено, уязвимо хлапе на петнайсет. – Не ти пукаше достатъчно, за да опиташ.

Рик беше мъртвешки блед.

– Откъде, по дяволите, би могъл да знаеш какво съм чувствал аз тогава?

– Ти имаше Джеймс. А той беше съвършен. Не даваше и пукната пара за мен. – Внезапно контролът му се пропука. – Искам най-после да го признаеш! Искам да бъдеш честен! След като веднъж ми го признаеш, двамата ще можем да продължим напред като бизнеспартньори и нищо повече! Можем да забравим, че случайно сме баща и син. – Никога в живота си Слейд не беше чувствал такъв всеобземач гняв. – Признай го! – крещеше той. – Признай си! Проклет да си, поне веднъж бъди честен пред себе си!

Рик остана безмълвен.

Слейд обезумя. Той пристъпи решително към баща си и сграбчи вълнената яка на ризата му. Рик беше по-висок и по-едър от него, но Слейд беше толкова заслепен от гняв, че го повдигна няколко инча над земята.

– Страхливец! – Слейд с изненада осъзна, че несъзнателно повтаря думите на Реджина и че ситуацията силно напомня за деня, в който двамата се изправиха настръхнали един срещу друг. Само че тогава слагаха край, а сега се надяваше да поставят едно ново начало.

Най-после Рик успя да отблъсне ръцете му.

– Ти ме напусна! Ти беше този, който не изпитваше никакви чувства, никаква привързаност, никаква любов! Ти ме напусна, проклет да си, също като безотговорната си майка преди теб!

– Ти ме остави да си отида!

– Трябваше ли да те моля да останеш? – извика мъчително Рик.

– Да! Да!

Бавно, мъчително, Рик промълви:

– Ти си син на майка си, и толкова много приличаш на нея. Аз обичах майка ти. Но тя разби сърцето ми, Слейд. А после и ти го направи.

Слейд беше стъписан.

– Когато тя си тръгна, не я помолих да остане. После не помолих и теб. Никога не съм съжалявал, че не я върнах у дома, но от десет години не мога да си простя, че не върнах теб.

– Господи – прошепна сликан Слейд. – Мислех си, че ме мразиш.

– Кой баща е способен да мрази собствения си син?

– Но ти винаги подчертаваше колко е съвършен Джеймс, а аз сякаш никога не правех нищо правилно.

– Не исках да издавам чувствата си, защото твърде много приличаше на нея и се боях, че един ден ще ме предадеш, както го направи тя. Но така и не намерих правилния подход. Исках да унищожа онзи бунтарски хъс, който бе залегнал дълбоко в душата ти. А вместо това успявах само да го разпаля. Нямаше нужда да се притеснявам за Едуард и Джеймс – но знаеш ли колко безсънни нощи съм прекарал заради теб?

– Притеснявал си се за мен?

– Притеснявам се за теб, откакто си навършил три месеца.

– Откакто тя те е напуснала.

– Откакто тя ме напусна – прошепна дрезгаво Рик.

Слейд беше шокиран.

– Най-смешното в цялата ситуация е, че ми отне безкрайно дълго време да проумея, че макар да приличаш външно на нея, душевно имаш малко общо с майка си. Ти си истински Деланза, от главата до петите.

Слейд наведе глава.

– Не, аз нямам нищо общо с нея. – Гласът му трепна.

– Опитвам се някак да ти поискам прошка – пророни тъжно Рик. – Наистина съжалявам. От десет години не мога да си го простя!

Слейд гледаше настойчиво баща си.

– Но защо, по дяволите, не ми каза всичко това по-рано?

– Може би просто не съм знаел как да ти го кажа – прошепна Рик. – Може би имах нужда точно от онази малка птичка, която неспирно чурулика в ушите ми, за да разбере кое е истински стойностно на този свят. А може би трябваше да изгубя един син, за да проумея, че не мога да понеса да изгубя и още един.

Слейд избърса сълзите от очите си и си пое дълбоко дъх. Никога, и в най-безумните мечти, не беше си представял, че Рик е способен да

пази в душата си толкова много обич. Беше поразен.

Рик се изкашля.

– Трябва да пийна нещо. След цялото това напрежение наистина се нуждаю от нещо силно. Ще се видим на вечеря.

Все още неспособен да проговори, все още издъно поразен, Слейд кимна безмълвно с глава. Той самият се нуждаеше от малко усамотение, за да дойде на себе си. Видя как баща му потъна в къщата и си пое дълбоко дъх. Но все още не бе дошъл моментът да си възвърне равновесието, още не. Защото след като пое тежките чанти с багаж, несъзнателно вдигна очи към вратата на стаята си.

Там стоеше Реджина, тежки сълзи капеха по ангелското ѝ лице. И съвсем не беше сън.

28

Реджина не можеше да спре сълзите си, но това бяха благословени сълзи на щастие. Въпреки цялата мъка и тревога, изживени през изминалия дълъг месец, сега се радваше заради Рик и Слейд, защото двамата най-сетне намериха куража да разровят пепелта на миналото и да признаят безграничната си обич един към друг.

Тръпнеща от вълнение, тя търпеливо чакаше Слейд да се възстанови от шока, причинен от изненадата да я намери тук, в Мирамар. Слейд беше у дома. Това беше моментът, който с такова нетърпение и страх беше очаквала през целия този безкрайно дълъг месец. И как иначе би могло да бъде? Очакваше съпругът ѝ да избухне в гняв, задето не се е подчинила на тежката му воля.

Но сега имаше сили да се изправи срещу този гняв. Имаше сили да го овладее. В нощта на тържеството беше изрекла неща, за които съжлялаше, но които си бяха горчивата истина. Слейд бе предпочел да сложи край на брака им, вместо да се бори за семейното им щастие – едно малодушно и безхарактерно решение. В онази нощ нещо в нея се бе пречупило. Напрежението и стресът в дните преди празненството, последвани от невероятното решение на Слейд, я подтикнаха към необуздан изблик на гняв. Но дори и тогава Реджина бързо намери сили да се овладее. Само час по-късно в любящите обятия на майка си, тя осъзна, че не може и няма да му позволи да разруши техния брак и общото им бъдеще. Щеше да се бори за щастieto си, без значение колко време и усилия щеше да ѝ коства това решение. Искаше да живее точно с този мъж. Той

заслужаваше всякакви жертви.

А сега Слейд стоеше притихнал пред нея, сякаш е видял безплътен дух от миналото. Изминаха дълги секунди, преди той видимо да се овладее. А после я сграбчи за раменете. Очите му бяха огромни и невярващи.

– Какво правиш тук?

– Чакам те – отвърна му протичко тя.

Той вдиха дълбоко свежия въздух на Мирамар. Реджина почувства вълнението му – но нали и самата тя тръпнеше в очакване.

– Мислех си, че си се върнала обратно в Англия.

– Страхувах се да бъде твърде ясна в писмото си – прошепна меко тя. – Но не можеш да ме изхвърлиш от живота си, Слейд. Най-добре е да изясним отношенията си още сега. – Тя вдигна упорито брадичка, готова да посрещне твърдо и най-лошото.

Слейд стисна здраво раменете ѝ.

– Чакала си ме тук през цялото това време? – попита я сковано той.

– Да.

– Това е като сън.

– Аз не съм сън – прошепна тихичко Реджина. – Аз съм само една несъвършена жена, която допуска и грешки; жена от плът и кръв, която тугува по своя мъж.

Слейд простена и я притегли топло в прегръдката си.

Реджина се облегна на силните му гърди. Никога нямаше да се откаже от този мъж. Щеше да направи всичко, което е по силите ѝ, за да остане завинаги в Мирамар. Слейд не беше безразличен към нея – нито физически, нито пък емоционално. Реджина се притисна по-плътено към него.

– Липсваше ми, Слейд – пророни бавно тя.

Той я вдигна на ръце и припряно ритна вратата към спалнята си.

– Ти също ми липсваше, Реджина. Бях толкова нещастен. – Слейд затвори вратата с ритник и отиде до леглото, все още притиснал крехката фигурка в силните си ръце. Миг по-късно тя лежеше безмълвна под него, потънала в магията на морскосините му очи. Сега бяха пълни със страст, но на Реджина ѝ се струваше, че долавя и изстрадана радост, и отчаяно облекчение.

– Знаеш ли как съм преживял този дълъг месец без теб? – Ръцете му се плъзгаха по раменете ѝ, нежно милваха косите ѝ.

Реджина докосна твърдата извивка на брадичката му.

– Вероятно по същия начин, както живях и аз. Ден за ден.

Очите им се срещнаха.

– Да – прошепна дрезгаво Слейд. – Ден за ден.

И точно в този момент Реджина прозря силата на чувствата му към нея. Само за миг сякаш надзърна в душата му, видя обичта му.

– Какво чакаш? – прошепна тя.

– Теб – отвърна благо Слейд. – Мисля, че отдавна съм чакал теб и този миг.

По тялото ѝ плъзна гореща тръпка на желание.

– Целуни ме, Слейд. Моля те, люби ме.

Той нямаше нужда от повече подкани. Дланите му обгърнаха нежно лицето ѝ, устните му се впиха в нейните. Целувката беше безкрайна и страдна. Реджина несъзнателно си спомни за онази далечна брачна нощ, когато устните му нетърпеливо изследваха нейните. Тогава си беше помислила, че никога повече мъж няма да я целуне по този начин – с такава любов, като след дълга раздяла. Но беше сгрещила. Защото Слейд отново я целуваше така.

Целувката му говореше неизразимо много. Беше му липсвала – вече нямаше съмнение в това. Но онова, което наистина искаше да узнае в този момент, беше дали наистина я обича. А целувката му подсказваше, че може би – но само може би – я обича от дъното на душата си.

– Любима моя – промърмори дрезгаво Слейд след доста време, – мисля, че съм бил истински глупак.

Една тежка сълза се изтърколи по кадифената кожа на лицето ѝ. Реджина плачеше, защото го обичаше и защото знаеше, че никога няма да се усеща цяла, докато не спечели напълно любовта му.

Реджина се събуди внезапно и се огледа объркано наоколо си. Стаята тънеше във вечерен сумрак. И тогава си спомни всичко. Сепната, тя се изправи припряно в леглото.

Слейд го нямаше.

Страх скова душата ѝ.

Реджина си пое дълбоко дъх. Двамата бяха задрямали в прегръдките си, след като два пъти правиха любов. Но физическото единение не ѝ беше достатъчно; трябваше да постигнат някакво споразумение. Слейд безусловно бе признал, че му е липсвала и я бе любил със страстта на влюбен човек, но месец по-рано беше изпитвал същата страст към тялото ѝ, без това до го възпре да се опита да сложи край на брака им. Само че този път Реджина нямаше да си тръгне. И искаше и той да го узнае –

да го узнае и да го приеме.

Тя се изправи, приглади набързо косата си и оправи гънките на роклята си. Трябваше да го открие. Хрумна ѝ, че би могъл да е в трапезарията на чашка аперитив преди вечеря, но в стаята откри само Рик. Той ѝ намигна, но Реджина не му се усмихна в отговор.

Рик сякаш прочете мислите ѝ.

– Слейд излезе и хвана пътеката, която се вие на север.

Реджина излезе тичешком от къщата. Пътеката се виеше покрай морето, което се криеше зад стръмния скат на отсрещния хълм. Скоро къщата изчезна зад гърба ѝ. Реджина се закова на място, когато видя малката гробница насреща си. Там, пред един пресен надгробен камък, стоеше нейният съпруг.

Реджина пристъпи бавно. Не искаше да се натрапва в този миг. Хрумна ѝ, че имаше известна ирония в опита му да намери усамотение в гробница и утеха при един мъртъв човек. Или се опитваше да погребее чувствата си? Тази мисъл я вбеси. Откакто се бяха срещнали, Слейд все се опитваше да потиска емоциите си. Нямахме да му позволи и този път да зарови главата и сърцето си в пясъка. Щеше бавно и решително да го подмами да приеме чувствата си, дори това да ѝ отнемеше и цял един живот.

Слейд стоеше до камъка, пъхнал ръце в джобовете, скръбно привел глава. Реджина не можеше да разбере дали в момента той се моли, скърби или размишлява. Роклята ѝ прошумоля и издаде присъствието ѝ. Той не се помръдна. Тя пристъпи зад него и след миг колебание се подчини на сърцето и инстинктите си – пъхна ръката си в неговата и се притисна към тялото му.

Слейд беше напрегнат. Не каза нищо. Реджина също замълча. Той приемаше присъствието ѝ безусловно; засега това ѝ бе достатъчно. Просто стояха така, потънали в тишина, докато слънцето се спускаше зад хоризонта. Някъде над тях се извиха чайки и изчезнаха във вечерната мъгла. В полумрака надгробните камъни хвърляха странни сенки върху земната повърхност – продълговати и зловещи.

Най-после Слейд се обърна към нея. Очите му бяха огромни и питащи.

Реджина се усмихна смело.

– Здравей, Слейд.

Той протегна към нея ръка. Приятно изненадана, тя му подаде своята. Слейд преплете пръсти с нейните.

– Има ли Едуард нещо общо с решението ти да дойдеш в Мирамар?

– Едуард? Не.

– Странно. – Той се взираше в нея. – Ако отново те отпратя, няма да си тръгнеш, нали?

– Не, няма да си тръгна.

– Предполагам, че си решила да останеш завинаги.

– Да.

Тъглчетата на устните му се извиха в едва доловима усмивка. Последният лъч слънчева светлина се плъзна бавно по хребета и Реджина видя блясък от сълзи в очите му.

– Странно е как човек може да се заблуждава толкова дълго. Време е да се признае за победен.

– Какво имаш предвид? – прошепна Реджина.

– Не бях щастлив без теб. Искам да бъда щастлив, Реджина. – Гласът му беше накъсан и тих.

– Позволи ми да те направя щастлив. Мога да го постигна! И ще го сторя!

Той почти се засмя, звукът се изтръгна от устните му, пресипнал и груб. После обгърна нежно раменете ѝ.

– Мисля, че вече го направи.

Реджина въздъхна от облекчение и се облегна удобно на него. Слейд нямаше повече да се бори срещу техния брак, нямаше да се бори срещу нея. Тя искаше повече, искаше да извоюва любовта му, но за това разполагаше с цялото време на света. Сега бе изпълнена с увереност. Тя се усмихна и обходи с поглед разделените хълмове около тях – приказната корона на Мирамар.

– Виж – прошепна Реджина. – Мирамар ни се усмихва.

И наистина изглеждаше така. Мاستиленосиньото небе обгръщаше в прегръдка заоблените хълмове на Мирамар, а те сякаш оживяваха за свой собствен живот, озарени от някакво магическо веселие. Не, тръсна Реджина глава, това бяха само ситни капчици мъгла, и, разбира се, нейното въображение.

Скоро животът влезе в нормалните си рамки и придоби свой неизменен ритъм. Много работа чакаше да се отхвърли, и едновременно баща и син приеха предизвикателството присърце. Още в първите дни след завръщането си Слейд нае дузина работници. Всяка сутрин той извеждаше малката си дружина и трескаво разчистваха земите, където напролет щяха да се посеят първите семена от бъдещето на Мирамар.

Времето не беше на тяхна страна и всички го знаеха. Слейд бе обещал премии на работниците, ако успееш да почистят половината площ за тридесет дни. Той самият не ги гледаше безучастно от страни. Всяка вечер се връщаше от полето изтощен, но неописуемо доволен и задължително описваше на жена си какво е свършил през деня, докато вечеряха. Реджина беше добър слушател и жадно поглъщаше всяка негова дума. Тя искрено се надяваше съпругът ѝ да успее в начинанието си, макар задачата да ѝ изглеждаше трудно постижима.

Рик никога повече не каза и дума за промените, които трескаво се привеждаха в ход. Реджина знаеше, че за да спечели тази битка, Слейд се е възползвал от непозволени средства, но не го обвиняваше. Във всяко начинание тя твърдо подкрепяше съпруга си и освен това знаеше, че когато Рик си науми нещо, единственият начин да го накараш да размисли е да го притиснеш до стената. Все пак той работеше редом със сина си, също толкова увлечен в неравната битка с времето, колкото и всички останали.

След няколко дни Едуард също се върна у дома. Всички, включително и Реджина, се зарадваха от присъствието му. Неизменната му усмивка беше ярък лъч слънчева светлина в дома им. Виктория сияеше. А Едуард беше идеалният син и търпеливо понасяше безкрайните ѝ усилия да му угоди.

Откакто Реджина бе пристигнала в Мирамар в края на лятото, Виктория я удостояваше само с хладното си пренебрежение. Реджина само предполагаше, че другата жена вече е приела нейния брак като действително и необратимо събитие.

Що се отнасяше до Реджина и Слейд, двамата привикнаха със семейната рутина бързо и без всякакво усилие, сякаш цял живот са живели така. В продължение на няколко дни помежду им цареше известно напрежение. Но Реджина нямаше търпение да достави удоволствие на своя съпруг, да внесе уют и спокойствие в живота му, а той изглеждаше твърдо решен да скъси дистанцията помежду им. Споделяше с нея всичко преживяно през деня – успехите и провалите си, надеждите и страховете си. Реджина винаги бе търсила пряк път към душата му и сега, когато той вече не се държеше на разстояние, онази приказна страст, която бяха споделили в първите си дни в Сан Франциско, напълни и разцъфтя с нова сила.

Реджина продължаваше да се измъчва от въпроса, какво е предизвикало онзи провал в отношенията им в Сан Франциско. По някаква неизвестна причина Слейд бе пожелал да я отблъсне от себе си и да сложи

край на техния брак. Тя обаче не разбираше защо. Слейд беше сложен характер и може би никога нямаше да узнае мотивите му за онова безумие, освен ако сам не ѝ ги разкриеше един ден. В края на месеца обаче се появиха първите ѝ догадки. На няколко пъти Слейд говореше за начина ѝ на живот в Лондон, после вторачваше в нея нетрепващ поглед и напрегнато чакаше отговор. Накрая Реджина му обърна внимание върху поведението му.

– Да не би да очакваш да ти кажа, че ми липсва животът у дома? Или че съжалявам, задето съм се върнала при теб?

Слейд потръпна.

– Така ли е?

В този момент Реджина проумя цялата истина. Слейд се боеше, че рано или късно тя ще се отегчи от еднообразния живот, че ще ѝ липсва луксът на стария ѝ дом.

– Не, Слейд, не съжалявам.

Той я разгледа внимателно и бавно се усмихна. Следващите му думи окончателно потвърдиха подозренията ѝ.

– Знаеш ли, Реджина, мисля, че преди време не те прецених правилно.

– Струва ми се, че е така, Слейд.

До началото на октомври всичкият добитък бе прибран на покрит терен, където да дочака първите атаки на зимата. Слейд бе почистил двеста акра земя и изглеждаше невероятно да постигне целта си от трисата хиляди преди дъждовете, половината от които се надяваше да обработва още напролет. Дните се скъсяваха. Всички работеха усилено, обединени от стремежа да постигнат очевидно непосилните си планове. Времето течеше необратимо и те се надяваха да почистят цялата площ, защото с началото на зимата земята щеше да стане кална и непроходима.

В края на октомври Реджина стоеше неподвижна до прозореца и наблюдаваше първите капки дъжд, които докоснаха нежно уморената земя. Тялото ѝ се скова от напрежение. Небето беше сиво и мрачно. Всичко притъмня и Реджина можеше само да се моли тези първи капки да не предвещават началото на дъждовния сезон. Едва снощи Слейд ѝ бе заявил, че имат нужда от още две топли седмици.

Притихнала, Виктория пристъпи сковано към прозореца.

– Няма да успеят – прошепна тихо тя. В гласа ѝ нямаше

враждебност. Ако някой в този дом копнееше един ден Мирамар да носи богатство на обитателите си, то това беше Виктория. – Ще вали.

– А може би не – отвърна с надежда Реджина.

Десет минути по-късно оскъдният ръмеж се превърна в силен порой.

След час се върнаха и мъжете – подгизнали от вода, изморени, кални и обезверени. Реджина погледна напрегнато мрачното лице на Слейд и полетя към него. Очите му ѝ подсказаха, че зимата е започнала и че те не са довършили онова, което изглеждаше невъзможно още от самото начало.

Тази вечер всички бяха тъжни и унили.

Никой не проговаряше по време на вечерята. Реджина първа наруши потискащата тишина.

– Е, цяло чудо е, че успяхте да почистите цели двеста акра. Тази земя може да се засади още с първите лъчи на пролетта.

Слейд не каза нищо. Рик се обади отсреща ѝ:

– Не беше чудо, мила. На този свят отдавна не се случват чудеса.

Слейд погледна рязко баща си.

Едуард се усмихна и отпи от чашата гъсто червено вино.

– Слейд, струва ми се, че току-що получи комплимент за добре свършената работа.

Слейд остана неподвижен, безсилен сякаш да повдигне вилицата към устата си.

– Е, по дяволите, трябва да се гордеем с онова, което успяхме да направим.

Усмихнатата, Реджина вдигна поглед към Слейд. Въпреки че двамата с Рик отдавна бяха сложили край на разприте и кавгите, баща му не беше щедър на похвали и Реджина знаеше, че Слейд високо ги цени. Но този път нямаше време да прецени реакцията на съпруга си. Защото откъм кухнята внезапно долетя отчаяният вик на Жозефин.

Възрастната жена крещеше, сякаш пред очите ѝ се извършва кърваво убийство.

А после изкрещя отново.

В трапезарията настана хаос. Всички скочиха на крака и лудешки се втурнаха към кухнята. Реджина хукна редом с мъжете. Слейд пък беше най-отпред. Той нахлу в кухнята като обезумял и мигом се закова на място. Едуард и Рик се блъснаха в гърба му.

Реджина не можеше да вижда над главите на високите мъже. Изпалена до мозъка на костите си, тя се опря на рамото на Слейд и се

повдигна предпазливо на пръсти.

Жозефин лежеше просната на пода. Над нея беше приведен някакъв мъж. Сърцето на Реджина се обърна, защото си помисли, че старата прислужница е ранена или даже мъртва. Тя се скова от напрежение, защото очакваше всеки миг тримата мъже да се втурнат и да нападнат натрапника.

– Господи – пророни преbledнял високият мъж над Жозефин. – Какво, по дяволите, ѝ става на Жозефин? Припадна, когато ме видя на прага! И какво, по дяволите, става с вас? Гледате ме така, сякаш сте видели призрак!

Реджина простена, внезапно допуснала си немислимото и надяваща се на невъзможното. И тогава пред очите ѝ се случи истинско чудо: Слейд се втурна към непознатия, но не за да го нападне, а за да го притегли в прегръдката си.

– Джеймс!

Джеймс се беше върнал от отвъдното.

29

В кухнята настана хаос. Слейд не изпускаше Джеймс от прегръдката си. Едуард го тупаше възторжено по гърба. Рик пък сграбчи лицето му в огромните си длани и изкрещя:

– Къде беше, по дяволите! Господи! Къде, по дяволите, си се дянал? Всички те мислехме за мъртъв!

Всички бяха просълзени, с изключение на самия Джеймс, който изглеждаше слисан и напълно вцепенен. Реджина едновременно плачеше и се смееше. Тя отправи към Бога благодарствена молитва, задето бе отредил такова чудо да се случи. В следващия миг осъзна, че Жозефин е напълно забравена в цялата тази суетня. Тя се втурна към проснатата на пода жена, коленичи и побърза да измери пулса ѝ. За щастие Жозефин само беше припаднала и вече се съвземаше.

В този момент Реджина почувства неприятна тръпка да плъзва предупредително по гърба ѝ. Четиримата мъже не преставаха да си крещат, без дори да полагат усилия да се чуят взаимно. Джеймс обясняваше несвързано нещо за някакво писмо. Тя се огледа тревожно. Само един човек не вземаше участие в това спонтанно тържество.

Виктория стоеше неподвижна на прага. По лицето ѝ преминаваха сенки от различни емоции, но никоя от тях не приличаше на радост.

Нито пък изглеждаше изненадана. Реджина потръпна. Една ужасна, цинично отблъскваща мисъл изплува внезапно в съзнанието ѝ. Не искаше дори да си помисля, че това е възможно в действителност. Не, Виктория не би могла да крие, че Джеймс не е мъртъв. Въображението ѝ вероятно отново си правеше лоша шега.

В следващия миг Виктория усети, че я наблюдават и срещна втренчения поглед на Реджина. Очите ѝ бяха гневни, но само миг по-късно на устните ѝ се разля усмивка.

Реджина почувства хлад. Сърцето ѝ се обърна болезнено в гърдите. По някакъв начин тази жена бе замесена в невероятната мистерия, която съпътстваше появата на Джеймс.

Жозефин простена.

– Мили боже, току-що видях дух!

Реджина се усмихна.

– Не, мила, Джеймс наистина се върна, но не като дух, а като смъртен човек.

Жозефин извика възторжено и Реджина ѝ помогна да приседне.

– Джеймс! – извика вярната прислужница, разярена и щастлива. – Толкова хубавичко ще те напердаша, че няма да можеш да седнеш на непослушното си дупе цяла седмица! Ела тук, момче! – И се разплака. Жозефин беше единствената майка, която Джеймс познаваше, и го обичаше със същата любов, която отдаваше и на собствените си деца.

Джеймс беше толкова едър и силен, че без всякакво усилие повдигна ридаещата жена на ръце.

– Господи, толкова съжалявам! Всички сте ме мислели за мъртъв?

– А сега наистина ще те убия – извика Рик и заканително издърпа ухото на сина си. После по лицето му се разля щастлива усмивка. – Разкажи какво се случи. Къде беше през цялото това време?

Джеймс тъкмо понечи да отговори, когато внезапно съзря Реджина.

– Коя е тази жена?

Слейд побърза да дръпне жена си напред и обгърна покровителствено раменете ѝ.

– Това е моята съпруга, Реджина.

Джеймс не вярваше на ушите си.

– Ти си женен?

– Женен съм – отвърна Слейд, но без известна гордост и задоволство. – А сега кажи какво се случи с теб!

– Нищо не разбирам! – опита се да протестира Джеймс. – Написах ви едно писмо и две телеграми!

Стаята потъна в тишина. Реджина не се съдържа да не погледне Виктория, която ѝ изглеждаше единственият човек сред тях, способен да предложи някакво обяснение. С цялата си жизнерадост Виктория заяви:

– Всеки ден се губят телеграми. А старият Бен в пощата обича да си попейва. Добре дошъл у дома, Джеймс! Колко е хубаво, че отново си сред нас!

Джеймс я изгледа втренчено. Очевидно дори и за миг не се трогна от възторженото приветствие на доведената си майка.

– Бен Картър не спря ли да пие миналото лято? Или отново е подхванал старите си навици?

– Доколкото зная, не е – отвърна провлечено Слейд.

– Да влезем вътре – намеси се отново Виктория. – Защо е нужно да стоим на прага? Хайде, дай ми това наметало. Сигурно имаш доста да разказваш.

Реджина чувстваше как ѝ прилошава. Нещо определено не беше наред. И тя разбираше какво е то. По някакъв начин по неизвестни причини Виктория беше скрила писмото и телеграмите. Но защо?

За нея това беше въпрос без отговор. И не се осмеляваше да го зададе. Това не беше подходящият момент, а винаги имаше и вероятност да греша. По-късно щеше да сподели подозренията си със Слейд. Господи, колко ли щеше да се разстрои Рик, ако се окажеше, че Виктория през цялото време е знаела, че в действителност Джеймс е жив! После си помисли и за Едуард. Той щеше да остане съкрушен, ако узнаеше за подлата измама.

Всички се преместиха в трапезарията. Вечерята беше забравена. Жозефин и Лусинда донесоха по чаша горещо кафе за всички и чиния с топла храна за Джеймс. Никоя от двете жени не понечи да се върне в кухнята. Те се суетяха щастливо около Джеймс като същински членове на семейството.

Докато той се хранеше, преди да се впусне в обяснения, Реджина внимателно го наблюдаваше. Беше изключително хубав млад мъж – една от отличителните черти на Деланза. Изглеждаше с няколко инча повисок и доста по-едър от Едуард и Рик. По тялото му обаче нямаше и грамче излишна тлъстина. Косата му беше тъмна и гъста, очите му – нов нюанс на онова наситеносиньо, така типично за мъжете на Деланза. Беше мъж, който можеше да разбие не едно женско сърце.

Но най-типичното за мъжете от семейство Деланза беше техният чар. Нямаше начин Джеймс да влезе в някое помещение и да остане незабелязан. Реджина осъзнаваше, че тя самата реагира по същия начин на

присъствието на Рик, Едуард и дори на собствения си съпруг.

Рик седеше на дивана, от едната страна на Джеймс, Слейд беше от другата. Реджина седеше до мъжа си, стискаше здраво ръката му и искрено се радваше за него. Едуард пък беше придърпал стол към тях, и то толкова близо, че коляното му се отъркваше в крака на Джеймс. Лусинда и Жозефин седяха плътно зад Рик. Двете бяха по-близо до Джеймс от съпругата на Рик. Виктория седеше на стол в дъното на стаята и в демонстративното ѝ отдалечаване от семейството Реджина виждаше най-сигурното доказателство за подозренията си.

– Достатъчно яде – изсумтя Рик. – Сега вече искам да знам къде се беше дянал през цялото това време. Когато онова наводнение най-после утихна, намерихме коня ти при реката със счупен крак, отдавна мъртъв и заплетен между изкоренените дръвчета. Ти вече беше изчезнал. Господи! Как те търсихме само – търсихме те и се молехме да не те открием.

– Господи! – прошепна Джеймс и отблъсна чинията си встрани. После се облегна на дивана с внезапно помръкнало лице. – Но не сте ме открили! И как е възможно да не получите онова писмо, с което ви известявам, че съм добре?!

– След като така и не те намерихме и след като цял месец се изтърколи без никаква следа от теб, какво друго можехме да си помислим, освен че си се удавил в придошлата река? – извиси глас Рик.

– Защо тръгна, без да ни кажеш и дума? – попита Слейд.

– Получих писмо от Елизабет.

– Какво писмо? – не се сдържа Рик.

Устните на Джеймс се извиха в горчива усмивка.

– Какво мислиш? Не беше любовно писмо.

В стаята се установи тишина. Слейд пръв я наруши.

– Господи, Джеймс, съжалявам.

– Е, вече няма нужда. Слава богу, че се случи така!

– Значи затова си тръгнал така внезапно в онази страховита буря – прошепна мрачно Рик.

– Бях като луд. Бях наранен. И изпълнен с неверие. И понеже бях непоправим глупак, реших да се видя лично с нея и да ѝ поискам обяснение. Мислех си, че се е поддала на обичайните съмнения в последната минута и че щом ме види, веднага ще се хвърли в обятията ми и всичко ще бъде наред. – Той се изсмя грубо. – Лъгал съм се.

– Значи си получил писмото ѝ, побягнал си в бурята и си загубил коня си в придошлата река – опита се Слейд да обобщи. – Какво се

случи след това?

– Имах нужда от кон, така че откраднах един от конете на стария Къртис, за да стигна навреме до Темпълтън и да хвана влака за Сан Луис Обиспо. Когато разбрах, че влак ще има едва на следващия ден, просто продължих да яздя. Нищо не беше в състояние да ме спре. Препусках, докато стигнах до Серано, откъдето взех влак до Сан Луис Обиспо.

– Яздил си почти през целия път? – прекъсна го слисан Едуард.

– Аз не бях просто полудял – бях напълно откачил – отвърна ожесточено Джеймс. – Дори не помислих да изпратя телеграма, докато не пристигнах в града и не се видях с нея. – Устните му се извиха, но така и не се озариха от усмивка. – Не си спомням какво съм ѝ наговорил. Тя беше толкова променена, бил съм шокиран, предполагам.

Едуард наруши потискащата тишина.

– Аз я видях, Джеймс. Преди около месец се наложи да се срещна с доведената ѝ майка, а Съзън ме изпрати при Елизабет. – Той се поколеба. – Няма смисъл да съжالياваш. Няма по-неподходяща жена за теб.

Джеймс мълчеше.

– Аз също я видях наскоро – обади се и Слейд. – Едуард е прав. Тази жена направо вони.

Джеймс впери невидящ поглед в братята си. После тежкият му юмрук се стовари върху масата, а полупразната чиния се разби с трясък на пода.

– Принудих я да ми разкаже всичко. А на нея ѝ достави удоволствие да ми разказва. Тя е блудница в душата си и винаги е била. Имате ли представа защо са я изпратили в Лондон? Защото са я хванали да се чука с някакъв коняр! Старият Сейнт Клер е успял някак да потули нещата и я е изпратил в онова училище с надеждата да я озапти! Била е едва на тринайсет! И не ѝ е било за първи път! Господи, докато Джордж е уговарял този брак, трябва здраво да се е надсмивал зад гърбовете ни! – Джеймс трепереше от възмущение. Той издиша тежко и впери нетрепващ поглед в тавана.

Рик скочи на крака.

– Проклет да е този Джордж! Ако не беше мъртъв, със собствените си ръце щях да му извия врата! Как, по дяволите, е успял да потули такъв скандал? Но той винаги е бил хитра лисица! – Рик размаха пръст под носа на най-големия си син. – Слава на господ, Джеймс, че този брак не се състоя. Онази никаквица не те заслужава.

Джеймс остана безмълвен.

– Нямаше те доста време – пророни тихо Слейд. – Къде беше?

– Първо тръгнах на юг. Нямах представа къде точно искам да ида. Няколко дни след срещата си с Елизабет пристигнах в Лос Анжелис и ви изпратих друга телеграма, за да ви уведомя, че няма смисъл да ме очаквате скоро. По-късно ви изпратих и по-дълго писмо от Тускон. А когато преди две седмици се озовах в Гуадалаяра, реших че е време да се върна у дома и да довърша нещата.

Слейд го погледна въпросително. Реджина се опитваше да проумее смисъла на този жест. Джеймс поклати глава.

– Не проумявам какво се е случило с писмото и телеграмите.

– Нито пък аз – избухна гневно Рик. – И ми се струва дяволски странно съвпадение, че нито едно от трите не е пристигнало у дома.

– Смятам да потърся някакъв отговор – заяви твърдо Слейд. – Още утре ще отида в града да поговоря със стария Бен.

Реджина се напрегна. Тя погледна тревожно Виктория, която ги наблюдаваше безучастно. Но когато срещна погледа на Реджина, другата жена се размърда неспокойно на мястото си. Отчаяна, Реджина отмести поглед. Мили боже, вече нямаше съмнение, че подозренията ѝ са напълно основателни.

– Аз зная за писмото – извика внезапно Лусинда. – Но не и за телеграмите.

Всички погледи се насочиха към нея.

– Какво? – извиси глас Рик. – Скрила си писмото от мен?

Виктория подскочи като ужилена.

– Лусинда, що за глупава игра е пък това? И какво изобщо правиш тук? Нямах ли си задължения?

Лусинда я гледаше втренчено.

– Вие сте подла жена и не заслужавате милост! Ще кажа истината!

Реджина се сви болезнено на мястото си. Рик грабна ръката на прислужницата.

– Какво, по дяволите, се опитваш да кажеш?

– Рик, видях писмото в гардероба на Виктория, пхнато между дрехите ѝ.

Тишината в стаята се изпълни с емоции.

– Не! – извика Виктория, бледа като тебешир. – Тази жена лъже, защото ме мрази! Винаги ме е мразила! Ще отречеш ли, лъжлива кучко?

Силно озадачен, Рик погледна свирепо жена си.

Едуард я гледаше невярващо.

Слейд улови окуражително ръката на Лусинда.

– Разкажи ни какво се случи.

Очите на момичето плуваха в сълзи.

– Исках да разкажа всичко на момента! Когато случайно попаднах на писмото, познах почерка и го прочетох. Но тогава тя влезе в стаята и ме залови!

Виктория простена мъчително.

– Тя ме заплаши, Слейд! После ми плати, за да мълча! – Лусинда избухна в сълзи. – Повече се боях от заплахите ѝ да ме изхвърли от ранчото, отколкото се поблазних от парите ѝ. Сборичкахме се. Тя ме удари. Знаех, че ако проговоря, тази жена ще изпълни заканите си – ще ме набие и ще ме изхвърли от къщата.

– Трябваше да дойдеш при мен – пророни Слейд.

– Боях се! Откакто съм се родила, живея в този дом! На мен ли щеше да повярваш, или на нея? – извика буйно Лусинда.

Сега това наистина нямаше никакво значение. Слейд се обърна гневно към Виктория. Реджина мигом пристъпи към разплаканото момиче и обгърна раменете ѝ. Лусинда трябваше отдавна да проговори, но всеки би могъл лесно да си представи с какво усърдие Виктория се е погрижила да ѝ затвори устата. Реджина не се съмняваше, че заплахите на тази жена са били доста убедителни.

– Стигна твърде далече, Виктория – прогърмя гласът на Слейд. – Предполагам, че по същия начин си се погрижила и за телеграмите.

Рик не откъсваше поглед от жена си. Едуард сякаш беше парализиран. От няколко минути не беше помръднал, не беше проговорил, дори не беше трепнал. Сега отвори уста, а гласът му прозвуча висок и по момчешки изтънял:

– Мамо?

Виктория се втурна припряно към него.

– О, Едуард – извика тя и стисна болезнено ръцете му. Той я гледаше, сякаш е някоя обезумяла непозната. – Направих го заради теб! За теб! И какво толкова съм сторила? Не съм убила Джеймс! Той сам си тръгна и ни изостави! Нямах представа, че Елизабет е само една малка блудница! Мислех, че всеки момент ще пристигне, за да се омъжи за Джеймс. Рик искаше да я омъжи за Слейд, но аз само си помислих, че би могла да се омъжи за теб!

Едуард успя само да премигне.

– Нима не разбираш? Слейд щеше да дойде само за погребението и отново да замине! Но ти щеше да останеш и Рик естествено щеше да те помоли да се ожениш за нея, за да спасиш ранчото. И тогава всичко това щеше да бъде твое! Направих го заради теб! И нима е чак толкова

ужасна лъжа? Какво толкова съм направила?

Внезапно Едуард се изправи и я отблъсна от себе си с такова ожесточение, че майка му се сгромоляса в празния стол зад себе си и едва не полетя към пода.

– Махни се от мен!

– Едуард! – Виктория протегна умолително ръце.

– Махни се от мен! – извика той като обезумял. После се обърна и преди някой да има време да реагира, вече беше до вратата. Крачките му бяха толкова бързи и решителни, сякаш всеки момент ще хукне.

Всички бяха стъписани. Слейд бе напълно вцепенен. Рик потъна уморено в дивана, заровил лице в ръцете си. Изглеждаше стар и победен. Реджина съчувстваше на всички им, особено на Рик и Едуард. Изведнъж тя се вкопчи отчаяно в ръката на Слейд.

– Трябва да върнеш Едуард! – каза напрегнато тя.

Слейд я погледна вторачено.

– Не.

Тя понечи да му се възпротиви.

– Не, Реджина. Той сам трябва да преодолее болката.

А после, през ромона на падащия дъжд, всички дочуха задавено чаткане на конски копита. Реджина се втурна към прозореца, който гледаше към конюшните. Когато отметна завесите, видя Едуард, яхнал черния си жребец, решително да се спуска по пътеката и да се отдалечава от Мирамар.

Виктория изкрещя, внезапно осъзнала какво ще последва. Тя се втурна лудешки покрай Слейд и, без да се замисли, излезе на проливния дъжд отвън. Риданията ѝ бяха сърцераздиращи. Реджина се втурна подире ѝ. Жената се понесе, залитайки, към задния двор и през входната врата. През цялото време не спираше да зове сина си. Реджина спря близо до нея. Дъждът шибаше безмилостно лицето ѝ, дрехите ѝ мигом се просмукаха с вода. Слейд я бе последвал и сега се спря недалече.

– Влизай вътре, преди да си настинала – прошепна той.

Реджина го погледна въпросително. Каквото и да бе направила Виктория, не можеше да остане безразлична към скръбта ѝ. Слейд, изглежда, се чувстваше по същия начин.

– Аз ще я доведа – каза меко той.

Реджина побягна към сухия навес над входа. Видя как Слейд закричи смело под дъжда. Виктория бе коленичила безутешно в калта. Сподавените ѝ ридания така и не затихаха.

– Едуард! Едуард! Моля те, върни се у дома! Моля те, Едуард!

Едуард се изгуби зад завоя.

Слейд се наведе и внимателно я изправи на крака.

– Ще се върне – прошепна тихичко той. – Когато сам реши, ще се върне у дома. – И я въведе обратно в къщата.

Няколко часа по-късно дъждът се превърна в порой, който ромолеше равномерно в тишината на нощта. Реджина стоеше права до прозореца на спалнята и се взираше в прогизналия мрак. Слейд пристъпи към нея, топлите му силни длани се плъзнаха успокоително по раменете ѝ.

Тя се облегна унило на гърдите му.

– Едуард дори не взе палто и шапка.

– Той ще се справи.

– Не мога да спра да се притеснявам. И да съжалявам. Сега трябва да бъде тук, с нас, а не сам в студа на тази забравена от бога нощ.

Слейд зарови лице в косите ѝ.

– Имаш златно сърце, Реджина. Но Едуард е силен и жилав. Има нужда от време, за да приеме болезнената истина.

За миг Реджина остана безмълвна. Една-единствена сълза се стичаше свободно по лицето ѝ. Сърцето ѝ се обръщаше от противоречивите емоции – болеше я за членовете на семейството и същевременно пърхаше от радост – защото Слейд оцени добротата ѝ. Тя се обърна да го погледне.

– Бедният Джеймс! Какво ли ще стане с него?

– Бедният Джеймс! – повтори мрачно Слейд. – Превърнал се е в огорчен и озлобен човек. Едва успях да го позная. В продължение на пет дълги години е обичал жена, която никога не е съществувала. Дори ѝ беше верен като роб. Той също има нужда от време.

Реджина прегърна съпруга си.

– Ами Рик? – Тя затвори очи, в миг потръпнала от спомена за състоянието, в което го бе видяла преди малко. Когато Слейд въведе Виктория в трапезарията, Рик напусна стаята и се затвори в кабинета си. Час по-късно се появи отново, замаян и остарял.

– Рик е силна личност. Той ще оцелее. Много е преживял в този живот, ще преживее и тази криза. Но ще изхвърли Виктория от Мирмар, помни ми думата. Много неща ѝ е прощавал през годините, но тази измама няма да ѝ прости.

Реджина се облегна на силните му гърди и обгърна талията му с ръце.

– Господ да ми прости, но аз изпитвам съжаление към тази жена. Първо загуби сина си, а сега ще загуби съпруга и дома си.

– Ти си невероятна, Реджина. Мисля, че именно твоята щедрост е онова, което най-силно ме впечатлява у теб. – Ръцете му се плъзнаха около нея. – Обичам те. Обичам те толкова силно, че думите са безсилни да го изразят.

Вцепенена, Реджина премигна объркано насреща му.

– Би ли го повторил?

Смехът му беше дрезгав и наситен с емоции.

– Ако мислиш, че имам сили да повтора тези думи, грешиш. Трудно ми е да го изрека, но подозирам, че искаш да узнаеш какво в действителност изпитвам към теб. И ми се струва – добави меко той, – че най-после намерих куража да ти го призная.

В очите ѝ плуваха сълзи на щастие. Тя го прегърна с цялата си любов.

– Нямах представа колко щастлива ме правиш в момента! Винаги съм мечтала да ми кажеш, че ме обичаш, Слейд!

– Нима не е очевидно?

– Очевидно? – Реджина се засмя, преливаща от щастие. – Само преди месец искаше развод.

Слейд въздъхна и обхвана лицето ѝ в топлите си длани.

– Нима не разбираш? Опитвах се само да постъпя така, както смятах за редно.

Реджина премигна.

– До ден днешен не мога да проумея мотивите за постъпката ти.

– Мислех си, че баща ти е прав – че трябва да живееш в замък и да се омъжиш за херцог.

– О, глупавичкият Слейд! Баща ми вече не мисли така. В нощта на тържеството ми даде своята благословия.

Слейд изглеждаше сличен. Дълго време не успя да проговори.

– Вече няма нужда да се измъчваш. – Тя се поколеба. – Татко дори ми даде моето наследство. В момента парите са на твоя сметка в Сан Франциско.

Слейд сякаш се сепна, но не каза нищо. Реджина почувства облекчение, защото се боеше, че съпругът ѝ ще реагира остро.

– Ах ти, глупавичкият ми Слейд – повтори тя, този път просълзена и обгърна лицето му с длани. – Наистина ли мислеше, че мога да живея само в изискан лукс? Нима вече не съм ти доказала любовта си? Осъзнаваш ли колко си сгрешил?

Той преглътна.

– Да, Реджина, бил съм заслепен. Бил съм кръгъл идиот.

– Надявам се да проумееш какъв е смисълът на любовта – прошепна мило Реджина. – Смисълът ѝ е в умението да се правят компромиси. Когато една жена истински обича някой мъж, тя е готова да се отрече завинаги от всичко – без капка съжаление.

Слейд я целуна с несдържан копнеж и отърка лицето си в нейното.

– Ти си изключително мъдра за възрастта си, Реджина. Ти ме накара да проумея каква е силата на любовта. Преди време бях себеотрицателен и се опитах да те отблъсна, сега съм себичен и ревниво те пазя до мен.

– Но любовта е едновременно себична и себеотрицателна, Слейд – промърмори Реджина. – Да не се опитваш да ми кажеш, че си ме обичал дотолкова, че си бил готов да ме отпратиш, за да ме направиш щастлива?

Слейд потръпна.

– Сега, след последния месец на любов и щастие, идеята ми се струва абсурдна.

– Наистина е абсурдна! – натърти Реджина.

– През този месец осъзнах колко съм сгрешил в преценката си за теб, Реджина. Изглеждаш крехка и деликатна като къщна роза, но не съм виждал по-силна и решителна жена от теб. През последните седмици тук, в Мирамар, ти напъпи и разцъфтя. Никога не си била така красива и никога не си изглеждала по-красива.

– Никога не съм се чувствала по-щастлива – прошепна Реджина. Тя изпита порив да му каже кое я кара да цъфти, но го остави още малко да си мисли, че всичко се дължи на него и на късмета да живее в Мирамар. После погали нежно лицето му. – Обичам те. Обичам те от момента, в който те видях за първи път. Затова не признах произхода си и побързах да се омъжа за теб. И никога не съм преставала да те обичам, дори и в момента, в който те напуснах в Сан Франциско. Ето – вече ти излях душата си. – Тя се взираше усмихната в него през замъгления си от сълзи поглед.

– Винаги можеш да ми изливаш душата си, Реджина – прошепна Слейд и лекичко гризна меката извивка на ухото ѝ. – Никога няма да се изморя от твоите признания.

На следващата сутрин Реджина спа до късно, изтощена от

емоциите около завръщането на Джеймс и драматичното признание на Слейд. Разбира се, тя прекрасно знаеше, че жените се чувстват отпаднали през първите месеци на бременността.

Навън все още валеше и сякаш не се канеше да спира. Жозефин ѝ обясни, че дъждът няма да спре със седмици.

– Но после ни очаква изненада – усмихна се добродушната жена. – Точно когато ви се стори, че небето никога няма да се проясни, слънцето ще пекне жизнерадостно в простора.

Реджина я погледна остро. В думите на възрастната негърка несъмнено бе заложен двояк смисъл.

– Как се чувства Рик тази сутрин?

– Много е разстроен и почти обезумял. Само веднъж съм го виждала в подобно състояние, а аз живея в този дом още от дете.

Сърцето на Реджина се обърна.

– Когато си е тръгнала майката на Слейд?

Жозефин кимна.

– Рик никога няма да го признае, но той обича Виктория въпреки острия ѝ език.

– Рик е силен човек. Ще го преодолее.

– Ще се съвземе, но му трябва доста време.

– А Виктория? Тя добре ли е?

– За нея не се притеснявайте, мис Реджина. Снощи се напи почти до смърт. Нея не я мислете. – Жозефин беше безмилостна и твърда. – Трябваше да я изхвърлят оттук още преди години.

Реджина не знаеше дали е съгласна, защото Виктория и Рик имаха двадесет и три годишен и стабилен брак. Радваше се, че не е нужно тя самата да прости и да забрави измамата на Виктория и искрено съчувстваше на Рик и Едуард. Тя тъкмо понечи да попита Жозефин какво мисли за бягството на Едуард, когато възбудените викове на Рик достигнаха слуха ѝ. Двете жени се спогледаха озадачени. Реджина се втурна в трапезарията. Рик крещеше като обезумял, и този път гневът му беше насочен изцяло към Джеймс.

– Какво ти е хрумнало пък този път?

– Чу ме добре – отвърна му Джеймс спокойно, но с онова решително изражение, така характерно за мъжете от семейство Деланза, което казваше, че няма път за връщане назад. – Дойдох вкъщи само да си взема някои неща. Няма да остана.

Реджина пристъпи към Слейд, който беше блед като тебешир, и стисна окуражително ръката му. Рик стовари мощния си юмрук върху

масата.

– Няма да стане!

Джеймс запази самообладание.

– Няма да остана. Вече съм решил. Но искам и ти да ме разбереш.

– Аз разбирам всичко! Първо ме напусна Слейд, после Едуард, а сега и ти! – Рик се отпусна тежко на дивана. – Какво толкова съм направил?

В този момент Слейд се изправи, заобиколи широката маса и сложи ръка на рамото на баща си.

– Рик, Едуард не те е напуснал. Той избяга от майка си, и ти го знаеш. Аз дойдох у дома, за да остана. А Джеймс е наранен, татко. Длъжен си поне да го изслушаш.

Рик го погледна с просълзени очи и премигна гневно насреща му.

– По дяволите! Хайде, момче, щом имаш нещо да казваш, кажи го!

Джеймс си пое дълбоко дъх.

– Някога Мирамар означаваше нещо за мен. Някога си мислех, че виждам ясно в бъдещето. Дълги години работих усърдно в името на това бъдеще. Но за мен то вече е непостижимо. И безсмислено. – Гласът му стана умолителен. – Рик, не можеш ли да проумееш как се чувствам? През последните пет години аз градах с много любов своя дом – дом за Елизабет и за нашите деца. Но това не са били просто празни мечти, а мъчителни илюзии. Е, с това вече е свършено. Мечтите ми са мъртви и погребани. Не знам къде отивам и дори не ме интересува. Зная само, че няма да остана тук. Накъдето и да погледна, ме посреща само споменът за онова, което някога съм искал – и което бях на косъм да постигна. – Той се усмихна горчиво. – Което си мислех, че съм постигнал.

Рик наведе унило глава.

– Мислиш, че съм твърде безчувствен, за да те разбера? Искаш ли да знаеш истината? През изминалата нощ почти не спях – и не само заради Виктория, а защото знаех, вече знаех, че ти няма да останеш. – Рик вдигна глава. В очите му проблясваха сълзи. – Върви. Потърси това, което трябва да намериш и прави онова, което смяташ за правилно.

Джеймс въздъхна от облекчение.

– Благодаря ти, татко. – После се усмихна ведро към Реджина и Слейд. – Освен това бъдещето – и Мирамар – сега принадлежат на тях. Не е ли очевидно?

След десет дни дъждовете внезапно секнаха. Сивото небе се

проясни и слънцето се изгърколи весело в небето. Заоблените хълмове наоколо вече не изглеждаха жълтеникави от неумолимите слънчеви лъчи, а зелени и събудени за нов живот. Никой не се зарадва. Джеймс беше заявил, че ще замине при първия приятен ден.

Виктория беше изчезнала. Тръгна си с няколко куфара багаж, без да остави дори и прощална бележка. Рик изглеждаше облекчен. Реджина смяташе, че така е даже по-добре; беше му спестила нуждата да я отпрати. Нямаше никаква вест от Едуард, макар да бяха научили, че е хванал влака от Темпълтън. Слейд смяташе, че брат му е заминал за Сан Франциско да потърси временна утеха при Ксандрия. Реджина искрено се надяваше да я намери.

Всички останали в къщата се събраха да изпратят Джеймс и да му пожелаят успех в нелекия му път. Той беше в добро настроение. Слейд смяташе, че Джеймс сепуска да потърси истинската си цел в живота и Реджина не можеше да не се съгласи. Рик беше сдържан, но Реджина знаеше, че той упорито вярва, че един ден синът му ще се върне у дома.

Жозефин го прегърна ридаеща. Лусинда се хвърли в обятията му и жадно го целуна по устните. Джеймс ѝ отвърна със същата топла прегръдка и жадна целувка. Реджина се извърна настрана, поруменяла от свян. Очевидно двамата изпитваха някакви чувства един към друг.

Дойде и нейният ред. За по-малко от две седмици Реджина дотолкова се бе привързала към Джеймс, че го считаше за свой доверен приятел и брат. Прегърна го с цялата си обич.

– Радвам се, че все пак се срещнахме – каза му сърдечно тя. – Ти заслужаваш само най-доброто, Джеймс. Дано един ден да го откриеш.

Джеймс намигна към Слейд.

– Ще успея. Нали брат ми вече преуспя като бандит!

Внезапно Реджина сниши гласа си.

– Обещай ми да се върнеш след шест месеца.

Очите му се разшириха.

– Още не съм казала на Слейд, но обещавам тази вечер да му съобщя. Ще ставаш чичо, Джеймс.

Той плесна възторжено с ръце и я прегърна с цялата си братска обич.

– Какво ти каза? – попита го подозрително Слейд.

– Ще ти го съобщя, когато сама реши – отвърна усмихнат Джеймс.

Двамата мъже се сбогуваха по своему. Последваха още несдържани прегръдки и нови щедри обещания. Джеймс се метна пъргаво на коня си. Слейд обгърна нежно раменете на Реджина. Рик стоеше просълзен

встрани. Джеймс им помахаша за сбогом и пришпори коня си напред. За дълго те останаха загледани след него. В един момент той се обърна, помахаша за последно и изчезна зад завоя.

Последва миг тишина.

– Предполагам, че трябва доста да се порови из дълбините на душата си. – Рик въздъхна и потуша Слейд по гърба. – Да вървим, синко. Да видим дали не можем да свършим нещо полезно и днес. – С тези думи той се отправи към хамбара.

Реджина погледна мъжа си.

– Тъжен ли си?

– Не. – Той се усмихна. – Никак не съм тъжен. Чух какво каза на Джеймс.

– Така ли?

Слейд я вдигна като перце от земята и я завъртя буйно около себе си.

– Ново поколение Деланза! – После я остави на земята, пое нежно ръката ѝ и впери поглед в необятните зелени планини, които се открояваха величествено на хоризонта. – Сега съм по-решен от всякога да превърна Мирамар в част от бъдещето – в част от тяхното бъдеще! – Той погледна покрай имението, там, където сивият океан се разбиваше шумно в брега. – Почти им завиждам. Двадесети век пристига, Реджина, и носи със себе си нови предизвикателства, щедри обещания. Настъпва нещо ново, различно, вълнуващо.

– Ти си поет – прошепна Реджина и облегна глава на раменете му.

Той се засмя.

– Аз съм реалист, любима моя. И мисля, че това е най-подходящият момент да съобщим на Рик. Какво ще кажеш?

– Исках ти да му го съобщиш.

Здраво сплели ръце, те закрачиха бавно след Рик.

КРАЙ

© 1993 Бренда Джойс
© Тодор Тодоров, превод от английски

Brenda Joyce
Secrets, 1993

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. Тайни
ИК „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Румяна Маринова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10963>]